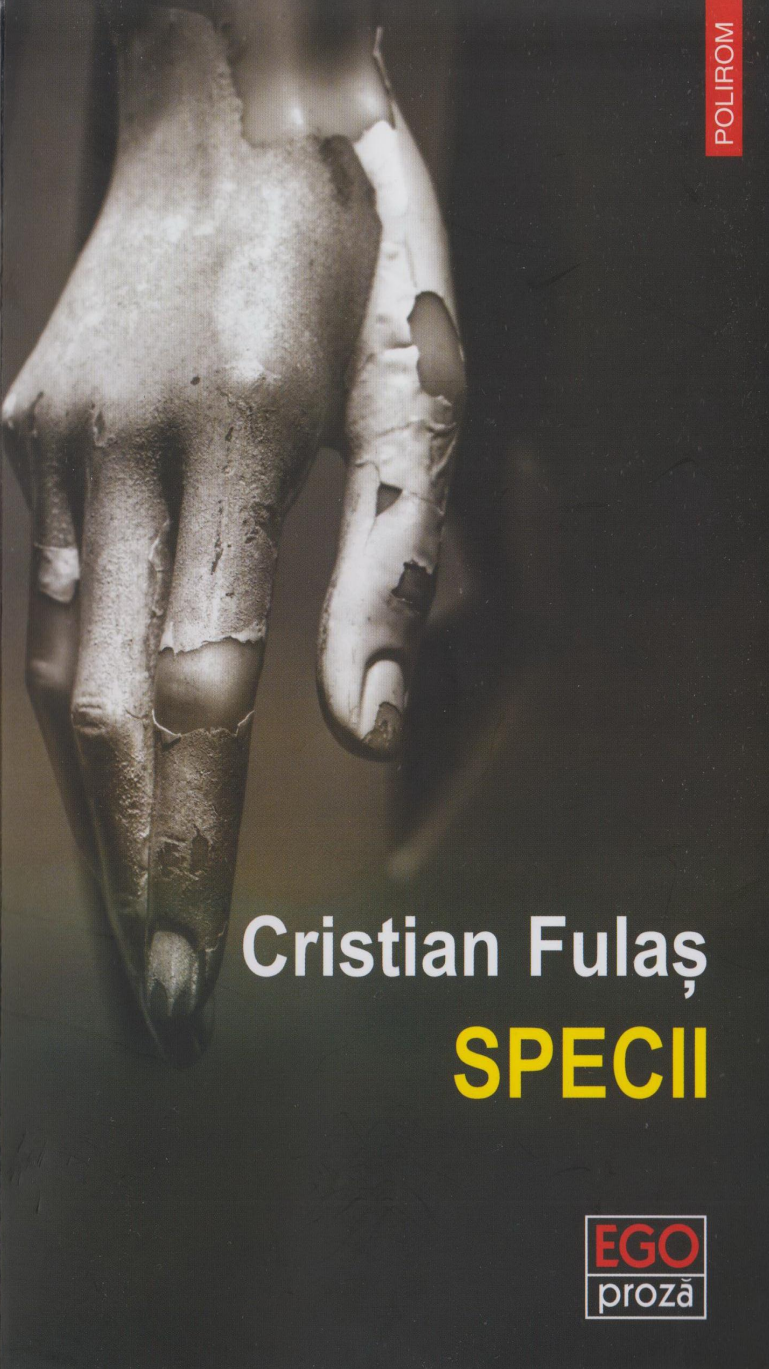

POLIROM

Cristian Fulaș

SPECII

EGO
proză

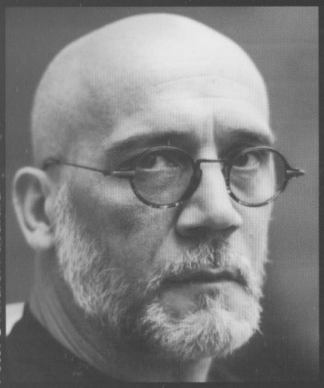

Foto: © Andrei Păcuraru

CRISTIAN FULAȘ (n. 1978) a absolvit Facultatea de Litere din Baia Mare și a făcut studii aprofundate de teoria literaturii la Universitatea din București. A debutat în 2015 cu *Fâșii de rușine* (Gestalt Books; Premiul *Observator cultural* pentru debut, Premiul Colocviilor „Liviu Rebreanu", Premiul revistei *Accente*). Tot în 2015 a publicat *Jurnal de debutant* (Tracus Arte), iar în 2016 *După plâns* (Casa de Editură Max Blecher & Gestalt Books). A tradus aproximativ cincizeci de volume din engleză, italiană și franceză, printre care: *Visul lui Machiavelli* (Christophe Bataille), *Busola* (Mathias Énard), *Mituri clasice* (Jenny March), *Igitur. O aruncare de zaruri* (Stéphane Mallarmé). Din 2019 lucrează la o nouă traducere după romanul *În căutarea timpului pierdut* de Marcel Proust. De același autor, la Editura Polirom au mai apărut volumul de proză scurtă *Cei frumoși și cei buni* (2017), romanele *Fâșii de rușine* (2018), *După plâns* (2019) și *Ioșca* (2021, 2022; desemnat romanul anului în cadrul Premiilor RSS Reloaded și cartea de proză a anului 2021 de omiedesemne.ro și agentiadecarte.ro, Premiul pentru Proză al revistei *Ateneu*, nominalizări la Premiul Național pentru Proză al *Ziarului de Iași*, Premiul liceenilor pentru cea mai îndrăgită carte a anului 2021 în cadrul FILIT și Premiile *Observator cultural*, secțiunea Proză; traducere franceză la editura La Peuplade), precum și biografia romanțată *Celan. Am trăit, da* (2022). În 2018 a publicat *Povestea lui Dosoftei* la Editura Muzeelor Literare Iași, în cadrul unui proiect FILIT.

proză
EGO

Colecția „Ego. Proză" este coordonată de Lucian Dan Teodorovici.

© 2023 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © Andrei Păcuraru
Foto autor: © Andrei Păcuraru

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700505
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1,
et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:
FULAȘ, CRISTIAN
Specii: roman / Cristian Fulaș. – Iași: Polirom, 2023

ISBN 978-973-46-9299-6

821.135.1

Printed in ROMANIA

Cristian Fulaș

SPECII

roman

POLIROM
2023

La mese, în picioare, mergând sau stând, vorbind, tăcând, fiecare în propriul vis, oamenii. O zi obişnuită de vară în cartierul din mijlocul câmpului. Terase pline ochi, distracţie în toi, huzurul celor care nu au nimic de făcut la orele prânzului. Platforma din mijlocul micului centru comercial era ticsită de maşini, la fel cum ocupate erau toate locurile de parcare pe o rază de câteva sute de metri. Bolidul a dat câteva ture, motorul supraalimentat tuşea la fiecare mică încercare de accelerare, urmată de o frânare cât mai rapidă, de fiecare dată când trecea peste vreun limitator de viteză, ţevile de eşapament din spate scoteau scântei imediat după un hârşâit ameninţător al scutului care lovea asfaltul. După vreun sfert de oră, timp în care volumul muzicii din maşină crescuse constant şi acoperea orice alt sunet, maşina a intrat pe un petic de iarbă dintre terasa restaurantului şi parcarea propriu-zisă. Gelu era nervos, deşi zâmbea. A luat un teanc de bani din torpedou, i-a înghesuit în buzunar fără să-i numere, a rânjit satisfăcut şi a coborât din maşină. Nu a încuiat-o. S-a îndreptat spre o masă la care era aşteptat. S-a aşezat picior peste picior, şi-a scos ochelarii de soare, i-a şters şi l-a privit aproape cu milă pe agentul de pază trimis să-i spună să-şi mute maşina de pe iarbă.

— Marş, bă, d-acilea, a zis sictirit, gustând din berea care tocmai fusese aşezată în faţa lui.

Omul în uniformă a insistat, Gelu s-a ridicat dintr-odată, l-a apucat de guler cu mâna nefiresc de groasă şi l-a împins într-un boschet. Bărbatul s-a ridicat, s-a şters de praf, a scos telefonul din buzunar, a spus câteva cuvinte şi de după colţ a apărut o maşină de intervenţie. Din ea au coborât trei agenţi mai solizi decât el, s-au apropiat, i-au spus să-şi mute maşina. I-a băgat în morţii lor şi s-a aşezat la masă. A stat. I-a privit cu capul lăsat pe-o parte, nu aveau ce-i face. Agenţii au făcut cerc în jurul lui, nu voiau nici să plece, nici să înceapă scandalul. Unul dintre ei a pus mâna pe telefonul personal, a format, a spus câteva cuvinte, a ascultat atent, a închis. Gelu l-a privit şi el, nu se simţea tocmai în pielea lui, a scos din buzunar un teanc de bani şi a spus:

— Du-te, bă, şi cumpără nişte beri, dacă tot stai aci şi faci umbră degeaba.

Agentul n-a clipit, un muşchi a început să-i zvâcnească pe faţă, şi-a băgat mâinile adânc în buzunare, n-a mişcat din loc. A privit înspre străduţa care separa două rânduri de case identice. Dincolo de colţ era o intersecţie. Apoi rulota aia parcată cam în drum, cu o cârpă agăţată de cârligul de remorcare, aia albă. După salcia gri, bradul de peste drum, cele cinci pubele de gunoi aşezate exact în colţ. La stânga, 20 de metri mai încolo, casa şefului. Da. De acolo. Două-trei minute. Nu te da la el, nu mişca, aşa a zis, nu-i pune masa aia în freză, că ţi-i pui pe toţi în cap, aşteaptă că vin eu, rezolv. Soarele îi bătea direct în ochi, a scos şapca din buzunarul de la vestă şi şi-a pus-o pe cap. Calm. Unul dintre băieţi şi-a aprins o ţigară, a dat să-i spună s-o stingă, s-a lăsat păgubaş. A privit din nou înspre intersecţie, un bărbat solid în tricou verde, şort şi şlapi venea agale. Nu părea să se grăbească, a traversat strada, a privit relaxat în jur, s-a apropiat de maşina parcată pe iarbă, a fluierat admirativ, i-a dat ocol,

s-a uitat înăuntru prin geamurile fumurii, i-a mai dat un ocol şi a ridicat privirea spre masa lui Gelu, dinspre intrarea în complex se vedeau venind încă două maşini de intervenţie, s-a aplecat şi a ridicat cu mâna iarba pe care tocmai călcase, s-a ridicat, a pus mâna pe oglinda retrovizoare din dreptul locului şoferului şi a smuls-o. Gelu a sărit în picioare ca ars, a dat să înjure, n-a reuşit, uimirea îi luase graiul. Bărbatul în şlapi s-a apropiat de el cu un zâmbet fericit pe faţă, avea în mână oglinda retrovizoare, i-a arătat-o, a spus:

— Cred că e a ta, bă, ai treabă, te duci la service s-o pui la loc.

Câţiva oameni de la mese s-au ridicat şi au plecat grăbiţi, nu voiau să rămână la scandal, Gelu s-a uitat la cei de la masa lui, nimeni nu schiţa niciun gest, între timp din maşinile de intervenţie mai coborâseră şase oameni, nu s-a putut abţine şi a şuierat:

— Morţii şi familia mă-tii, Victoraş, îţi iau glanda pentru asta!

— Aşa faci tu, coaie?

— Da, a răspuns Gelu, dând să ia sticla de bere de pe masă.

O lovitură năprasnică venită parcă de nicăieri l-a făcut să se aplece, şi-a pierdut câteva secunde echilibrul, a încercat să lovească de unde era, celălalt n-a părut deloc afectat, l-a prins de cap şi a început să-l lovească în faţă cu oglinda retrovizoare pe care n-o lăsase din mână. Oamenii lui Gelu au încercat să se ridice de la masă, între ei şi jupân s-au aşezat toţi băieţii de la intervenţie, erau doi la nouă, n-avea niciun rost, au început să facă scandal, Gaborii, gaborii, îl omoară rumânu', să moară, să facă, sună, bă, la gardă, ce sloboz faci acolo-şa? Între timp, Victor îl trântise pe Gelu la pământ şi-l târa spre maşină ca pe un sac de cartofi. I-a mai ars câteva

oglinzi în faţă, l-a apucat de cap, l-a lovit de o jantă de la maşină, l-a ridicat şi i-a-şuierat drept în faţă:

— Bă, dacă o dată, o singură dată mai faci asta, te calc cu maşina ta, m-auzi?

L-a mai lovit o dată cu capul de jantă:

— Auzi, bă, crucea şi-nchinarea mă-tii dă şobolan cordit? Să pleci d-acilea, că nu-ş ce s-alege dă tine! Tu şi toţi ăştia, cărelu, că vă-ngrop la marginea bălţii pă toţi.

A ridicat oglinda de unde căzuse, a privit-o cu scârbă, a aruncat-o în parbrizul maşinii şi a plecat. Îşi târşâia şlapii pe cimentul încins, a dispărut pe străduţa de pe care venise fără să privească înapoi nici măcar o dată.

Cartierul avea ceva dintr-un castel medieval. O bucată aproape dreptunghiulară de teren înconjurată de un soi de buclă din şirul interminabil de bălţi de la marginea oraşului şi de aşa-zisa zonă de retragere, terenul protejat de la marginea apei; intrarea era aşezată la capătul unui drum de aproape un kilometru şi se făcea printr-o poartă păzită de o gheretă şi de un număr de maşini ale companiei de pază care câştigase contractul pentru acel loc (companie care-i aparţinea lui Victor). După poartă: un parc nu foarte mare, o clădire enormă a Administraţiei şi două terenuri de sport pe partea dreaptă; câteva magazine şi o spălătorie auto (cu patru boxe) la etajul căreia erau birourile unor firme despre care nimeni nu ştia nimic. Apoi drumul se deschidea, dintr-un giratoriu, în trei braţe asemănătoare unui trident curbat sau unei mai banale furci. Drumurile din exterior urmau linia bălţii la distanţe de aproximativ 50 de metri, în timp ce drumul interior străbătea tot cartierul într-o curbă foarte largă şi se înfunda un kilometru mai încolo (după ce se unea cu celelalte două drumuri), în barăcile şantierului care nu dispăruse niciodată, ci doar se mutase pe măsură ce se ridicau noi şi noi zone de blocuri şi case. La acelaşi

capăt era un soi de mini-mall de cumpărături, cu diverse magazine și terase, printre care și cea în marginea căreia Gelu își luase caftul în acea zi. Între și-n jurul acestor drumuri, câteva sute de blocuri de patru, șase sau zece etaje și o puzderie de case tipizate, de toate dimensiunile, de la modestele căsuțe tip K, de sub o sută de metri pătrați, până la adevărate palate cu piscine și privelișteș la lac. O lume nu atât de mică ce închidea în ea vreo zece mii de suflete fugite din marele oraș în căutarea unei vieți mai liniștite. Castelul era păzit zi și noapte, era împânzit de camere de supraveghere și nu trebuia să mergi foarte mult ca să te întâlnești cu vreo mașină de patrulare sau vreun cuplu de agenți de pază care-și făceau rondul. Donjonul, hai să numim așa micul mall din partea de nord, era condus cu mână de fier dintr-un singur birou de un nepot al mogulului care finanțase construcția. Și care acum, auzind zarva de la mall și văzând pe grupul de Facebook un scandal și mai mare (*Ne-am mutat aici ca să trăim cu bătăuși și criminali, Lasă că bine le face, să-i omoare pe toți, să-i gonească de aici ca să putem trăi ca oamenii, Nenorociților, copilul meu a văzut totul, va trebui să-l duc la psiholog, vă târăsc pe toți în instanță și vă iau și pielea de pe voi, Lasă fă că-nvață și el ceva, te trezișifată mare dă dimineață, ete la ea, Dar oameni buni, nu mai există nicio urmă de civilizație aici, ne-am transformat în niște țărani, e inadmisibil așa ceva, Să moară famelia mea, dacă nuți ștergi postareați eau glanda* și multe asemenea lucruri), se ridicase din scaunul de care stătea lipit toată ziua și pornise după Victor. Sărise în mașină, chiar dacă distanța de parcurs nu era mai mare de o sută de metri, făcându-le un semn subtil oamenilor lui să rezolve cât mai repede situația de la terasă. Ajuns în dreptul bărbatului în șlapi care nu părea să se grăbească nicăieri, oprise

şi-l salutase. Acesta-i răspunsese cu un zâmbet, ocolise maşina şi urcase.

— O să plece, mă, o să plece, le mai organizăm o brigadă şi se duc toţi, n-au ei curaj să rămână dacă ne legăm de mai mulţi.

— Aşa e, m-am uitat şi eu pe geam, n-au sânge-n ei, da, trebuie goniţi, că strică toată treaba aci şi e păcat.

— Căcaţi cu ochi, a conchis Victor şi a coborât din maşină cât se poate de calm.

A făcut câţiva paşi pe străduţa pe care era casa lui, apoi s-a-ntors şi a bătut în geamul maşinii.

— Auzi, dau sâmbătă un grătar la casa ailaltă, vii?

— Vin, a răspuns celălalt. Vin. Tu vii diseară la petrecere?

— Da.

A continuat să meargă către casă. Încet, ca omul care n-are nicio treabă. Studia copacii, crăpăturile din pavaj, obloanele albe pe jumătate trase la majoritatea ferestrelor. Când a ajuns în dreptul maşinii lui, s-a răzgândit brusc şi şi-a continuat plimbarea, parcă nu-i venea să se pregătească să iasă, ar mai fi pierdut vremea, ar mai fi stat degeaba. Şi-a văzut nevasta ieşind din casă cu câinele de pază în lesă, motorul maşinii de teren de vizavi de locurile lor de parcare a pornit de parcă în uşă ar fi fost un dispozitiv care tocmai asta făcea, pornea motorul, băiatul de la volan s-a îndreptat în scaun şi a pus maşina în viteză ca la comandă, Elena a pornit încet, maiestuoasă, ca o regină prin pustiu, maşina uriaşă a ieşit din parcare şi a pornit şi ea la cinci metri în spatele femeii, câinele mirosea şi-şi vedea de ale lui, era fericit, dădea din coadă şi din când în când ridica privirea către prietena lui cea mai bună, maşina de pază cu patru oameni în ea a virat imediat după cuplul format din femeie şi câine şi s-a lăsat din nou liniştea. Abia dacă se salutaseră din cap, ce să-şi fi spus, Victor şi-a continuat plimbarea în direcţia

opusă, a trecut în revistă fiecare mașină de pe fiecare loc de parcare, a socotit în minte cât trebuia să coste fiecare fierătanie, a cotit apoi la stânga și s-a îndreptat către ponton. Poate să mai stea la o cafea acolo, s-a gândit, să se odihnească, îl aștepta o seară lungă și n-avea niciun chef de niciunul dintre lucrurile pe care le avea de făcut și de nu știu câtă vreme își spunea că trebuia să mai plece din țară, să mai lase firmele și banii, să încerce să se odihnească într-un loc frumos.

Pe ponton, sub copertina care imita destul de nefericit o terasă de pe malul Mediteranei, nelipsita gașcă de tineri care nu păreau să facă nimic altceva în lume în afară de a sta acolo. În jurul piscinei, la bar, la umbra micului culoar care ducea la vestiarele nefolosite de nimeni, vreo 10-15 copii de bani gata, a căror singură ocupație era să toace banii părinților și să aștepte să crească. Victor mereu încerca să se oglindească în ei, doar că la vremea lui el fusese băiatul care servea la bar și făcea curat după plecarea șmecherilor, n-avea cum, nu-și putea imagina viața lor nici plătit. Băieți tupeiști, unii tatuați, umblați pe la sală, cu priviri reci, mereu cu o-njurătură pe buze sau cu o poantă de spus. Fete-ngrijite, prea îngrijite pentru vârsta lor, în haine care costau cât salariul pe-o lună al băieților și fetelor de la bar și toți, atât fetele, cât și băieții, cu telefoane ultimul răcnet pe care nu le lăsau niciodată din mâini. Lui Victor îi plăcea să se uite la ei, erau viitorul, le cunoștea părinții, le știa afacerile, știa tot despre ei și îi privea cu mulțumire, erau exact ce-și doreau el și părinții lor să fie.

— Ia dă, fată, telefonu' ăla, i-a spus un băiat unei fete care-l sorbea din ochi. Dă să văd.

Fata a ridicat o mână leneșă, l-a privit printre genele curbate și încărcate de rimel, el a luat telefonul și a început să scrolleze ecranul cu o curiozitate jucată.

— Aha, mişto, cât aţi stat?

— O săptămână, ne-am cam plictisit şi-am venit acasă, a răspuns fata.

— Ia uite la piscina asta, frăţioare, stadioane, să mor. E o treabă.

S-a prefăcut că se-mpiedică şi telefonul a zburat graţios în piscină. Fata a scos un mic ţipăt de surpriză, băiatul n-a schiţat niciun gest. S-a răzgândit apoi, şi-a scos un şlap din picior, s-a lăsat pe marginea piscinei încordând intenţionat tricepsul, a încercat de câteva ori, nimic, s-a aruncat cu totul în apă şi a recuperat aparatul. L-a aruncat spre fată, a făcut câteva braţe, şi-a scuturat părul şi a ieşit. S-a oprit,

— Mă boule, m-ai lăsat fără obiect.

— Hai, fată, că-ţi ia mă-ta altu', ce te vaieţi aşa, lasă-l la soare, că poate porneşte dacă se usucă.

Mâinile fetei nu-şi găseau locul, viaţa fără ecran n-avea niciun sens, viaţa nevăzută printr-un ecran nu-i transmitea nimic, a încercat să pară relaxată şi să nu-l ia la înjurături, bănuia că făcuse intenţionat ca s-o invite undeva, aştepta, între timp privea lumea mai puţin colorată din jurul ei şi se gândea destul de serios să se ducă până acasă şi să pună cartela în alt aparat. Dar dacă pleca între timp şi el? Nu-şi dădea seama ce să facă, a preferat să rămână întinsă pe şezlong şi, ştiindu-se privită, să-şi desfacă încet breteaua de la sutien şi să lase să se vadă o jumătate de sân. Aştepta o reacţie din partea lui, ceva, măcar câteva cuvinte. Băiatul s-a dus către bar, a vorbit ceva cu omul de acolo, s-a întors cu o tavă pe care tronau două pahare aburite cu ceva albastru-verzui în ele.

— Te cinsteşte băiatu', ej mişto că nu faci balamuc, pula mea, mă aşteptam să o dai în diverse şi să mă dai în gât la ai mei, am mai păţit fente d-astea.

Fata l-a privit lung, şi-a aşezat marginea slipului încet, ca să fie sigură că el vedea asta.

— Ce zici, mă, că sunt io una din aia? Dă-l dracu' de telefon, se rezolvă.

În ochii băiatului pluteau neîncrederea şi recunoştinţa şi un început de interes pentru marginea slipului, ea a văzut asta, a făcut câteva mişcări ca să-i reţină privirea, s-a ridicat dintr-odată, şi-a cabrat corpul fusiform pe marginea piscinei şi a executat un salt aproape perfect. Exact ca-n filme, a ieşit la suprafaţă, scuturându-şi părul şi arătându-i băiatului corpul umed şi bine lucrat la sală. S-a aşezat lângă el pe şezlong, l-a privit lung, fără să spună nimic, s-a întors pe burtă, a-ntors capul şi l-a privit drept în ochi. A-ntins o mână după paharul aburit de pe măsuţa de lângă şezlong, a gustat din băutură, s-a lins încet pe buze, ochii ei nu se dezlipeau de ochii lui, privire în privire, a-ntins un deget, l-a atins pe un sfârc şi a şoptit încet, pe o voce răguşită şi-n acelaşi timp suavă:

— Faci un botic, te iartă fata. Că ej băiat salon.

El a rânjit larg, şi-a lăsat o mână să coboare pe şoldul ei.

— Se face, execută băiatu', dacă trebuie.

— Să mori?

— Să.

— Păi.

— Păi.

Privirea fetei s-a aşezat lent pe vestiarele din spatele lor, a închis ochii, i-a deschis din nou foarte încet, privirea lui a înţeles ce voia să spună şi i-a făcut un semn din cap, ea s-a ridicat, şi-a luat prosopul şi geanta de plajă, şi-a pus şlapii cât putea de încet, s-a ridicat şi a pornit spre umbra de la capătul piscinei. El a privit în jur, nimeni nu părea să se uite la ei, a lăsat-o să

intre, s-a ridicat şi a pornit după ea. Victor era singurul care îi privea. Nemişcat, trântit într-un fotoliu de lângă bar, sorbindu-şi berea, prefăcându-se că studia câmpul de dincolo de cartier. Fata intrase în vestiar, dinspre podeaua din gresie se simţea răcoare, o treceau fiori, s-a aşezat pe o bancă din lemn şi a aşteptat. Aproape tremura. Aproape.

La nici 20 de metri distanţă de ea, Victor îl studia cu coada ochiului pe băiat. Mâini şi piept bine lucrate, picioare cam subţiri, o frezăfantezistă cu părul foarte lung în vârful capului şi aproape ras în rest, un început de barbă foarte inteligent aranjată – probabil la frizerul italian din cartier, care făcea minuni cu toţi copiii care ţineau să aibă un fel de barbă, chiar dacă încă nu creştea uniform. Îl ştia. Copil de bani gata – ca şi fata care plecase să-l aştepte în vestiar. Fricos, în ciuda muşchilor bine lucraţi, mereu cu telefonul pregătit în caz că i se întâmpla ceva. Taică-său, ceva director pe la o companie de stat care administra nimeni nu ştia exact ce active, unul dintre ăia cu salariu de nimic şi o avere de nabab, povestea obişnuită, băuseră împreună de câteva ori şi ştia că era apropiat de oamenii lui, nu săpase mai departe în poveste, era suficient să ştie că era de-al lor. Ca toţi oamenii pe care îi cunoştea mai bine, de-al lor. Aşa cum fusese întotdeauna, aşa cum avea să fie. Din liceu învăţase, din anii '90, de când nimic nu era clar în lume şi o seamă de oameni puseseră la cale planul ca totul să rămână neclar pentru totdeauna. Firesc că nu ştiuse asta, dar prin clasa a XII-a fusese chemat împreună cu nişte colegi la un sediu de partid şi – pentru o sumă de nimic – trimis să lipească nişte afişe prin oraşul mic în care încă mai trăia. Un oraş de vreo treizeci de mii de suflete, pierdut în inima câmpiei, uitat de toţi, fără niciun viitor. Liceul, la fel. O şcoală ca oricare alta, un

loc în care era obligat să se ducă. Tot ce contase pentru el fusese sala de sport. Ca orice copil dintr-o familie săracă, trebuise să învețe să se apere singur. Să dea primul și să dea tare. Să încaseze. Să-și vadă fața tumefiată de nenumărate ori, să-i calce pe ceilalți în picioare ca să nu fie el cel călcat în picioare. Și băgase asta la cap foarte bine, învățase să bată și să fie bătut și făcuse din asta un fel de viață și își făcuse gașcă și învățase și să bea, să stea nopțile nedormit, să trăiască bine. Apoi își căutase un rost, șeful de la partid din oraș crescuse dintr-odată în sondaje și-l luase cu el – bodyguard, șofer, om bun la toate. Trăise alături de el dintotdeauna, aproape, prea aproape uneori, știuse tot, învățase să profite de asta. Își luase cu el și băieții din gașcă, erau cu toții angajații omului de la partid, în timp primiseră case, mașini, bani. De fiecare dată când omul lor aranja vreun tun, erau și ei acolo. Știau. Primeau câte ceva, nu mare lucru, dar în timp lucrurile se aranjaseră bine și el își făcuse o firmă de pază și protecție, la-nceput o nimica toată, el și băieții, cinci oameni, firma primise apoi contracte grase prin același om care-l protejase întotdeauna și-n zece ani Victor devenise milionar, avea peste o mie de angajați, învățase tot ce se putea învăța despre o firmă și mai ales învățase că el – prin omul lui – era intangibil. Putea să facă orice, lumea la a cărei construcție pusese umărul devenise un paradis pentru oameni ca el și șeful lui și toate miile de oameni din jurul lor, toți se îmbogățiseră și nimeni nu se atingea de un fir de păr din capul lor, ei erau oamenii de succes și ceilalți, toți ceilalți, munceau pentru ca lor să le meargă din ce în ce mai bine. Totul prin pumn și lege. Lumea ca pumn încleștat, gata să lovească, gata să facă orice pentru celălalt. Totul legal, mai ales, de fapt, totul la limita unor legi făcute pentru ca ei să scape

nepedepsiţi. Victor îl privea pe băiat cu înţelepciunea celui care-ntotdeauna, dacă nu ştia, măcar bănuia ce se întâmpla în jurul lui, băga la cap, încerca să folosească mai târziu orice lucru pe care-l vedea. Lumea lui era un soi de memorie pulsatilă a faptelor celor din jur, un soi de carnet magic în care fiecare lucru pe care-l ştia se transforma în alte şi alte contracte grase fără ca el să facă nimic deosebit, uneori aproape fără să trebuiască să mişte un deget. Odată ajuns în clasa socială a celor cu bani, noua nobilime a locului, aproape nimic nu mai avea legătură cu violenţa, cu ce se întâmplase înainte. (Chiar şi ieşirea din faţa terasei din acea zi fusese oarecum regizată, ştiuse tot dinainte să se întâmple, Gelu călcase o linie roşie şi trebuia să plece din cartier şi – chiar dacă prostul n-avea de unde să ştie – îi organizaseră brigadă de ceva vreme şi nu făceau decât să-l aştepte la cotitură ca să i-o dea. Îl bătuse aproape fără niciun sentiment, nici măcar nu se enervase, ar fi putut oricând să-i trimită nişte băieţi noaptea printr-un club şi să-l facă muci, dar scopul era altul, scopul era să le arate tuturor din cartier că nu era aşa de şmecher, că banii lui nu contau, că existau şmecheri mai mari ca el şi oricine se putea baza pe ei, că Gelu era un neica nimeni şi trebuia tratat ca atare. Avea să plece, era doar o chestiune de timp şi pe ţeavă erau şi alte lucruri, nu conta câţi bani făcea el din videochaturile alea, problema era că se apucase să cumpere apartamente şi reuşise să achiziţioneze o scară de bloc întreagă fără ca nimeni să se prindă, îşi băgase oamenii la-naintare şi cumpărase prin ei, luase şi vreo două vile de la marginea lacului, strica tot cu fenta asta a lui, încerca să-i dea pe ei la o parte din combinaţie şi trebuia să dispară, nu mai putea rămâne în cartier, Victor avea să-i propună să cumpere tot ce avea şi se vor împăca, o să-i dea preţul corect,

ban pe ban, nu voia să fure de la el, doar să-şi facă treaba şi să fie toată lumea mulţumită. Ce conta ce voia ăla să facă? Făceau ei, putea să-şi ia banii şi să se ducă în altă parte, nu se supăra nimeni, ba chiar puteau rămâne prieteni după aceea. Zâmbea în soarele amiezii. Ce prost şi ăsta, bă, s-a gândit el că vine aici şi face ce vrea muşchii lui, învârte, cumpără, ce pula lui, se ajunge. Prostu' tot prost, bă, degeaba.) Îl privea pe băiat prefăcându-se că-şi cumpără o bere, foindu-se, trăgând cu coada ochiului spre intrarea întunecată a vestiarului, aşteptând ceea ce-n capul lui era un moment propice ca să se facă nevăzut.

Între timp, fata se aşezase mai bine pe bancheta rece din lemn, avea să vină, nu asta era grija ei, îi căzuse-n plasă şi nu trebuia decât să stea liniştită şi să facă ceva până apărea. I-a trecut prin cap să se aranjeze puţin, ce să mai aranjeze, era oricum aproape întuneric şi nu pentru vreo frumuseţe se întâlneau acolo, măcar de data asta scăpase de tot chinul cu hainele, machiajul, minciunile spuse părinţilor, tot ce trebuia făcut ca să iasă o seară în oraş – nesfârşitul scandal pe care-l avea cu maică-sa de vreo câţiva ani şi care ameninţa să nu se termine niciodată. A auzit un sunet, era doar apa trasă în toaleta vecină, probabil de aia nu venea, aştepta un moment în care putea intra singur, fără să-l vadă cineva, în vestiarul pentru femei. Şi totuşi: să-l bălăcărească puţin? Mai ştii cum se supără, lasă, nu, nu e cazul. Era prima ei întâlnire într-un vestiar, se simţea bine dinainte, ceva nou, orice lucru nou o atrăgea, bagabontu' ăla nu mai venea şi ea lua foc acolo, hooop, i-auzi nişte paşi târşâiţi pe gresie, oarecum grăbiţi, o mână împingând uşa, aproape timidă, aproape cu spaimă. Îl înţelegea. Dacă dădea peste altcineva înăuntru, ieşea balamuc instantaneu, Victor era la terasă, putea chiar să şi-o ia, nu se ştie

niciodată cu ăştia. Dar merita riscat. Uşa. Niciun scârţâit, doar semiîntunericul şi silueta lui în cadru. Doar. El. O umbră. O limbă în formă de umbră, visu' vieţii fetei.

— Închide uşa aia bine, apasă şi butonu' ăla, s-aştepte dacă vor să se schimbe, hai, lasă.

Băiatul rămăsese în tocul uşii, privea silueta aşezată pe bancheta la care aproape că putea ajunge cu mâna, nu ştia ce să facă, nu mai avea nicio idee. A apăsat butonul care bloca uşa, ea s-a foit puţin pe scaun şi el a simţit o lovitură în piept, uşoară, un fulg, un slip care străbătuse distanţa dintre ei şi acum zăcea pe şlapul lui. A văzut picioarele desfăcute, prin întuneric vocea ei a spart gheaţa:

— Execută, băiatu', justă reparaţie, haida. Îi dă fata una de-un leu.

S-a apropiat, a mângâiat-o la întâmplare, a urcat cu mâna până între picioarele ei, s-a lăsat în genunchi şi i-a prins-o în mână. Umedă. Caldă. Împingându-se în mâna lui. Şi-a înfipt capul între picioarele ei şi a auzit-o dintr-odată gemând din rărunchi, de parcă o tăiase, era doar limba lui făcându-şi loc în ea, căutând-o, străpungând-o, făcând-o aproape să urle, în ea creştea un uragan, îl apucase de păr şi-l împingea înspre ea, îl zgâria pe cap, şi-a lăsat o mâna pe gâtul lui şi a înfipt unghiile, haide, haide, a scos un mic ţipăt şi a zvâcnit din tot trupul, asta fusese, totul pentru două-trei secunde, ca-ntotdeauna, apoi senzaţia de prăbuşire, de nimic din care nu se mai putea ieşi, celălalt departe, departele, nimicul, câteva secunde de moarte ca să te desparţi de oricine pentru totdeauna, l-ai avut, odată ce l-ai avut e pentru totdeauna, poţi să-l mai ai, dar ce să mai faci cu el după ce.

— Vino mai aproape, i-a şoptit răguşită. Ia să te vedem. Aha, are băiatu' cu ce, a spus, apucându-i-o

prin slip. E dispus. Prestează și fata, dă textila jos și vino mai aproape, hai, că nu te muşc, nu fi timid, dragă, dă fata la schimb și e toată lumea mulțumită. Felicitările, masa și dansu-n gură.

Și-a-nfipt unghiile în curul lui, l-a tras înspre ea, l-a supt ca-n ziua de apoi, asta trebuia făcut, nu lași omul să plece nemulțumit, poate mai ai și altădată nevoie de el, nu se știe ca pământu'. I-a simțit gâtul, îl strângea, și-o lua din ce în ce mai adânc, ca nebuna, nici nu-și dădea seama dacă se sufoca sau nu, dacă mai putea, Bă, dacă așa-i place, io ce să-i fac, că n-o s-o opresc acu', doar nu m-am prostit, n-a durat decât câteva minute, el parcă nici nu era acolo, ea-și făcea treaba ca și cum nu despre el era vorba, numai despre ea, niciun cuvânt, nimic, nimic în afară de clipocitul salivei și din când în când icnituri prin care ea respira, s-a simțit explodând, ea a continuat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, când s-a terminat, l-a lipit de fața ei și a șoptit răgușită, aproape fără aer:

— Nu lasă fata nimic, e vre'nică, s-o scoți la un suc și poate și mai bine, hai, du-te, intră vreunu' la idei și dăm de dracu' amândoi, s-o textezi pe fată, te-așteaptă.

Victor știa că totul era înregistrat. Barul nu era al lui pe hârtie, dar el pusese banii, la el se întorcea profitul, băiatu' ăla își lua și el ceva ca un fel de salariu și asta era, n-avea nicio nevoie de profit, el voia să cumpere locul de la ponton cu piscină cu tot și se gândise că un bar era un cap de pod și investise fără să clipească, nu conta. I-a făcut un semn băiatului de la bar, iar când acesta s-a apropiat de el, i-a spus încet:

— Să-mi trimiți și mie filmulețu' ăla pe e-mail când termini programu'.

S-a ridicat și a pornit spre casă. A urcat sprinten treptele care duceau spre aleea care lega pontonul de

stradă, s-a uitat destul de scârbit la gardurile de tuia care mărgineau fâşia de ciment, când a ajuns în stradă, s-a răzgândit brusc şi a luat-o la stânga. Voia să mai vadă o dată, îi stătea-n cap povestea aia şi nu ştia cum ar fi putut să o rezolve. Cu nişte ani în urmă, la începuturile cartierului, un inginer constructor cumpărase un lot mic de teren chiar lângă lac, un lot lipit de cartier. Îl ţinuse acolo, nu făcuse nimic cu el şi-n urmă cu vreo doi ani – dracu' ştia de unde avusese bani – se apucase să toarne două fundaţii de blocuri cu vedere la lac, blocuri care urmau să obtureze priveliştea şmecherilor care-şi cumpăraseră vilele cu promisiunea că niciodată nu avea să se construiască ceva în dreptul ferestrelor lor. Doar că. Uite că ăsta se apucase să construiască, şi nu o casă, nu ceva mititel, să zici că hai, mai merge, ci două blocuri cu şase etaje (scria pe pancarta din dreptul terenului). Ajuns la marginea lotului, a privit îndelung fundaţiile şi lacul de dincolo de ele. Băieţii din spatele cartierului erau fierţi. Făcuţi foc. Încercaseră să-i cumpere ăluia terenul cu blocuri cu tot, ăla nimic, încercaseră să-l ameninţe, se aleseseră pe loc cu dosare penale şi se potoliseră. Săpaseră să afle de unde avea bani, cine era în spatele lui, nimic. Ecran alb. Nicio legătură nicăieri, era un nimeni fără trecut şi avea bani şi mai luase ceva de la bănci, imposibil de făcut ceva, stăteau şi se uitau ca proştii şi nici o şansă să rezolve. Încercaseră să-i taie accesul la drumurile din cartier, câştigase, ba fuseseră obligaţi să şi desfiinţeze un părculeţ ca să-i facă drum de servitute, mureau cu zile uitându-se la el, slăbeau, îi luau damblalele. Apelaseră la Victor. Nimic de făcut, săpase şi el, îl căutase şi-n cur, nu avea nicio legătură cu nimeni, era de neatins şi nu voia sub nicio formă să le vândă lor. Îi spusese foarte clar: Domnule, nu-ţi vând. Le ţin acolo nevândute până se crapă şi cad, dar

nu-ţi vând nimic. Nu, nu mă interesează, nu vreau să-ţi vând. Victor plecase. Nu înţelegea, poate că nu era nimic de înţeles în toată povestea, doar că nu putuse s-o lase baltă, pentru că a doua zi oamenii administraţiei îi tăiaseră reducerea pe care o avea când cumpăra apartamente şi case şi nepotul omului cu banii îi spusese pe un ton mieros că mai discutau după ce rezolva cu construcţia din margine, aşa îi spusese, mai vedeau ei cât îi lăsau la preţ, deocamdată nu se putea, afacerile nu mergeau aşa de bine şi i se ceruse să facă profit cât mai mare, Nu te superi pe mine, Victor, nu eu fac regulile aici, aşa a zis omul, aşa fac. Tăcuse, nu era nimic de făcut, se oprise din cumpărat pentru o vreme, apoi începuse să plătească la fel ca toţi oamenii, îl secau de bani şi el nu le putea da nimic ca să întoarcă preţurile dinainte. A pornit spre casă. Nici măcar abătut, doar întrebându-se pentru a mia oară al cui era ăla şi cum mama dracu' de nu-i puteau face nimic. Să nu aibă el nicio bubă, nicio zgaibă, nicio combinaţie, nicio rudă mai nasoală, să nu facă parte din niciun grup de şmecheri, nimic, nu mai văzuse în viaţa lui aşa ceva. A pus degetul pe clanţa de la uşă, senzorul a declanşat yala şi a intrat. Casa lui mică, 84 de metri pătraţi utili, 102 construiţi (la parter un living cu bucătărie deschisă şi o terasă care dădea în curtea comună, mobilă nu foarte scumpă, o bucătărie oarecare de la un furnizor oarecare, o canapea aruncată în mijlocul casei, un televizor agăţat de un perete, o comodă, căcatul ăla de masă cu patru scaune pe care nevastă-sa insistase să o pună-n mijlocul aşa-zisei bucătării – Că nu se ştie când vine cineva în vizită şi nu ai unde să-l aşezi –, o scară îngustă şi urâtă din cel mai prost stejar, la etaj un hol de un metru jumate care dădea în două dormitoare şi două băi), casa lui cât un apartament vai de mama lui, în care

stătea de ani de zile nici el nu mai ştia de ce, se mutaseră-n ea când vruseseră unii să-i ia glanda, vrusese să fie în siguranţă, apoi rămăseseră acolo, palatul din oraş stătea părăsit, casa pe care-o construia la pădure nu mai era gata, în casele de la munte şi de la mare nu avea rost să stea, se mai ducea pe acolo de formă, la sărbători. A urcat, trebuia să se ducă în oraş şi nu avea voie să întârzie. S-a schimbat repede în ceva haine mai acătării, a sărit în maşină, a sunat-o pe nevastă-sa să-i spună că nu ştia când se întoarce. Afaceri. Combinaţii. Şi azi e o zi, îşi spunea. Printre convorbiri telefonice se gândea doar de ce îl chemase şeful. Îl sunase de dimineaţă, îi spusese să vină la partid la prânz, aveau de vorbit. Nimic, niciun indiciu, nici măcar nu îl întrebase ce mai făcea. Şi limitatoarele de viteză. Lumea cu hopuri, oricât de bine i-ar fi mers unui om, mereu se găsea vreun tâmpit să facă o denivelare în asfalt la fiecare 50 de metri. Unde te-ntorceai, ba o dungă de cauciuc de-a curmezişul drumului, ba de-a dreptul o ridicătură de ciment sau asfalt peste care trebuia să treci cu zece la oră. Neamuri proaste, să iei picamerul şi să le dai jos pe toate, imposibilă treabă. Auzise că şeful avea necazuri, ştia de fapt, ceva cu nişte afaceri care se terminaseră cam prost şi unul dintre procese nu mergea bine deloc, dar întotdeauna fusese aşa, ei toţi stăteau în pragul puşcăriei de când se ştiau, n-aveai cum să faci afaceri şi să fie bine, aşa ceva nu se inventase. Îl sunase de dimineaţă, Bă, să vii la prânz la mine că e groasă, să stăm de vorbă, am să-ţi las nişte lucruri de făcut. Stai potolit, Miroane, ce e cu tine, nu-i lăsăm noi să te ia. Îi lăsaţi, nu-i lăsaţi, cred că am băgat-o pe mânecă de data asta, să ştii. Fusese-n felul următor: tot cu fondurile alea europene, vacă bună de muls, dar nărăvaşă, cum te apropiai de ea, cum îi mirosea ugerul

a bulău. Miron făcuse o firmă de asfaltări şi drumuri, o nimica toată, trei angajaţi şi-un container în care ăştia nu făceau nimic toată ziua, apoi angajase nişte consultanţi din ăştia de pe la Bruxelles să ia bani pe firma-aia şi să reabiliteze drumuri pe la ţară, nişte hârtoape vai mama lor care nu duceau nicăieri şi, dintr-una-ntr-alta, o plesnise de nişte milioane, multe, se apucaseră de treabă şi bineînţeles că trăseseră din bani ca la balamuc, că altfel veneau cu portofelu' de-acasă, nici măcar nu trăseseră mult, vreun milion de coco, mărunţiş, dar exact atunci îl apucase pe şef să se facă el mare jupân în politică, se umflase tărâţa în el să ajungă preşedinte, o luase razna complet. Vile prin centru, începuse să se-arate cu milioanele, să umble în limuzine toată ziua bună ziua, el îi spusese, Mă Miroane, dai de dracu' cu ăştia. Cine-st-ăştia, bă, nu mă face ei pe mine, io sunt tata lor şi mor cu ei de gât, dă-i în sloboz pe toţi. Şi-al dracu', nici el nu ştia cum, îl dăduse pe Gheorghe jos din vârful partidului şi se făcuse el şef şi o luase razna complet. Nu mai putea nimeni să îi spună ceva, că el ştia mai bine ca toţi şi se ducea din lac în puţ ca pietroiu', nu se văzuse aşa ceva, începuse să miroasă a prost. De ce-l chemau ăia la parchet mai des, d-aia se băga în afaceri mai nasoale, parcă se tâmpise. Azi la tribunal, mâine semna vreo hârtie să se mai ducă pe la parchet, parcă era angajat acolo, se cunoştea cu procurorii mai bine decât cu neamurile, erau ca fraţii. Încercase. Îi zisese de-un milion de ori, Bă, o să dai de dracu', te leagă ăştia. Dacă văzuse că nici nu voia să audă, se făcuse mic şi îşi văzuse de treburile lui, ce să-i facă, ce să-i mai spună, cu surdu' nu te cerţi, că miroşi a prost. Din una în alta, Miron se apucase să le dea unora o bucată de teren din curtea sediului partidului ca să facă un bloc, de acolo nasoleala, figuri, alt dosar, doar că de data

asta... Un scrâşnet cât casa l-a smuls din gânduri, iar lovise un căcat din ăla de bumper, iar umbla cu maşina zgâriată prin oraş, a înjurat din toată inima şi s-a închinat de vreo şapte-opt ori în viteză, Să mor dacă nu-i iau străzile doar ca să dau căcaturile astea jos, doar d-al dracu', să-i arăt io că se poate merge şi omeneşte pe drum, nu ca pe arătură. De la micul mall până la giratoriul de la ieşire erau opt limitatoare de viteză, patru din ciment, hai, mai treacă-meargă, două din cauciuc, pepsi, şi două făcute de un Dorel cu lopata, nişte dungi de asfalt de vreo 40 de centimetri lăţime în faţa cărora trebuia să opreşti şi să te-nchini ca-n pragu' bisericii, că n-aveai cum să scapi cu maşina întreagă nici cu cinci kilometri la oră. Tot cartierul urla ca din gură de şarpe să le scoată d-acolo, ăştia nimic, nici să n-audă, că, în secunda în care cineva se atingea de un limitator, toate mamele din cartier îşi aminteau de prinţii lor şi începea circul pe grupurile de Facebook, urlau ca din gură de şarpe că le mor copiii şi trebuiau interzise maşinile cu totul, nu se mai putea aşa, era un cartier plin de ucigaşi care le pândeau prinţii să-i omoare pe trotinete şi biciclete, treaba era clară. Nu te pui cu nebunu', îi zisese omul de la administraţie cu tâlc. Le facem limitatoare ca să tacă, le mai luăm nişte bani, mergem mai încet şi asta-i viaţa. Nu gândea rău. Bani. Despre asta era jocul, asta jucau.

Ceremonia. Mesei. De prânz. Nimic altceva decât un ceremonial, un soi de slujbă închinată prinţilor neamului. Un ţânc de vreo 5 ani, bucălat şi cât se poate de răsfăţat, prinţul ei, singurul Dumnezeu admisibil, singura formă de credinţă pe care şi-o permitea. O viaţă-ntreagă doar asta-şi dorise, de la 20 de ani nu se văzuse decât crescând copii şi îngrijindu-i toată ziua, gătind, dereticând

prin casă, dedicându-se unei familii perfecte create chiar de ea, echilibrul lumii într-un suflet mare şi inepuizabil. Ceremonia începea cu runda de cumpărături de dimineaţă, doar hrană bio, proaspătă, dac-ar fi putut, s-ar fi dus ea însăşi pe câmp să culeagă legumele şi la abator să taie animalele cu mâinilé ei, ca să pună în faţa stăpânului cele mai bune mâncăruri cu putinţă, ar fi plantat măslini într-o livadă de la Mediterana şi ar fi pescuit în apele Nordului, ar fi muncit zi şi noapte doar pentru asta, pentru nemaipomenit de importantele mese ale copilului ei care într-o zi avea să stăpânească lumea şi trebuia tratat ca atare, ca stăpân încă din fragedă pruncie. Îl spăla pe mâini cu mâinile ei înainte de fiecare masă, îi păzea fiecare înghiţitură, îi urmărea fiecare gest prin care-ar fi putut să mai ceară ceva, era sluga lui perfectă şi stătea la cratiţă cu orele numai ca să-l vadă sătul, gătea de trei-patru ori pe zi feluri de mâncare proaspete şi-şi rupea spatele cărând cumpărături doar ca să-l vadă fericit, mic şi îmbuibat pe canapeaua din mijlocul livingului, urlând şi chirăind şi sculând morţii din morminte de dimineaţa până seara – că aşa era bine, nu trebuia criticat, certat, deranjat cu nimic, voinţa lui era singura voinţă valabilă în lume şi ea, umila lui mamă, ar fi ucis cu sânge-rece pe oricine pentru cel mai mărunt capriciu al lui. Că de aia muncise, de aia muncea şi prostul ăla de bărbatu-său toată ziua, pentru el, pentru bunăstarea lui şi pentru un viitor în care nimic să nu îi stea împotrivă. Lucrase în corporaţie înainte, zile lungi şi înnebunitoare de 14 ore sau mai mult, îşi sacrificase tinereţea pentru casa în care trăiau şi pentru bunăstarea de care se bucura cel mic. Făcuse apoi copilul, stătuse acasă doi ani, se mai dusese o vreme la muncă şi rămăsese gravidă din nou, pierduse sarcina, după încă doi ani un aranjament minunat, o combinaţie

nesperată îl propulsase pe Marcel în vârful unei companii şi ea putuse să rămână acasă. Acasă. Paradisul ei, o casă de o sută de metri pătraţi cu trei dormitoare, încă una dintre cuştile care-i fac atât de fericiţi pe oameni. Acasă. Apartamentul ei din studenţie, cumpărat cu rate şi închiriat. Acasă. Apartamentul cu cinci camere din centru cumpărat la o combinaţie de-a lui Marcel, închiriat şi ăla. Acasă. Vila de la munte, fosta casă a bunicilor lui, căreia îi ridicaseră un etaj şi o închiriau prin airbnb tot anul, cu excepţia celor două săptămâni în care mergeau ei la munte. Era mai ieftin să stea la ei acasă şi le aducea şi bani, nu era o afacere rea deloc. Acasă. Apartamentul din Limenas, chiar în port şi cu vedere la mare, şi ăla închiriat aproape tot sezonul. Acasă. Limuzina cu care mergea la cumpărături şi cu care-şi scotea prinţul în parc sau la petrecerile organizate de părinţii altor prinţi din alte regate corporatiste. Acasă era un cuvânt format din copil şi o avere ce sporea zilnic, acasă era singurul cuvânt care-o interesa pe lumea asta. Acasă. Visul primordial al omului, de la peşterile preistorice la luxul zilei de azi.

Acasă. Locul tragediei, dar şi al bucuriei din ziua când. Şmecherii ăia de la administraţie se mai gândiseră să facă o combinaţie şi ecranele se stinseseră. Toate dintr-odată, ca la un semn, anulând o lume. Acasă devenise pentru o clipă un loc tăcut, o hrubă, o peşteră, o colibă a cărei linişte a fost sfâşiată de chirăiturile nesfârşite ale prinţului. I se oprise consola. După câteva clipe de stupoare, glota începuse să scoată sunete de harpii dezlănţuite, grohăituri, behăituri, lacrimile apăruseră în ochi ca la comandă, sărise cu cracii-n sus în mijlocul camerei, era sfârşitul, sfârşitul liniştii şi începutul războiului. Îl luase în braţe. Privise în gol, oftase din rărunchi, îi dăduseră câteva lacrimi, altă întrerupere a cablului şi

internetului, alt circ, altă distracție, ce se face? Pusese mâna instinctiv pe telefon, îl sunase pe Marcel, ăsta-i spusese că n-avea el treabă și să se descurce, ce căcat, el era furnizor de net? Corina nu știa ce să facă. Încercase să sune la firma cu pricina, toate liniile erau ocupate, probabil sute și sute de mame ca ea încercau același lucru. Încercase să cupleze aparatele pe rețeaua mobilă, căzută și aia. Intrase cu greu pe grupul de Facebook al cartierului și încercase să pună o întrebare, dar întrebările deja curgeau valuri, o lume întreagă se bloca sub ochii lor și tot ce puteau face era să întrebe, să se întrebe unii pe alții, să întrebe administrația, să se roage și să aștepte o rezolvare care nu mai venea și așa au trecut vreo două ore până când tuta aia de la firma de cablu a binevoit să intre pe grupul cartierului și să anunțe – îndurerată, sfâșiată de remușcări, mortificată: *Furnizorul oficial de cablu al cartierului ne-a oprit semnalul, ne cerem scuze pentru inconvenientele provocate și vă promitem că încercăm să rezolvăm situația cât mai repede cu putință* –, să anunțe-n morții ei că nu mai aveau cablu și internet, era sfârșitul, lumea a început să se învârtă în jurul ei, cel mic nu se mai oprea din urlat (*Mami vleaaaau joooc, Maaaami vleau jooooc*), aruncase repede o haină pe ea, îl luase de mână și plecase la plimbare prin cartier să-l distreze. În jurul ei era o lume de mame cu copii care încercau același lucru, un cartier întreg era la plimbare, cu ochii-n telefoane, încercând să afle ceva, întrebând în stânga și-n dreapta, râzând și lăcrimând, compătimindu-se reciproc, căutând o alinare, negăsind-o. Scurte conversații întretăiau plânsetele, alinturi însoțeau vaierele, era o lume a nesfârșitei suferințe, în care nimeni nu mai știa ce să facă cu timpul, nimeni nu mai avea vreo idee din ce era făcută lumea și cum trebuia folosită, o lume fără internet nu putea fi explicată

şi cu atât mai puţin utilizată. Lumea acestor mame începuse odată cu copiii lor. Dac-ar fi existat o Biblie a mamei de cartier rezidenţial, lumea ar fi fost făcută exact în clipa în care li se născuse primul copil. Înainte, genune. După, beatitudine. Era o lume a fericirii supreme, a sacrificiului fără rest, a înţelegerii depline între oameni care – după atâtea milioane de ani – au un singur scop în viaţă: bunăstarea copiilor. Viitorul lor. Fericirea. Dar o asemenea lume, se pare, nu putea exista fără internet. Tot binele se sfărâmase în câteva clipe, viitorul se oprise-n loc şi timpul se comprimase într-un singur punct, acela în care conexiunile aveau să prindă viaţă din nou şi totul avea să se întoarcă la normal.

Când s-a lăsat seara peste cartier, când mamele sau taţii au fost nevoiţi să-şi întrerupă plimbările şi să se întoarcă la casele lor, când taţii sau mamele au început să vină şi ei de la lucru, un singur subiect domina viaţa cartierului de la marginea oraşului mare: când? Nimeni nu mai rostea fatidicul cuvânt, nimeni – din superstiţie sau doar de scârbă – nu mai profera numele duşmanului tăcut care le distrugea viaţa, în fiecare casă un cor de urlete însoţea această tristeţe. Nu ştiau ce să facă cu viaţa lor. Fără televizor şi internet, nimic nu mai era ca înainte, erau nevoiţi să se privească, să-şi vorbească, să încerce cu disperare să comunice unii cu ceilalţi fără filtru şi tocmai asta nu ştiau să facă, nu mai ştiau să facă de atâta vreme, poate că niciodată nu ştiuseră, de fapt. O lume fără ecrane era o lume aproape imposibilă, era orbire şi surzenie, sfârşitul percepţiei. Când Marcel se întorsese acasă, o găsise pe Corina în pragul nebuniei. Încerca să se joace cu cel mic şi-n acelaşi timp să pregătească ceva de mâncare. Sfâşiată de oboseală, i-a făcut un semn scurt să se mai ocupe şi el de copil şi a ieşit la un joint. A tras cu nesaţ în piept fumul ţigării

cât un trabuc de mici dimensiuni, a privit lumea printre lacrimi de neputință și a tăcut singură pe terasă. A deschis încă o dată telefonul, în colțul din dreapta-sus se putea citi un vai mama lui vag 2G, pe grupul cartierului războiul luase proporții nebănuite, se vorbea despre înșelăciune, fapte penale, conspirații financiare, omucidere, genocid, crime împotriva umanității. Acuzele nu se opreau cu niciun chip, fiecare se simțea dator să mai adauge măcar un pai pe rugul sfâșietor al neputinței. Se vorbea mai ales despre o înțelegere a dezvoltatorului cu un alt provider de internet și cablu, de sume (*o sută de coco pe apartament sau casă, 3.000 de case, treisutedămii dă coco, să moară ei, termină, bă, cu prostiile, vorbim de minim 500 de euro pentru fiecare casă, cinsutedămii, ej nebun? Nu sunt bă nebun, nebun ej tu cu familia ta, e clar că ne-au ars*), de șpăgi, de limuzine care chiar de a doua zi aveau să fie parcate regulamentar în fața caselor celor cu pricina, de siguranța faptului că aveau să se răzbune toți și chiar a doua zi dimineață aveau să le facă plângeri penale la toți, ca să se știe că ei au drepturi și nimeni nu le calcă în picioare. A tras cu nesaț din cui până când s-a ars la degete, a apucat fin capătul rămas cu vârfurile unghiilor și a mai tras o dată, ultimul fum al condamnatei, s-a ridicat, și-a prins părul în coc și a intrat. Marcel tăcea împreună cu cel mic, desfăcuseră un set de lego și așeza piesele intenționat în cele mai proaste poziții cu putință, astfel încât cel mic să-l corecteze.

— Hai să comandăm ceva de mâncare, iubi, a spus, sunt spart de foame.

— Ce vrei?

— Pizza.

— Merge telefonul?

— Încercăm.

Telefonul mergea. Nimic mai exasperant decât acele telefoane care mergeau, dar aproape fără conexiune la internet.

Mâncaseră. Spălaseră copilul. Îi citiseră povești. Se spălaseră și pe ei. Făcuseră dragoste. Mai întâi în baie, apoi în dormitor. În toiul nopții, internetul mobil pornise. Își verificaseră e-mailurile. Adormiseră aproape liniștiți. Se treziseră la șase și jumătate. Își fumaseră jointul. Cu internet. Mai citiseră o dată, râzând în hohote, sute de comentarii rămase pe grup din seara trecută. Treziseră copilul. Marcel se îmbrăcase și plecase la job. Corina plecase la cumpărături, pierduse vremea prin micile magazine din cartier, când se întorsese acasă, internetul era deja mort. Îl scosese pe cel mic în curte. Cu o mie de jucării și cu multă răbdare, reușise să-i ocupe timpul vreo oră. Îl băgase în casă ca să facă ceva de mâncare. Începuse să urle. Continuase să gătească printre urlete. Cel mic se agățase de piciorul ei, voia să se joace. Ea însăși mai arunca din când în când câte o privire pe ecran, nimic, 2G-ul de cu o seară înainte se evaporase, lumea dispăruse-n litera E. Își sunase o prietenă, o pusese pe speaker și-i spusese filosofia ei:

— Auzi, fată, probabil așa trăiau mamele noastre acum 30 de ani. Ca sălbaticele, închise-n casă, fără net, doar cu noi și cu urletele noastre, taci, mă, că te dau de suflet, auzi, fată, mă gândesc să dau niște chiriași afară și să ne mutăm în oraș, deja se fac douăspatru de ore, eu nu mai suport, fată, îmi tai venele, mă arunc în cap de la etaj, da, să mor, e incredibil cât sunt ăștia de nesimțiți, I mean, uite și tu, fată, să ne taie tot fără să ne anunțe, hai, că sunt chiar unbelievable, da, nici măcar nu au pus un anunț, nimic, fată, they don't give a damn, a shit, își iau banii și se pișă pe noi cu jet, I mean, uite și tu, uite, ce fac eu cu ăsta, fată, s-a dus

dracu' liniştea mea, e bullshit, eu nu ştiu să mă descurc cu ăsta fără internet şi consolă, e imposibil, nu ştiu ce să fac cu el, e fucking unbelievable, fată, nu creeed, voi aveţi net?, nu-mi dau seama de ce ne-am mutat aici ca să ni se întâmple toate astea, e bătaie de joc, nu se poate aşa ceva, hai, fată, că te pup, să termin de făcut mâncarea şi-mi dau eu seama, te puuup, pa-paaaa.

Două zile mai târziu, când cartierul deja se obişnuise cu depresia, cu războiul (*Vom lupta până la capăt pentru drepturile noastre*, spuneau pompos postările pe grupul de Facebook al cartierului, *Ne vom lua drepturile înapoi, Nimeni nu ne va călca în picioare libertatea de a alege*), în realitate instalările noii reţele începuseră şi Corina auzise că se făceau combinaţii de toate felurile. Unii intrau în faţă, lor li se instalau mai întâi serviciile, alţii reuşiseră să dea ceva la echipele care umblau prin cartier, unii chiar aveau cunoştinţe printre şefii tehnicienilor şi la ei internetul ajunsese prima dată, iar în grupul ei de case se zvonea că e combinaţie mare, că erau vecini cu Victor, că o singură vorbă cu el anula toate priorităţile şi se puteau pişa pe ceilalţi, primeau net pe loc şi puteau trăi liniştiţi mai departe. Doar că era cu fentă: se pare că numai doamnele puteau merge la Victor să ceară un favor, se spuneau lucruri îngrozitoare despre anumite vecine care, Mă-nţelegi, fată, de dragul copiilor, de dragul liniştii, se mai întâmplă şi din astea, nu e panică. Aşa că se îmbrăcase frumos. Îşi luase băieţelul de mână şi pornise. Îl găsise, nici nu era greu, la ora aia de dimineaţă omul era întotdeauna la cafenea, vorbea la telefon şi îşi pornea combinaţiile, ca toată lumea. Îl chemase afară. El ieşise.

— Domnu' Victor, am şi eu o rugăminte la dumneavoastră.

— Victor, nu-mi mai vorbiţi cu dumneavoastră, vă rog.

— Victor, am şi eu o rugăminte la tine.

— Spune, te rog, răspunsese el cât se poate de amabil.

— E povestea asta cu internetul, sunt terminată cu ăsta mic, am înţeles că ai ceva relaţii şi dacă s-ar putea...

— Tu eşti nevasta lui Marcel, este? întrebase el, privind visător peste umărul ei.

— Da.

— Şi de ce n-a venit el să vorbim?

— Păi, că fetele din cartier spun că e mai uşor să vorbim noi cu tine.

— Aşa... a făcut el liniştit.

— Şi aş avea nevoie să-mi instaleze şi mie băieţii ăia netul mai repede, ne-nţelegem noi, a spus ea fără să vrea, brusc decisă să renunţe la orice de dragul sârmei montate în casă.

— Te trec la catastif, a răspuns Victor ca şi cum n-ar fi înţeles despre ce era vorba, deşi în sufletul lui era cât se poate de bucuros că apăruse combinaţia asta, Corina era piesă, era ceva, chiar avea să profite de chestiune.

— Mulţumesc din inimă, răspunsese ea galeşă, topită de şmecheria din vocea bărbatului şi simţind în sinea ei că merita încercat să dea o tură cu el, de ce nu, că doar ce, n-o strică, merge.

— Du-te acasă, Corinuţa, când ajungi, ajung şi băieţii, s-a rezolvat.

Pornise emoţionată spre casă, când ajunsese la colţul străzii, maşina cu însemnele companiei de cablu deja parca în uşa ei, exact jigodia care-i refuzase şpaga acum îi zâmbea cu râtul până la urechi, morţii lui de bagabont, şi nu-i zisese nimic, îl invitase în casă şi totul se rezolvase instantaneu.

Lui Marcel îi spusese că făcuse o chetă cu nişte vecine, puseseră mână de la mână şi rezolvaseră treaba.

— Sunt niște bani, dă-i dracu', răspunsese el, bine că s-a rezolvat.

Ciudat însă, Victor niciodată nu-și revendicase premiul, niciodată n-o sunase, continuase să o salute cât se putea de respectuos, așa cum făcea cu toată lumea, nici măcar nu o privise vreodată în ochi, ziua aia nu schimbase nimic. Doar începuse să treacă în fiecare zi cu mașina pe la geamul ei. Atât, negreșit, în drum spre oraș ocolea o sută de metri și trecea fix pe acolo, încet, cu geamurile limuzinei închise și fără să privească înspre ea dacă se întâmpla să fie în curtea casei sau în fereastră. Corina nu-l înțelegea. Comportamentul lui îi scăpa, o depășea. Nu mai conta, trecuse deja ceva vreme, poate că niciodată nu avea să se întâmple nimic, își spunea din când în când, dacă-și mai aducea aminte de conversația din fața cafenelei.

De la ieșirea din complex n-a apucat să meargă omenește nici o sută de metri. Coadă. Jde milioane de mașini bară la bară, când a pornit navigația, s-a luat cu mâinile de cap, două ore până-n centru, s-a gândit să se întoarcă, l-a sunat pe Miron și ăla nici n-a vrut să audă, să stea toată ziua în mașină, dar s-ajungă. S-a supus. De la o vreme, nimeni nu se mai înțelegea cu el, era clar, dacă îi intra ceva în cap, era mai bine să-i faci pe plac, nu merita scandalul. Îi trecea până a doua zi, dar pe moment era belea. S-a liniștit, a dat câteva telefoane, a mai rezolvat câteva lucruri de la firmă, oricum nu era nevoie de el și în realitate nu rezolva nimic, dar îi suna în fiecare zi de câteva ori pe directori ca să nu creadă vreunul că murise, apoi și-a început treaba. Adevărata treabă, lucrul care nu-l lăsa noaptea să doarmă și îl înnebunea la propriu. Cartierul, să pună mâna pe cartier. Vorbise cu băieții de la partid, ăștia își sunaseră neamurile și prietenii,

treaba se rotunjea, apartamentele şi casele se vindeau pe bandă rulantă, preţurile stăteau pe loc, casele se vindeau încă din construcţie, iar apartamentele din proiect. Era în felul următor: puneau bani în firmele săracilor de la ţară, oamenii veneau la dezvoltator, se arătau interesaţi, negociau cinci la sută, mai primeau reducere TVA-ul pentru că plăteau cu banii jos, fără să se mai complice cu băncile. Apartamentele şi casele stăteau o vreme pe firmele făcute pe genunchi, apoi le transferau pe firmele lui Victor. Treaba mergea ca unsă. Pentru fiecare tranzacţie, oamenii primeau cinci mii de euro cash, aşa era înţelegerea, oricum erau reduceri din preţurile de bază ale caselor, mergea. Nimic mai simplu decât să faci asta. Să cumperi într-o ţară în care banii lichizi aproape că nu mai existau. Să cumperi şi să acumulezi nu pentru că ai avea nevoie, ci de aia. Aşteptând să mai mişte coloana câteva zeci de metri, zâmbea la volan. El înţelegea. Ceilalţi nu. Să fii deştept între proşti şi să te ridici deasupra celorlalţi deştepţi, uite de ce. Nu pentru că ai mai avea vreodată nevoie de ceva, nu pentru că, din ce aveţi tu şi neamul tău, aţi putea trăi 10, 20, 50 de vieţi, până la sfârşitul lumii şi mai încolo, ci pur şi simplu pentru a fi deasupra celorlalţi. Şmecher. Bazat.

A sunat din nou telefonul, spulberându-i reveria. Numele de pe ecran îi era prea cunoscut, în fond, era numele lui, îl suna taică-su. E ca şi cum m-aş suna singur, i-a trecut prin cap. Oricum, doar eu mă înţeleg, doar cu mine pot sta de vorbă, ăilalţi sunt toţi nişte proşti făcuţi grămadă. Tatăl lui. Chipul şi imaginea lui sau stai, mă, poate invers, el e chipul şi imaginea mea, eu sunt el, nu el e eu, m-am tâmpit de tot în dimineaţa asta. Eu, el, ce mai contează, tot ăl drac. Oricum, dacă mai îmbătrânesc 20 de ani, o să arăt exact ca el, suntem leiţi, mai rar am văzut.

Victor era Victor. De mic copil luase viaţa-n piept, mai moale, aşa, părinţii îl ajutaseră cât putuseră, cât se pricepuseră şi ei. Încă din şcoala de tractorişti puseseră pile pentru el, erau anii '70, se putea orice dacă te ştiai cu oamenii potriviţi, maică-sa şi taică-său aranjaseră în aşa fel încât să nici nu calce pe la şcoala aia, se ducea numai de dragul de a conduce maşina, dar lui îi plăceau mai mult camioanele. Una e să fii tractorist, alta camionagiu, altă treabă, îşi spunea, neuitând să-i servească inginerului aceeaşi glumă răsuflată de fiecare dată când se îmbătau: Bă To'arăşu', să te-mbeţi nu e nicio inginerie. Voia să ajungă inginer şi el, să stea într-un birou dintr-o baracă mai acătării sau chiar dintr-o întreprindere şi să le spună celorlalţi ce să facă, să stăpânească peste ei, să împărăţească lumea. Într-o lume de slugi, Victor simţea că voia să devină împărat. Avea un talent, îşi spunea. Pentru asta era făcut, să fie deasupra celorlalţi, să fie cineva la el în sat. Avea casă în centru şi rude sus-puse, nu avea cum să nu fie cineva. Iar începuturile fuseseră cât se poate de promiţătoare. Luase diploma aia şi imediat îl chemaseră în armată, nu reuşise să intre la facultate, dar nu contase, în armată maică-sa – care moşise copiii colonelului – îl făcuse împăratul barăcilor, venea şi pleca oricând voia, ardea gazul de pomană, nu-i păsa de nimeni, pentru că oricum nimeni nu s-ar fi atins de el, era al colonelului, pilă serioasă, nu se apuca nimeni să şi-l pună pe ăla în cap. Învăţase în sfârşit să conducă utilaje grele şi camioane, ba chiar şi TAB-uri şi tancuri, îşi văzuse visul cu ochii şi la sfârşitul celor doi ani avea carnet de profesionist şi nici la bască nu-l durea, meserie ca a lui n-avea nimeni, era Şofer, om important, cu relaţii, casă şi familie înfloritoare. N-avea ce să i se întâmple, mămicuţa îl angajase la autobază în sat şi-şi lua lunar salariul aproape fără să calce pe

acolo, în schimb umblând peste tot cu camionul instituţiei şi făcând bani. Şi aşa apăruse salteaua. O saltea vărgată, cu dungi albastre şi roz, pusă triumfal pe patul din camera a bună de la stradă şi acoperită cu cea mai bună lenjerie din casă; în camera de la stradă, niciodată locuită, eventual folosită pentru priveghi la morţi, oricum nefolosită niciodată până atunci, cu mobilă din lemn masiv plină de bibelouri (balerine, vânători, lebede, nemuritorii peşti din sticlă colorată, copii cu ghiozdane în mâini), covor persan, masă cu patru scaune şi, bineînţeles, un televizor color pe care nu avea voie să-l pornească nimeni, că era scump şi se putea strica şi nu se făcea să cheltuiască pe reparaţii când lucrurile bune puteau sta nefolosite, cum era obiceiul, cum moşteniseră din moşi-strămoşi şi aveau să lase cu limbă de moarte părinţii lui, mămicuţa şi tăticuţul, luminile ochilor lui şi cei care-l învăţaseră tot, dar tot, restul oamenilor fiind cum nu se poate mai proşti, salteaua deci devenise scopul vieţii lui, mai precis, buzunarele practicate în partea de jos, în care punea bani, teancuri de bani noi-nouţi, bancnote foşnitoare şi curate, însoţite după câţiva ani de punguliţe cu aur rusesc cumpărat de la bişniţari, nu, n-avusese curaj să se facă el însuşi bişniţar, îi fusese frică, dar se cunoştea cu toţi şi avea preţuri preferenţiale şi până la revoluţie cumpărase de la ei vreo jumătate de kil de aur şi tot era în salteaua din camera a bună de la drum, totul era pus bine şi mămicuţa şi tăticuţul nu s-ar fi atins niciodată de banii (între timp, printre ei începuseră să se strecoare şi dolari) sau de aurul lui strâns din ciubucuri şi pus în salteaua care era viaţa lui, ba chiar îi cumpăraseră apartament la oraş din banii lor şi Dacie break tot din banii lor, erau atât de mândri de băiatul care era strângător şi nu le ieşea niciodată din vorbă, chiar dacă se însurase cu una de prin est şi le-o

adusese în casă şi aia nu ştia nimic de obiceiurile lor şi nici la raţe nu ştia să dea (Victore,-i spusese Victor ăl bătrân când se pusese problema de însurătoare, tu să nu iei o fată care nu ştie să dea la raţe, că n-o să fie bine dă tine, îţi spui io), i-era silă de porc, n-ar fi pus mâna pe-o sapă să plivească la pătlăgele s-o omori, luase o doamnă şi ăia bătrâni niciodată n-o înghiţiseră, că nu era de-a lor, nu-i iubea şi n-avea să-i iubească niciodată şi mai ales mămicuţa era convinsă că avea s-o lase să moară fără să-i dea o cană de apă, că aşa face astea, le ştiu io bine, când naşte, dă ochii peste cap ca iepele şi leşină, nu e bine, dar el o iubise de la-nceput pe Elena şi îi lăsase pe ăia bătrâni să vorbească şi s-o boscorodească şi s-o facă în toate felurile şi tot ca el ieşise până la urmă, făcuseră nuntă mare în bătătură, la cort, şi-l aduseseră pe Ion Dolănescu să cânte şi toată lumea ştiuse cât era el de important, fala fusese mare şi i se dusese vorba în lume că era om bogat şi ajuns şi era bine să te împrieteneşti cu el, că putea ajuta pe oricine şi ştia oameni importanţi care toţi fuseseră la nuntă şi dăduseră plicuri groase, o minune, după nuntă, Victor chiar devenise bogat şi, de bogat ce era, se arăta tot mai timid şi sărac, că tot de la tăticuţu' şi mămicuţa învăţase că-n lume nu e bine să te-arăţi, că oamenii e răi şi umblă să te sărăcească şi mai bine e să te dai sărac şi vai de mama ta decât să te pomeneşti călcat de hoţi în toiul nopţii, să-ţi dea-n cap să te omoare şi să-ţi ia tot, că s-a mai văzut şi nu era primul, nu era nici ultimul care, dacă s-ar fi arătat bogat, ar fi păţit-o, aşa că în căsnicie Victor trăia două vieţi, lumea se împărţea în două secţiuni diferite, ba chiar diametral opuse, în casă şi afară, în casă bucurându-se de bogăţia lui care-n fond nu era altceva decât salteaua pe care o mutase din camera a bună de la ţară în dormitorul gol de la oraş,

afară umblând aproape jerpelit şi numărându-şi fiecare leu şi părând cât se poate de obişnuit, bine-l învăţaseră ăi bătrâni, să le dea Dumnezeu sănătate şi să trăiască o mie de ani, că el şi nevasta lui – care nu prea le călca-n bătătură ălora, cum le zicea, dar pe el îl iubea ca pe ochii din cap – aveau să iasă din comunism tineri şi bogaţi, cu milioane (el pronunţa cuvântul milion cu accent pe o şi cuvântul milioane cu accent pe diftong, prelungind litera a şi dând ochii peste cap), milioane pe care au început să le investească în consignaţii şi mici afaceri care aduceau toate profit, ei trăind în continuare în apartamentul lor micuţ din blocul cu patru etaje şi înlocuind în timp salteaua cu conturi în bănci şi cu case cumpărate de la disperaţi şi niciodată arătându-se, în mintea lor rămânând întotdeauna neştirbită învăţătura primită de Victor de la Victor ăl bătrân, şi văzându-şi numai de interesul lor şi al familiei lor, cum se pomenise din bătrâni şi cum avea să se pomenească întotdeauna, să pui ban pe ban şi să nu te uiţi la străin, că străinul e rău şi vrea să-ţi ia averea şi mai bine să fii prieten cu el şi să te fereşti să te arăţi, că nu se ştie, al treilea Victor din familie învăţase de la tatăl lui aceleaşi lucruri pe care tatăl lui le învăţase de la tatăl lui cu nişte ani în urmă, fala şi nearătarea devenind şi pentru el legi care nu puteau fi încălcate cu niciun chip.

În trafic, cu două degete sprijinite de partea de jos a volanului şi privind mai degrabă în gol, Victor se gândea la taică-său şi la ce mai aveau de făcut amândoi în luna următoare.

Sigur că auzise de scena de la restaurant. Din fereastra în care stătea o şi văzuse într-un fel, până să intervină moderatorii grupurilor de Facebook de cartier, scăpaseră câteva fotografii şi toată lumea putuse admira în voie

instantanee cu nobilimea luând golănimea la omor. Comentariile începuseră să curgă, se vorbise acolo despre o lume în care nimeni nu mai era în siguranţă, despre posibilitatea de a găsi oameni morţi pe stradă şi copii călcaţi cu maşina şi animale făcute preş sub roţile bolizilor, se vorbise despre furt, jaf, escrocherii, prostituţie, proxenetism, brigăzi, despre o lume în destrămare de care oricum nu avea să se aleagă nimic şi din care cu orice preţ trebuiau salvaţi copiii, dacă pentru adulţi de mult nu mai era nicio şansă. Se vorbise şi despre altele, unii (sau unele) chiar scriseseră acolo numele protagoniştilor, la radio şanţ nimic nu scăpa neconsemnat şi informaţia trebuia notată întreagă, fără cenzură şi fără intervenţii exterioare. Doar că tocmai cenzura şi intervenţiile exterioare făceau legea şi pe acele grupuri şi postările dispăruseră ca prin minune, la un semn. Aşa se întâmpla: moderatorii interveneau, ştergeau postările şi apoi dispăreau şi ore întregi nimeni nu mai putea posta nimic. Se lăsa liniştea şi viaţa continua ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Apoi, câteva ore mai târziu, vreun disperat poza o maşină parcată pe locul lui de parcare. *Bă sărakule, cumpără-ţi loc de parcare că la mine nu e casă de binefacere.* Sub postare imediat apăreau câteva râsete în hohote şi eternele observaţii moralizatoare, ca şi judecăţile cu privire la străinii care intrau misterios în cartier sau oamenii care niciodată nu şi-ar fi cumpărat un loc de parcare pentru că plăteau proştii pentru ei. Dacă nu era vorba de locurile de parcare, se făcea vorbire despre scara vreunui bloc în care un nesimţit tocmai venit de la ţară îşi lăsase gunoaiele pe coridor sau – oroare! – vărsase o sticlă în lift sau – nenorocire şi umbră! – se pişase în acelaşi lift.

Robert îşi nota cu meticulozitate toate aceste lucruri. Îşi petrecea ore întregi copiind comentariile din josul

postărilor şi încercând să le aşeze într-un sistem format din categorii şi subcategorii gândite atent. Credea cu tărie că erau o oglindă a lumii în care trăia şi mai credea că într-o bună zi avea să le poată folosi la ceva. Nu era sigur ce putea obţine din ele, dar în timp adunase mii şi mii de replici şi formulări de un umor nebun, le printase, le aşezase în dosare şi zilnic îşi promitea că avea să revină asupra lor şi să înceapă să construiască ceva. Un sistem de gândire. Trăia convins că undeva în acele teancuri de coli se ascundea adevărata filosofie a vieţii, tot ce conta. Crezuse iniţial că gândirea stă în actul de a gândi în tăcere, de a rumega lucrurile şi de a obţine din ele esenţa pură a existenţei. Tot citind şi cercetând însă, ajunsese la concluzia că sensul vieţii nu putea sta decât în replicile disparate pe care şi le spun oamenii, în conflictul inerent al oricărui dialog. Aşa că începuse să strângă date, să adune informaţii din care spera că la un moment dat avea să înţeleagă ceva esenţial. Începuse cu mult înainte să se mute în cartierul de la marginea oraşului, când încă locuia în cămăruţa pentru care nici măcar nu plătea chirie, o cuşcă la demisol oferită de un scriitor mai bătrân care se bucura să nu locuiască singur în palatul din centru. Locuise acolo nişte ani de zile, vreo patru, mereu plănuind să înceapă să scrie ceva din însemnările pe care le făcea şi între timp supravieţuind – cu greu – din articole de presă. Dacă se întâmpla să reuşească să scrie o pagină sau două, imediat pasa textul vreunui cunoscut din presa culturală şi îl publica sub titlul pompos *Fragment de roman în lucru*. Într-un fel, i se dusese buhul, în atâţia ani nu reuşise să publice nici măcar o nuvelă mai acătării, dar era considerat un soi de prozator şi tratat ca atare. Nici el nu ar fi putut povesti exact cum dintr-un profesoraş de filosofie dintr-un cartier de la periferie

ajunsese editorialist la unul dintre cele mai mari ziare din țară, dar asta se întâmplase și, în loc să își pună întrebări filosofice sau etice, prefera să se bucure de ceea ce devenise viața lui.

La un moment dat survenise un miracol. Un adevărat miracol. Scrisese un articol în care se arăta nu foarte critic față de partidul de guvernământ, punând întrebări care de care mai oblice și mai cu subînțeles despre rezistența față de corupție și orice încercare de a acuza și judeca baronii aflați la conducere. Nici el nu știa de ce o făcuse, poate pentru că se săturase de acea rezistență care nu ducea nicăieri, de sloganuri, de propagandă, de o lume care mereu căuta ceva de arătat cu degetul și în care nimeni nu mai construia nimic. Articolul avusese un succes nebun, odată preluat de paginile oficiale ale așa-zisei stângi, adunase sute de mii de vizualizări, zeci de mii de aprecieri și distribuiri, se transformase în ceva cu totul neașteptat și el însuși devenise un ziarist important, invitat la toate conferințele de presă oficiale, curtat, chiar mult mai bine plătit decât înainte. Și asta nu fusese tot: după o conferință de presă de la sediul partidului, un tip din organizația de tineret îl invitase să bea o cafea în curte. Acceptase, omul fusese cât se poate de curtenitor și din zece replici îi dezvăluise scopul lui: o persoană importantă voia să se întâlnească cu el și să schimbe câteva vorbe. Privise în jurul lui, nimeni. Acceptase. Tânărul sorbise încă o gură de cafea, îl bătuse pe spate prietenește și îl invitase înăuntru. Nu mai era niciun ziarist în clădire. La parter, doar ei doi și oamenii de la curățenie. Tânărul îl introdusese într-o sală de protocol și îl lăsase să aștepte acolo.

S-a așezat pe un fotoliu și – în lipsă de altă ocupație – a privit traficul de pe bulevard. Nu avea însemnări de la conferință, avea o înregistrare și se gândea să facă

ceva din ea, nici el nu ştia ce, un articol căldicel, cum obişnuia în ultima vreme. Când s-a deschis uşa, aproape că nu a auzit-o. Un fâşâit pe mochetă, niciun zgomot de paşi, în faţa lui s-a înfiinţat un om pe care nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată la vreo conferinţă sau pe vreo scenă, dar a cărui faţă îi era totuşi cunoscută. Bărbatul s-a aşezat lângă el zâmbind, i-a întins mâna şi a rostit scurt:

— Victor, încântat.

— Robert, la fel.

— Domne, înţeleg că ne simpatizezi şi te-am chemat să discutăm un pic.

— N-aş zice chiar simpatie, eu sunt apolitic, nu sunt membru de partid, dar...

— OK, cum zici tu. Miron crede că poţi deveni prietenul nostru apropiat, m-a trimis să te întreb de ce ai nevoie.

— Miron?

Ştia numele, dar simţise nevoia să sublinieze.

— Miron, că doar nu mama.

— Aşa, a spus Robert amabil.

— Avem un post de redactor-şef adjunct la ziarul *Dreptatea.* Dacă îl vrei.

— Adjunct.

— Pentru moment, sunt sigur că în timp poţi urca în funcţie şi poţi deveni orice.

Robert ştia ce i se propunea. Era ceea ce în termenii propagandei se numea o sinecură, un post foarte bine plătit, unul aproape echivalent cu al unui angajat la stat sau chiar mai bun, toate avantajele care veneau cu el şi o poziţie de putere în lumea presei. Ştia şi ce ar fi trebuit să facă din acea poziţie, nu-şi făcea nicio iluzie. A zâmbit.

— Pentru moment, a continuat Victor neabătut, bănuind exact ce se petrecea în mintea lui.

— Ce primesc? i-a tăiat-o Robert scurt.

— Aș putea să răspund orice, dar sunt sigur că orice nu am, i-a răspuns Victor, așteptând să vadă ce cerea.

S-a foit în scaun, era o negociere grea și ar fi vrut să obțină cât mai mult de la omul din fața lui. Nu-și dădea seama de unde să înceapă, ar fi vrut totul, știa că-și vindea sufletul și ar fi vrut măcar să-l vândă scump.

— Spuneți dumneavoastră, i-a răspuns Robert, sunt sigur că ne putem înțelege.

Victor și-a aprins o țigară, a sorbit o gură din cafeaua pe care o adusese cu el, s-a aplecat în față cu mâinile pe genunchi, a lăsat să se scurgă câteva zeci de secunde, apoi a spus:

— Știm ce e cu tine, nu ești vreun ajuns. Salariu serios, diurne pentru orice deplasare, chiar și de acasă la redacție și înapoi, prime lunare, orice aparate vrei, îți alegi o mașină, nu contează de care, ți se va da, pleci în delegații externe când vrei și cu cine vrei, oriunde, stai cât vrei. Dacă ai vreodată nevoie de bani, îmi spui mie și rezolvăm. Mai e nevoie de ceva? a întrebat cât se poate de serios.

Robert nu știa ce să răspundă, deja nu mai era o negociere, practic simțea că niciodată nu ar fi putut cere cât îi oferise omul din fața lui fără nicio ezitare.

— O casă mai acătării? Mi s-a luat de chirie ca de boală.

— Știm că nu plătești chirie, stai liniștit, nu mai încerca să mă aburești, că nu ține. OK, o să aranjez și asta, nu e problemă. Când poți începe?

— Oricând, normal.

Victor i-a zâmbit, i-a întins mâna tăcut peste măsuța dintre ei, i-a oferit o țigară, a luat telefonul din fața lui, a apelat, a spus:

— Miroane, hai monșer, vii să-ți prezint pe cineva la protocol?

Robert s-a încordat pe scaun, a simţit că se înroşea, nu a spus nimic. Omul din faţa lui a scos un plic din buzunarul de la piept al sacoului, l-a măsurat liniştit cu privirea, i l-a întins peste masă:

— Când pleci de aici, te duci şi-ţi iei nişte haine mai de Doamne-ajută, arăţi de parcă te-a adunat cineva de pe Olt.

Nu i-a răspuns, a luat plicul şi l-a pus în buzunar, a făcut un semn discret din cap. În stânga lui s-a deschis o uşă capitonată, alta decât cea pe care intrase, a văzut întâi pantofii lăcuiţi de înmormântare, apoi pantalonii, cămaşa albă impecabilă cu mânecile suflecate, faţa netedă şi zâmbitoare, ochii limpezi cu privire tăioasă, părul scurt şi cărunt, era chiar el, şeful partidului de guvernământ. Miron. Miron Negrescu în persoană, nu omul de la televizor, nu fostul prefect, nu fostul ministru, ci omul, care în acea clipă îi întindea mâna zâmbind şi se aşeza lângă ei să schimbe o vorbă. S-a lăsat pe spate în fotoliu, şi-a aprins o ţigară, a ascultat prezentarea lui Victor cu cel mai liniştit aer din lume şi chiar zâmbind, a confirmat cu scurte mişcări ale capului tot ceea ce se aranjase între cei doi, apoi a spus:

— Diseară am o petrecere la vila de la lac, vii şi tu, da?

— Sigur că vin, domnu' Miron.

— Aici nu suntem domni, suntem prieteni. Îmi spui pe nume, ca toată lumea.

A încuviinţat din cap tăcut.

— Victore, are băiatu' ăsta tot ce-i trebuie? I-ai dat şi lui ceva de bun-venit? Că am eu ceva prin birou, dacă nu.

— Cred c-am rezolvat. Robert, îmi zici dacă mai e nevoie de ceva.

N-a răspuns, i-a privit pe cei doi bărbaţi cu care stătea la masă şi a încercat să-şi reprime orice gând de

fugă sau de retragere. Dacă asta hotărâse să facă, asta avea să facă. Mai dă-o dracu' de sărăcie, se săturase.

Acum, în fereastră, tocmai îl văzuse pe Victor trecând. Își imagina înjurăturile la trecerile peste limitatoare, deja eternul discurs despre coloane vertebrale rupte și ochi săriți din orbite dacă te-ntorci seara beat și uiți de porcăriile alea. Nu-l mai sunase de o săptămână. Încercase el să-l sune de câteva ori, antenele lui din presă îi tot șoptiseră că avea să se întâmple ceva nasol, oamenii-i spuseseră să-și facă temele și bagajele pentru zilele care urmau, să dispară puțin, până se liniștea apele. La rândul lui, încercase să dea de Victor, la un moment dat chiar îl căutase prin cartier, dar omul pur și simplu se făcea că plouă și ba nu-i răspundea la apeluri, ba stătea de vorbă cu el despre vreme și ocolea orice subiect legat de politică. Ciudat, tocmai el, băgat în toate rahaturile din lumea asta și dornic să știe tot, de data asta evita subiectul. Robert nu-și mai punea întrebări de mult. Era un simplu angajat al lor, învățase în timp că n-avea niciun rost să încerce să le schimbe vreo părere, pur și simplu nu dădeau doi bani pe el.

Își cumpărase totuși un bilet de avion pentru Nisa și își pregătise o geantă cu minimul necesar, nu ar fi vrut să riște nimic.

În giratoriu, imediat înainte de intrarea în oraș, i-a sunat telefonul. Nepotu'. Inițial n-a vrut să-i răspundă, Miron îl sunase din nou și insistase să facă pe dracu' în patru să ajungă la sediu și era nervos, îi venea să muște volanul de nervi. Omul a insistat, în cele din urmă a apăsat butonul de pe volan și a rostit un Da cât se poate de sictirit, încercând din prima să scape de el. Nimic important totuși, nu voia să-i spună decât că mutase petrecerea din weekend în acea seară și îl

aștepta la el la vilă, aiureli, i-a spus că avea să se ducă și i-a închis. Murea să știe ce știa Miron, de ce-l suna atât de des, de ce el, cel mai tăcut dintre oameni, capabil să-și petreacă zile întregi în birou tăcând și uitându-se la pomii din grădină, tocmai în ziua aia devenise atât de vorbăreț.

Și-a amintit dintr-odată de Robert. Îl tot sunase-n ultima vreme, ba-l căutase și prin cartier și stătuse cu el la cafele, era cu mințile-n altă parte și nu-l lăsase să vorbească iar despre politica lui de doi lei. Doar îi dăduseră instrucțiuni foarte clare, știa ce avea de făcut, nu se apuca nimeni acum să schimbe liniile de comunicare și să inventeze cine știe ce drăcii îi treceau lui prin cap. Încă de când îl angajaseră îi explicaseră care era linia lui: relativizarea europenismului, negarea oricărui caz de corupție, învinovățirea justiției și mai ales a procuroarei ăleia care le mânca zilele tuturor, glorificarea lui Miron, din când în când o radere cumplită a vreunui om care nu le plăcea, treburi obișnuite, chestii de presă pe care le făceau dintotdeauna și care erau parte din politică, dar nu atât de importante cât ar fi vrut să creadă cei plătiți să le facă. Primeau averi pentru asta, nu era timp de comentarii și nici de încercări de a inventa apa caldă. Oricum, Robert ăsta era un prost. Odată, beat, îi povestise cum el știa că face rău, cât de frică îi era de nu știu ce judecată divină, cât de amărât era uneori, când scria articole în care pur și simplu mințea cu neobrăzare sau acuza oameni care nu făcuseră nimic sau pur și simplu îi cereau să mobilizeze mișcarea de extremă dreaptă și stângă și să linșeze pe cineva în social media și el n-ar fi vrut, că Mă Victore, n-au făcut nimic, sunt curați ca lacrima, ce dracu'. Îl privise cu milă, îi aruncase un Dă-te, bă, dracu', e pe bani, lasă fandoselile și-l trimisese acasă să se culce, prea era prost. De

atunci nu mai încercase să-i povestească problemele lui, măcar atât făcea şi el, ştia când să tacă. Aceleaşi lucruri, ştia bine, i le spusese şi el lui Miron cu mulţi ani înainte. Bătrânul îl privise cu milă, tăcuse pentru moment, schimbase vorba, mai exact – cum făcea el întotdeauna când nu voia să se certe cu cineva şi îi oferea un timp de reflecţie. Doar că el insistase, câteva săptămâni mai târziu îi spusese din nou aceleaşi lucruri şi atunci Miron îi răspunsese exact cu vorbele pe care el i le spusese lui Robert, ceva-n genul: Dă-te dracu', e pe bani, lasă fandoselile. Şi mai adăugase ceva, câteva cuvinte care îi rămăseseră fixate în creier: Victoraş tată, binele şi răul nu există. Depinde de unde priveşti, mânca-l-ar nenea. Tu să nu fii prost, că de proşti e plină lumea. Fii deştept, fă ce-ţi spun eu, bucură-te de viaţă, nu despre politică e vorba aci şi nici despre oameni, e despre binele nostru. Atât: binele nostru.

Îi rămăseseră în minte vorbele astea, le rumegase zile şi săptămâni întregi şi până la urmă, privind atent în jurul lui, fusese nevoit să-i dea dreptate celui mai în vârstă. Învăţase ceva în ziua aia şi-i rămăsese recunoscător. Seara cu totul îi rămăsese în minte, palatul închiriat pentru acea petrecere cu adevărat aristocratică, şirul nesfârşit de limuzine care defilaseră pe aleea din faţă, costumele impecabile ale bărbaţilor şi rochiile strălucitoare ale doamnelor, ceasurile de lux, diamantele care reflectau până şi întunericul nopţii în toate culorile curcubeului, zâmbetele lipite pe feţele tuturor fără nicio excepţie, candelabrele, canapelele de epocă aşezate în dreptul oglinzilor care îmbrăcau marmura şi-o reflectau, multiplicând sala la nesfârşit, bucătarii cei mai rafinaţi care găteau în văzul tuturor, şampania de mii de euro sticla care curgea din toate părţile şi oamenii, oamenii: politicieni, intelectuali publici, ziarişti, afacerişti, toată

spuma unei ţări din est pe care tocmai această spumă o ţinea în sărăcie cu intenţie, doar în numele Binelui. Şi el: spilcuit, cu soţia la braţ (elegantă peste măsură-ntr-o rochie de designer italian, cu un colier de diamante la gât cuplat cu cerceii din acelaşi set, cu un ceas Cartier cu diamante şi el, pereche cu ceasul pe care el îl afişa la mână sub cămaşa făcută pe comandă, care lăsa să se vadă fix jumătate din el), coborând de pe locul din spate abia după ce un valet îi deschisese uşa maşinii, păşind încet, maiestuos, ca un prinţ din singura lume care exista, a lor. Miron întâmpinându-l în capul scărilor împreună cu soţia, îmbrăcat simplu, ca întotdeauna, zâmbindu-i aproape fericit, şoptindu-i că ei doi aveau ceva de vorbit mai încolo, dar să termine cu invitaţii. Strălucirea. Fericirea. Îi rămăseseră în minte strălucirea şi fericirea acelei seri, atmosfera de sărbătoare deplină, buna-creştere aristocratică a tuturor: prieteni şi duşmani, strânşi cu toţii la nunta bătrânului. Presa, departe. În acea seară erau adunaţi toţi la un loc şi presa nu trebuia să ştie asta şi oricum aveau să fie plătiţi să nu spună nimic. Lumea bună era una singură, îşi spusese privind sala în oglinda lângă care se aşezase strategic pentru a studia tot fără a părea că face asta, lumea bună era una singură şi orice duşmănie era doar teatru, teatru pentru prostime. Îi privea liniştit în oglinda de cleştar, erau acolo ca să-l sărbătorească pe unul de-al lor, încă un nobil sărac care pornise de jos şi devenise unul dintre cei mai importanţi oameni din ţară. Le privea mai cu seamă ochii: bulbucaţi, ai celor ajunşi deja la o vârstă respectabilă şi bolnavi de ficat şi de sute de alte boli, toate legate de băutură; apoşi, ai emotivilor care, când ieşeau în public, îşi vedeau moartea cu ochii şi ar fi plâns înainte şi după fiece cuvânt rostit; tăioşi, ai puternicilor care se simţeau ameninţaţi şi ai celor care ştiau că urmau să cadă

în lupta pentru putere, victime care lărgeau baza piramidei; ascunşi după ochelari de soare, deci ca şi inexistenţi, ai tinerilor care găsiseră în partide şi-n sinecurile asigurate de acestea o sursă de bani pentru droguri şi nopţi pierdute în cazinouri şi cluburi; languroşi, ai tinerelor care-i însoţeau atât pe tineri, cât şi pe bătrâni, venite acolo pe post de decor şi semn al statutului; pierduţi în depărtări, ai celor care puneau la cale mari afaceri în timp ce pretindeau că participă activ la conversaţiile din jurul lor; plânşi, ai câte unei soţii care venise împreună cu soţul ei doar pentru a se asigura încă o dată că nu mai însemna nimic în viaţa lui; sclipitori, iarăşi, ai celor care tocmai urcaseră dintr-o funcţie în alta şi-şi vedeau viitorul strălucind în faţă; întunecaţi, ai câte unuia care nu-şi mai găsea locul nicăieri şi ar fi vrut să se retragă, dar ştia că asta nu mai era posibil; rugători, ai tineretului care înconjura fiecare şef şi şefuleţ de partid, în speranţa vreunui salt în carieră; în sfârşit, morţi, ai adevăraţilor rechini, ai celor care nu mai aveau nimic de câştigat şi nimic de pierdut, care continuau să pedaleze prin lume ca şi cum niciodată nu s-ar fi întâmplat nimic, aproape distrându-se. Iar Victor ştia: imediat după ce petrecerea avea să se termine, toată acea opulenţă avea să se evaporeze ca un fum, toată strălucirea avea să fie ascunsă, cu toţii aveau să pretindă că petrecerea nu existase niciodată şi tot ce se întâmplase acolo în realitate nu se întâmplase niciodată. Era sfârşit de sesiune parlamentară, în săptămâna care urma acea lume adunată în sala de cleştar avea să se mute în sudul Franţei şi în Italia pentru două luni şi nimeni nu avea să-i mai vadă până toamna, aşa se întâmpla întotdeauna, pur şi simplu dispăreau pe la casele lor de vacanţă şi mai apăreau doar când trebuiau să se prefacă cu totul şi cu totul preocupaţi de soarta ţării şi uneori a lumii.

Seara trecuse repede, nu făcuse decât să se salute cu toată lumea şi să zâmbească, timp de câteva ore, în realitate nu vorbise cu nimeni despre nimic, existenţa lui se redusese la nimicul monden al unei petreceri. Ca-ntotdeauna, îşi spunea liniştit. Cum ieşi în lume, lumea dispare. Cum stai deoparte, lumea apare toată. Cum o iei, cum o dai, e pe dos. La un moment dat, sala se întunecase, prin uşile duble care duceau în foaier intraseră câţiva bucătari cu un tort enorm, alb imaculat, apoi lumea explodase într-o feerie de lumini şi sunete şi fericirea tuturor aproape că-i ridicase la ceruri. Cântaseră, se sărutaseră, se îmbrăţişaseră, apoi ieşiseră cu toţii afară să vadă jocurile de artificii. Muzica se oprise, vocile tăcuseră toate sau aproape toate, lumea devenise un murmur. O şoaptă discretă, răsuflarea unei îndrăgostite în aerul de mai. Care explodase: în ghirlande, în cercuri, în sfere, în cuburi, în arteziene sau galaxii, în toate formele imaginate de un artificier nebun care prin spectacolul lui trebuia să facă vizibile strălucirea, fericirea, iubirea. Şi-n timp ce o inimă uriaşă exploda pe cerul de deasupra palatului, o mână l-a apucat de cot şi l-a zgâlţâit. Aproape că s-a speriat, a întors capul şi era bătrânul. I-a făcut un semn discret din cap, l-a tras în sala întunecată:

— Când se termină aici, te aşteaptă un avion la aeroport. Te duci şi spui că o să cumpărăm cu zece la sută sub preţul cerut de ei, te-ntorci, îmi aduci hârtiile la semnat şi dup-aia te duci cu ele înapoi. Luăm combinatul ăla de la ruşi, cică vor să iasă din combinaţie, sunt şi nişte sârbi pe fir, trebuie semnat mâine-dimineaţă.

— Aha, se face.

— După aia mergem la Monaco să sărbătorim, ne vedem cu nişte oameni acolo.

— Aha. Luăm şi fetele?

— Termină, mă, cu prostiile astea, ce-ți veni? Mergem noi doi, ca băieții.

— Cu ăia cu combinatul ai vorbit tu?

— Da. I-am sunat chiar înainte să-nceapă porcăria asta. Hai, se termină în juma' de oră și te-ai tirat.

S-a întors lângă nevastă, i-a șoptit că are o combinație și trebuie să plece, i-a zis că o duce șoferul acasă. Ea l-a privit fără nicio emoție, a dat din cap liniștită, artificiile tocmai se terminaseră și amândoi au aplaudat fericiți. Afacerea s-a făcut chiar în dimineața următoare fără nicio emoție, bătrânul știa joaca.

E pe bani, își spunea și acum, privind exasperat coloana de mașini din fața lui. E pe bani, morții ei de viață, și diseară mai trebuie să mă duc și acolo, că se supără ăla și nu e bine.

Ajuns la intersecția de la Ambasada Chinei, deja turba. Își revedea viața-n fața ochilor de fiecare dată când elibera frâna și mai reușea să avanseze cinci metri. Miron îl suna aproape continuu, îi spusese că făcea mare ședință cu toți apropiații și nu putea lipsi, să facă ceva și să ajungă. Îl adusese în stare să-i fotografieze traficul, să se jure pe sufletul mamei lui că nu făcea intenționat și nu-ncerca să se fofileze, avea să ajungă imediat. Bătrânul era mai turbat ca niciodată. Ce să-i fac eu, își spunea cât de calm putea, dacă tocmai azi s-a nimerit să fie traficul ăsta de balamuc.

Între timp îi venise o idee. Nu știa de unde și nu știa nici măcar dacă avea să meargă, dar ar fi meritat să încerce. Să o sune, să vadă în ce ape se scălda, să o invite pe ea. Poate o seară cu o străină avea să mai spele ceva din ziua pe care și-o petrecea la volan, cine știe? A manevrat puțin butoanele de pe volan, a încercat câteva căutări, n-avea numărul ei, nu-l salvase. Facebook.

A intrat din meniul maşinii, i-a căutat numele, nu se putea suna din interfaţă, a luat telefonul şi a făcut acelaşi lucru şi a apăsat pe mica iconiţă din messenger.

— Sărut mâna, doamnă.

— Bună ziua, domnu' Victor.

— Stăteam aici, în trafic, şi mă gândeam dacă n-aţi vrea să mergeţi diseară la o petrecere. Nimic simandicos, între prieteni.

La capătul celălalt s-a auzit doar liniştea. Victor bătea darabana cu degetele în volan, a mai avansat o maşină, a început să numere liniştit copacii din curtea unei vile de pe partea stângă. Ditamai curtea au ăştia, şi-a zis. Mai încolo, nu foarte departe, era şi casa lui din oraş – pustie aproape întotdeauna. Cumpărată la o combinaţie pe mai nimic, luată direct de la stat, renovată, mobilată, aranjată, apoi părăsită pentru căsuţa din cartierul unde simţea că era mai bine să rămână pentru moment. Vocea femeii a înviat:

— Păi, nu ştiu, lăsaţi-mă să văd ce program am, revin eu în jumătate de oră, să dau nişte telefoane, trebuie să văd şi dacă bona e disponibilă să stea cu ăsta mic.

— Bine, doamnă, aştept. Sărut mâna.

— La revedere, vă sun eu, i-a răspuns vocea femeii pe un ton cât se poate de mieros.

Făcea din când în când lucruri din astea, nici el nu ştia de ce, în general nu se culca cu ele, doar stătea de vorbă, le vrăjea, uneori le făcea cadouri scumpe, dar de cele mai multe ori totul se oprea la nivelul unui simplu flirt plăcut pentru amândoi. Nu-şi mai dădea seama când devenise aproape impotent, când, de fapt, îşi pierduse interesul pentru partea sexuală a relaţiilor cu femei şi făcuse din micile lui aventuri doar comedii galante, cu totul şi cu totul nesemnificative. Uneori, seara

târziu, când reușea să se adune de pe drumuri și să se întindă în pat lângă nevastă-sa, își mai punea întrebări despre viața lui. Oare ce se întâmplase? Îmbătrânea? Gata, ăsta era sfârșitul? Sau pur și simplu era prea prins în afacerile astea fără rost, era prea ocupat să facă bani pe care nu avea să-i cheltuiască niciodată, să discute, să negocieze, să semneze hârtii care nici nu-l mai interesau, pe care oricum le uita din secunda în care le punea în servietă și se ridica de la masă? Nu mai știa. Trecuseră atâția ani de când făcea numai asta, că orice întrebare era fără sens. Asta era el, asta făcea. Nu te pui cu viața.

Pe la sfârșitul liceului deja înțelegea că era greu să fie bine. Părinții aproape că nu puteau să o ajute, abia se ajungea cu cheltuielile de la o lună la alta. Veniți de jos, din familii de țărani săraci, tot ce reușiseră în viață fusese să cumpere un apartament cu trei camere în cartierul de la marginea orașului. Unul dintre apartamentele tunel, nedecomandat, cu o sufragerie de 12 metri pătrați și dormitoare în care nu încăpeau decât un pat și un dulap. Mobilat sărăcăcios, cu obiecte puține, care nici alea nu încăpeau în spațiul parcă mereu prea aglomerat, apartamentul își etala adevărata valoare prin bucătăria de cinci metri pătrați în care, pe lângă mobila minimală de bucătărie, aragaz și frigider, nu încăpeau mai mult de două persoane. Sufrageria era deci atât cameră de zi, cât și loc de luat masa, cât și dormitor pentru sora ei mai mare și apoi chiar pentru ea. Își petrecuse copilăria pe o canapea jerpelită pe care se întindea să se culce doar după ce toți ai casei se retrăgeau la rândul lor la culcare. Așa crescuse. Tatăl, alcoolic încă din tinerețe, ca aproape orice muncitor, o ignora complet. Mama, grasă înainte de vreme – ea spunea că din cauza nașterilor, învinovățindu-le pe fete pentru asta,

adevărul stătea în cantităţile infernale de mâncare şi bomboane pe care le consuma zilnic –, nu iubea pe nimeni, era o statuie vivantă a urii care umbla prin lume şi semăna scandal în jurul ei. Nu-şi amintea să fi auzit vreo vorbă bună, dar îi stătea mereu în cap replica pe care o ascultase ca pe o mantră de pe la 15 ani încolo: „Tot ce ştiţi e să cheltuiţi bani şi să vă futeţi, altceva n-aveţi în cap".

Şi pe undeva chiar şi mama ei, care altfel greşea în orice privinţă, avea o oarecare doză de dreptate, doar că verbul până la un punct a fost greşit, ele mai mult se pupau şi se mozoleau cu băieţii prin scări de blocuri, că în general nu era cum şi nu era unde şi oricum le era frică de bătaie şi nu ţineau neapărat să fie prinse şi duse acasă de păr şi bătute în văzul lumii. Învăţase deci să se ascundă, să ţină totul pentru ea şi să nu mai fie sinceră nici cu sora ei, care, fiind mai mare, avea o soartă şi mai cumplită decât cea cu care ea se confrunta zilnic.

Cu chiu, cu vai, reuşise să treacă prin liceu aproape neatinsă şi luase şi la facultate, principalul motiv fiind acela de a pleca de acasă şi de a scăpa nu atât de canapeaua din sufragerie care o urmărea ca un blestem, cât de certurile dintre părinţi şi de gura rea a mamei, care, neavând niciun succes cu tatăl, se răzbuna pe ele. Se mutase într-o cameră de cămin şi-şi luase un job oarecare la o firmă, o ducea rău, dar măcar nu mai trăia la circ. Treptat, tinereţea fiind mai puternică decât răul, amintirile începuseră să se estompeze. Dar Corina ştia un lucru, ea avea să facă cumva să trăiască bine, să nu stea înghesuită în vreun apartament comunist şi să nu se întâlnească zi de zi cu un bărbat alcoolic.

Învăţase repede arta fandoselii, marea artă a comunicării dintre oameni, mai veche decât istoria civilizaţiei şi-n fond o meserie cu rădăcini mai adânci decât prostituţia,

regina neîncoronată a muncii. Vorbire afectată, presărată cu englezisme şi cu exclamaţii de uimire încântată, adulatoare, care compunea frumoasa romgleză a oricărui corporatist de succes; unduirea calculată din şolduri, în timp transformată în reflex; un deget fin ridicat deasupra ceştii de cafea sau a paharului de vin bun, semn al distincţiei şi al originii şi educaţiei înalte; priviri niciodată foarte directe, oarecum preocupate, dacă nu de-a dreptul visătoare; arta decolteului, niciodată expus, întotdeauna sugerat până la limita abundenţei; mecanica cuantică a baretei de la bikini, când sugerată prin materialul vaporos al pantalonului obligatoriu din stofă la petreceri, când expusă la câţiva centimetri peste marginea curelei, când aşezată exact la limită, astfel încât să pară că nu purta niciun fel de lenjerie; privirea când galeşă, când amuzată, niciodată rece sau furioasă; o întreagă coregrafie a aşezării picioarelor, în fond, limbajul disponibilităţii care niciodată nu era deplină, ci mai degrabă sugerată într-un joc care nu avea ca scop să ajungă în pat cu cineva, ci să promită fără să ofere nimic. Învăţase, în fond, arta de a trăi în lume fără să-ţi faci nume rău şi fără să decazi, lucru foarte greu într-un domeniu în care contau doar banii şi sexul şi relaţiile, ca-n orice industrie serioasă. Şi începuse să acumuleze, mai întâi imagine, apoi posturi din ce în ce mai bune, apoi bani şi proprietăţi. Fără să se dea nimănui, părea disponibilă tuturor şi seara sau dimineaţa se întorcea singură acasă, gata pentru încă o zi de război. Voia pur şi simplu să nu fie săracă, era singurul ei vis.

Când era invitată la vreo petrecere la vilele de lux ale acţionarilor sau ale celor din consiliul de administraţie şi în realitate invitaţia nu putea fi evitată şi trebuia să-şi facă apariţia în toată splendoarea ei de tânără speranţă, ajungea până la a-şi lua liber în ziua respectivă şi a şi-o

petrece pe toată la salonul de înfrumusețare, la coafor, manichiură, pedichiură și în cele din urmă în mall sau în magazinele de lux din centru, căutând ținuta perfectă pentru câteva ore. Știa să pară modestă și-n același timp să strălucească printre cele mai în vârstă și să rivalizeze cu cele din lumea ei neînsemnată, știa să mănânce cumpătat, dar mai ales știa să bea și să se drogheze ca nimeni alta, reușind întotdeauna miracolul de a rămâne în picioare și relativ lucidă chiar și când celelalte de mult cedaseră și se compromiseseră. Arta ei de a consuma cantități impresionante de alcool și diverse substanțe era un adevărat miracol și de fiecare dată când vreun mahăr credea că în sfârșit va fi pus mâna pe ea se aduna complet trează, îl împingea ușor deoparte și cu cele mai languroase mișcări din lume pleca să-și mai ia un pahar de băutură. Când colegele ei făceau sex în public și nu mai știau de capul lor, devenind cu adevărat ceea ce bărbații voiau să facă din ele, ea stătea deoparte cu un pahar în mână și privea fără nicio emoție. Știa de ce era acolo, știa de ce erau toate acolo, nimeni n-ar fi dat un ban pe ele dacă n-ar fi avut orificii gata să le fie oferite greilor din companii.

Până într-o zi, când un băiat mai tânăr o pusese pe jar și o făcuse să-i cedeze fără niciun efort, în cel mai natural mod din lume. Băuse și se drogase cu Marcel toată seara lângă piscina unei vile dintr-o comună de lângă capitală, se îmbătase de fericire, îl lăsase să o pipăie cât vrusese și îi băgase mâna în pantaloni, îl înnebunise, ceva în creier îi spunea că trebuia să fie al ei și nu doar pentru o seară, nici doar pentru ziua următoare, ci pentru totdeauna, ce-o fi o fi, își spusese, pe ăsta nu-l las să-mi scape nici dacă trebuie să mă fac preș în fața lui. Era la fel ca ea, la început, n-avea cine știe ce funcție și nici conturi grase sau vile pe cine știe

unde, dar ei i se părea om și asta conta mai mult decât orice. În plus, părea să bea și să se drogheze cu un talent extraordinar și asta ei îi promitea un viitor liniștit, fără mari tulburări, un viitor în care totul se putea rezolva cu un coniac și un joint și o discuție și sex.

Nici nu știa când trecuseră anii, avansaseră în cariere, făcuseră un copil, începuseră să strângă câte ceva. Ca puțini oameni, reușea să fie fericită în căsnicie, reușea să se trezească dimineața fără să-i pară rău de viața ei și să trăiască exact așa cum își dorea. De când apăruse copilul, era și mai fericită, adevărul era că niciodată nu-i plăcuse munca în corporație. Scopul ei în viață era să nu mai muncească niciodată, să stea acasă cu copilul și să-și vadă de ale ei, fără să trebuiască să mai suporte zilnic privirile pironite-n curul și pe țâțele ei și avansurile mai mult sau mai puțin vizibile ale șefilor, iar pentru asta avea un mic plan, deși nu știa cât era de realizabil.

Undeva în mintea ei se născuse ideea că putea pune în aplicare lucrurile pe care le învățase la începuturile carierei și putea să-l convingă pe vreun bogat să-i dea bani fără să devină cu adevărat amanta lui, doar din prietenie. Nici ea nu știa prea bine cum se născuse înșiruirea asta de idei, dar își spunea că merita să încerce și telefonul lui Victor din acea zi i se părea ocazia perfectă. Lui Marcel îi putea spune că ieșea în oraș cu fosta ei gașcă de la muncă, avea în telefon sute de poze care puteau fi postate pe Facebook sau Instagram pentru a arăta unde era și cât de bine se simțea, deși avea senzația destul de clară că el niciodată n-ar fi verificat-o și nici măcar nu i-ar fi trecut prin cap că ea era la o petrecere cu un bărbat și punea la cale lucruri care, oricât de logice în capul ei, n-aveau niciun sens.

A sunat-o deci pe bona copilului și a chemat-o să stea cu ei câteva ore în acea seară, până când se întorcea

Marcel de la lucru, l-a sunat şi pe el şi i-a spus că ieşea cu fetele, a expediat-o rapid, avea treabă şi Sigur, ce bine, mai ieşi şi tu din casă, i-a închis, copilului nu i-a povestit că pleca undeva, exista riscul să facă balamuc şi să nu mai plece nicăieri, trebuia luat din scurt şi pe cât posibil pus în faţa faptului împlinit, l-a sunat pe Victor şi i-a spus, pe cel mai ceremonios ton din lume:

— Bună ziua din nou, da, vin diseară, la ce oră şi unde?

— Corina, ce bucurie. La opt jumate, ne vedem la peco-ul din giratoriu, i-a răspuns el, ştiind că nu putea să o ia de acasă şi maşina ei trebuia lăsată undeva.

— La cel cu cafenea, da?

— Da.

— Bun, abia aştept să ne vedem. Pe diseară.

— Pe diseară, i-a răspuns el la fel de liniştit.

Victor a ezitat câteva secunde, apoi a format numărul. Costin. Jigodia aia de Costin. Încă un securist ratat ajuns în politică, păi, se putea altfel? Unde te întorceai, dădeai de ei. Galoane. Cozi de topor. Cu trecutul ascuns şi totuşi cunoscut de toată lumea, cu averi de neînţeles, cu relaţii oriunde şi oricând, de obicei plantaţi în poziţii de consilieri pe lângă puternicii unei zile sau a alteia, mai retraşi, niciodată în prima linie şi totuşi incredibil de puternici şi influenţi oricând. Statul paralel erau de fapt ei şi erau peste tot, în toate partidele, în toate organizaţiile, în toate consiliile de administraţie ale marilor companii de stat, oriunde se luau decizii şi practic ei trebuiau să avizeze ce se întâmpla şi ce nu. Toată lumea bună îi ştia, toată lumea se temea de ei şi i-ar fi vrut morţi şi îngropaţi de minimum cinci ori şi înţepaţi în inimi cu ţepuşe, ca strigoii. În viaţa de zi cu zi, Costin poza în expert şi colecţionar de artă. O ocupaţie oarecare, nimeni nu înţelegea mare

lucru din chestia asta, tot ce ştiau era că locuia într-un palat plin de tablouri şi statui şi alte obiecte de colecţie şi nu părea să aibă firme sau să fi muncit vreodată. Un om liniştit şi cât se poate de retras, tăcut ca statuile din biroul lui de acasă, cu o faţă la fel de implacabilă ca a tablourilor pe care le vindea şi le cumpăra, ras perfect pe capul rotund ca o bilă de popice, rotofei, nicicum înalt, cu un defect la piciorul stâng care-l făcea să meargă întotdeauna încet ca să nu şchioapete şi cu un început de barbă care niciodată nu părea să depăşească starea unei umbre pe faţă, probabil un efect studiat îndelung şi cultivat metodic.

Costin era soluţia să afle ceva, dacă vipera voia să spună.

— Să trăiţi.

— Dumneavoastră, minim o mie de ani, s-a auzit de la celălalt capăt.

A zâmbit.

— Domnu' Costin, vă zic repede, că nu e timp. De azi-dimineaţă mă sună bătrânul şi insistă să ajung la sediu. Ce se-ntâmplă?

A reuşit să mai avanseze câteva zeci de metri în trafic, navigaţia de bord îi spunea că mai avea 18 minute până la destinaţie. Nici gând, şi-a spus.

— Ce se-ntâmplă, domne?

Vocea de la celălalt capăt n-a răspuns imediat. Avea un fel ciudat de a purta conversaţii, cu încetinitorul, cu întârzieri în realitate foarte bine studiate şi cu intervenţii care puteau apărea şi la minute bune după ce subiectul părea să se fi epuizat. La fel şi acum:

— Am înţeles că veniţi şi dumneavoastră la sediu, a răspuns vocea de viperă de la celălalt capăt.

— Da, dar ziceam să întreb, să nu vin chiar nepregătit, a încercat Victor.

— Trebuie să discutăm despre Congresul care ar trebui să se ţină luna viitoare şi despre nişte cheltuieli cu paza care unora li se par cam mari.

— Dar eu am zis de la început că poate să fie şi pe gratis, a răspuns Victor, luat pe nepregătite şi uitând că de fapt interlocutorul încerca doar să câştige timp, nu să-l încurce.

— Pe lângă pază, am înţeles că trebuie să asiguraţi prezenţa anumitor personalităţi cu vizibilitate în spaţiul public. Sau n-am înţeles bine?

— Domne, nu ştiu ce aţi înţeles şi mai ales de la cine, că eu n-am vorbit cu nimeni, dar din alt motiv vă sunasem, a sărit Victor ca ars. O ardem pe-aicea cu organizări şi eu vreau să aflu ce se întâmplă, atât.

— A, da, aveţi dreptate, e puţină agitaţie pe aici, a răspuns Costin, dintr-odată conectat la subiectul discuţiei. Păi, să vedem.

— Domnu' Costin, a mârâit Victor nervos.

— Vă enervaţi degeaba, a răspuns mieros celălalt. Ştiţi povestea cu acel proces penal despre care tot discutăm şi care părea că putea fi aranjat ca toate celelalte, da?

— Ştiu, cum să nu ştiu, am îmbătrânit vorbind despre el.

— Ei, surse din interiorul Înaltei Curţi îmi spun de câteva zile, de când povestea trenează în pronunţare, că e posibil ca judecătorii să fi fost influenţaţi şi omul nostru să se pomenească închis pentru ceva vreme, a spus cât se poate de calm. Lucru, bineînţeles, inacceptabil, a continuat imperturbabil.

— Bineînţeles, a întărit Victor. Păi, ce, îi lăsăm să facă aşa ceva?

— Sigur că nu îi lăsăm, domnul meu, sigur că nu, probabil de asta Miron ţine neapărat să ajungeţi la sediu şi să stăm de vorbă cu toţii.

— Haide, domne, murim cu ei de gât, dărâmăm ţara, ce mama dracu' îşi închipuie ăştia, că aici e sat fără câini şi bagă la bulău pe oricine, când vor ei?

— Evenimente din trecutul foarte apropiat ne-au învăţat că se poate întâmpla. Am discutat deja cu câteva televiziuni apropiate, se vorbeşte continuu despre justiţia coruptă şi despre acest stat paralel care încearcă întotdeauna să le pună pumnul în gură celor care vor binele ţării, eventual, dacă nu se poate cu ameninţări şi propagandă, închizându-i şi interzicându-le să ocupe posturi publice.

— Ştiu toate prostiile astea, aveţi dreptate, dar eu tot cred că de data asta nu au curaj să facă aşa ceva.

— Cum spuneam, am informaţii că se poate termina foarte prost şi poate că ar trebui să luăm în calcul foarte serios posibilitatea ca omul nostru să plece într-o vacanţă în străinătate pentru o vreme, eventual una cauzată de probleme medicale urgente.

— Dacă trebuie, a răspuns Victor gânditor.

Brusc începea să înţeleagă gravitatea momentului, despre fuga din ţară nu se vorbea decât în cazurile când politicienii sau oamenii de afaceri ca el erau ca şi condamnaţi şi trebuiau să se ascundă. O grămadă de inşi făcuseră deja asta, mulţi aveau să o mai facă sau să încerce, era un ping-pong între oamenii de la diverse partide şi nu părea să poată fi oprit prea curând. De unde şi necesitatea de a schimba legile şi de a controla justiţia, aşa nu se mai putea.

— Chiar cred că trebuie, dar am senzaţia că Miron nici nu vrea să audă de aşa ceva şi ar trebui să-i mai sugereze şi altcineva asta. Oare m-aş putea baza pe faptul că veţi aduce acest subiect în discuţie? a întrebat subtil.

— Sigur că da. Ce altceva mai pot face?

— În primul rând, să vă grăbiţi puţin, deşi, privind pe fereastră, îmi dau seama că e oarecum imposibil.

— Am omul meu în presă, la rândul lui are oamenii lui în presă şi pe net, să-l sun?

— Sigur că da, a răspuns Costin. Orice ajutor e bine-venit, măcar pentru frumuseţea jocului. Cred foarte puţin spre deloc în posibilitatea de a schimba deciziile oamenilor ăstora în ultima clipă, dar să încercăm să facem presiuni, cine ştie.

— Înţeleg că în timp omul meu a strâns dosare cât se poate de interesante, legături de afaceri, fotografii, tot felul de frumuseţi. Îl sun imediat ce închid. Miron în ce ape se scaldă?

— Dumnezeu cu mila, domnul meu, a răspuns Costin pe un ton exasperat sau fals, niciodată nu şi-ar fi putut da seama exact cum se simţea sau cât de sincere erau sentimentele lui. Stă la televizor, sună oameni, toţi îl mint ca la balamuc, de frică sau din interes, n-am nicio idee ce e cu el, nu mă ascultă deloc. Am să mai încerc să discut cu el până veniţi, nu strică.

— Da. Mulţumesc mult, vorbim la sediu.

— Eu vă mulţumesc.

Cele trei sunete ascuţite care anunţau încheierea unui apel. Avariile aprinse ale maşinii din faţă, de parcă n-ar fi fost evident că stăteau pe loc. Un nor răzleţ în colţul din stânga sus al parbrizului. Pachetul de ţigări, într-un echilibru precar între schimbător şi marginea scrumierei. Piciorul stâng amorţit. Celălalt, mort. În dreapta, în fundal, un cuplu plimbând un câine. Robert. A câta oară Robert? El şi oamenii lui puteau face diferenţa, puteau semăna îndoiala, puteau pune întrebări în doi peri şi puteau oferi răspunsuri care să spună nu neapărat adevărul ăla cu a mare, cât adevăruri infime, disparate, care să inducă nesiguranţa în mintea celor care citeau.

Nu el îl învăţase asta, el nu avea acces la lumea intelectualilor, nu-i înţelegea, erau din altă specie şi încerca pe cât posibil să-i evite. El îi oferise lui Robert putere în audio-vizual, îi făcuse legături cu oameni puternici, îl prezentase celor care contau, făcuse astfel încât să fie invitat la emisiuni din prime-time, să poată vorbi atunci când oamenii ascultau. Omul lui îl înţelesese, făcuse ce îi spunea, învăţase din mers viaţa printre patroni şi vedete şi în timp devenise unul dintre cei care puteau vorbi. La rândul lui, Victor învăţase cândva lecţia asta, dar invers: el nu vorbea, încerca pe cât posibil să nu facă parte din viaţa publică, nu se arăta. Celălalt trebuia să vorbească, să se facă ascultat, să dea întotdeauna impresia că e bine informat şi mai ştie şi alte lucruri pe care la nevoie le poate rosti răspicat în faţa camerelor de luat vederi şi le poate scrie în presă. Învăţase nu atât să spună adevărul, cât să dea impresia că o făcea şi că în spatele lui stăteau oameni puternici care îi erau prieteni şi îi spuneau tot ceea ce conta. Învăţase în timp toate trucurile de imagine, se îmbrăca impecabil, afişa toate însemnele puterii şi averii, nu şovăia niciodată şi pentru nimic în lume nu ar fi recunoscut că nu ştia să răspundă la vreo întrebare. Nici măcar nu fusese nevoie de vreo discuţie cu Miron sau cu Costin sau cu alţii mai în vârstă, învăţase din mers şi se dovedea, de la o zi la alta, un adevărat geniu al minciunii şi mistificării şi faptelor distorsionate. Poate că nu ştia adevăratul scop al lucrurilor pe care le făcea, dar asta conta mai puţin. La rândul lui avea scopuri, mai mici, dar tot scopuri şi pentru ele ar fi făcut orice. Iar Victor ştia foarte bine că într-o zi Robert avea să dispară fără urmă. Avea să fie înlocuit de altcineva, aşa era întotdeauna. Se îmbogăţeau şi la un moment dat dispăreau din presa politică, se apucau de altceva, tăceau

sau pur și simplu se mutau undeva în Vest și își trăiau viețile liniștiți până la adânci bătrâneți, în vreun post universitar călduț sau scriind cărți și admirând peisajul din jurul vilei cumpărate cu banii câștigați din anii de muncă în slujba partidului. Era bine așa, n-avea nicio obiecție, lumea trebuia să meargă înainte.

— Salutare, maestre.

— Salut, Victor.

— Bine, sănătos?

— Cât se poate.

— Fii atent o secundă. Am nevoie de matale cu o treabă. Se zvonește prin târg că Miron are belele cu legea iarăși și vreau să faci nițel scandal pe Facebook și pe unde mai știi tu, nu-ți explic eu cum se face, te pricepi mai bine ca mine.

— Am auzit și eu, e cam groasă de data asta.

Victor n-a răspuns, nu se aștepta la un răspuns atât de tranșant, a strâns volanul în mâna stângă și și-a aprins o țigară fără măcar să-și dea seama de asta.

— Cică bătrânul pleacă papa, așa vorbește lumea, n-am nicio idee dacă e adevărat, dar toți par să fie de acord că s-a terminat.

— Haide, mă, ce dracu', nu se poate așa ceva.

— Nu contează, mon chef. Facem ce trebuie, hai să le dăm mințile peste cap și om vedea după ce e de făcut. În juma' de oră îi strâng pe toți și facem ce trebuie ca să fie bine pentru toată lumea.

— Bine, mersi. Îmi zici dacă trebuie ceva și ne reglăm între noi mai încolo.

— Cât să mă-ntind cu bugetul?

— Dracu' știe, cât să fie bine, mare pierdere, i-a răspuns Victor liniștit, aproape zâmbind.

— Hai c-o dreg eu cumva, oricum, ăștia nu joacă pe bani mari, e mărunțiș.

— Auzi, Robert? De data asta oferă-le mai mult niţel, fă-i să înţeleagă că e important, motivează-i. Dă-i dracu' de bani, facem alţii.

— Mbine, a răspuns celălalt, cresc niţel scorul, da' mi-e să nu-i stric şi să trebuiască să rămânem acolo, e greu să dăm mai puţin după ce am crescut.

— Aia e, ne-om descurca. N-a murit nimeni din chestia asta, nu murim nici noi. Hai că te las acum, vorbim mai încolo.

— Salutare.

Eternele trei bipuri de la încheierea unui apel. Ca o moarte a oricui. Dispariţie fără urmă în eter. Odată un telefon închis, celălalt nu mai exista decât la modul probabil. De televiziuni probabil avea să se ocupe Costin, oricum, acolo nu erau mari lucruri de discutat, linia era clară pentru toată lumea şi aveau să-şi facă treaba fără să-i sune nimeni, contractele de publicitate erau semnate şi toată lumea ştia ce era în spatele sumelor exorbitante pe care nimeni nu le negocia niciodată.

— Alo.

— Da, Victor.

— Vezi că diseară ajung târziu sau nu ajung deloc, am nişte chestii de făcut.

— Bine, o sun pe mama să vină să stea cu mine, îmi fac eu de lucru.

— OK.

Cu nevasta întotdeauna se înţelegea din câteva cuvinte, erau ani de zile de când nu mai aveau mare lucru să-şi spună şi era perfect aşa. A închis. După câteva secunde, pe ecran a apărut din nou numele nevestei.

— Vicky, dacă te duci la sediu, parchează mai departe, să nu te vadă cineva.

— De ce?

— Porneşte şi tu televizorul ăla din maşină, scoate capu' din nisip.

— Bine.

A închis, a apăsat pe iconiţa care deschidea televizorul. Pe burtieră defilau încet câteva cuvinte: Sfârşitul unei epoci. Va fi închis şeful principalului partid de guvernământ?

A deschis programul. Foarte utilă, o aplicaţie care permitea plăţi către utilizatori fără să treacă prin sistemul bancar. Tastai numele din agenda telefonului, introduceai suma şi apoi apăsai Send. Banii erau transferaţi pe loc. Avea acolo tot istoricul transferurilor, în cazul unora sumele erau frumuşele, semănau a salarii. Câteva sute de euro lunar pentru o viaţă mai bună. S-a gândit câteva clipe, apoi a decis să dubleze suma obişnuită şi în cazul unora chiar să o tripleze. Mai întâi şi-a transferat bani din contul bancar secundar, o sumă frumuşică, în realitate nimica toată. A deschis în paralel lista. Cu o dexteritate incredibilă, a început să trimită bani. Metodic, câteva sute de euro pentru fiecare om din listă, pentru unii chiar cinci sute, în câteva cazuri o mie. Neplătiţi nu mişcau un deget şi era mai bine aşa. Lucrurile gratuite nu înseamnă nimic, îşi spunea pentru a nu ştiu câta oară. Încep să însemne ceva abia când au un preţ, când cuvintele se cumpără şi se vând şi devin obligaţie. Atunci morala sau ce a mai rămas din ea moare. E OK, îşi spunea Robert, e perfect, eu iau dublu înapoi şi toată lumea e mulţumită, felicitările, masa şi dansul la mine-n cont, la sfârşit.

Stânga şi dreapta. Extrema stângă şi extrema dreaptă. Centru. Simple nume, definiţii politice pentru o întreagă bufonerie în care fiecare încerca să parvină şi să-şi asigure o viaţă liniştită şi o bătrâneţe la adăpost de sărăcie. Totul în numele culturii, cu cât mai înalte, cu atât mai bine.

În timp, Robert ajunsese să-i cunoască pe toți și chiar să-i înțeleagă. În fond, era lumea din care se ridicase și el. Lumea scriitorilor, a gazetarilor, a micilor și nu atât de micilor funcționari din instituțiile de cultură. O lume mică și disproporționat de fioroasă, cu mize mici pentru care jucătorii s-ar fi omorât între ei. Își amintea întotdeauna cu un zâmbet amar-candid anii petrecuți printre ei, speranțele sfărâmate, visurile acum uitate. Munca infernală pe nimic, nopțile pierdute în controverse sterile, eșecurile pe linie ale tuturor celor care nu aveau legături politice și susținere de gașcă. Fusese atât de prost cândva, încât încercase chiar să spună în presă adevărul despre ce se întâmpla dincolo de strălucirea lumii culturale. Încercase să explice schema Ponzi pe care funcționau lucrurile, se străduise să afle lucruri, le publicase, în mintea lui necoaptă așteptase ca dezvăluirile lui să-i aducă o statuie. Fusese atât de prost la momentul respectiv, încât își imaginase că adevărul spus în gura mare avea să schimbe lucruri și avea să transforme domeniul în care lucra – în mare, cultura – în cine știe ce meritocrație. Idiot sinistru, își spunea acum, dacă nu s-a putut în niciun domeniu, dacă niciodată nu s-a putut face un lucru cinstit în căcatul ăsta de țară, de ce s-ar fi putut printre ăia, care-n fond sunt oameni la fel ca ceilalți?

Doar că după înțelegerea cu Victor statutul lui se schimbase. Înțelesese repede ce putere aveau banii printre cei ca el și începuse să inventeze lucruri care le puteau aduce bani colegilor de breaslă. Pe măsură ce sumele pe care le putea oferi creșteau, creștea și importanța lui. Chiar dacă de atâta timp promisa carte epocală întârzia să apară, faima lui de prozator se consolidase și era tratat ca un mare scriitor, deși nu avea nicio operă în spate. Era însă mare, pentru că de fiecare dată când era nevoie de ajutor își făcea apariția și avea

reputaţia că putea rezolva orice, că putea face rost de orice sumă, putea aranja deplasări în străinătate şi chiar cunoştea câţiva editori străini care, sprijiniţi de atât de generosul stat, puteau publica magnificele cărţi ale scriitorilor români. Era un om atât de util, că nu se putea imagina vreun eveniment cultural de anvergură la care să nu fie invitat şi eventual pus pe prima scenă. Era un Nume, era Cineva. Iar acum acel cineva îşi făcea treaba obişnuită, deschisese e-mailul şi compunea o scrisoare pe care urma să o trimită tuturor celor care cu câteva minute înainte fuseseră vizaţi de transferurile financiare:

Dragi colegi,

După cum vedeţi, hidra statului paralel încearcă din nou să ucidă democraţia românească. Opoziţia a reuşit cumva să tragă destule sfori cât să îl trimită la închisoare pe preşedintele principalului partid de guvernământ. Sigur că în scurt timp va urma şi o schimbare a guvernului şi cel mai probabil vor urma restructurări masive şi înlocuiri în aparatul de stat, ca şi tăieri de fonduri pentru evenimentele culturale şi revistele de cultură. Astfel, trebuie să ne unim forţele pentru a arăta reaua-voinţă a acestor nimeni care nu fac decât să dea jos nişte oameni din funcţii pentru a-şi pune propriii oameni în acele funcţii. E o situaţie inacceptabilă, ani de muncă în sprijinul culturii se vor duce pe apa sâmbetei şi tot ce am făcut împreună până acum se va spulbera.

Vă recomand deci să militaţi împotriva acestei justiţii corupte şi împotriva acestei opoziţii care încearcă să schimbe ordinea prestabilită a lucrurilor.

Numai bine,
R.

Odată apăsat butonul Send, ştia ce avea să se întâmple. Unii aveau să-şi citească e-mailul pe loc şi imediat aveau să pună mâna pe telefon. Cu toţii aveau să se simtă ameninţaţi, pentru că în e-mailul lui era inserată şi subtila ameninţare că oricum aveau să-şi piardă posturile şi sinecurile dacă se întâmpla ceva. Îi ştia bine, majoritatea erau oameni chiar bine intenţionaţi, dar cămaşa era întotdeauna mai aproape de corp şi niciodată nu şi-ar fi pus bunăstarea în pericol pentru o idee sau alta. Ca orice om, aveau şi ei un preţ. Sigur, cu cât erau mai importanţi, cu atât preţul era mai mare, dar banii erau doar un detaliu şi ei tocmai asta nu înţelegeau, că din direcţia din care îi privea Robert banii nu contau, sumele erau prea mici ca să fie luate în discuţie atâta vreme cât rezultatul era cel scontat.

Nici măcar nu erau idioţi, nu în sensul în care cuvântul era folosit de obicei. Mereu se gândea că pur şi simplu nu înţelegeau lumea în detaliile ei importante, că – pierduţi în munca lor şi în încercarea mereu mai disperată de a-şi face cunoscute cărţile – intraseră de bunăvoie în jocul politic şi majoritatea chiar credeau în ideile pe care le susţineau. Pentru a-i motiva, era suficient să dai un nume ideilor, un nume cât mai elegant şi pompos şi, pe cât posibil, legat de mediul lor: democraţie, liberalism, marxism, neomarxism, preferau în special cuvintele terminate în -ism, asta era pentru ei garanţia ideii înalte. Şi cât de uşor deveneau extremişti. Când faptul că susţineau anumite idei politice părea să-i propulseze în lumea lor, erau în stare de orice. Robert studiase problema în detaliu, totul funcţionase aşa încă de la căderea comunismului, cu cât un scriitor fusese mai implicat politic, cu atât avusese mai mult succes. Scriitorii buni erau oameni de presă, influenceri, militanţi, în orice caz, aveau legătură cu mediul politic şi cu puterea banilor din acel mediu.

Concomitent, oamenii politici învăţaseră să se folosească de ei şi de bunele lor intenţii şi crescuseră împreună, mână-n mână, unii obţinând puterea şi îmbogăţindu-se peste orice măsură, ceilalţi citindu-şi numele în compania unor cuvinte cât se poate de flatante, ca geniu, universal, unic, epitete care îi făceau să se simtă Dumnezei.

Răspunsurile la e-mailul lui au început să curgă. Privea cu coada ochiului şi aplicaţia deschisă în paralel pe ecranul laptopului, acolo urma să se desfăşoare războiul, de presa obişnuită nu era timp. De ce oare Victor şi ai lui nu îi spuseseră să acţioneze mai devreme? se întreba. Ar fi fost atât de uşor să umple presa de venin şi mizerie, să facă albie de porci din justiţie şi orice fel de putere a statului, să distrugă imaginea judecătorilor, să facă tot ce se făcea în general în asemenea cazuri şi un pic mai mult, semănând în mintea oamenilor îndoiala şi vopsindu-l pe Miron în cele mai strălucitoare culori posibile, făcând din el un model pentru ţară. Poate că nici ei nu ştiuseră, îşi spunea. Sau poate că omul era săpat din interior, aşa cum se obişnuia, şi până în ultima clipă tocmai oamenii lui îl lăsaseră să creadă că totul era aranjat – ca de obicei – şi avea să obţină încă o victorie răsunătoare împotriva justiţiei care încerca să-l elimine din viaţa publică.

Robert ştia că nu avea cum să afle şi orice încercare de a pune întrebări ar fi pus în pericol tot ce construise până atunci. Învăţase să nu se pună cu oamenii care-l plăteau şi totul mergea uns atâta vreme cât părea complet idiot şi nu punea nicio întrebare deranjantă, atâta vreme cât nu rostea niciodată şi pentru niciun motiv cuvinte mari, care le-ar fi dat de bănuit că nu îi credea şi juca un joc dublu sau, şi mai rău, era în solda echipei adverse. Care, la rândul ei, şi ea îşi pornise deja uriaşa maşinărie de propagandă şi umpluse reţelele de imaginea diabolică

a lui Miron, transformându-l încă o dată – dacă mai era nevoie – în dușmanul numărul unu al lumii întregi. Doar că Robert și doamna din spatele mișcării opuse se cunoșteau binișor, lucraseră împreună și uneori chiar vorbeau între ei, își sincronizau mișcările, creau împreună scandaluri enorme pe care tot ei le stingeau după o zi sau două. La fel ca el, și ea se îmbogățise din aparatul de propagandă și avea la rândul ei o listă de oameni la care apela întotdeauna și pe care îi plătea în mod regulat, înțelegând prea bine că nimic pe lume nu era chiar gratis. Oricare dintre ei ar fi câștigat războiul zilei, rămâneau prieteni. Își pasau ponturi. Uneori colaborau de-a binelea, construind mișcări care la limită se puteau numi extremiste. Motivând oamenii să se atace între ei, să se ridiculizeze, să se anuleze, lăsându-i să se distrugă unii pe alții și culegând roadele războiului care nu părea să se termine niciodată și care avea la bază un singur lucru, după cum probabil și ei i se explicase, puterea celor câțiva care conduceau țara. În cuvintele lui Costin, spuse la un chef în cerc restrâns cu șefii de la partid și presa: Domnilor, nu despre vreun bine e vorba și cu atât mai puțin despre binele proștilor ăstora pe care-i conducem. E despre noi și-ai noștri, despre puterea și afacerile noastre, despre supraviețuire. Mai dă-l dracu' de bobor, că se descurcă și singur, să ne vedem de ale noastre și să câștigăm alegerile.

Robert știa toate astea, nu le uita nicio secundă. Și mai știa că oamenii care-l plăteau nu aveau nimic personal cu nimeni, nu voiau răul și nici binele nimănui, ei doar își urmăreau propriul interes fără să dea doi bani pe cei din jur. Asta era tot. Atât de simplu era.

L-a smuls din gânduri telefonul care zbârnâia în fața lui.

— Spune, dragă.

— Salut. Auzi, am văzut e-mailul de la tine, nu știu, e cam complicat de data asta, mi-e să nu mă linșeze lumea dacă mă apuc să susțin chestiile alea chiar pe față.

— Mă Mihai, nu-ți ajung bănuții? Spune drept, că n-am timp.

— Nu de bani e vorba, știu cât m-ai ajutat, nu mă apuc tocmai acum să te strâng cu ușa.

— Nu strângi nimic, stai liniștit.

— ...E vorba că, uite, urlă lumea, ne facem de tot căcatul cu ideile astea, ăilalți și-au trimis oameni în față la Înalta Curte, ai voștri sunt și ei pe acolo, ce dracu', parcă e război civil.

— Stai liniștit, dragă, nu e niciun război, ți se pare. Facem ce trebuie să facem și într-un minut golim strada când e nevoie, nu s-a dus nimeni acolo de capul lui.

— Aha.

— Ți-am mai transferat ceva.

— Dar nu trebuia...

— Nu trebuia pe dracu', ia-i și zi bogdaproste. Facem așa: bagă bățul prin gard, dă-o și tu cu ceva din trecut, cu vreun scandal asemănător care i-a lovit pe ceilalți, au fost atâtea. Ce căcat, nu e așa de greu să povestești cum a fost băgat la bulău vreunul de-al lor sau cum e vânată tăntica aia de ani de zile, de nici ea nu mai știe unde să fugă și să se ascundă și tot o să dea de dracu' și nu noi o să fim de vină, să fii sigur.

— E o idee.

— Sau cu fostul președinte, ce mare lucru e să dai de pământ cu el și cu toți intelectualii lui, că doar știi toată povestea, e adevărată, nu e mare lucru s-o spui din nou și la final să faci ce trebuie. Dă-o-n diverse, Mihai dragă, nu-ți cere nimeni să te îmbraci într-un tricou cu partidul și să strigi sloganuri pe stradă. Știi povestea aia din Occident cu whataboutismul? Ei, pe

acolo, vopsește și tu lucrurile în culorile vreunui adevăr acceptat de toți și strecoară o șopârlă.

— Mă duc să iau bidineaua și găleata, a răspuns amuzată vocea de la celălalt capăt. Mersi pentru bănuți, nu strică. Ești băiat salon, ca de obicei.

— Ei, nimicuri.

— Să mai bem și noi o cafea.

— Oricând, imediat ce se termină și cu asta.

A închis scurt. Încă o victorie de etapă, de mai mult nici nu era nevoie.

Iubea. Încă din copilărie, parcă dintotdeauna, dinainte de a ști ce era cu el pe lume, iubea. Crescuse cu un sentiment al dorinței neîmplinite. Ani de zile se iubise singur – nopțile adolescenței lui fuseseră dedicate în totalitate reveriilor erotice și modurilor cât mai inventive de a le satisface de unul singur, întotdeauna încheindu-se cu ejaculări pe care încerca și cel mai adesea reușea să le ascundă. Înțelesese, în timp, că asta căuta corpul lui: cele câteva secunde de prăbușire în gol, scurta sufocare dată de plăcere, sentimentul de liniște de după. Mai înțelesese că se temea groaznic de orice om care i-ar fi putut oferi acea plăcere, că undeva în sufletul lui era un timid incurabil și un rușinos fără pereche și simplul gest de a atinge o fată, un băiat, mai târziu o femeie sau un bărbat nu era ușor de făcut, temându-se întotdeauna că avea să fie refuzat și inițial amânând la nesfârșit primul contact. Fiecare legătură fizică pe care o-avusese fusese mai întâi o îndelungată poveste erotică pe care o trăia cu sine, devenind mai apoi – când intra pe tărâmul realității – o uriașă dezamăgire. De fiecare dată, o uriașă dezamăgire pe care nu știa să o interpreteze și care îl scufunda și mai adânc în poveștile de iubire cu imaginile celor pe care-i dorea. Nu putea să uite

primul contact cu o femeie, o doctoriţă uşor nebună care umbla prin discotecile micului oraş de provincie în care crescuse şi agăţa puberi pe care îi ducea acasă şi făcea ce voia cu ei. Fusese o seară frumoasă, băuse, băuse mult mai mult decât de obicei, de fiecare dată când sticla de bere sau paharul de pe masă se golea, ea avea grijă să pună în loc altele noi şi apoi îl invitase afară să fumeze şi să stea de vorbă între patru ochi, în câteva minute era toată pe el, grămadă, parcă nebună de legat. Îi şoptise: N-ai vrea să luăm câteva sticle şi să mergem la mine? Aici e prea multă lume. Chiar şi beat cum era, simţise un nod în gât şi inima strângându-i-se. Se întâmpla deci. Mormăise ceva care semăna a cuvântul Da, oricum mâna din chiloţii ei, care devenise tot corpul lui, n-ar fi putut refuza nicio propunere. Când au ajuns în apartamentul ei, l-a pus să se dezbrace. Din uşă. Fără multe vorbe, cu un Jos textila care l-a lăsat fără cuvinte. Nu s-a mai pus problema de băutură, de finețuri, de conversaţie. În câteva minute era grămadă pe el pe canapeaua din sufragerie şi nici nu şi-a dat seama când s-a întâmplat, era atât de largă, că aproape n-o simţea, totul se petrecea în mintea lui şi nu-şi putea smulge din cap nici senzaţia că era incredibil de largă, nici sânii ei aproape inexistenţi, fără nicio legătură cu sutienul plin de pernuţe pe care şi-l dăduse jos. Era prima lui noapte cu o femeie şi nu ştia cum să termine mai repede şi să plece acasă, a închis ochii şi totul s-a desfăşurat cu alta, cu o pagină din una din revistele cu care dormea sub pernă, marea lui iubire din acel moment. Femeia a încercat să-l mai reţină, a încercat orice, n-a mai stat. Buzele ei spuneau: Poţi să mi-o bagi unde vrei, Robert, poţi să faci ce vrei cu mine, fă ce vrei, haide. S-a ridicat, s-a întors cu spatele la el şi şi-a tras bucile într-o parte, i-a arătat tot ce putea avea, s-a prăbuşit în genunchi

lângă el, beată, şi-a băgat-o pe gât, a încercat orice, a fost imposibil să i-o mai scoale. El a luat o sticlă de vodcă de pe masă, a pus-o în buzunar şi a pornit singur pe străzile pustii. Nu înţelegea exact ce se întâmplase, aşa era? Asta era tot? Dezamăgit, s-a îmbătat crunt şi şi-a petrecut restul nopţii pe o bancă din parc, iubindu-se singur cu gândul la diverse pagini de revistă care păreau mult mai reale decât ceea ce tocmai se întâmplase.

Au venit apoi alte şi alte fete şi femei, în timp a înţeles că doctoriţa nu fusese decât un accident, nu toate erau aşa, majoritatea erau chiar strâmtuţe, iar unele pur şi simplu nu se lărgeau, rămâneau uscate şi strâmte până la capăt, ţinându-l ca într-o menghină şi dându-i drumul din ele cu dureri şi promisiuni în gând că data viitoare avea să renunţe de la început, să nu se mai chinuie. Lumea sexului, singura lume care îl atrăgea, începea totuşi să înlocuiască lumea imaginară în care crescuse. Nu că episoadele lui de masturbare s-ar fi rărit, nici gând, doar că ştia că le putea înlocui cu femei reale şi asta le făcea să fie şi mai atrăgătoare, pentru că în imaginaţia lui defilau atunci femei reale, în carne şi oase, care puteau fi transformate în orice altceva. Viaţa lui sexuală se desfăşura mai mult în imaginaţie decât în realitate, cele mai plăcute partide de sex petrecându-se în continuare în camera lui, singur, cu gândul la toate femeile în acelaşi timp şi la ce le-ar fi putut face dacă ar fi fost acolo chiar atunci, doar că nu erau.

Apoi se întâmplase. Invitat la un chef într-un cămin studenţesc, unul dintre chefurile aproape zilnice la care se ducea mai degrabă din lipsă de ocupaţie decât din dorinţa de a petrece, ajunsese în discotecă. Max. Mai fusese, locul nu era rău deloc, oricum, îi cunoştea pe bodyguarzi şi se ştia în siguranţă, deşi de cele mai multe ori încerca să rămână anonim pe unde se ducea. Totul

începuse în separeul în care stăteau între băieţi şi se uitau la dansatorii de pe ring. Beau şi se holbau şi spuneau glumele obişnuite, nimic deosebit. Peste masă era un tip pe care nu-l mai întâlnise până atunci, au început să vorbească, să facă glume împreună, s-au dus la bar să mai ia băutură şi au rămas acolo să bea una mică, se împrieteneau fulgerător, era ceva în acel Dan care îl atrăgea peste măsură, ca un magnet, glumele lui erau mai bune ca ale celorlalţi, ştia în orice clipă să spună lucrul potrivit, au petrecut aproape toată seara împreună şi la un moment dat, sec, de nicăieri, a venit propunerea: Robert, vrei să vii pe la mine după asta? Să bem ceva şi... A cântărit bine acel cuvânt şi fără să vrea înţelegea ce voia să spună, a dat din cap scurt şi conversaţia a continuat ca mai înainte, totul era stabilit. Au plecat împreună. Nu mână-n mână, nici măcar nu se atinseseră. Între ei nu era nimic, doar dorinţa nebună a celui pe care abia îl cunoscuse şi curiozitatea lui fără margini.

În taxi (lăsase maşina în Regie, nu avea niciun chef să rămână fără permis şi nici nu putea chema vreun băiat să-l ducă), mâna acelui Dan i se aşezase pe picior. Nu făcuse nimic să o ia de acolo, nici nu spusese nimic. Capul bărbatului i se aşezase pe umăr, îl îndepărtase cu o zvâcnitură scurtă şi o privire şi mai scurtă către şoferul care îi putea vedea. Maşina a oprit în faţa unui bloc de la Cişmigiu, a plătit el, a cumpărat băutură de la nonstopul din colţ. Când a ajuns în apartamentul de la mansardă (cochet, curat, neaşteptat de bine mobilat şi aranjat), se simţea destul de încordat. Ştia despre ce era vorba, doar că nu avea nicio idee ce trebuia să facă. Sigur că se mai gândise şi la bărbaţi în nopţile lui lungi de iubire, altfel n-ar fi fost acolo în momentul acela, dar efectiv nu ştia ce avea de făcut. Dan era mult mai

experimentat, a spart gheaţa: N-ai mai făcut asta până acum, aşa e? Nu, a răspuns sincer. E-n felul următor, eu sunt pasiv, trebuie să mi-o tragi, dar, dacă ţii neapărat, pot încerca şi eu să ţi-o trag ţie, vedem atunci. Deocamdată hai să bem, să ne liniştim, vreau să ţi-o sug să văd ce gust ai. Pot? A tăcut şi l-a privit calm, n-a răspuns nimic, mâinile bărbatului l-au dezbrăcat, mângâindu-l, l-a împins uşor pe spate în fotoliu şi s-a pornit. Robert s-a prăbuşit, ce făcea băiatul ăla era incredibil, era o artă. Totul s-a petrecut natural, la un moment dat, Dan s-a ridicat, s-a dezbrăcat, l-a dezbrăcat şi pe el, l-a luat de mână şi l-a dus în dormitor, şi-a pus lubrifiant şi şi-a băgat-o singur, Robert nu trebuia să facă nimic, era jucăria lui, doar privea corpul bărbatului din faţa lui şi se simţea extraordinar de excitat, era o nebunie, un vis pe care nu şi-l imaginase, bărbatul parcă-i ghicea fiecare gând şi era gata pentru orice. Viaţa lui sexuală de până atunci îşi găsise în sfârşit împlinirea, se simţea bărbat. Cu adevărat bărbat. Şi nu simţea nicio nevoie să se ducă acasă şi să termine ce începuse, era bine aşa. La sfârşit, Dan l-a întrebat dacă voia să i-o tragă. I s-a făcut frică, a zis nu. Nicio supărare, a spus bărbatul de lângă el. Poate altă dată, a continuat zâmbind, sărutându-l. Să vii şi mâine, poate am o surpriză pentru tine. I-a cerut numărul de telefon. Robert a spus un Nu cât se poate de răspicat, s-a ridicat, s-a spălat îndelung în baie, la plecare i-a spus un sec: Te caut eu, nu e nevoie să vorbim la telefon. Se simţea ca un personaj de roman erotic, se comporta ca atare. Nu avea să-i spună niciodată bărbatului cu care tocmai fusese cu ce se ocupa, unde locuia, nimic din viaţa lui obişnuită. Absolut nimic, nu avea niciun rost să îşi facă probleme, bănuia, de fapt, nu, ştia că în cercurile în care se învârtea el lucrurile astea se făceau, dar cu cea mai mare discreţie.

În seara următoare însă s-a întors în apartamentul de lângă Cişmigiu. Când a intrat, Dan era cu o femeie. Nu neapărat foarte tânără, nici el nu era vreun puber, oricum, longilină, fusiformă aproape, cu ochi mari şi rotunzi şi cu un vino-ncoa incredibil. O adevărată doamnă. Cât se poate de educată, cum avea să descopere în scurt timp, stilată, căsătorită – nici măcar nu se obosise să-şi scoată verigheta de pe deget. Robert aproape că nu înţelegea, nimerise într-un roman al marchizului de Sade şi îi plăcea enorm. Ar fi putut doar să stea şi să se uite la cei doi, să-i asculte şi să-şi imagineze tot felul de lucruri care de care mai apetisante, doar că era destul de limpede că el era obiectul dorinţei lor, că amândoi erau acolo pentru el şi opţiunea de a sta deoparte nici măcar nu putea fi luată în calcul. Probabil ca un fel de plată pentru faptul că în seara dinainte nu voise să-şi dea numărul de telefon, doamna i-a spus că o chema Lili. Pentru tine mă cheamă Lili, a spus ironică, dând de înţeles că totul era un joc şi nu era nevoie ca el să-i ştie numele real. Iar acum Lili are să te facă băiatul ei, a continuat. Şi s-a dezbrăcat liniştită, ca şi cum ar fi fost singură în cameră şi cei doi bărbaţi nici măcar nu ar fi privit-o. S-a aşezat pe genunchii lui Dan, un deget jucăuş i-a făcut semn lui Robert să se dezbrace. El a ezitat. Hai, nu fi timid, dragul meu, ştim toţi de ce suntem aici, suntem oameni în toată firea. S-a executat. Jocul a început. Băutura curgea, jocul se prelungea, pentru doamna pe nume Lili şi Dan nimic nu părea interzis, erau o lume necunoscută şi complet nebună. Foloseau jucării, lubrifianţi, şi-o trăgeau unul altuia în acelaşi timp, îl atrăgeau şi pe el în combinaţii din ce în ce mai nebuneşti, trăia într-un film porno din care nu mai voia să plece, la un moment dat Lili l-a ridicat de pe canapea, l-a aşezat capră pe un fotoliu, l-a lins

până l-a înnebunit, l-a uns cu lubrifiant până în creier şi Dan a intrat în el ca şi cum nimic altceva n-ar fi fost mai natural pe lume. A icnit, l-a durut puţin, dar în faţa ochilor lui a apărut brusc pizda lui Lili şi a început să o lingă şi a uitat de durere şi s-a lăsat purtat de val şi a fost bine şi la un moment dat şi-a dat drumul şi s-a simţit în Paradis.

Se lăsase furat de jocul lui Dan. Intrase în el până în gât şi la un moment dat a pierdut controlul şi i-a invitat pe Dan şi pe o altă doamnă din cercul lui la o petrecere de la partid. Beţi, porniţi, au intrat toţi trei într-un birou de la parter şi şi-au început jocurile. Doar că nu totul a mers cum plănuise el, deşi în acel moment nimeni nu le-a zis nimic şi au putut să ducă totul până la capăt nederanjaţi. La sfârşit, când se pregăteau de plecare, Miron i-a făcut semn să vină la el.

— Rămâi un pic, lasă-i să plece, am ceva de vorbit cu tine.

A făcut un gest vag către cei doi, aveau să se mai vadă, el rămânea.

— Robert tată, i-a spus omul când au intrat în biroul lui.

Îl lua cu tată, nu era de bine, s-a trezit brusc din beţie şi s-a aşezat pe un fotoliu cu un pahar în mână.

— Robert. Noi aici avem camere, ce căcat, ştii când le-am montat.

A tăcut, îl privea pe bărbatul cărunt drept în ochi.

— Din partea mea, poţi să ţi-o bagi şi-n creier, poţi să fuţi veverițe şi sconcşi, poţi să ţi-o faci ce vrei tu. Da' te află lumea şi e deranj, mă-nţelegi?

— Te-nţeleg.

— Mergi pe burtă, fă-ţi treaba pe şustache, nu zice nimeni să nu faci ce vrei, da' mai arăsel că te faci de cacao şi nu e bine. Înţeles?

Ştia că nu era nimic de spus, a dat din cap, s-a ridicat şi a plecat. Se aşteptase să-l dea afară, nu se întâmplase nimic. Avea să fie mai precaut, nu, nu mai precaut, avea să se ascundă şi gata, bătrânul întotdeauna ştia mai bine.

Dar acum iubea. Iubea cu disperarea unui om bătrân şi cel mai grav era că ştia asta, îşi dădea seama de fiecare gest al lui, nicio clipă nu reuşea să devină inconştient şi să trăiască acea iubire în zona obişnuită de clarobscur al minţii în care se petrec poveştile de dragoste. Totul începuse în urmă cu vreo şase luni. Primise bani în plus de la partid şi trebuia să mai angajeze oameni şi se ocupa el însuşi de interviuri, trăia zile cretine în care stătea de vorbă cu tot felul de scriitoraşi şi studente şi alţi aspiranţi care i-ar fi putut fi utili pentru lansarea unui nou ziar în umbra celui pe care deja îl conducea, încă un ziar de propagandă mascată în care trebuia să aibă şi secţiuni de ştiri mondene şi din cultură. Se străduia să inventeze lucruri, să se facă util, banii curgeau doar dacă de fiecare dată venea cu ceva nou şi le oferea oamenilor care-l plăteau noi şi noi canale de imagine şi propagandă. Ştia lucrurile astea şi i se păreau OK, în fond, era un schimb cinstit, doar nu era vorba despre adevăr sau etică sau alte tâmpenii despre care scria în aceleaşi ziare. Învăţase bine lecţiile primite de la Victor şi mai târziu de la Miron şi de la Costin, nu comenta, adevărul era unul singur şi îl ştiau doar ei, într-un fel sau altul oamenii obişnuiţi trebuiau să ajungă să-i creadă şi să-i voteze. Atât. Restul era treaba altora, el doar cu asta se ocupa.

În ultima zi de interviuri în birou intrase el. Mai degrabă pricăjit, nu neapărat şi scund, dar destul de slab, ieftin îmbrăcat, cu tenişii rupţi în picioare, dar curaţi, cu degete lungi şi unghii foarte bine îngrijite, părul nici scurt, nici foarte lung, dar peste toate acestea cu o faţă

de înger şi cu nişte ochi mari şi rotunzi care l-au înnebunit. Vorbea îngrijit, fără ifose, stăpân pe aproape orice răspuns, de parcă el ar fi pus întrebarea, nu omul din faţa lui, Robert. Nu neapărat relaxat în scaun, dar nici încordat, ca orice tânăr care – după cum el însuşi spunea – nu mai credea în nimic şi încerca pur şi simplu să supravieţuiască, să o ducă de pe o zi pe alta. I-a povestit: debutul lui senzaţional în literatură, premiile (abia atunci Robert şi-a amintit de unde-i ştia numele), începutul promiţător, apoi prăbuşirea, nici el nu ştia de ce, conul de umbră în care intrase după a doua carte. Robert îl asculta vrăjit, nu literatura şi visurile omului din faţa lui îl pasionau pe el, dar ştia din instinct că puteau fi pârghii de care el se putea folosi pe mai departe. Îl asculta, l-a lăsat să vorbească vreo 20 de minute în care în mintea lui s-a desfăşurat una dintre cele mai frumoase poveşti de dragoste imaginate vreodată, apoi l-a luat cu blândeţe:

— Ştefan, pot să-ţi spun Ştefan, da?

— Sigur.

— Poţi să-mi spui Robert, aici nu ne formalizăm.

— Am o propunere pentru tine. Îţi dau secţiunea de literatură, faci ce vrei cu ea, ştiu jocul, mai scriu şi eu din când în când, a strecurat zâmbind, doar să am şi eu câte un cuvânt de spus din când în când, nu mare lucru, poate mai trebuie promovat câte ceva şi va trebui să mă ajuţi.

Cel din faţa lui îl privea mut.

— Îţi faci o echipă de doi-trei oameni, ţi-i alegi singur, nu mă mai amestec şi eu, lucraţi şi pe print, şi online, ridicaţi vizibilitatea secţiunii, atât vreau de la voi pentru început.

— Şi fac numai ce vreau eu?

— Cum am spus, se poate să mai cer şi eu câte ceva.

— OK, a răspuns omul din faţa lui, aproape nevenindu-i să creadă.

— Când poţi să începi?

— Oricând.

— Hai să bem o cafea la terasa din faţă, mi s-a luat de biroul ăsta.

L-a ascultat ore întregi, în mintea lui Ştefan era un vis numit literatură mare şi el ar fi fost ultimul om care să-i spulbere visurile. L-a ascultat, l-a mai contrazis, unele pasiuni nu i le înţelegea, dar nu de asta îl contrazicea, îi plăcea să-i vadă ochii mari şi frumoşi înflăcărându-se, să-l vadă răstindu-se la el, argumentându-şi fiecare idee de parcă venea sfârşitul lumii şi el neapărat trebuia să câştige disputa în care se afla.

L-a mai ascultat apoi de multe ori, l-a citit, l-a invitat sau a făcut să fie invitat la diverse evenimente, dar mai ales a lucrat în tăcere pentru a-l face să-şi vadă visul cu ochii. Când îl angajase, nu îi oferise doar postul atât de râvnit de toată lumea şi puterea care venea cu el, nici gând, de fapt îşi pusese în minte să-l ajute să treacă peste depresia în care îl prăbuşise lipsa succesului ca scriitor şi să-l scoată la suprafaţă. Ştefan poate că nu ştia, dar Robert cunoştea aproape toţi scriitorii români, în orice caz, nu exista niciun nume mare cu care să nu aibă măcar o legătură. Ştia să creeze lucrurile astea, ştia să motiveze oameni şi avea cu ce, era în fond meseria lui. Într-o lună de zile, numele lui Ştefan dispăruse de pe toate listele cu interzişi, devenise din nou un scriitor frecventabil şi al doilea roman al lui începea să urce fulgerător în topuri. Fără să ştie sau oricum bănuind că totul se întâmpla pentru că avea pe mână acea pagină culturală, Ştefan străbătea acelaşi circuit care în lumea literară se numea carieră şi despre care – spera Robert – nu avea să afle niciodată adevărul.

Robert trăia foarte conştient de faptul că adevărul – cel puţin adevărul lui – era o obişnuinţă pe care n-ar fi avut cum să i-o transmită tânărului scriitor. Oricât se străduise, în timp, să-l atragă în diverse combinaţii şi să-l îndrume pe calea cea bună, anume cea a îmbogăţirii şi a poziţiei sociale din care derivau toate în lumea lor, tânărul ori nu înţelesese, ori făcuse pe prostul cu un talent care friza geniul. Îi aranjase premii, îi deschisese uşile instituţiilor, din câteva telefoane şi vorbe corect plasate îl transformase în foarte scurt timp într-o tânără speranţă pentru care schema Ponzi absolută, vestitul Institut Cultural Român, devenise un soi de birou din propriul apartament, angajaţii statului devenind pur şi simplu angajaţii lui. Dar, cu cât mai corupte erau acţiunile protectorului său, cu cât mai odioase procedeele, cu atât mai ingenuu şi străin de lume părea Ştefan, cu atât mai convins că totul i se cuvenea şi niciodată nu ar fi fost nevoie de vreo intervenţie străină pentru ca el să ocupe locul privilegiat pe care îl ocupa. Nici nu era de mirare, la urma urmelor. Omul îşi făcea treaba cât de bine putea, partea culturală a revistei era impecabilă, cărţile lui nu erau nici mai bune şi nici mai proaste decât ale celor cu care împărţea primele rafturi ale librăriilor şi paginile de recenzii ale revistelor culturale, în fond, aparenţele erau atât de bine păstrate, încât doar vreunui rău-voitor i-ar fi trecut prin minte că totul era aranjat şi binele în care începuse să se scalde era încă un construct artificial venit dinspre politic, nicidecum dinspre marile lui realizări în materie de cultură. Iar Robert, poate din intuiţie, din instinct, poate dintr-un calcul cinic născut la rândul lui din speranţa că într-un final Ştefan avea să ajungă în patul lui, şi-a continuat întotdeauna eforturile fără să-i spună ceva, fără să aibă cu el vreo discuţie în care adevărul să joace un rol, dacă nu clarificator, măcar

de şantaj. Nu. Se întâlnea cu el aproape în fiecare zi, se prefăcea uimit de succesul tânărului scriitor, îi oferea prime de fiecare dată când pleca în vreo deplasare, îi găsea contracte de publicitate pe care le ţinea la sertar dinainte, făcea totul ca şi cum succesul ar fi fost o chestie cât se poate de naturală şi nimic, absolut nimic din ceea ce se întâmpla nu ar fi fost aranjat. A mers până la a purta o discuţie cât se poate de cordială cu familia care acorda cel mai important premiu literar din ţară şi a le oferi acestora o afacere de-a lui Miron, înţelegând instinctiv că acesta din urmă nu avea să se supere, ba chiar avea să încerce să câştige de pe urma combinaţiei cu pricina. Iar în seara decernării premiilor, în seara când sperase că, în seara când fără să ceară nimic dinainte se înfiinţase în sala de teatru pentru a-l sărbători pe protejatul lui, când rezervase dinainte un separeu la Ateneu şi invitase câţiva oameni importanţi din instituţiile de cultură exact la acea cină unde urma să-i netezească alte şi alte drumuri tânărului laureat, în seara aceea, era-ntr-o zi de marţi, îşi amintea perfect, Ştefan binevoise să-şi facă apariţia la gală cu o gagică. În holul larg, unde îl aştepta cu un pahar de vin, Robert îl privise lung, calm, aşa cum privim orice trădare uriaşă, în faţa căreia nu mai e nimic de făcut decât să tăcem. O clipă îi trecuse prin minte să anuleze totul, cina, invitaţiile, chiar premiul, să-l dea dracu' pe nerecunoscătorul ăla mic şi să-şi vadă de viaţă, privindu-l cum strângea convulsiv mâna celei cu care venise, aşezat lângă el, simţindu-i mirosul de parfum, se gândise că la urma urmelor poate că nu avea nicio şansă şi trebuia să-l lase baltă, îşi făcuse atâtea obligaţii pentru ca el – în seara care ar fi trebuit să fie a lor – să-şi facă apariţia cu o Neica Nimeni adunată de nicăieri şi să se mai şi pupe cu aia sub ochii lui, parcă orbindu-l. Nu se simţea

capabil să-l urască, să-i facă rău – așa cum ar fi meritat. Nu se simțea capabil nici măcar de reproșuri sau de mici ironii care poate l-ar fi adus pe celălalt pe o cale mai bună, nu, se simțea pur și simplu prizonier în acea îndrăgostire prostească și, mai rău, gata să-și continue demersurile și aranjamentele prin care urma să-l transforme pe Ștefan într-un mare scriitor. Când s-au stins luminile în sală, când a început marea gală și s-a lăsat liniștea, auzindu-se doar vocile celor care se perindau pe la microfon și din când în când câte o tuse sau un strănut, Robert s-a gândit pentru o clipă că ar fi putut să-și aranjeze toate acele lucruri pentru el. Că i-ar fi fost atât de ușor, poate mai ușor decât pentru altul. La un moment dat, lângă el s-a așezat Miron însuși, întârziat ca de obicei, i-a strâns mâna, s-a întins și i-a strâns mâna și lui Ștefan, făcându-i cu ochiul prietenește, apoi și-a deschis telefonul și s-a cufundat în ecran, continuându-și treburile ca și cum nici măcar n-ar fi fost acolo. L-a simțit pe Ștefan ușor emoționat, însuși marele om venise să stea alături de el în seara marelui succes, l-a simțit atât de convins de meritele lui, încât din nou a avut o zvâcnire, un impuls să-i șoptească adevărul și să-i distrugă toate speranțele, ba chiar – în mijlocul evenimentelor – să trimită un SMS prin care să-i anuleze rahatul ăla de premiu și să-l prăbușească în mijlocul mulțimii, să-i facă visurile praf și să plece fără să-l mai salute, până a doua zi urmând să-l lase fără tot ce avea și distrugându-i orice viitor posibil. S-a abținut. I-a auzit numele rostit pe scenă, a văzut pe fața tânărului emoția succesului, o lacrimă nici măcar ascunsă, l-a privit urcând diafan pe scena scăldată într-o lumină difuză, pătrunzând în conul de lumină al unicului reflector – albastru – care mai stătea aprins la maximum, a ascultat elogiul celei care-i oferea premiul, apoi mulțumirile ce i se adresau inclusiv

lui, dar printre alţii, la final, în centrul recunoştinţei celuilalt stând tocmai duşmanii lui, a tăcut şi l-a privit coborând cu statueta în mână de pe scenă, i-a strâns mâna când a ajuns la locul lui, el şi Miron l-au felicitat cât se poate de călduros, la recepţia de la final au stat numai împreună cu el şi toţi notabilii din sală au înţeles că trebuia respectat, Robert a făcut totul exact cum plănuise, rezistând impulsului de a-l da dracului pe nerecunoscătorul ăla mic, cum îi trecuse prin minte toată seara. Miron era încântător, saluta pe toată lumea, din când în când îşi trecea mâna peste umerii tânărului sau îl apuca de braţ, aşa cum îl rugase dinainte, dădea toate semnele că Ştefan făcea parte din cercul lor şi era protejat şi nu ar fi fost bine ca cineva să se atingă de el. Seara a continuat conform planului, la Ateneu, împreună cu şapte-opt oameni care de care mai importanţi şi mai influenţi în lumea culturală, deşi majoritatea cu totul necunoscuţi publicului. Uneori un preşedinte de instituţie şi un ministru care în viaţa de zi cu zi nu au nicio legătură cu meseriile lor sunt mai utili decât o cultură întreagă, Robert ştia asta, Miron pur şi simplu avea grijă ca lucrurile să fie şi să rămână aşa, doar Ştefan, îmbătat de succes şi de o viziune cretin de optimistă asupra vieţii, nu părea să bănuiască nimic şi, chiar dacă o făcea nu lăsa să se vadă nimic. Uluit de situaţie, oarecum umilit – dar ce umilinţă e aceea în care cel ce te umileşte nu are nicio idee că a făcut-o? –, Robert nu mai găsise altceva de făcut decât să se îmbete crunt. Băuse sticle întregi de vin, nu mâncase nimic, îşi petrecuse seara fiind amabil şi cât se poate de jovial şi privind cum cariera tânărului său prieten se făcea chiar sub ochii lui. Ochi care, chiar şi prin aburii beţiei, refuzau totuşi să creadă că jigodia mică se giugiulea cu fata aia sub nasul lui şi nu părea să înţeleagă nimic din lumea înconjurătoare.

Ştefan chiar nu ştia. Bănuise la început unele lucruri. În biroul somptuos în care intrase în prima zi, îi trecuse prin minte că nimic nu putea fi întâmplător în toată opulenţa din acea redacţie şi cine ştia ce urma să i se ceară dacă îl angajau, cine ştia în ce mizerii avea să intre. Dar pur şi simplu nu se mai descurca. Abia dacă mai putea plăti chiria, din traduceri nu se putea trăi decât rău şi cu eforturi inimaginabile, în lumea literară aproape că nu-l mai saluta nimeni, devenise un proscris şi aproape că nu-şi dădea seama de ce, toate-i mergeau din rău în mai rău şi se prezentase la interviu ca să găsească un mod de a supravieţui, nu neapărat pentru că era convins că voia să facă acel lucru. Un post de redactor la o pagină oarecare de cultură l-ar fi coafat pentru moment, i-ar fi dat timp să-şi scrie cărţile, timp pe care nu-l putea găsi în altă parte. Sigur că ştia sau măcar bănuia cine era Robert, lumea vorbea, mai auzise şi el una-alta, sigur că era conştient că în spatele lui Robert era Victor şi-n spatele lui Victor era Miron, că intra într-un joc al cărui scop era politic, nu se îndoia nicio clipă de realitatea din jurul lui, doar că nu avea soluţii. Şi totuşi, oamenii care-l angajaseră îl trataseră întotdeauna ca pe un mare scriitor, îi deschiseseră uşi, făcuseră pentru el eforturi pe care nimeni nu le mai făcuse, îi reconstruiseră imaginea, îl puseseră în legătură cu toţi puternicii zilei şi-l transformaseră dintr-un tânăr total nefrecventabil într-un om din centrul culturii şi el nu înţelegea, nu ştia ce să înţeleagă. În fiecare zi se aştepta ca visul pe care-l trăia să se năruiască, se aştepta să fie dat afară şi lăsat pe drumuri, aşa că era mereu pregătit să i se ceară ceva, orice. Între timp, se bucura de un bine aproape hristic, atât de gol de orice înţeles, încât pur şi simplu era imposibil. Binele sub înfăţişarea acelui Robert atât de prietenos şi disponibil împreună

cu toţii prietenii lui importanţi, Victor, Miron, atâţia alţii care păreau motivaţi doar de impulsul de a-l ajuta cu orice preţ, ca într-o parabolă biblică în realitate inexistentă, dar cât se poate de reală. Cărţile reeditate la cea mai importantă editură, publicitate, turnee de prezentare, vânzări peste orice aşteptări, televiziuni, presă, premii, toate aceste lucruri erau de neînţeles şi cu timpul Ştefan a început să le ia de bune, a început.– niciun alcool nu ţi se urcă la cap mai repede şi mai definitiv decât succesul – să creadă că tot ce i se întâmpla era meritat, că pur şi simplu oamenii care-l protejau credeau în valoarea lui şi voiau să facă din el un mare scriitor cu care să se mândrească.

Acum, Robert şovăia în faţa ecranului pe care erau înşirate zborurile. Nu ştia, să cumpere un bilet, să-şi vadă de treaba lui, să-l sune pe Ştefan şi să-l întrebe dacă voia să vină cu el, să cumpere pur şi simplu două bilete şi să-l pună în faţa faptului împlinit, efectiv nu ştia ce să facă şi exact în acel moment i-a sunat telefonul şi vocea violentă a lui Victor l-a trezit din reverie:

— Salut, mişcă-te încoa la sediu.

— Mă ocupam de chestiunea cu presa, parcă ziceai că...

— Dă-o dracu', e degeaba, hai încoace.

Victor a tras pe dreapta. Într-un fel ajunsese, într-un fel nu voia să ajungă. Privea programul TV pe ecranul maşinii, îl sunase pe Robert şi se gândea să-l aştepte, pe de altă parte, chiar ar fi trebuit să renunţe la tot şi să dea fuga în sediu şi să lase prostiile, dar nu ştia exact ce trebuia să facă şi citea în buclă cuvintele care rulau pe burtieră: „Va intra la închisoare şeful partidului de guvernământ?". Costin. Costin trebuia să ştie exact, dar de fiecare dată când încerca să-l întrebe ceva se

alegea cu poveşti şi nimic concret. Omul ăla era făcut din ulei de floarea-soarelui, aluneca şi pe răzătoare, ceva de spaimă cum nu puteai scoate nimic de la el. Dar în situaţia dată ar fi putut vorbi omeneşte, ar fi putut să spună. A dat să-l sune din nou, să ştie la ce să se aştepte, a renunţat. A mutat maşina la vreo sută de metri de sediu, şi-a pus telefonul şi ţigările în buzunar, a coborât, a pornit spre vilă fără să încuie.

Privea într-o doară blocurile ridicate de-a lungul străduţei care ducea spre poarta din spate a sediului. La intrare văzuse că era presă multă, unii aşteptau aiurea şi la celălalt sediu, trecuse pe lângă ei înainte să facă ocolul pieţei, nu avea niciun chef să stea de vorbă cu presa şi nici măcar să fie fotografiat. Povestea o ştiau toţi la fel de bine, trena de ani de zile, o afacere care se terminase prost şi care ar fi avut toate şansele să nu însemne nimic – încă un tun bine dat – luase o întorsătură cât se poate de complicată. Sigur că nimeni nu era nevinovat în poveste, nu aşa se punea problema, dar ideea principală era că toată lumea făcuse la fel şi numai Miron risca să se ducă la puşcărie ca prostul. Supărase pe cine nu trebuia. Bă, îşi spunea, în ţara asta de căcat toată lumea fură câte ceva, de la omul de serviciu de la primărie, de la tata de la ţară şi până la miniştri şi preşedinte, toată lumea se descurcă, altfel nu se mai poate, ăştia suntem. Bă, oriunde întorci privirea şi vezi o casă mai acătării, o maşină mai de Doamne-ajută, cineva a făcut o combinaţie, a avut o şpârlă cu altcineva, te uiţi în jur şi avem printre cele mai mici salarii din Europa şi trăim ca-n Elveţia şi tocmai Miron, nici mai bun, nici mai rău ca alţii, s-a pomenit pe lista cu oameni care trebuie să meargă la bulău. I-am zis şi eu de nu ştiu câte ori, i-or mai fi zis şi alţii, bă, stai potolit că dai de dracu' cu ăştia, secretar general de partid e OK,

îţi faci combinaţiile şi mergi înainte şi nu te ştie nici dracu', el nu, căpos, că îi dă pe toţi la o parte şi face el căcatu' praf, face altă Românie-n locul ăsteia, se luptă el cu Europa, cu America, cu toată lumea, viteaz ca Burebista, na, acu' joac-o p-asta, în câteva ore vine sentinţa şi te duci frumuşel să-ţi execuţi pedeapsa şi nu e vorba că-ţi iau ăştia vreun ban, că nu sunt capabili să execute pe nimeni şi combinăm noi vreo treabă cu ei să nu se-ntâmple să-i ia banii, dar o să fie nişte ani, te-aşezi pe bară şi cânţi ca găina-n pom, râzi la gratii, nu e chiar aşa. El, nu! Că are toată ţara-n mână, are voturi, are parlament, are pe dracu' să-l pieptene, o luase ţaca de tot şi oricum nu şi-a revenit între timp, stă acolo-n biroul lui toată ziua şi face şi desface de zici că l-a înnebunit Dumnezeu şi eu sau alţii ce să-i facem acu', fugim ca guşterii de presă şi încercăm să nu mai dăm ochii cu nimeni, că oricum şi pe noi ne-a băgat în belea şi bine n-o să fie dacă-şi ia cu executare, n-are cum să fie bine, se urcă ăştia şi pe noi şi adio contracte cu statul, adio combinaţii pe nimic, adio putere, adio partid sau te miri că doar cu el au ce au şi pe noi toţi ne lasă-n pace şi atunci se schimbă treaba, supravieţuim cât se poate de elegant, ne continuăm afacerile şi când iese omu' nostru de la bulău o luăm de la capăt, că n-o fi vreun cap de ţară să faci politică pe naşpa, cine face pe bune, ce vorbe-s astea, parcă-l aud, bă, politica nu e ce cred ăştia, dar hai să ne prefacem frumos şi să ne scoatem, că despre asta e vorba, de-atâtea ori mi-a spus şi ne-a spus asta, că am ajuns să-l credem, în fond, nici nu greşeşte, Miron nu e tâmpit, e chiar sincer, ce spune, aia face şi pentru asta o să dea de dracu' şi cine sunt eu să-l apăr şi cine e Costin şi cine suntem noi toţi puşi în faţa ăstora care ne-au băgat la colţ şi acum ne dau ca la concurs şi ăsta ne-a fost ca un tată tuturor şi ce

să facem acuma, nu a fost o dată să apeleze cineva la el să nu ajute, să nu caute soluţii şi-n gaură de şarpe, să nu dea de la el, să nu scoale oameni din mormânt dacă era nevoie şi-acu' ce să facem, să-l lăsăm şi să fugim care-ncotro ca potârnichile, nu se face, uite, şi când a fost tata bolnav l-am dus la spital ca la el acasă, se-nvârtea secţia aia în juru' lui, mai aveau puţin şi-l purtau pe braţe şi când s-a împuţit treaba şi era să dea colţu', imediat a făcut rost de elicopter de la serviciul de urgenţă şi l-a dus la Viena, de nici n-am ştiut când ajunsese acolo şi nici n-a vrut să audă de bani, că ce prostie e asta, Victore, să-mi dai tu mie banii înapoi, c-ej, copil, te-ai stricat la capu' ăla al tău, du-te acolo şi stai cu omu' şi lasă banii, că noi îi facem, nu ei pe noi, e nimica toată, haida, lasă totu' şi du-te, ţi-am plătit avion de la sediu d-aici, să ajungi repede, te-aşteaptă, cu puţin noroc, ajungi odată cu elicopterul, aşa a zis, mi-au dat lacrimile în drum spre aeroport, zile-ntregi şi-a petrecut făcând asta, nu i-a trebuit casă, nu i-a trebuit masă şi acuma uite, merg la sediu ca la prohod, ce să zic acolo, ce să fac, aş face orice să ştiu că rămâne liber şi îşi vede de-ale lui şi fără căcatu' ăsta de partid, ştiu că are bani să trăiască nouă vieţi şi vreo cinşpe morţi, ca noi toţi, îşi găseşte el o ocupaţie, că lumea n-o mai schimbă nimeni, s-a stricat de tot oricum, e ca o bicicletă ruginită-n fundu' curţii de la ţară, nu mai ai ce alege din lume şi s-aude că oricum o să se ducă dracu' de tot anii ăştia, o să se ducă dracu' tot ce a făcut el pentru noi, pentru grupul ăsta care-n mintea lui e ţara, suntem atâţia şi toţi îi suntem datori vânduţi şi acum să nu putem face nimic, ce dracu', dar de ce, de ce, până la urmă nu e el singurul care s-a luat în coarne cu democraţia ailaltă, la urma urmelor suntem toţi la un loc, noi şi liberalii suntem acelaşi partid şi totul e vrăjeală de

ochii lumii şi dacă n-am şti toţi asta ar mai fi cum ar mai fi, da' problema e că ştim şi până mai ieri am făcut combinaţii împreună şi le ducem înainte şi azi, că n-o să închidem afacerile şi finanţările azi după-amiază, nu se face aşa, o să continuăm să lucrăm împreună şi noi toţi, toate partidele, o să fim în continuare ţara lui Miron şi numai el o să se ducă la puşcărie să se uite la noi cum o ducem bine, deşi, hai să fim serioşi, ar trebui să facă puşcării din sediile partidelor şi să ne închidă pe toţi în ele, să nu se mai deranjeze să ne ducă pe la Rahova sau te miri pe unde, doar să ridice nişte foişoare şi să pună sârmă ghimpată pe garduri şi câţiva paznici ici-acolo, să avem şi noi cui da şpagă şi gata problema, nici nu e aşa de complicat de făcut, doar că ăia care ar trebui să facă asta sunt tot de-ai noştri, tot de-ai lui Miron, tot de-ai serviciilor, şi ăia joacă aceleaşi jocuri ca noi, au aceleaşi combinaţii prin familii, sunt cuplaţi la banu' public ca becu' la firu' electric, n-ar şti să funcţioneze altfel, că, băi, dacă e s-o luăm aşa, n-ai decât s-o iei din poartă în poartă prin zonele astea din nord pline de palate şi să întrebi la fiecare casă De unde ai, mă, banii de casă şi limuzină şi atunci se schimbă jmecheria, facem puşcărie din tot nordul Bucureştiului, tragem frumuşel un gard de câteva zeci de kilometri şi stăm toţi dincoace de el, stăm câteva zeci de ani închişi aci cu banii şi casele şi maşinile noastre şi asta e, se vindecă ţara, mi-a zis-o chiar Miron de câteva ori, nu, nu-n cuvintele astea, dar, cum e el hâtru şi oricum amărât din naştere, nici nu te-aştepţi de la el să facă vreo glumă să pară glumă sau Doamne fereşte şi apără să râdă, ce e aia să-l vezi râzând, poate la vreo-nmormântare a unuia care i-a scuipat în ciorbă, ăsta nu ştie să râdă, era serios şi-n scutece, cred că stătea aşa, încruntat, în leagăn şi se uita la lume, la alde mă-sa şi ta-so şi la

rude şi le dădea note tuturor, asta făcea şi acuma tot asta face, mijeşte ochii ăia la noi toţi, îşi trece mâna peste faţă şi din două vorbe ai plecat să te-ngropi singur ca să scapi, nu mai are niciun sens să încerci s-o dregi, se uită la tine şi are un excavator cu care-ţi sapă groapa şi tu poc, te rostogoleşti în ea ca după o masă copioasă şi nu mai ieşi de acolo decât când nu se uită, altfel e deranj şi o iei de la cap şi totuşi ce fac eu când intru acuma, să mor dacă am vreo idee, chestia asta nu există, aşa e de complicată.

— Da, dragă, ia spune.

— Am chemat-o pe mama să stea cu mine, vezi ce faci pe acolo, eu aş zice mai bine să încerci să nu te vezi pe la teve sau poate să te evapori, să nu dai de dracu' tocmai azi, să te pomeneşti pe vreo listă.

— N-am, dragă, cum să dispar, i-a spus neveste-sii pe cel mai calm ton cu putinţă.

Ştia că-i voia binele, aşa era ea, pisăloagă, n-o schimba chiar atunci.

— Hai că vorbim mai încolo, poate totuşi nu e dracu' chiar aşa de negru cum pare. Da, vă rog, a spus, comutând brusc pe altă convorbire şi aşezându-se pe o bancă din rondul din marginea bulevardului.

— Victor dragă, ţi-am văzut maşina, am ieşit un pic pe coridor, cred că totuşi ar trebui să intri şi tu, nu te mai purta ca un copil, te rog.

— Domnu' Costin, îmi adunam puţin gândurile, nu prea ştiu ce să zic şi poate că Miron e supărat, nu ştiu.

— Suntem toţi aici, dragă, avem un fel de celulă de criză şi ar fi bine să intri şi tu şi să stăm puţin de vorbă, mai avem totuşi câteva ore la dispoziţie, cred.

— OK.

A închis telefonul, şi-a privit vârfurile pantofilor, şi-a aşezat părul şi a decis să-şi mai aprindă o ţigară acolo

unde stătea. Şi dacă totuşi mai existau soluţii? Dacă totuşi puteau să-l scoată din ţară în orele astea? Relaţii aveau peste tot, nu era problemă, singura chestie ar fi fost să vrea şi el să fugă.

A aruncat ţigara pe jumătate fumată sub talpă şi a rămas desenând cercuri cu piciorul în pietriş. Trebuia totuşi să se ducă, nu se făcea. S-a ridicat cu umerii aproape gârboviţi, se simţea bătrân, apăsat de toate acele lucruri, în orice caz depăşit. Paznicul l-a privit ciudat, venea pe jos şi privea în gol şi nici măcar n-a salutat, a trecut prin poarta mică din gardul viu şi a intrat în grădina din jurul vilei. Pinii uriaşi făceau puţină umbră, nu destulă cât să te simţi bine în timpul verii, dar suficientă când temperaturile erau cât de cât suportabile. A dat o tură pe aleile de pietriş frumos îngrijite, a stat în dreptul câtorva trandafiri şi pur şi simplu s-a uitat la ei, a dat să se aşeze pe o bancă la soare, s-a răzgândit şi a ales una lipită de vila impunătoare în care era sediul. Locuinţa unui fost milionar interbelic, una dintre atât de multele case care supravieţuiseră aproape o sută de ani, vila avea ceva dintr-un castel retezat la jumătate şi transformat în casă de vacanţă, cu un turn impozant într-o parte şi cu o pergolă largă în cealaltă, cu obloanele originale din lemn la ferestrele care fuseseră conservate, cu tot felul de intrânduri şi uşi care duceau ba la demisol, ba pe vreo scară direct la etaj, o construcţie complicată în vremuri când totul se reducea la linii minimaliste şi culori şterse. Până şi culoarea clădirii, un cărămiziu-închis, amintea de vremuri apuse. Şi-a aprins o ţigară în umbra casei şi a încercat să-şi pună gândurile în ordine, dar nu se lega nimic. Şi-a privit vârful pantofilor, a numărat nişte pietricele de pe jos, le-a aşezat cu piciorul într-o grămăjoară pe care apoi a distrus-o, expediind proiectilele în toate direcţiile. În mintea lui se formula o singură soluţie

la criză, nu vedea altceva de făcut, în fond, asta făceau toți când se strângea lațul în jurul lor și nu era nicio rușine. A scos telefonul din buzunarul de la piept, a format un număr:

— Iuliana, sună tu la aeroport și rezervă un avion mic pentru după-amiaza asta, a spus sec.

— Dar e foarte scump așa din scurt, șefu', a răspuns secretara.

— Ei, cât o fi, nu contează, să aștepte pe pistă și gata.

A închis scurt, fără să mai salute, s-a ridicat cu gesturi de om bătrân și anchilozat, a făcut cei câțiva pași necesari până la scara ce ducea la una dintre ușile din spate ale vilei și a intrat.

Înăuntru, liniște de mormânt. În holul uriaș din centru nu era nimeni, scara în general atât de luminoasă era de data asta în semiîntuneric, nu părea să miște nimic. A privit în jur aproape amuzat, nu foarte des puteai să vezi locul acela atât de pustiu, până și portretele președinților partidului păreau mai singure de data asta. A urcat scara cât mai încet, pe măsură ce urca, începeau să se audă voci – nu puternice, nu vesele, dar voci umane. A bătut de formă în ușa cabinetului doi, a băgat capul pe ușă, a intrat fără să aștepte să fie invitat.

Costin stătea singur pe unul dintre scaunele stil Ludovic XV dintr-un set de două scaune și o măsuță așezate în dreptul uneia dintre ferestre, între bibliotecile impozante care-i umpleau biroul. Obloanele erau aproape complet închise, doar o fâșie de lumină traversa camera, creând o pată de culoare pe o bibliotecă de pe peretele opus. În fâșia de lumină stătea aproape nemișcat fumul albăstrui al unui trabuc, parcă nimic nu voia să se miște, nici măcar aerul. Costin – rotofei, nu neapărat înalt, cu o chelie întotdeauna neverosimil de lucioasă, îmbrăcat la patru ace și așezat picior peste picior ca un lord, cu

o privire plictisită ce străbătea totuşi tăioasă prin ochelarii rotunzi căzuţi pe nas – fuma şi privea fix prin mica deschizătură dintre obloane.

— Victor, a spus fără nicio intonaţie, deşi după toate aparenţele nu ar fi putut să-l vadă pe cel intrat.

— Domnu' Costin, a răspuns cel salutat.

O mână s-a ridicat leneşă de pe un braţ al scaunului şi i-a indicat scaunul liber de lângă el. Victor s-a aşezat, aceeaşi mână care îl invitase să ia loc a împins spre el cutia cu trabucuri, a ales unul mai subţire, l-a tăiat, l-a aprins, între cei doi s-a aşternut tăcerea. Fumau şi priveau prin deschizătura dintre obloane şi fiecare dintre ei aştepta ca celălalt să deschidă discuţia.

— Miron mi-a cerut să rămână puţin singur, are de dat nişte telefoane, nu ştiu, a zis că ne sună să venim când termină.

— Am sunat să comande un avion la aeroport, aşteaptă pe pistă până când.

— Nu e rea ideea, la urma urmelor, am încercat şi eu să-i sugerez să plece pentru o vreme, vedem pe parcurs ce e de făcut.

Au tăcut amândoi. Fumul albăstrui se îngroşa, lui Victor i-a trecut pentru o clipă prin minte că poate situaţia nu era aşa de gravă şi se agita el degeaba, poate că oamenii ăştia ştiau ceva ce el nu ştia, altfel n-ar fi fost atât de linişte în sediu şi n-ar fi stat fiecare liniştit în biroul lui, aparent făcându-şi treaba şi atât.

— Din câte înţeleg eu, dragul meu, a reluat Costin brusc, şi înţeleg destul de bine lumea în care trăiesc, lui Miron i s-a terminat funia. Ăştia au cam reuşit să-l bage-n puşcărie, mi-e clară treaba. Încă de ieri am semnale destul de clare că nu pot face nimic, oamenii aproape că nu-mi mai răspund la telefon, iar dacă-mi răspund, nu-mi răspund la întrebări, se fac că plouă şi

schimbă vorba. Ce înțeleg eu e că serviciile și oamenii din jurul lor s-au șucit și nu mai vor să ne susțină, vor să ne schimbe cu opoziția. Care opoziție, cum bine știm, e formată tot din oameni de-ai noștri, dar na, un soi de disidenți, nu știu cum să le zic, vor și ei la ciolan și s-au gândit să ne sară ca să rămână mai mult pentru ei. Partea proastă e că pe mulți dintre ei nu-i putem controla cu nimic, că încă nu s-au apucat de treabă și n-au dosare, partea bună e că încă avem majoritatea în parlament și – cu Miron sau fără – n-o să le fie așa de ușor să-și facă de cap. Miza mare e la alegerile viitoare, dar până atunci vedem ce e de făcut.

— Știți, eu credeam...

— Știu, credeai că suntem aici ca să discutăm despre condamnarea lui Miron și ce putem face. De acord, asta facem. Tocmai am văzut la televizor cum domnul prim-ministru declara că suntem stat de drept și toată lumea trebuie să se supună legii, ce să zic, ne-a părăsit și ăsta. Cum spuneam, soluțiile sunt puține și toate foarte proaste, le-am trecut în revistă pe toate. Sigur că ar putea – în caz că e condamnat – să nu se prezinte, să se ascundă aici sau peste granită, ar fi dat în urmărire generală, circul e oricum în desfășurare, mare lucru n-ar fi să dispară și gata. Doar că, surpriză, a spus ridicând mâinile în aer cu un gest cât se poate de teatral și lovindu-se peste frunte, nu vrea. Zice că Domne, dacă ăștia au reușit să mă ascundă, eu mă duc și mă predau și asta e, n-o să stau pe fugă o viață, pușcăria e pentru oameni, nu pentru girafe, parc-așa a zis cumătru' ăla, nu era chiar prost. Așa a zis, așa-ți spun. Nici nu vrea să audă de avioane, vile la mare sau la munte sau la țară sau la dracu', vreun loc unde să nu poată fi găsit de nimeni și unde ar fi apărat chiar de servicii, că mai avem și noi niște oameni care ne sunt datori vânduți

şi aş zice că ne-ar ajuta dacă am şti să cerem foarte frumos. Dar nu. El nu şi nu, că, dacă se ascunde, ăştia sunt în stare să-l lege pe fi-su şi nu se poate aşa ceva, mai bine stă cinşpe ani la puşcărie decât să-l atingă cineva pe ăla mic cu un deget.

— E clar deci, a intervenit Victor.

— Da, e clar că vrea să-l apărăm pe ăla mic, o să-l apărăm, nu asta e problema. E destul de simplu, oricum n-au ce să-i pună în cârcă, mereu a fost protejat şi în afară de bani şi o firmă de tuning de maşini nu are mai nimic, un hotel cumpărat pe bune, câteva case, nişte maşini, n-au ce să-i facă. Dar Miron are dreptate, s-au mai văzut mizerii, n-ar fi prima, n-ar fi ultima.

— Mda, a răspuns Victor pe tonul cel mai liniştit cu putinţă. N-o să înţeleg niciodată de ce ne băgăm la puşcărie unii pe alţii, niciodată, n-am cum să înţeleg joaca asta.

— E varianta cea mai simplă pentru toată lumea, dragul meu. De ce să faci lucruri nasoale, când poţi plăti un procuror şi nişte poliţişti şi poţi motiva un judecător şi gata, ai scos din joc pe cine vrei? În fond, chestia face parte din felul nostru de a face afaceri, nu? a replicat Costin zâmbind. Când nu se poate cu binele şi unii nu mai vor să plece de la putere, hop!, justiţia. Minune dumnezeiască, de fiecare dată. Scapi informaţia la televiziuni, ăia fac balamuc de se aude pe lună, ştii reţeta, omul e nevoit să stea pe burtă o vreme şi după ce l-ai dat la o parte înţelege şi nu mai contează, face sau nu puşcărie, asta e deja irelevant. Doar de data asta nu e.

— Nu e. Pentru că suntem prieteni buni şi cel puţin mie nu-mi convine deloc chestiunea.

— Nici mie, deşi n-am nimic de pierdut, nimic de câştigat.

Victor a tăcut. A tras adânc din trabuc şi l-a privit drept în ochi pe cel din faţa lui, apoi a spus:
— Mă întorc imediat.

Ăl bătrân îşi făcea de lucru prin curte. Avea muncitori, îi tocmise să repare aleea de la intrare şi să dea o mână de vopsea pe casa mică din spate, era ca-ntotdeauna prins în o sută de lucruri odată şi – convins că numai aşa se putea trăi – încerca să nu fie liber nicio secundă, să-şi vadă de ale lui fără să deranjeze pe nimeni. De când avea în grijă atâţia bani de la Victor, se simţea şi mai pătruns de misiunea lui în lume, el nu luase banii ăia ca să-i cheltuiască, nici gând, trebuia să aibă grijă de ei şi, pe cât posibil, să-i înmulţească, doar nu era să umble la banii copilului. Nu era nimic forţat în ceea ce făcea, aşa ştia el dintotdeauna şi aşa trebuia să fie lumea, banii nu erau făcuţi să fie cheltuiţi, banii existau ca să cumperi case şi pământuri şi la rândul lor casele şi pământurile nu se vindeau niciodată, se lăsau moştenire copiilor şi se păzeau cu sfinţenie. Fără s-o ştie neapărat, Vicky nu făcea decât să perpetueze o ştiinţă a avariţiei care în zona unde trăia el era aproape o artă, în general copiii rămânând relativ săraci până la moartea părinţilor, îmbogăţindu-se prin moştenire, ţinându-şi la rândul lor copiii săraci, copiii lor nerenunţând niciodată la o palmă de pământ sau la vreo casă cumpărată de ăi bătrâni sau de ei, era lumea în care trăise întotdeauna şi lumea din care nu ar fi plecat niciodată, motiv pentru care refuzase orice propunere de-a lui Victor de a se muta mai aproape de el sau chiar într-o casă vecină. El, Vicky, avea treburile lui în viaţa asta şi ideea – chiar şi îndepărtată – de a părăsi vreodată satul în care se născuse sau orăşelul în care-şi ducea zilele în eternul apartament cu trei camere nici nu-i trecea prin cap. De

fiecare dată când venea vorba despre asta, se arăta relativ deschis, învăţase în timp să nu se mai certe cu fiu-său care, chiar aşa deştept şi bogat cum era, nu avea nimic în cap, şi tăcea şi o făcea cu o pricepere nemaivăzută. Încântat de banii pe care-i avea pe mână, nu cheltuia nimic nici măcar din salariul lui de la primărie şi singura lui pretenţie în viaţa asta era ca toată lumea să-l considere relativ sărac, un biet angajat la stat care din întâmplare avea nişte case şi nişte pământuri, dar nimic altceva. Care la rândul lui avea un soi de angajat, pe Muscănsac, un amărât de la el din sat care făcea de toate prin curte şi mai ales avea grijă de animale când el era plecat.

Cu Muscănsac ăsta stătea şi-n ziua aia pe prispă şi se cinsteau cu o ţuică, văzuse la televizor care era treaba cu Miron şi nu ştia dacă să plece sau nu la copil, poate avea nevoie de ajutor, să stea de vorbă cu cineva. Sau poate chiar Miron ar fi vrut să stea de vorbă, ei doi se cunoşteau de-o viaţă, fuseseră colegi de liceu şi rămăseseră prieteni întotdeauna, mereu când se întâlneau beau o sticlă, două de ţuică sau de vin şi puneau ţara la cale, între gândirea lui Miron şi cea a lui Vicky neexistând practic nicio diferenţă. Doar că după părerea celui de-al doilea primul o cam luase pe arătură şi poate de aia nu-i era bine, că una era să faci avere şi să nu te arăţi, să nu te ştie nimeni, alta să înnebuneşti la bătrâneţe şi să vrei tu să împărăţeşti lumea, nu se făcea, dar degeaba îi spusese de fiecare dată când se îmbătaseră, că el vorbea, el auzea. Se gândea că până la urmă Miron şi-o cam meritase, poate cu ocazia asta îi venea mintea la cap, că avea numai gărgăuni în ea. Şi nu i-ar fi fost de ăla, că de nebuni e plină lumea, da-l trăgea şi pe Victor al lui după el şi te pomeneşti că-l băga în ceva belea, de-şi vedea copilul la puşcărie, ruşinea de pe lume,

Auzi tu, mă Muscăn, cum mama dracu' vine aia, să ai milioaaane (pronunța cuvântul milioane cu mai mulți a, subliniind fără să vrea) și să intri la pușcărie pentru bani pe care nici măcar nu i-ai luat, că măcar dacă-i luai, mai ziceam. Așa e Nea Vicky, ce să zic, îi răspundea celălalt, sorbind visător din paharul de țuică.

Muscănsac ăsta își trăgea porecla dintr-o poveste mai veche care prezenta două versiuni, amândouă însă cu același înțeles. În prima era vorba de o familie mai veche și săracă. Și, când voiau ei să se ducă la târg, ca să fie totul bine, puneau o muscă peste grâul sau porumbul din sac, să vadă dacă era umblat la el. În a doua versiune a poveștii, Muscănsac ăl bătrân era foarte calic și, când pleca de acasă, punea o muscă deasupra făinii din sac ca să nu-l fure cineva. Cum se întorcea acasă, dădea fuga la sacul din pătul și verifica musca și dacă nu era lua foc pe toată lumea, că se știa că toți îl furau și n-ar fi putut trăi fără averea lui. Oricum ar fi fost, acest Muscăn, cum îi spunea Vicky, moștenise mai degrabă sărăcia din prima poveste, pentru că, de când se știa, nu reușise să lege două-n tei și tot muncea cu ziua pe la unul și pe la altul, până când lui Vicky i se făcuse milă de el și-i oferise un fel de salariu, adică niște bani în fiecare zi și băutură și mâncare la discreție ca să aibă grijă de curtea lui când era plecat. Se înțelegeau de minune, atât de bine, încât Vicky pusese pe numele lui și niște pământ și se putea baza pe el în orice situație. Muscăn, pe numele lui adevărat George, ar fi tăiat lumea-n două pentru Nea Vicky al lui și niciodată nu-i ieșea din vorbă.

— Auzi, bă Muscăn, ce zici, să mă duc la copilu' ăla al meu să stau de vorbă cu el?

— Mă nea Vicky, i-a răspuns celălalt, aprinzându-și o țigară și trăgând adânc din ea, io știu?

— M-aş cam duce, da' l-am sunat dă dimineaţa şi nici vorbă să zică să mă duc. Şi io aşa nu mă duc, că poate nici nu-l găsăsc.

— Drept e şi asta, nea Vicky.

— Da' pe partea ailaltă, şi cu nean-to Miron aş vrea să vorbesc, că cine ştie?

— Cine ştie, a răspuns Muscănsac gânditor, ca de obicei repetând ce spunea Vicky sau pur şi simplu tăcând.

— Că e-n felul următor, mă-nţeleegi, a reluat celălalt, ca şi cum răspunsul nici nu existase, nu cred io că mă bagă ăştia-n samă pă mine, da' mai ştii? Şî cu Miron aş avea io şi altă vorbă, da' poate că nu are timp şi mă duc degeaba până acolo. Alfel, mai bine mă duc.

— Du-te, nea Vicky, mare lucru?!?

— Tu să ai grijă dă acareturi p-acilea şi să vezi dă animale, zi-i şi tu neveste-tii că dormi acilea, că e vopselurile alea şi materialele în curte şi vine vreunu' şî face fro nefăcută taman acu'. Io mă duc la oraş s-o iau pă nevastă-mea şi plecăm să vorbim cu ei, n-o strica.

— Bine, aşa fac, i-a răspuns celălalt liniştit, de fapt ştiind dinainte ce avea de făcut şi vorbind şi el ca să se afle în treabă.

— Auzi, da' stai s-o sun pe Magda, să-i spun să se pregătească, să nu stau p-acolo s-o mai aştept şi pe asta.

A luat telefonul de pe treapta pe care era aşezat, a ales numărul şi a aşteptat.

— Auzi moaaamiii, io vreau să mergem la oraş să vorbim cu Victor.

— Unde să mergem noi, mă? i-a răspuns nici măcar arţăgoasă vocea de la celălalt capăt.

— Să mergem la oraş, să vorbim cu alde ăştia, tu nu te uiţi la televizor?

— Ba mă uit, da' tu crezi că au timp de noi acu'? De tine le arde lor?

— Păi, mă moaaamiii, mă gândeam că...

— Stai, mă, potolit acolo şi vezi de reparaţiile alea, te duuuci tu la Bucureşti să faci căcatu' praf.

— Bine, moaaamiii, dacă zici tu, nu mă duc, i-a răspuns Vicky, răzgândindu-se brusc. Auzi, stai, nu închide. Nu vrei să vii şi matale la ţară, să facă asta a lu' Muscăn neşte pui la grătărel, mai stăm şi noi p-acilea?

— Am nişte treabă, peste vreo oră.

— Hai, mă suni şi trimet io pe cineva să te ia când termeni, a încheiat Vicky victorios, dintr-odată simţindu-se din nou stăpân pe situaţie.

A închis.

— Auzi, mă Muscăn, ceacă să nu mă duc, că n-are ăia timp dă mine.

— Atunci să nu te duci, şefule.

— Ia mai toarnă o ţuică d-aia atuncea, că nu mă duc nicăieri.

Muscănsac s-a ridicat cu toate cele 120 de kilograme ale lui, s-a dus până la veceul din hol, s-a întors şi a turnat în pahare.

Când s-a întors, Vicky a luat paharul pe care i-l adusese, l-a dat pe gât, s-a şters cu mâneca la gură şi – brusc lovit de inspiraţie – a spus:

— Adu, mă, toată sticla, să bem.

Nu de libertatea lui Miron îi păsa lui, chiar dacă în discuţiile cu ceilalţi pretindea întotdeauna că îi păsa de toată lumea şi chiar reuşea să pară cel mai îndatoritor om din lume. Problema lui serioasă erau unii alde Măciucă, neam de arendaşi deja, care se porniseră să pună mâna pe toate terenurile din comuna lui, plăteau pe toată lumea bine şi la timp şi îi încurcau apele. Alde Măciucă ăştia (ai dracu' cu sufletu' din ei, arză-i-ar focu' şi mânca-i-ar buba şi canceru') erau ceva rude îndepărtate cu un deputat din judeţ şi deci nu prea puteau fi atinşi.

Vicky se gândea că, dacă ar fi vorbit cu Miron şi ăsta ar fi vorbit cu deputatul, nu că alde Măciucă s-ar fi lăsat de treabă şi ar fi plecat, dar ar fi putut să se asocieze cu ei şi să mai facă şi el un ban. De ani de zile juca farsa asta cu Miron, el se plângea că e sărac, ăla îi mai dădea câte o firimitură, îl mai băga în ceva afaceri, îl ajuta. Deci povestea cu închisoarea nu-i convenea deloc lui Vicky, pentru că-i încurca toate planurile şi – oricât de prieteni ar fi fost ei doi – banii erau bani şi restul conta mai puţin. Nu că el însuşi ar fi fost om rău, îşi spunea, dar ce să facă? Să-i lase pe alde ăia să se îmbogăţească la el în sat şi el să stea cu mâinile în sân, când ştia foarte bine că ar fi putut să încerce să aibă şi el o parte din câştig? Erau implicaţi acolo bani europeni de luat pe degeaba, subvenţii mari, contracte gata făcute, nu strica să aibă şi el ceva. Ce, trebuia să ştie cineva că erau asociaţi? Nu, pân' la urmă ăia puteau rămâne cu firma pe faţă, să se dea mari şi să-şi cumpere maşini scumpe şi să-şi facă vile şi să facă ce voiau ei, el ar fi putut sta ascuns şi să-şi ia o parte şi ar fi fost foarte bine pentru toată lumea.

Pe de altă parte, erau de vorbit şi nişte lucruri mai personale cu Miron şi se temea că, dacă se întâmpla ce ziceau ăia pe la televizor (dar n-ai cum să-i crezi, îşi spunea, sunt oricum toţi plătiţi şi nişte jigodii), nu mai era timp şi le promisese oamenilor că îi ajuta cu nişte servicii şi tocmai din cauza certurilor cu alde Măciucă (nu lucruri serioase, nişte înjurături, câteva ameninţări) nu mai putea apela nici la primar, colegul lui de liceu, şi cu atât mai puţin la deputatul din reşedinţa de judeţ, care, clar, nici nu l-ar fi băgat în seamă. Doar că nevastă-sa îi spusese cât se poate de limpede că, dacă nu reuşea să le rezolve oamenilor nişte servicii la stat – la spital, la vreo instituţie, la primărie, la dracu' –,

îi angaja el, or, asta însemna să le dea bani şi aşa ceva nu putea suporta. Cum să le dea el bani oamenilor, chiar şi rude îndepărtate? Una era să aranjeze una-alta, să le facă vreun bine şi să-i aibă datori şi să le poată cere serviciul înapoi la un moment dat, alta era să se apuce să-i plătească din banii lui când nici nu ştia ce să-i pună să facă, nu prea era nimic de făcut pe firmele alea pe care i le făcuse fiu-său, oricum.

Cu problemele astea în minte, Vicky se gândea totuşi să se ducă până la Miron şi să stea de vorbă cu el cât mai era timp, că cine ştia ce avea să se întâmple? Nu ştia nimeni. A dat să-i povestească lui Muscănsac problemele lui, dar şi-a luat seama şi i-a spus să mai toarne nişte ţuică. Între timp a scos telefonul din buzunar şi l-a sunat pe fiu-său să se sfătuiască. A aşteptat destul de mult cu aparatul la ureche şi, când să renunţe, a auzit răspunsul:

— Da, mă tată, zi-mi repede, că am treabă.

— Bă Victore, vroiam şi io să vorbesc cu alde Miron de treaba aia cu asociaţia, să vedem dacă poate vorbi cu cineva să ne înţelegem cu ăştia alde Măciucă.

Victor a tras un fum din ţigara de foi, a privit lung pe fereastră, a dat ochii peste cap, apoi a spus:

— Mă tată, are omu' alte treburi acu', mai lipseai tu cu ale tale.

— Păi, de, mă Victore, fiecare le ştie pe ale lui.

— Hai, bre, las-o şi tu pe altă dată, că nu stai cu picioarele-n apă de asociaţia aia.

— Şi mai era şi povestea aia cu alde verişorii care caută servicii, ţi-a zis mă-ta ce şi cum.

— Anşa, a zis Victor deja exasperat.

— Şi mă gândeam să-i zic tot lu' Miron, că el le face şi desface pe toate şi poate ne ajută.

— Las-o şi p-asta pe altă dată, dă-i dracu', să aştepte.

— Bine, mă Victore, dacă zici tu, a răspuns bătrânul dintr-odată liniştit. În rest, toate bune pe acolo?

— Să fiu al dracu' dacă ştiu, a răspuns Victor sec. N-am nicio idee. Hai că te sun eu mai încolo.

— Bine, mă tată, ai grijă de tine.

— Am, pa-pa.

Telefonul s-a închis cu sunetul obişnuit, Vicky a rămas privind în gol, nu prea înţelegea ce era cu povestea asta, dar sigur nu mirosea a bine. Lasă că o sună el pe nevastă-sa mai târziu şi văd ce e de făcut, că doar nu-i spune lui nimeni ce să facă.

În biroul cufundat în semiîntuneric şi scăldat în fum, Victor şi Costin aşteptau în continuare să fie chemaţi de şeful cel mare. Trecuse deja ora la care televiziunile spuneau că avea să se anunţe hotărârea Curţii, era doar o chestiune de timp până când cu toţii aveau să afle dacă Miron scăpa sau mergea la închisoare.

Victor a auzit uşa din spatele lui deschizându-se. Sunetul clanţei aproape l-a speriat, dar n-a mişcat niciun muşchi pe faţă. L-a privit pe Costin, nu s-a întors către uşă, a încercat să-şi dea seama de pe faţa acestuia dacă era sau nu şeful. Pe faţa rotundă şi lucioasă a bărbatului de lângă el s-a lăţit un zâmbet enorm, s-a ridicat brusc în picioare şi a pornit spre uşă. Curios, Victor s-a întors şi el cu o mişcare aproape automată. Bărbatul din cadrul uşii era înalt, îmbrăcat la patru ace, cu o mică insignă în piept şi cu o cravată foarte colorată înnodată după ultima modă. Pantofii din picioarele lui erau atât de lucioşi, încât în ei se putea vedea imaginea întregii camere. Mâinile fine, cu unghiile foarte îngrijite, postura perfectă a diplomatului de carieră. Un zâmbet larg pe faţă, nimic din atitudinea lui nu sugera cine era şi cu ce se ocupa bărbatul care li se alăturase, iată, în poate cea mai tainică

şedinţă la care participase Victor vreodată, dacă el înţelegea foarte bine despre ce era vorba, deşi nu era sigur. Omul care în acea clipă îi strângea mâna lui Costin era şeful Serviciului de Informaţii, un fost securist care supravieţuise tuturor regimurilor, trecuse prin toate demnităţile publice posibile şi în cele din urmă fusese recompensat cu ceva ce semăna foarte bine cu funcţia supremă în stat, chiar dacă România era un soi de democraţie. Se ştia foarte bine că el şi oamenii lui controlau multe dintre afacerile mari, că avea pioni în toate consiliile de administraţie ale marilor companii de stat, că practic sectorul energetic şi comunicaţiile erau în buzunarul lui, că acest domn Theodor, cum i se spunea la modul general, era cel mai puternic om din ţară după preşedinte sau chiar mai puternic decât preşedintele.

Prea trecut prin viaţă ca să arate vreo urmă de surpriză, Victor s-a apropiat de cei doi bărbaţi cu mâna întinsă şi un zâmbet de circumstanţă zugrăvit pe faţă. Domnul Theodor i-a întins mâna, privindu-l drept în ochi şi având grijă să nu dea nicio înclinaţie palmei întinse. A înţeles mesajul, erau între egali, doar că pentru moment nu ştia ce să facă cu informaţia primită de la omul pe care îl salutase. Costin a tras încă un scaun lângă măsuţa din dreptul geamului şi s-au aşezat toţi trei în jurul ei. Învăluiţi în fum, singuri pe lume, cu toţii privind prin fanta dintre două obloane care nu clinteau. Nicăieri, nimeni n-ar fi putut spune unde erau în acel moment, cine erau, de ce. Trei bărbaţi singuri într-un birou, fiecare aşteptând ca unul dintre ceilalţi să vorbească primul, fiecare temându-se că o deschidere prost făcută nu avea să ducă la niciun rezultat, dintre ei mai ales Victor promiţându-şi să tacă, să nu ceară şi să nu ofere nimic. Se întreba dacă cei doi se mai întâlniseră înainte, dacă discuţia din acea zi era o continuare a

negocierii lor sau pur şi simplu aşa începea totul, într-o tăcere de moarte alături de biroul şi mai tăcut al lui Miron. Îşi putea imagina ce aveau să-şi ofere cei doi bărbaţi, dar niciodată nu ar fi riscat să spună ceva precis. Costin fuma liniştit, inexpresiv, părea foarte preocupat de ceva de dincolo de fereastră. Celălalt, Theodor, părea foarte mulţumit să se afle acolo, studia admirativ lucrurile din jurul lui – era un semn că nu mai fusese în acel birou sau un mod de a amâna orice discuţie, Victor n-ar fi putut spune –, a acceptat pe tăcute un trabuc şi l-a aprins cu gesturi de cunoscător. Parcă din afara încăperii, Victor îl studia cu coada ochiului pe bărbatul din serviciul de informaţii. Liniştea cu care privea lucrurile, poziţia relaxată, faţa zâmbitoare, felul perfect în care era îmbrăcat, cravata cu dungi portocalii şi şosetele din acelaşi set, inelul cu filigran de pe degetul mijlociu al mâinii stângi, mica insignă înfiptă în reverul hainei, nu, nu de deputat sau senator, probabil un alt însemn, nu ştia exact ce era, cămaşa închisă cu butoni şi ieşită fix cât trebuia de sub sacou, gestul cu care bărbatul şi-a descheiat un nasture şi naturaleţea cu care s-a aşezat picior peste picior să aştepte sfârşitul lumii în tăcere, pentru că nu părea dispus să scoată vreun cuvânt. Victor îşi amintea o dimineaţă la munte în Austria, se trezise la ora patru şi ieşise din hotel cu o cafea, se aşezase la o masă pe terasa din faţă şi o vreme privise pădurea din faţa lui înconjurat de sunetul apei unui pârâu pe care nu-l vedea şi de foşnete neidentificate, în biroul lui Costin era acelaşi tip de linişte, urma să se întâmple ceva, desigur, întotdeauna urmează să se întâmple ceva, întrebarea e cât eşti dispus să aştepţi fără să încerci să influenţezi mersul lumii, ca şi cum n-ai exista, ca şi cum – în eventualitatea că următoarea întâmplare e sfârşitul lumii – tu ai fi singurul care ar putea spune că nu e

vinovat cu nimic, nu din cauza ta s-a terminat totul, ai fost un simplu spectator. Pentru că inima răului e rece ca gheaţa, inima răului e mai nepăsătoare ca o piatră, inima răului nu ştie că exişti şi-n inima răului nu se întâmplă niciodată nimic, răul e în afara răului, îşi e exterior sieşi, o lume într-o lume care niciodată nu a existat şi niciodată nu va exista cu adevărat, iar acolo, în inima răului, Victor alegea să se comporte ca întotdeauna, aşa cum învăţase, fără să dea vreodată senzaţia că el era cel dispus să acţioneze în vreo direcţie sau alta, căutându-şi propriul bine, nicidecum răul sub vreo formă sau alta, în niciun caz răul celuilalt, nu, aşa ceva nu se putea întâmpla, era cu totul exclus ca el să facă un singur gest care să implice vreo urmă a răului.

— Aş propune să nu începem lungind-o, a spus Costin scurt şi vorbele lui au tăiat fumul, liniştea, lumea toată ca un cuţit. Domnul meu, îmi închipui de ce ai venit. Îmi închipui şi cum ar fi fost dacă nu ai fi venit.

— Posibil, dragul meu, i-a răspuns diplomatul, privirea îngheţându-i dintr-odată.

Victor a ales să nu spună nimic, s-a aşezat şi mai relaxat pe scaun şi a zâmbit.

— Am o bănuială că la ora asta Miron e deja în drum spre închisoare, chiar dacă e la câţiva metri de noi, a spus Costin. Întrebarea nu e de ce, asta am putea şti, nu cine, şi asta ştim, întrebarea e ce vrei de la noi, de ce eşti aici.

— Dragul meu, aş putea să îţi spun că am venit într-o foarte scurtă vizită de curtoazie sau, din contră, aş putea să mă distrez şi să îţi spun că am venit să mă bucur de faţă cu tine. Dar nu voi face niciunul dintre aceste lucruri, nu cred că e cazul şi azi am să fiu cât se poate de sincer cu tine: am venit să îţi ofer pacea, a spus zâmbind omul de la informaţii. Am venit să negociem.

— Şi nu putea aştepta până mâine, i-a tăiat-o Costin fără nicio urmă de întrebare în voce.

— Nu, pentru că am ales să nu merg la stimatul domn prim-ministru, sunt aproape sigur că domnia sa nu poate vorbi prostii pe la televiziuni, dar de tine nu sunt aşa de sigur şi mi s-a părut mai simplu pentru toată lumea să evităm surprizele şi, a continuat cu un zâmbet foarte subţire, eventualele neplăceri.

— Şi ce aş putea spune şi n-am spus? i-a tăiat-o celălalt. E clar că ne-aţi făcut. Era clar de când aţi scos o lume întreagă în stradă şi ne-aţi pus toată Europa-n cap, nu m-am îndoit nicio clipă că sunteţi porniţi pe noi.

— I-am trimis atâtea avertismente lui Miron, a spus aparent trist celălalt. Şi nu doar avertismente: i-am trimis oameni, i-am dat în continuare tot ce a vrut, nimeni nu s-a atins de un fir de păr din capul lui – şi nu era foarte greu să o facem. Tot ce i-am cerut, micul schimb care i s-a promis întotdeauna a fost să nu mai încerce să schimbe mersul general al ţării, să-şi vadă de afacerile şi funcţiile lui şi atât. În fond, a spus fin, era atât de simplu să-şi debiteze prostiile fără să se ia în piept cu toată lumea, să promită şi el o schimbare neprecizată, să spună vrute şi nevrute pe sticlă, să mintă frumos, ca orice politician care se respectă. Dar nu: simţindu-se pus la colţ, deşi noi tot timpul îi ofeream pacea, şi-a pus în cap să scoată ţara de pe drumul alianţei cu lumea vestică şi să facă nici el nu ştia ce, nici nu vreau să mă gândesc, sper că nu vreo realiniere cu Estul, că nu-l cred atât de prost, nu, asta nu.

— Şi pentru asta trebuia să-l băgaţi în puşcărie, când probabil, de frică, el e singurul politician care n-a mai făcut nicio nefăcută în ultimii ani, a spus Costin, din nou fără nicio intonaţie.

— Dragul meu, i-a răspuns Theodor, am fi putut să-l băgăm în puşcărie de mult şi am fi putut s-o facem şi dacă venea direct de la o mănăstire unde ar fi trăit toată viaţa lui de până atunci şi n-ar fi întâlnit niciodată pe altcineva în afară de fraţii lui călugări; nu asta e problema, ştii bine. Aşa cum la fel de bine ştii, a spus ca să detensioneze puţin situaţia, că noi vom colabora în continuare şi listele propuse de partide sunt pentru pulime, hai să lăsăm iluziile, că nu suntem la vreun talk-show în prime-time. Noi am colaborat bine întotdeauna, am fost şi suntem cu toţii prieteni, Miron e singurul care a ales să nu mai fim prieteni şi acum se întâmplă exact ce trebuie să se întâmple cu oamenii care nu ştiu să respecte condiţiile unei bune convieţuiri.

— Serios, a spus Costin privind pe fereastră.

— Serios.

— Serios, sper că îţi dai seama că am oameni de la televiziuni care în următoarele două minute pot spune că eşti la mine şi pot reproduce exact ce mi-ai spus, a continuat Costin pe o voce mai rece ca gheaţa. De când ai intrat, doar asta îmi stă în minte, să chem vreo doi reporteri în birou şi să te rog să le dai o declaraţie, dacă tot ai venit pe aici.

— Dragul meu, ştim amândoi foarte bine că eşti mai inteligent de atât şi exact de asta sunt aici, altfel erai tu în altă parte şi nu mai ameninţai pe nimeni, i-a răspuns celălalt zâmbind. Cacealmale din astea nu servesc, mai bine spune să-mi aducă o cafea.

Costin a dus mâna spre buzunarul de la piept ca şi cum ar fi vrut să scoată telefonul, s-a ridicat greoi din scaunul în care stătuse lipit până atunci, s-a dus până la birou, s-a prefăcut că aranja nişte hârtii, privirea securistului nu l-a urmat, acesta continua să privească liniştit

pe fereastră, Costin i-a aruncat o privire lui Victor şi acesta a scos telefonul, a format un număr şi a spus sec:

— Radule, adu trei cafele.

Nu ştia dacă să intervină cu ceva în discuţie şi nu ştia nici măcar dacă ceilalţi doi discutau şi cu el, probabil amândoi aveau nevoie de un martor şi el era acolo exact pentru asta, nu ca să discute. La fel, nu ştia dacă era prima întâlnire dintre cei doi sau era o continuare a unor negocieri, dacă nu cumva Costin îl vânduse de mult pe Miron şi ce se întâmpla în acea cameră era în fond un soi de semnare a unui nou contract pe termen lung între cele două partide, nu-şi dădea seama de nimic din cuvintele celor doi, doar acel *Noi am colaborat bine întotdeauna* îi dădea de gândit, în fond, era posibil, totul era posibil şi poate că din punctul de vedere al lui Costin ceea ce se întâmpla acolo era normal şi poate că până şi Miron era la curent cu întâlnirea dintre cei doi, nu ştia şi a ales să nu intervină, deşi îi stătea pe buze să întrebe sec dacă participa şi el la negocierea care începuse de mult sau dacă era timpul să plece.

— Victor dragă, a spus securistul ca şi cum i-ar fi citit gândurile, sigur că eu şi Costin suntem prieteni vechi, dar nu atât de prieteni cât să nu discutăm în continuare în contradictoriu. Sigur că nu e prima întâlnire pe care o avem pe această temă, sigur că nu e nici ultima, a spus zâmbind subţire, dar probabil că te întrebi de ce eşti aici.

Victor a tăcut, Costin s-a întors pe scaunul lui, uşa biroului s-a deschis fără zgomot şi secretarul a intrat cu cafelele, le-a aşezat grijuliu pe masă, a golit scrumiera şi a ieşit fără o vorbă. Costin şi-a pregătit tacticos cafeaua, a luat ceaşca în mână fără farfurie, s-a ridicat şi s-a aşezat lângă fanta de lumină din fereastră, cu spatele la ei.

— Victor, a continuat Theodor zâmbind, cum stai cu preluarea cartierului?

A reuşit să-şi controleze faţa, apoi să bea din cafea fără să mişte niciun muşchi în plus pe faţă, se ştia urmărit, bănuia că ştiau aproape tot despre el, dar oferta care i se făcea era prea clară şi prea bruscă şi a ales să tacă, privindu-l liniştit pe cel din faţa lui.

— Te întreb cum stai cu preluarea pentru că am putea simplifica lucrurile, am putea simplifica enorm lucrurile dacă ai vrea să vorbeşti în mediul de afaceri cu o oarecare cumpătare, nu spun fără să ne învinovăţeşti, hai să nu schimbăm noi azi poveştile care fac lumea să se mişte, nu spun fără să ne faci securişti şi să o ţii langa cu oculta şi alte lucruri cât se poate de adevărate despre noi toţi, a continuat mieros, dar sugerând că justiţia trebuia să-şi urmeze cursul şi dracul nu e aşa de negru cum pare, mă-nţelegi, că se mai întâmplă.

— Şi de ce aş face aşa ceva? a întrebat Victor liniştit. De exemplu, aş putea spune în mediul meu că ai venit aici să ne spui sentinţa dinainte şi că Miron a avut dreptate dinainte, de ce nu?

— Pentru că, mă obligi să mă repet, eşti mai inteligent de atât şi sper că înţelegi că, dacă ai face asta, n-am mai putea fi prieteni. Plus că am înţeles că eşti mare acţionar pe la nişte combinate din maica Rusia şi aş putea să-i fac şi pe alţii să înţeleagă din ce mediu vii şi probabil nu ţi-ar conveni chestia asta.

— Aş putea să o spun chiar eu, i-a răspuns Victor sec, sunt banii mei.

— Sigur că ai putea, totul e posibil. Dar nu vrei să o faci, pentru că, repet, eşti mai inteligent de atât şi ne vom asigura că totul îţi rămâne ţie. Planul e în felul următor, dragul meu, hai să te pun la curent ca să nu mai discutăm în contradictoriu: va exista o guvernare

de tranziție în care vom da impresia că îi primim alături de noi pe cei care azi vor să ne schimbe lumea. Hai să zicem șase luni, cel mult un an. Apoi îi dăm afară și ne aliem în mod deschis și tu ai putea deveni, să zicem, ministrul Economiei sau ce ministru vrei tu. Sau... a spus Theodor cât se poate de încet și parcă trist.

În acea clipă, ca prin minune sau poate dintr-un calcul extrem de precis ale cărui resorturi începeau să nu-i scape, în buzunarul lui Victor a bâzâit telefonul.

— Mă scuzați, soția, a spus pentru a pune o pauză convorbirii.

A deschis mesajul, în el era o fotografie cu o mașină parcată pe strada din fața casei lui, o mașină în care stăteau doi bărbați care nu păreau să aibă nicio altă treabă. A privit ecranul cât a putut de calm, a răspuns cu un scurt OK, l-a privit pe bărbatul din fața lui și a tăcut.

Theodor i-a zâmbit, a ridicat ceașca de cafea și a sorbit din ea.

Victor a făcut același lucru, continuând să privească în telefon.

Dinspre poarta din spate a curții care înconjura vila, în pantaloni scurți kaki și un tricou care putea fi albastru-deschis sau chiar alb, rotofei, cu o freză castron de sub care se iveau doi ochi sclipitori, cu ambii genunchi juliți, nici grăbit, nici chiar încet, Costin îl privea pe copilul din vecini – chiar, oare al cui era? se întreba pentru a nu știu câta oară – dondănind prin curte și apropiindu-se de locul lui preferat de joacă, scara de incendiu. Nici el nu mai știa când apăruse copilul în curte și când devenise pentru el un obicei să se joace singur cu diverse lucruri fără să-l deranjeze nimeni, pentru că Miron îl văzuse într-o zi chiar când paznicul încerca din răsputeri să-l dea afară din curte și spusese că poate să rămână. „Pot să stau aici până vine mami

de la serviciu", își spunea copilul, vorbind singur, „dacă am noroc, poate vine și pisica și ne jucăm amândoi de-a ceva. I-am spus lui mami că dacă nu sunt acasă mă găsește aici, n-o să-mi facă nimic dacă nu mă găsește. Ia uite", a continuat de unul singur, „pot să mă duc să mă joc pe terasă, nu e nimeni". A urcat încet pe scara de serviciu, temător aproape, s-a așezat pe o treaptă de la nivelul terasei și a început să caute din ochi pisica. „Într-o zi, mami o să mă lase să mă duc la fotbal cu ceilalți copii, o să mergem apoi și o să mâncăm burger și înghețată, o să fiu cuminte, cum a zis, și n-o să mă mai lase singur acasă, pisi pisi pisi, hai, nu vii să ne jucăm?" Costin îl privea curios, ar fi vrut mult să afle cine era acea mami a lui care-l lăsa singur în fiecare zi și ar fi vrut să vorbească cu ea, poate nu-și permitea să-l ducă la ceva sport, dar nu, era un gând stupid, cum să locuiești în cartierul ăla și să nu-ți permiți o nimica toată, poate era altceva, cert e că puștiul devenise o prezență fantomatică destul de obișnuită în curtea vilei și-n zilele în care nu apărea își făcea griji să nu se fi întâmplat ceva. „Mami a zis că dacă iau note mari o să-mi ia un cățel", și-a continuat copilul tirada. „O să am un cățel numai al meu și o să ne plimbăm amândoi prin cartier și o să avem jucăriile noastre și o să ne jucăm și o să mâncăm împreună. Ia uite, o lăcustă, aș putea să pun mâna pe ea, nenea Costin și nenea Miron au zis că mă pot juca aici în curte cât vreau eu, oare lăcustele mușcă, dacă pățesc ceva, o să mă certe, dar mami oricum mă ceartă mereu, parcă i-am făcut ceva, nu știu ce are cu mine." Cu mișcări extrem de încete și probabil exersate îndelung, s-a ridicat și s-a apropiat de lăcusta așezată pe balustradă. Și-a așezat o mână lângă ea și câteva clipe a lăsat-o acolo nemișcată, închipuindu-și probabil că insecta avea să se obișnuiască cu prezența lui și a mâinii

lui şi nu avea să fugă. Apoi, lent, a apucat insecta de o elitră şi a ridicat-o în dreptul ochilor. A studiat-o atent, ca un entomolog care tocmai descoperise o specie nouă şi cât se poate de diferită de tot ce cunoscuse înainte, apoi şi-a strâns mâna cât să o ţină înăuntrul pumnului mic şi în acelaşi timp să nu-i facă rău. „Am să te iau cu mine acasă, tu vei fi prietena mea până când mami îmi ia căţelul promis, aş vrea să fie un golden retriever sau un labrador, sunt atât de simpatici cu urechile lor mari şi cu ochii care parcă vorbesc, căţelul ar fi cel mai bun prieten al meu." În mintea lui Costin a încolţit un gând, poate să aducă un căţel în curte, poate chiar să-i cumpere unul şi să i-l ofere cadou, nu ştia, era un plan şi în felul ăsta putea să stea departe de Theodor şi Victor, care la nici doi metri de el îşi beau cafeaua şi tăceau cât se poate de elegant. Dintr-odată, copilul s-a ridicat. Odată cu întrebarea cum îl chema, întrebare care din nou se formulase în mintea lui şi probabil niciodată nu avea să aibă un răspuns. L-a văzut trecând spre dreapta, ţopăind pe terasă cu lăcusta în pumnul închis şi povestindu-şi ceva singur, ca de obicei. L-a auzit strigând: „Nenea Miron, nenea Miron, haideţi să vă arăt ceva! Haideeeţi, am ceva şi vreau să vă arăt, nu durează mult, haideeeţi până afară". Niciun răspuns, apoi uşa terasei, copilul spunând: „Am prins o lăcustă şi vreau să o duc acasă, dar mai stau să mă joc la dumneavoastră în curte, până vine mami mai durează şi nu am ce face singur acasă". Costin încerca să-şi închipuie faţa bărbatului care tăcea împreună cu copilul din vecini la nici zece metri de el. Încă de dimineaţă ar fi vrut să vorbească mai multe lucruri cu el, dar Miron se închisese după un zid de tăcere şi cât timp stătuse la el în birou nici măcar să-l privească nu vrusese, fuseseră fiecare singur pe un fotoliu, respectiv la birou, despărţiţi de un vid prin care nu

părea să treacă nimic. Nici copilului nu îi vorbea, iată. Doar că acesta, fericit, insista să-i găsească un nume insectei pe care o prinsese şi nu se lăsa dus deloc, deşi probabil Miron ar fi dat orice ca să scape de el. „O să-l cheme Frodo", a spus copilul, brusc lovit de inspiraţie. „Îl cheamă Frodo şi e cel mai bun prieten al meu, are nouă ani şi vine din Africa şi acasă are prieteni şi părinţi de care stă departe. De abia aştept să vină mami şi să i-l arăt, nu mai durează mult, o să vină şi mi-a promis că mă duce la cofetărie să luăm eclere, apoi ne uităm la serial. V-aţi uitat la episodul de săptămâna asta? Foarte interesant, chiar dacă n-am înţeles prea bine de ce a trebuit să moară bătrânul şi mami n-a avut timp să-mi explice, a stat tot timpul numai pe telefon şi sunt foarte sigur că n-a văzut mai nimic din film, poate o să ne uităm şi la reluare, până când vine tati numai asta facem şi o să fie frumos şi apoi o să ieşim toţi în oraş şi o să mâncăm prăjituri." Din partea bărbatului în continuare niciun răspuns, scenele cu copilul se succedau, dacă nu zilnic la fel, întotdeauna destul de asemănătoare cât să ştie toţi că nu trebuia să-i spună ceva, el era mulţumit să aibă cu cine schimba o vorbă. „Bine, acum mă duc acasă să-i caut lui Frodo o cutiuţă care să fie casa lui. Sau poate am să-l las liber, poate nu-i place să stea închis." Costin l-a văzut străbătând terasa, a auzit uşa închizându-se în urma lui, copilul a coborât treptele cu grijă, a străbătut aleea până la poartă, s-a oprit să i-l arate şi portarului pe noul lui prieten şi s-a făcut nevăzut.

A închis aproape cu grijă uşa de sticlă, s-a îndreptat spre maşină şi tocmai se pregătea să urce la volan când a sunat telefonul.

— Da, babe, sunt în oraş, uite, mă pregăteam să mă duc acasă, am trecut pe la coafor niţel, da, iau când

intru în cartier, nu, nu ştiu, îmi trimiţi mesaj, stai că mă sună Oana, hai te pup, love you too, vorbim mai încolo, da, fato, ia zi-mi, cafea, sigur că mergem la cafea, unde eşti, hai că vin in five, girl, mai vorbim şi noi, ia uite ce frumos s-a nimerit să fim ieşite amândouă odată, a spus Corina, renunţând brusc să mai urce în maşină şi pornind pe jos pe strada scăldată în soarele prânzului.

Vile după vile pe ambele părţi, îi plăcea să se plimbe pe acolo, era lumea în care întotdeauna sperase că avea să ajungă şi când mergea pe acolo se simţea mai stăpână pe ea ca oricând. A văzut nişte blocuri în construcţie, şi-a notat în minte să afle cu cât se vindeau apartamentele în faza asta, poate era o combinaţie de făcut, poate cumpăra unul, mai era loc de un credit şi n-ar fi stricat să aibă o căsuţă de închiriat şi acolo, poate venea un ban, poate nu, în orice caz, erau nişte bani bine investiţi şi oricum n-avea rost să nu facă asta, pentru că banii pe care nu îi investeşti se duc, ştia ea foarte bine cum stăteau lucrurile, plină lumea de săraci şi de proşti care nu ştiau să lege două-n tei şi mereu se plângeau că nu le ieşea nicio combinaţie, dar nici de-ai dracu' nu se apucau să facă ceva, aşteptau să le pice pară mălăiaţă în gura lu Nătăfleaţă, nişte inconştienţi toţi, nicio mirare că nu le ieşea nimic şi umblau ca amărâţii din job în job şi din necaz în necaz, că n-aveau nimic în cap, d-aia, şi-a spus satisfăcută în timp ce străbătea cele câteva sute de metri până la terasa unde o aştepta prietena ei cea mai bună, dar toate femeile pe care le cunoştea erau prietenele ei cele mai bune până în secunda când se despărţeau, fiind instantaneu înlocuite în atât de râvnita funcţie de următoarea prietenă cu care ieşea în oraş.

Terasa nu era tocmai mare, şapte-opt măsuţe aliniate paralel cu trotuarul la parterul unui bloc de fiţe în care

nu părea să miște nimic. În afară de mașinile care străbăteau bulevardul în goană, nicio mișcare, era aproape liniște. Corina se simțea ușoară, mulțumită, aproape exuberantă. Și-o admirase în timp ce fata de la cosmetică o epila, era bine, netedă, rozalie, cât se poate de bine pentru programul de seară, îi șoptise fetei că avea și ea o combinație și asta îi pusese niște lubrifiant foarte fin care să țină până a doua zi, se pricepea, nu degeaba toate șmecherele mergeau la ea, știa cu astea și nimeni nu se plângea de serviciile ei, oricum Corina era aproape emoționată, o lua cu călduri și cu leșin când se gândea la seara care urma, petrecere, lume bună, șampanie, dans, un bărbat neînceput gata de dresat, nimic mai frumos pe lume, nimic, îi venea să danseze pe stradă de bucurie, să cânte și să danseze ca o nebună.

S-a apropiat ușoară ca un fulg de Oana, una dintre bunăciunile ei, cum le spunea, platinată, botoxată, aranjată, cu țâțe puse de curând și o moacă de Barbie care întotdeauna o făcuse să fie un pic invidioasă, dar se știa și ea bunăciune și invidia era una constructivă, orientată spre un viitor mai bun, în care concursul continua, nicidecum o invidie amară sau chiar furioasă, cum mai vedea pe la altele. Fiecare bunăciune cu talentele ei, își spunea Corina, iar despre Oana știa că-n ciuda eforturilor de a rămâne păpușică ne-ncepută nu era vreo minune cu bărbații, aproape că nu-i plăcea, îi povestise ei la un chef un tip că pusese mâna pe ea și nu era nimic de futut acolo, doar o păpușă gonflabilă care se uita la bec și se ridica imediat ce se termina și fugea la duș de parcă se murdărise. Nu contează, își spunea Corina, o avea suflet bun, nu pare fată rea.

— Ce faci, bunăciuuuneee, a strigat când a intrat pe terasă. Ce faci, nu te-am văzut de o mie de ani, unde te-ai ascuns?

— Bine, bunăciune, ei, unde m-am ascuns, nicăieri, tu te dai preţioasă şi stai numai acolo la voi în cartier, am crezut c-ai murit.

— Nu mor caii, fată, când vor câinii, ai văzut tu drac mort?

— Ţi-am luat o cafea cu lapte şi scorţişoară, cum îţi place ţie, hai că s-a răcit niţel, poţi să bei.

— Mersi, sunt moartă de sete. Da, bună ziua, i s-a adresat chelnerului plină de ceremonie, o apă cu o felie de lămâie şi gheaţă, mersi. Ia zi-mi, fată, ce ai mai făcut?

Oana şi Corina reprezentau, puse la un loc, o specie. Sute de ani de evoluţie socială puşi în două prietene care se întâlniseră la o cafea pe o stradă lipsită de importanţă; sute de ani de strădanii repetate de a cizela ideea de parvenitism şi îmbogăţire se regăseau în hainele, în gadgeturile, în corpurile lor tunate fin pentru a străbate lumea; sute de ani de sărăcie sfârşiseră într-o sete de bani care amintea de popoarele invadatoare din Evul Mediu şi de la începutul secolului XX. Cele două femei erau o specie barbară de la porţile Europei, doar că de astă dată nu mai treceau popoare prin foc şi sabie, nimeni nu mai construia piramide din craniile învinşilor, victoriile lor se rezumau la acte de proprietate, cifre din ce în ce mai mari în conturile bancare, acţiuni şi criptomonede de toate felurile; odată intrat în vizorul lor, riscurile să mori erau relativ mici, dar riscul de a sărăci era destul de serios. Corina îşi juca jocul de cucerire din sânul unei familii aparent fericite, Oana alesese un alt drum, unul mai puţin perfid, dar nu mai puţin sângeros. Încă din facultate intrase în industria videochatului şi începuse să câştige sume relativ mari, începuse să-şi facă relaţii, iar odată cu încheierea aşa-ziselor studii se angajase pe un post de PR care o punea în legătură directă cu oameni care, fără intermediari, îi puteau oferi sume enorme pentru

imaginea ei. Era ceea ce în mod fin se numea o escortă de lux, în esență, o prostituată de lux care pe lângă serviciile sexuale implicate în contract oferea și servicii de însoțire pentru bogați și, uneori, pentru doamne bogate care-și doreau aventuri frumoase nu în țară, unde lucrul acesta nu era văzut cu ochi foarte buni, deși în mare era tolerat, ci peste granițe. Ea și Corina se împrieteniseră în facultate și o vreme fuseseră nedespărțite, nici jobul de vis al lui Marcel și nici investițiile suspect de bine țintite ale Corinei nefiind fără legătură cu relațiile și prietenii Oanei. Care la rândul ei, dincolo de imaginea femeii singure și independente, se transformase în timp într-o adevărată bogătașă și, pe lângă un imens portofoliu de proprietăți și acțiuni în țară, avea case – în proprietate sau închiriate permanent – în câteva orașe importante din lume și în toate stațiunile de lux în care își făcea afacerile. De la Biarritz la Courchevel și Monaco, de la Milano la Capri și din Corfu în Creta, proprietățile ei creau o adevărată pânză de păianjen în care ea știa să se descurce cu un talent de invidiat. Și toate aceste lucruri – în cazul ambelor femei care-n acea zi își beau cafeaua pe o stradă aproape fără nume de la marginea unei capitale din estul Europei – trebuiau ținute ascunse, trebuiau protejate de ochii celorlalți conform unui dicton care venea din inima comunismului, pe care ele două nu-l apucaseră și avea să moară abia odată cu lumea întreagă: să nu te arăți. Deviza oricărui parvenit bogat care nu prea știe să-și justifice averea fără să se acuze pe sine sau să se facă de râs în ochii oamenilor, fără să-și recunoască furtul și fără să urle în fața întregii lumi: m-am futut pe bani și m-am îmbogățit.

— De toate pentru toți, fată, tot pe drumuri, cu treabă. Ieri am venit din Italia, mâine plec la Londra cu un contract, îmi fac de lucru.

— Şi merge, tot mai merge?

— Din ce în ce mai bine, pui. Fii atentă, îţi trimit o monedă în care să investeşti, îl ştiu pe tipul care a făcut-o şi o să am de la el nişte informaţii chiar beton, dai şi tu un tun şi trimiţi şi la fată ceva.

— Se face, sigur, îmi scrii. În rest?

— În rest nimic, frecuşurile obişnuite. Tu?

— Am o chestie, fată, a spus Corina, luându-şi o faţă visătoare şi devenind dintr-odată fermecătoare, un înger pe pământ. E un tip bazat în cartier, jmeker răăău, m-a invitat la un party şi am de gând să-l combin, de aia am fost să mă fac frumoasă, a spus roşind uşor şi devenind din ce în ce mai emoţionată. Bun cu flăcări, fată. Şi bogat, şi frumos de pică, din când în când mai trebuie să ies şi eu în peisaj, mai trebuie să trăiesc, altfel mor acolo în casa aia cu copilu' şi cu Marcel şi cu toate căcaturile zilnice care m-au terminat cu nervii. Da' pe-ăsta-l fut chiar diseară, ştii cum e, când mă gândesc la el, mă ia cu ameţeală.

— Haide, fată, chiar aşa?

— Pe bune, nu ştiu, poate a trecut prea mult timp de la ultimul, dar nu mai pot să mă abţin şi pân' la urmă chestia e că nu ştiu mai nimic despre el şi asta mi se pare şi mai tare, e combinaţie.

În jurul lor, dorinţa Corinei începea să ţească un văl, Oana, în general incapabilă de emoţii şi senzaţii, simţindu-se şi ea atrasă în pasiunea aproape adolescentină a celeilalte. Aşa fusese întotdeauna: Corina era cea pasională, un vulcan latent care din când în când rupea scoarţa pământului şi transforma totul într-o explozie incontrolabilă, fiind gata să distrugă totul în jurul ei pentru câte o toană din asta. Dar era atâta pasiune în ea, în vorbele ei, în felul în care-şi împingea tot corpul înainte când vorbea despre bărbaţii care-i plăceau, încât

era aproape imposibil ca Oana să nu se lase târâtă în jocul ei şi să nu simtă şi ea, măcar pentru câteva secunde, focul care o ardea pe dinăuntru pe cealaltă. Aşa că dintr-odată a spus, într-o doară:

— Auzi, babe, da' noi când ne mai pupăm?

— Când vrei tu, a răspuns Corina, aşezându-şi mâna peste a ei, când găsim o ocazie.

În jurul lor se ţesea, mai degrabă se reînnoda pânza care le ţinuse împreună aproape 20 de ani. Pânza dorinţei, locul secret în care trăiau amândouă chiar şi când nu se vedeau cu lunile, acea pasiune pe care o purtau cu ele încă din studenţie şi care, într-un mod cu totul inexplicabil, niciodată nu devenise publică, absolut nimeni neştiind că cele două prietene aveau o relaţie care cu siguranţă ar fi putut fi numită stabilă dacă vreodată cineva s-ar fi gândit să o numească în vreun fel. Dintre toţi oamenii din lumea asta, Corina era singura care o putea transforma pe Oana într-o fiară îmbătată de dorinţă, era singura care o putea face să uite de interesele ei şi să se transforme într-un om care se bucura de plăcere. La rândul ei, Corina ţinea la corpul ei ca la o proprietate şi alesese să nu părăsească niciodată acel corp, Oana fiind celălalt soţ al ei, cel neştiut şi întotdeauna prezent în orice lume imaginabilă. Oana era corpul pe care-l iubea.

Doar că-n acea zi nu era timp, Corina avea de rezolvat încă un milion de probleme până seara şi Oana a trebuit să înţeleagă.

— Fată, tre' să plec, am un car de chestii de făcut şi nu vreau să întârzii diseară.

— Bine, fată, i-a răspuns Oana pe cea mai caldă voce a ei, du-te. Ne vedem noi, a continuat cu o urmă de regret în glas.

Corina s-a ridicat, şi-a strâns ce avea pe masă, Oana s-a ridicat şi ea şi s-a apropiat. S-au îmbrăţişat, Oana

şi-a aşezat blândă capul pe umărul celeilalte, Corina i-a pus mâna pe gât, i-a ridicat faţa şi a sărutat-o, iar când limba ei a atins limba Oanei, când corpurile lor s-au lipit pentru o fracţiune de secundă, când respiraţiile lor au devenit una şi s-au lăsat pradă acelui lucru care le ţinea împreună de atâţia ani, Oana a icnit scurt, s-a înroşit toată, aproape că s-a clătinat pe picioare şi a spus cu vocea întretăiată, ca-n transă, zâmbind molatecă:

— Asta o să-mi ajungă pentru Londra şi poate mai ţin şi pentru alte câteva zile.

A zâmbit cald, Corina i-a întors zâmbetul, ştia, înţelesese, s-a întors şi a plecat către maşina pe care o lăsase în faţa salonului de cosmetică.

Prost nu sunt, îşi spunea, nici dobitoc, nici inconştient. Fraier, nici atât. Dar nici vreun inocent.

Privea ecranul din faţa lui aproape liniştit, cuvintele erau clare, la fel şi biletul de avion emis pe numele lui pentru după-amiaza aceea, nu mai târziu, nici măcar a doua zi, practic între e-mail şi momentul când trebuia să ajungă la aeroport erau câteva ore, în orice caz, nu suficient cât să poată în vreun fel să se asigure că la întoarcere avea să o mai găsească. Pe de altă parte, a-l refuza pe Robert în orice situaţie era cât se poate de riscant, niciodată nu-şi dăduse seama cât de repede sau cât de urât putea reacţiona omul pus în faţa unui act de nesupunere deschisă, iar el ştia foarte bine că era aproape imposibil să se descurce fără el. În ultimii ani ajunsese de la zero până aproape în vârful piramidei celor care puteau trăi din cultură într-o ţară aproape lipsită de cultură, reuşise – dar numai cu ajutorul oamenilor din spatele lui – să transforme două cărţi de care nici măcar el nu era foarte mulţumit într-o sursă de venit egală sau mai mare decât salariul unui om foarte

bine plătit dintr-o multinațională, devenise din nimeni un nume relativ cunoscut, măcar în cercurile în care conta să fii cunoscut, așa că propunerea lui Robert trebuia nu luată în serios, asta se subînțelegea, ci pusă înaintea oricăror opțiuni și trecută la lucruri de nerefuzat.

Pe de altă parte, oricât s-ar fi străduit să-și bage în cap că nu putea refuza călătoria, știa niște lucruri. În primul rând, că era foarte posibil ca steaua celor care-l sprijineau să apună chiar în acea zi și – indiferent dacă pleca sau nu – să se pomenească dintr-odată lipsit de orice mijloace. Nu era exclus ca de luna viitoare să nu mai vadă niciun ban de la ei și, mai rău, să se pomenească exclus din orice eveniment care îi putea aduce vreun onorariu de la stat. Învățase prea bine jocul literaturii, era o combinație între vânzări mici, promovare multă și încasări în marea lor majoritate de la stat, dar mai presus de asta învățase prea bine că scrisul era despre bani, despre supraviețuire, despre încercarea disperată de a rămâne pe linia de plutire în speranța că o carte avea să-l propulseze în vârful piramidei și să-l scoată din țară, aruncându-l într-o lume poate mai bună, în orice caz, nu la fel de rea. În al doilea rând, mult mai rău, era posibil ca în urma evenimentelor din acea zi – i se părea destul de limpede ce avea să se întâmple – el însuși să devină obiectul linșajelor și anulării, să fie transformat în țintă a propagandiștilor cu care până mai ieri împărțea aceeași masă și în țap ispășitor la nivel politic, lucru nicicum de neglijat, dat fiind că în afară de discursul politic în spațiul public nu exista aproape nimic și literatura lui – ca și a altora – era citită în primul rând prin acea lupă, nu neapărat estetic. Or, el încă stătea ascuns într-un cocon pe care singur îl crease și care conținea amestecate atât o estetică, atâta câtă era, cât și un idealism greu de pus în contextul acțiunilor lui. Își spunea mereu că

făcea toate lucrurile nasoale pe care le făcea de nevoie, că rămânea alături de acei oameni pentru că nu avea altă soluţie, dar în sinea lui ştia că adevărul era un pic mai nuanţat, că făcea lucrurile şi din comoditate, dorinţă de parvenire, lăcomie, sentimente cât se poate de obişnuite, păcate oarecum comune, cum spusese la un moment dat, deşi la limită întotdeauna de neiertat.

Şi mai ştia: privirile, atingerile fugare, cadourile scumpe venite de nicăieri, favorurile care se ţineau lanţ, sinceritatea aparentă din discuţiile lor, melancolia, nostalgia unor vremuri ce niciodată nu existaseră cu care bărbatul îl privea de fiecare dată când rămâneau singuri, adică aproape zilnic, aproape zilnic de ani de zile, într-un asediu care depăşea orice imaginaţie şi care dovedea o răbdare în faţa căreia orice înger şi-ar fi ridicat pălăria şi ar fi zâmbit învins, rămas fără resurse. Ştia: Robert nu îl ajuta degeaba, niciodată în acei ani nu existase ideea vreunei prietenii atât de nevinovate, dezinteresul din relaţia lor era doar o mască sub care se ascundea un bărbat care îl iubea. Îl iubea cu disperarea gesturilor ultime, cu inocenţa celui înşelat zilnic, cu răbdarea celui care va merge până la capătul pământului chiar dacă ştie că acolo nu îl aşteaptă nimic.

În fond şi la urma urmelor, tocmai din această relaţie dintre doi absenţi, din această prietenie care niciodată nu ajunsese nici măcar la stadiul de iubire platonică îşi extrăsese îngerii. *Îngeri morţi*, cartea la care lucra de atâta vreme şi care nu era nimic altceva decât povestea de iubire dintre ei doi, o poveste pe care o lungea cu faptele şi întâmplările fiecărei zile şi care îşi propunea, deşi nu ar fi spus-o niciodată în public, să îmbine în acelaşi text ambele aripi ale propagandei care făcea ravagii în lumea culturală, atât înclinaţia progresiştilor pentru o sexualizare castrată a oricărei poveşti şi pentru

o libertate cât se poate de îngrădită a tuturor, cât şi obsesia estetiştilor pentru ceea ce ei numeau – pe cât de stupid, pe atât de anacronic – supremaţia esteticului. O tâmpenie mai mare ca ei, desigur, dar nu mai tâmpită decât convingerea celorlalţi că totul se reducea la libertatea de a te fute cu oricine şi că orice altă discuţie era cu totul inutilă. Îşi construia textul cu o răbdare îngerească, cu răbdarea unui înger care moare şi în tot timpul ăsta priveşte lumea cu un zâmbet iertător, convins că la final taberele opuse aveau să-i ridice împreună o statuie şi aveau să facă din el ceea ce merita să fie, preferatul tuturor şi câştigătorul detaşat al cursei pentru bani şi vizibilitate şi faimă care era literatura. De aceea şi stătea într-un echilibru întotdeauna controlat, de aceea nu se exprima în favoarea niciunei tabere, nu pentru că n-ar fi ştiut ce să aleagă, ci pentru că trebuia să rămână în legătură cu toţi pentru a le prelua ideile şi a-şi scrie cartea, ea fiind cu totul imposibil de scris în absenţa informaţiilor corecte cu privire la mişcările ideologice ale ambelor tabere. De aceea îi şi primea pe toţi în revista pe care o făcea şi în suplimentul cultural al ziarului mare pe care tot el îl coordona, pentru că de fiecare dată putea extrage din conversaţiile cu ei încă ceva din adevărul în care credeau şi – cu o răbdare de care niciodată nu se crezuse capabil – putea să transforme interacţiunile cu ei într-o poveste care avea la bază nu ceea ce bălmăjeau inconştienţii ăia, ci povestea de dragoste în desfăşurare, povestea care se scria odată cu cartea şi care la limită era cartea.

Iar pentru asta avea nevoie ca Robert să nu plece de lângă el, să nu îi înţeleagă niciodată mişcările şi să rămână la fel de tâmpiţel cum fusese întotdeauna, deşi mereu avea senzaţia că tipul nu era deloc tâmpit şi chiar îşi închipuia că într-o zi avea să-l violeze de-a dreptul,

dar îşi spunea că până la urmă merita sacrificiul, ce nu face omul pentru arta lui şi pentru o ciorbă mai bună.

Era însă o problemă, marea problemă, lucrul care putea opri totul dintr-odată, în fond, singurul factor care-i putea influenţa orice decizie fără drept de apel: Roxana. Diotima lui, adevărata Diotima, fata pentru care punea totul în joc şi în faţa căreia nu crâcnea, dragostea lui cea mare, unica, ultima, sfârşitul lumii lui, Roxana cea cu părul ca mătasea şi cu ochii ca albastrul mării, cea cu vocea la fel de catifelată ca mâinile care-l mângâiau în clipele de deznădejde şi cu privirea mai blândă ca a heruvimilor, Roxana, fata cu care într-un moment de nebunie se mutase împreună şi căreia nu îi putea spune că pleca împreună cu un bărbat despre care şi ea ştia nişte lucruri şi, la urma urmelor, fata cu care plănuia să se căsătorească în curând şi pe care nu voia, nu putea să o părăsească, dacă ar fi făcut-o, ar fi murit. Roxana, poeta de nimic pe care o luase din anonimat şi o impusese pe scena literară ca pe o minte genială a tinerei generaţii progresiste, fata pentru care se luptase cu toată lumea, pentru care şantajase pe oricine, pentru care ameninţase şi executase orice nesupus, pentru care apelase la instituţii şi se certase cu puternicii zilei, cea pentru care nu se dăduse înapoi de la nimic şi transformase circuitul turistic al poeziei în ceva supus numai ei. Roxana, singura lui iubire, adevăratul înger din viaţa lui, scopul unei vieţi pe care el înainte de toţi o înţelegea ca ratare şi pe care spera, tocmai prin iubirea lui atât de întinată şi în fond murdară, să o transforme în mântuire, într-un scop care să scuze mijloacele şi într-un mijloc care să facă scopul acţiunilor lui mai uman, oarecum justificabil, în orice caz, de înţeles. Din clipa în care o luase cu el, devenise şi mai rău ca înainte, devenise şi mai meschin, şi mai ahtiat după bani şi poziţie socială,

dar își spunea întotdeauna că făcea totul pentru ea, nu pentru el, nu pentru micul lui joc de-a ratarea, ci pentru posibilitatea ca într-o zi să devină un om normal, așezat la casa lui, cu copii și mașină și mijloacele necesare unui trai decent, departe de nebunia unei cariere de care, dacă ar fi putut, s-ar fi despărțit oricând.

Doar că nu era așa de simplu, Robert avea intuițiile lui și ceilalți, cei cu adevărat puternici din spatele lui Robert, aproape că nu îl băgau în seamă și nu i-ar fi scăpat nici măcar niște firimituri din enorm de multele resurse de care dispuneau, el trăind convins că făceau intenționat, că nu îi dădeau mare lucru ca să-l țină sclavul lor, o unealtă de presă, un nimeni de care se puteau folosi oricând pentru că nu avea unde altundeva să se ducă și trebuia să se supună. Îi spusese aceste lucruri Roxanei de fiecare dată când ea îl întrebase de ce nu deveneau mai independenți, de ce trebuia de fiecare dată să se supună ordinelor politice ale celor de sus fără să crâcnească, de ce trebuiau să-i lase pe ceilalți să îi arate cu degetul, la urma urmelor, toată lumea știind că erau în solda partidului și nu erau atât de liberi și artiști pe cât păreau. Fusese nevoit să-i explice, singura dată când efectiv urlase la ea și o făcuse cu ou și cu oțet, o umilise, îi spusese adevărul despre poziția lui și despre poziția ei – care era o derivată a poziției lui – și îi băgase mințile în cap, explicându-i curat că orice mișcare în front i-ar fi transformat în muritori de foame și că da, el știa prea bine că ea avea să-l părăsească pentru alt puternic, nu era vreun tâmpit, așa că să facă bine să aleagă ce voia să facă, pentru că el mai mult de atât nu putea și ar fi fost oricum stupid să se ascundă după deget ca niște copii, când situația era foarte clară și trebuiau să meargă înainte și să se despartă. Furia lui se transformase atunci în dorință, se aruncase între

picioarele ei și o linsese cu disperare, cu pofta omului care o vedea deja îmbrăcându-se și plecând, cu supușenia animalului care a mai fost pedepsit și știe ce-l așteaptă în caz că încalcă regulile. Ea îl iertase, dar el știa foarte bine că nu uitase cuvintele lui și singurul lucru de care se temea era idealismul ei, convingerea ei că, în fond, scria poezie genială și s-ar fi putut descurca și fără el, o tâmpenie fără margini, mama tuturor tâmpeniilor gândite vreodată, mama mamei tuturor tâmpeniilor, nu știa gând mai idiot, dar în seara aceea – din privirile ei încărcate de mânie și reproș, din poziția retractilă a corpului ei, din lacrimile abia reținute – înțelesese să nu îl mai repete cu voce tare, alegând să o lase să-și trăiască visul ca și cum acesta ar fi putut vreodată să fie real.

Ștefan a întors capul. De sub cearșaful mototolit din dreapta lui ieșea piciorul neted și atât de frumos al Roxanei, în semiîntunericul din capăt se zărea și ceea ce trebuia să se zărească, a avut un impuls să sară de pe scaun și să se arunce între picioarele ei și să moară acolo, chiar s-a ridicat pe jumătate din scaun, s-a răzgândit și a rămas la locul lui. Era groasă. Trebuia să inventeze o postare de social media în care să-și arate devotamentul pentru partid și asta fără să se facă de poveste, fiind foarte clar pentru toată lumea că numitul Miron, cum umbla gluma, avea să se ducă la pușcărie în pas vioi de defilare. Doar că rugămintea lui Robert fusese foarte fermă și cele două mii de euro din contul lui nu erau deloc vreo glumiță de bulevard, așa că trebuia să facă ce i se cerea fără nazuri și fasoane, că nu se știa exact cât de tare se puteau supăra oamenii dacă nu făcea ce i se spunea atunci când i se spunea. Și-a adunat gândurile, doar cu două zile înainte postase ceva de dreapta, o prostioară legată de liberalism și alte căcaturi, avusese un succes enorm, postarea lui încă circula pe rețele și

sărise de o mie de distribuiri, trebuia să o dreagă cumva şi să o şteargă nu era o opţiune, ar fi dat de gândit. Nu era cazul. Putea să şteargă postări lipsite de importanţă, dar niciodată ceva legat de politică. Clica numită lume literară l-ar fi taxat imediat de inconsecvent şi ştia foarte bine că oamenii ăia mureau pentru imaginea lor de apărători ai valorilor înalte, de intransigenţi, de moralişti ai pulii, nu era bine să le dea apă la moară.

Roxana dormea şi ar fi vrut să fie în visul ei, să fie el visul ei, să nu îl viseze decât pe el. Îşi dorea cu atâta disperare să fie numai a lui, încât gândul că nu l-ar fi visat pe el îi dădea fiori. Era îngrozit de propria gelozie, de diferenţa de vârstă dintre ei, de evidenţa urâţeniei lui, de diferenţa de netraversat dintre corpul lui de copil, parcă neterminat, şi formele ei fără cusur. Iar din această gelozie nu se născuse un monstru, ci un minunat animal de casă care îi făcea Roxanei orice voie doar ca să nu plece, doar ca să nu se uite la alţii, doar ca să nu îl înşele cu primul venit în timp ce-i zâmbea galeş şi-i spunea că îl iubeşte, doar ca să fie lângă el şi să-i ofere măcar iluzia unei fericiri pe care ştia foarte bine că nu avea cum să o atingă. Nu avea dovezi că îl înşelase vreodată, dar trăia convins că se putea întâmpla şi asta îi distrugea orice secundă pe care nu o petrecea împreună cu ea. Când Roxana pleca în vreo deplasare, făcea tot posibilul să meargă cu ea. Dacă nu reuşea, se îmbolnăvea, se urca în primul mijloc de transport care-i ieşea în cale, se caza la un hotel în vecinătatea hotelului ei şi-i făcea surprize despre care niciodată nu ştia dacă erau plăcute sau nu, cert era că, dacă rămânea acasă, se îmbolnăvea fizic şi bolea până la întoarcerea ei, când îşi revenea subit. Roxana dormea şi el nu avea niciun chef de propagandă, s-ar fi băgat sub cearşaful de sub care se iţea piciorul ei şi ar fi stat acolo până la sfârşitul timpului, ar fi

respirat același aer cu ea, ar fi împărțit aceeași penumbră cu ea, ar fi vrut să facă numai asta pentru totdeauna și toate celelalte lucruri i se păreau doar niște prostii menite să-i aducă banii cu care să o răsfețe pe ea.

Roxana dormea și el trebuia să creadă că îl visa și că visul ei neapărat umed îl implica și pe el, altfel ar fi trebuit să scrie acolo că își dorea din toată inima ca Miron să stea o mie de ani la pușcărie și toți cei din jurul lui să i se alăture și astfel să-și pecetluiască soarta, să rămână dintr-odată fără nimic și să fie nevoit să trăiască pe străzi și să cerșească doar pentru că Roxana nu îl visa pe el și o viață în care el lipsea din visele ei nu era imaginabilă.

S-a smuls din reverie, deși exercițiul de gândire a viselor ei era exercițiul lui preferat și extrăsese din el nenumărate momente de fericire. S-a concentrat pe ce avea de făcut, în fond, trebuia să scrie câteva rânduri și avea să o facă, nu putea risca să rămână fără sprijin pentru atâta lucru. Social media e tărâmul fără memorie, își spunea liniștit, pot spune orice, zece minute mai târziu alt dobitoc va spune una și mai gogonată decât a mea și eu voi fi uitat până la următoare postare, social media e cea mai bună lume posibilă, acolo nu există consecințe pentru rău. A tras aer adânc în piept, a privit în jurul lui prin camera nu tocmai mică, un loft elegant din centru, cu un perete transformat într-o bibliotecă de opt metri lungime, cu o măsuță cu fotolii în dreptul bibliotecii, o bucătărie mică pe peretele dinspre est și biroul lui pe peretele dinspre sud, o cameră elegantă, o adevărată casă de scriitor plină de cărți, hârtii, statui, tablouri, covoare persane în care piciorul se înfunda ca într-o plapumă, fotografii de artă, fotografii de la evenimente și diplome care atestau diverse premii, o cameră cât o istorie a lui și a Roxanei, singura istorie care conta,

iar pe ecran el se pregătea să participe la istoria cealaltă, a tras iarăşi aer adânc în piept, şi-a aprins o ţigară, degetele nu voiau să-l asculte, singurul lucru care-i trecea prin minte era un mic elogiu adus comunismului, prin care să arate subtil că era de partea lui Miron şi condamna capitalismul sălbatic, a scris: *Judecaţi şi condamnaţi pentru ilicit, unii nu ar avea scăpare nici dacă dintr-odată justiţia ar ieşi de sub controlul serviciilor şi ar deveni independentă. Şi totuşi, nimeni din celelalte partide nu a fost vreodată judecat sau condamnat pentru că şi-a angajat vreo rudă sau vreun prieten, că aşa e democraţia noastră: de tranziţie, de-a dreptul originală.* A recitit, a corectat o literă mâncată, a adăugat o fotografie cu secera şi ciocanul peste un mediu ocult care voia să transmită faptul că Oculta funcţiona fără greş – implicând că serviciile secrete din comunism încă mai controlau ţara –, a apăsat Post, şi-a prins capul în mâini şi a rămas gânditor, privind ecranul fără să-l vadă.

Odată îndeplinită rugămintea lui Robert, odată făcut compromisul care-i asigura liniştea şi relativa bunăstare şi, desigur, plata chiriei pe trei luni, s-a întors către lucrul cu adevărat serios care-l preocupa.

Privea pe fereastră şi încă nu-i venea să creadă. Ziua începuse cât se poate de liniştită, sigur că Victor îl bătuse pe ăla în faţa restaurantului, dar ştia el ce făcea, întotdeauna ştia ce făcea şi nu era treaba ei să se amestece în afacerile lui, oricum, probabil nu sărise la ăla degeaba, avea el vreun plan. Se plimbase, mai pierduse vremea la telefon cu nişte prietene tot plănuind plecarea la mare de peste două săptămâni, mai stătuse pe terasă cu ăla mic şi între timp curăţase şi muşcatele de uscături şi chiar răsădise încă vreo două, că mai avea două ghivece libere, o zi cât se poate de liniştită în care la un moment

dat – plictisită de moarte – se gândise să facă o ciorbă, să-i mai treacă vremea. Sigur că s-ar fi putut duce la oricare dintre restaurantele din complex, era acționară la toate și nu asta era problema, dar se plictisea de moarte și ideea de a-i face omului o ciorbă pentru când se întorcea noaptea acasă nu suna rău deloc. Mai ales că probabil era prins până peste cap cu povestea asta cu Miron și bine nu-i era, Miron era șeful și prietenul lui de-o viață și, dacă se lua după știri, era cât se poate de limpede că-n ziua aia i se terminase funia și urma să-l lege ăia, le suflase-n ciorbă și nu-l mai iertau.

Tocmai așa, tocând niște zarzavaturi și fredonând o melodie fără cap și fără coadă, ridicase ochii spre strada care se vedea prin fereastră și văzuse mașina oprită în dreptul unor locuri de parcare ale vecinilor. Cum povestea era veche și scandalul cu locurile de parcare din complex se desfășura zilnic, fără excepție – că era de Paște, că de Revelion, venea câte unul acasă și-și găsea locul ocupat și circul de pe grupul de Facebook începea instantaneu –, la început nici nu luase în seamă toată chestia. Apoi văzuse că în mașină erau doi bărbați. Mai tocase o ceapă, mai un morcov, începuse să i se pară că mașina nu era parcată acolo chiar întâmplător și bărbații de fapt se uitau insistent spre fereastra dincolo de care lucra ea, parcă se priveau în ochi fără să se vadă, ceva era suspect. După o jumătate de oră de stat ochi în ochi cu ăia din mașină, îi devenise limpede, nu ocupau niciun loc de parcare și nu așteptau pe nimeni, erau acolo să-i fileze pe ei. Trimiși de cine? Se panicase. Le făcuse o poză cu telefonul, i-o trimisese lui Victor, ăsta îi spusese să se liniștească, dar un sfert de oră mai târziu o sunase scurt:

— Ia copilu' și du-te la casa din oraș. Lasă menajera acasă, să stea până când îi spunem noi să plece.

— Păi, o aşteptam pe Maria la o cafea şi pusesem să-ţi fac o ciorbă.

— Lasă-le dracu', ia copilu' şi du-te, vorbim mai încolo.

Lăsase tot, oprise focul de sub oală şi-i spusese menajerei să arunce totul şi să rămână ea acasă până când se întorceau ea sau Victor, îl îmbrobodise pe copil că îl ducea la joacă în oraş şi reuşise cu chiu, cu vai să-l smulgă din PlayStation şi plecase în hainele în care era, n-avea niciun rost să se mai schimbe, dacă tot se muta de la o casă la alta şi atât. Cum dăduse colţul să iasă în strada principală, maşina albă care parcase vizavi de casa lor se lipise de ea şi nu o mai părăsise până la giratoriul din centură, mergând ostentativ la doi-trei metri distanţă şi nelăsând nicio maşină să se interpună între ei. Încercase să-i piardă, maşina cu care mergea ea era de o sută de ori mai bună decât a lor, nici gând. Poate că ar fi reuşit pe drum liber, dar pe centură era imposibil să scapi de cineva. Îl sunase pe Victor, nu-i răspunsese, până la urma ajunsese la casa din oraş cu maşina albă lipită de ea. Când parcase, ăia nici măcar nu se chinuiseră să mai salveze ceva din aparenţe, opriseră exact în spatele ei şi nu se mai clintiseră de acolo.

Îi scrisese lui Victor încă un mesaj, îi arătase maşina fotografiată pe fereastră, în fine, capota ei, că atâta se vedea, ăsta îi spusese că se ocupa el şi aveau să plece la un moment dat şi să nu îşi facă nicio grijă. Lângă maşina albă apăruseră două maşini de intervenţie pline ochi cu băieţi şi ăia rămăseseră acolo. Era distracţie mare la ea pe stradă, mare chef mare.

Se întreba dacă acum se porniseră şi după Victor al ei, dacă urma să-l ridice şi poate să o ridice şi pe ea, de unde să ştie? Bărbatu-său îi spusese să stea liniştită, stătea liniştită, ce altceva să facă? Poate, dacă ar fi fost ceva grav, ar fi trimis-o cu copilul la aeroport, i-ar fi spus

să se ducă în altă parte, n-ar fi trimis-o la casa din oraş doar ca să se plimbe. Şi totuşi, mai auzise poveşti din astea, nu erau primii urmăriţi ziua-n amiaza mare, nu cu ei începea povestea şi nu cu ei avea să se termine, ştia şi ea destule lucruri, nu se născuse chiar cu o zi în urmă.

Se aşezase pe un fotoliu din living, stătea ca pe ghimpi. La ştiri, în buclă, numai sentinţa care urma în procesul lui Miron şi imagini cu apropiaţii lui, printre care şi Victor al ei. Din când în când se ridica, mai arunca o privire prin geamurile de la stradă, maşina tot acolo. Doar că, la un moment dat, s-a ridicat, s-a uitat în stradă şi nu mai erau decât maşinile de intervenţie. Maşina albă dispăruse. I-a trimis un mesaj lui Victor, răspunsul a venit imediat: *E ok, am rezolvat eu, nu mai vin.* Abia aştepta să vină seara şi să-l întrebe ce mai fusese şi povestea asta, dar ştia instinctiv că nu era cazul să-l sune şi s-a abţinut. A început să-i pară rău de ciorba la care renunţase, l-a luat pe copil şi a plecat la plimbare în parc, urmărită îndeaproape mai întâi de o maşină de intervenţie, apoi de doi băieţi tineri care păstrau mereu o distanţă de 50 de metri faţă de ei. A sunat-o pe Maria şi a invitat-o la un restaurant din parc, n-avea rost să-şi strice ziua pentru un nimic.

Victor l-a privit pe Theodor drept în ochi. Ştia, în mare înţelegea cât rău îi putea face bărbatul elegant şi manierat care stătea în faţa lui la masă, îşi bea cafeaua cu cel mai liniştit aer din lume şi îi zâmbea cât se putea de prietenos. Poveştile circulau de mult, circulaseră dintotdeauna, probabil aveau să circule mult timp după ce niciunul dintre cei aflaţi în acea zi într-o cameră din sediul partidului de guvernământ nu avea să mai conteze în politică. Întotdeauna fără dovezi şi fără cea mai vagă şansă de a li se dovedi implicarea, oamenii ca Theodor

făceau şi desfăceau guverne şi păreau să ştie tot despre toată lumea şi, mai rău, să poată influenţa absolut tot ce se întâmpla în jurul lor. Serviciile. Aşa li se spunea, Serviciile. Statul Paralel. De fiecare dată când vreun puternic al oricărei zile pierdea puterea şi cădea din vârful piramidei puterii, televiziunile şi presa scrisă erau invadate de poveşti neclare cu serviciile şi statul paralel care uneltiseră ca să-l dea jos şi să-l înlocuiască cu altă marionetă mai potrivită scopurilor lor. Sigur că în toată povestea era mereu implicată ideea că şi cei care căzeau de la putere se aflau tot sub controlul serviciilor, dar aceştia, loviţi brusc de o amnezie nevindecabilă, se transformau în ochii publicului în victime ale unei puteri oculte care voia să: distrugă oameni, destabilizeze ţara, îndepărteze ţara de visul ei European mereu amânat, acapareze industria şi orice altceva putea fi tradus în bani, controleze Parlamentul, Guvernul, agenţiile statului. Victor ştia lucrurile astea, pe de o parte, le credea, ce dovadă mai bună decât atât de certa condamnare a lui Miron pentru o nimica toată?, pe de altă parte, până în acea zi, când primise fotografia cu maşina parcată în faţa casei din complexul rezidenţial şi apoi fotografia cu aceeaşi maşină în faţa casei din oraş, ridicase din umeri şi îşi continuase afacerile după principiul veveriţei care-şi ascunde capul după copac şi-şi lasă corpul la vedere, dar, pentru că ea nu te vede, trăieşte convinsă că nici tu nu o vezi pe ea.

Cu sentimentul că telefonul încă îi vibra în buzunar, plin de nervi, dar controlându-se, zâmbitor, Victor a spus sec:

— Sau?

Încă în cadrul ferestrei, încă desprins simbolic de conversaţie, Costin s-a întors înspre ei şi i-a privit calm. Liniştit, gata să piardă şi să câştige totul în acelaşi timp,

ca orice om care ştie că un capitol al negocierii tocmai s-a încheiat şi nu mai e nimic de discutat. Nicicum învins, dar nici dorindu-şi să câştige ceva. Doar să conserve ce avea era suficient pentru el.

Theodor nu a răspuns la întrebarea lui Victor. A scos din buzunar un portţigaret de argint încrustat cu rubine, din el a extras o ţigară fără filtru, şi-a aprins-o, a tras de câteva ori fumul adânc în plămâni, s-a ridicat, s-a apropiat de biblioteca de pe peretele opus al încăperii, a scos un volum şi a început să-l răsfoiască.

— Nu peste mult timp, a spus liniştit, nu ştiu să vă spun acum exact când, dar hai să zicem că maximum peste un an lumea va trece prin evenimente care azi nu pot fi prevăzute. Anumiţi oameni de afaceri bine văzuţi şi, desigur, de încredere vor primi contracte uriaşe fără dansul licitaţiilor publice. Sigur că acei oameni vor încerca să-şi facă treaba foarte bine pentru a primi şi alţi bani, a spus zâmbind, dar nu discutăm asta. Cert e că, din câte înţeleg eu, nu li se va cere să cotizeze şi profitul le va rămâne lor întreg.

Victor l-a privit pe Costin, acesta s-a aşezat greoi în fotoliu şi a continuat să tacă zâmbitor. Oare totul era regizat? s-a întrebat Victor. Ce ştia ăsta şi nu-i spusese? Ce căcat punea la cale?

— La fel, a continuat Theodor pe acelaşi ton aproape părintesc, în perioada imediat următoare anumiţi oameni de afaceri vor fi sfătuiţi să-şi înfiinţeze firme de consultanţă care să gestioneze construcţia unor autostrăzi care să ne lege, în sfârşit, de reţeaua europeană de autostrăzi. Anumite contracte pentru studii de fezabilitate, ca şi gestionarea licitaţiilor vor trece în sarcina lor – pentru că la orice verificare firmele lor vor fi fără nicio pată şi, desigur, vor putea face acele afaceri în cele mai bune condiţii de colaborare cu statul.

Încă un bâzâit al telefonului, maşina dispăruse din faţa casei aşa cum apăruse, fără să se întâmple nimic. Le-a scris băieţilor să rămână acolo şi să nu o scape din ochi pe nevastă-sa. A ridicat privirea către bărbatul care vorbea cu spatele la ei, adresându-se direct cărţilor din bibliotecă, într-un discurs de o fineţe şi de un calm desăvârşite.

— Sau. Dar să lăsăm acel sau pentru altădată, sunt foarte sigur că nu vom ajunge acolo.

Costin a zâmbit.

Theodor probabil zâmbea şi el.

Victor a schiţat un zâmbet de complezenţă.

De afară s-a auzit un zumzet ca al unei mulţimi de oameni care vorbeau toţi odată, apoi s-a estompat.

— Desigur, a continuat Theodor, răsfoind încet cartea pe care o ţinea în mână, din câte înţeleg – şi sunt sigur că înţeleg foarte bine –, un anumit fond de investiţii din – hai să zicem aşa – Orient se pregăteşte de o injecţie de capital într-un complex rezidenţial din nordul oraşului. În jur de 160 de milioane de euro. La fel, dacă înţeleg bine, investitorii de acum vor fi dispuşi să înţeleagă că noua fază a complexului va fi dezvoltată în parteneriat cu un om de afaceri român pe care li-l vom sugera chiar noi, ca să fim siguri că interesele statului nu sunt lezate în niciun fel de această investiţie. Soţia omului de afaceri român va deţine o participaţiune însemnată din proiect şi în felul ăsta toată lumea va fi cât se poate de mulţumită, pe viitor urmând ca alte afaceri care de care mai înfloritoare să completeze portofoliul de investiţii al respectivei familii.

Victor a tăcut, înţelegea foarte bine că prin oferta care i se făcea devenea el însuşi parte din statul paralel, că după atâţia ani de neclarităţi şi afaceri la limită i se dădea liber la afacerile mari. La pachet cu asta venea,

desigur, ideea de a-l trăda pe Miron, dar ideea în sine începea să nu i se mai pară atât de proastă.

— Sau, ca să folosim un cuvânt atât de drag ţie, dragă Theodor, sau, a spus Costin, privind un punct din podea, ca şi cum exact acelei porţiuni de parchet i s-ar fi adresat. Cum bine ştim toţi, a continuat liniştit, încă de ieri am anunţat pe toate canalele media că o eventuală condamnare a lui Miron – cu sau fără executare – va duce la manifestaţii de susţinere a partidului şi la tulburări şi chiar lupte de stradă. În consecinţă, aparatul de partid e deja pregătit şi autocarele sunt gata să pornească spre capitală în orice clipă, ca şi un număr de garnituri de tren. Sigur că nu vom permite ca lucrurile să escaladeze, ca în cazul Mineriadelor, dar ştim toţi că omul care ne-a ajutat atunci încă e la dispoziţia noastră şi poate fi folosit în orice clipă. Nu am vrea să se ajungă la aşa ceva, nici eu nu cred că e cazul să lăsăm lucrurile să escaladeze, dar sunt sigur că ştim toţi că unii oameni din teritoriu sunt extrem de loiali cauzei noastre şi ar putea acţiona chiar şi fără aprobare de la centru, iar asta ar fi cât se poate de regretabil.

— Cât se poate, da, a spus Theodor din cealaltă parte a încăperii, întorcându-se către el.

— În altă ordine de idei, dacă pentru o vreme le putem asigura acelor oameni din teritoriu liniştea şi confortul, sunt sigur că se vor găsi mijloace să nu se întâmple nimic, ba chiar, a spus privindu-l pe Victor, să convingem televiziunile şi presa loiale nouă să nu reacţioneze atât de virulent pe cât ar trebui în acest caz de o gravitate înspăimântătoare, făcându-i să se concentreze pe detalii tehnice şi pe interviuri cu oameni bine aleşi, în loc să stârnească revolta populară atât de necesară într-o asemenea situaţie, cum spuneam, de o gravitate pur şi simplu înspăimântătoare.

— Bă Costine! l-a întrerupt Theodor brusc, cu o lucire de gheaţă în ochi. Dacă voiam să dea de dracu' ăia din teritoriu, o beleau de mult, hai să terminăm cu rahaturile astea, ia uite unde era marele revoluţionar. Nu se atinge nimeni de un fir de păr din capul lor, ce dracu', am mai discutat asta.

La auzul acestor cuvinte, Victor s-a lăsat pe spate în scaun, şi-a încrucişat mâinile pe piept, şi-a pironit privirea în fereastra din stânga lui şi apoi, cu o mişcare uşor necontrolată, dar pe care şi-a reprimat-o cât se poate de brusc, şi-a trecut mâna peste frunte pentru o fracţiune de secundă. Ceea ce bănuise încă de la început era deci adevărat, cei doi se mai întâlniseră şi discuţia la care lua parte acum nu era prima, ba chiar putea fi regizată pentru a-l include în poveste şi a şi-l face loial. Se aştepta la orice, întotdeauna se aştepta la orice, dar confirmarea faptului că tocmai Costin lucra cu ceilalţi era oarecum o surpriză. Îi era foarte clar că, dacă refuza valul de propuneri care i se făcuseră, avea să fie rău, nu ştia cum, dar avea să fie foarte rău. Avea de ales între a pleca direct spre aeroport şi a-şi aştepta nevasta şi copilul în avion, eventual luându-l în goană şi pe Miron, şi a colabora cu cei doi. Timp de gândire nu avea, probabil că totul fusese regizat astfel încât să nu aibă timp de gândire şi să nu se poată sfătui cu nimeni dintre apropiaţi, în cazul în care accepta propunerile subînţelegându-se că renunţa la orice altă alianţă şi devenea asociatul celor doi bărbaţi cu care se afla în cameră. *Am mai discutat asta*, spusese Theodor. Oare ce altceva mai discutaseră, oare ce i se oferise lui Costin dacă lui i se oferea atât de mult? Oare ce li se oferise celor din teritoriu dacă, uite, devenea din ce în ce mai limpede că şi ei ştiau de trocul care se făcea chiar în acea clipă şi autocarele şi trenurile nu erau pe drum

spre capitală, cum se aşteptase el, ci aşteptau să plece în caz că, desigur, discuţia lor eşua? Nici nu mai socotea că probabil înţelegerea dintre ei se extindea şi către celelalte partide, că doar nu erau singuri pe lume.

— Stai, domnule, potolit, că nu e nicio revoluţie, cel mult o răscoală populară în sprijinul unui mare om politic persecutat şi acuzat pe nedrept de forţele oculte care conduc ţara, nu-i aşa? a răspuns Costin cât se poate de liniştit.

— Oculta, Oculta Mondială, ecologia, energia regenerabilă, progresu', Doamne, ajută-ne pe noi, a subliniat Theodor zâmbind.

A pus cu grijă cartea în bibliotecă, s-a aşezat la loc pe scaun şi şi-a aprins încă o ţigară.

— Desigur, a spus, în cazul discutat, nimeni nu se atinge de averea lui Miron sau de averile şi libertatea celor din jurul său, se subînţelege, nici de a fiului său.

S-a oprit brusc, a aşteptat. Victor a scos telefonul din buzunar, a format rapid un număr şi a spus scurt:

— Ce faci, mă, mai vii azi?

A închis, i-a privit pe cei doi şi a zâmbit.

Robert nu rămăsese blocat în trafic, aştepta liniştit la două străzi distanţă de sediu. De fapt, nici măcar nu aştepta, din punctul lui de vedere nu mai era nimic de aşteptat şi lucrurile erau destul de clare încă dinainte de orice discuţie, era sigur că deciziile erau luate şi tot ce avea de făcut el – împreună cu atâţia alţii – era să pună în aplicare încă un plan nebun de manipulare a opiniei publice, care la urma urmelor nu avea niciun scop concret. Totul se desfăşura pe termen scurt. Totul. De fiecare dată. Azi era pus să susţină o idee, mâine se pomenea susţinând ideea opusă, era împotriva guvernului, două ore mai târziu le transmitea altor puternici

din presă să ridice în slăvi același guvern și contra unor sume destul de serioase să scrie adevărate elogii închinate câte unui nimeni care nici el nu știa ce-l lovise, de ce dintr-odată presa îl ridica în slăvi. Ce știa, ce înțelesese în timp – și, în fond, era lucrul care-l făcea să fie destul de liniștit – era că toată acea amestecătură de politică, presă și cultură în care el era plătit să joace un rol de intermediar și actor principal în teritoriul cultural (care se intersecta și cu presa) nu era formată din grupuri opuse, antagoniste, ci era un grup omogen în care din când în când izbucneau bătălii pe termen scurt pentru diverse teritorii financiare, politice sau de alt fel. Sigur că nu știa exact ce gândeau cei puternici și nu le putea prezice sau chiar înțelege în totalitate acțiunile, dar în timp – nici nu fusese foarte greu – înțelesese că dușmanii nu erau nicidecum dușmani și prietenii nu erau nici pe departe atât de buni prieteni pe cât păreau, lucrurile erau amestecate și toți, absolut toți aveau aceleași scopuri și se învârteau în același cerc din care extrăgeau beneficii, bani, putere. O lume. O lume mică și nespus de mizerabilă, ai cărei membri își împărțeau o țară nu în mod atât de diferit față de nobilii și boierii care făcuseră același lucru în urmă cu o sută sau două sute sau cinci sute de ani, dar în fond mult mai fin. În orice grup și în orice partid s-ar fi dus să întrebe, cu toții susțineau același cuvânt, democrația, aceleași valori, bunăstarea, binele, nimeni, absolut nimeni neștiind nimic despre răul care se desfășura sub ochii tuturor și care în timp – prin diverse procedee de manipulare – întotdeauna dispărea sau se transforma miraculos în bine.

Iar el, sluga care într-o superbă zi de vară aștepta într-o mașină la două străzi de sediul partidului de guvernământ, el, sluga îmbogățită peste orice măsură

în toţi acei ani în care jucase cartea modestiei şi chiar pe a sărăciei, el, Robert, ştia două lucruri: în primul rând, că va face orice i se va spune să facă, pentru că înţelegea sistemul şi nu dădea doi bani pe cuvintele pe care era pus să le spună şi pe care era pus să-i plătească şi pe alţii să le spună, în al doilea rând, că în oricare dintre cele două situaţii posibile în acea zi avea să plece, biletele erau cumpărate şi decizia lui era luată.

În oricare dintre cele două situaţii: fie Miron era achitat şi începând cu acea clipă omul chiar se putea lansa în cursa pentru preşedinţie şi, măcar aparent, avea să încerce o îndepărtare a ţării de Europa şi o apropiere de regimurile conservatoare din Est şi mai ales de Rusia, stârnind scandal după scandal şi ducând la cine ştie ce rezultat înfricoşător, cum ar fi fost ieşirea ţării din UE; fie Miron era condamnat cu executare (cazul cel mai probabil, dacă el înţelegea bine lucrurile) şi atunci nici el nu-şi dădea seama prea bine ce se putea întâmpla, în orice caz, grupul lui de influenţă putea pierde din putere, era posibil să piardă guvernul şi pe domnul prim-ministru marionetă pe care îl instalase la Palat cu o jumătate de an în urmă, era foarte posibil să urmeze o criză guvernamentală şi parlamentară şi alegeri anticipate, la fel cum era foarte posibil ca oamenii din jurul lui să-i fi organizat debarcarea din politică sau să o fi acceptat ca fapt împlinit şi să nu se schimbe absolut nimic, cu excepţia dispariţiei lui de pe scena politică.

El, Robert, nu mai avea de gând să participe la toate astea. Simţea că trăise trei vieţi din ziua când în acelaşi sediu lângă care aştepta acum, i se oferise rolul de factotum în presă. Trei vieţi în care strânsese destul cât să poată pleca fără să privească înapoi, conştient de ceea ce făcea, conştient de tot ce pierdea, dar decis să renunţe. Avea în conturi mai mulţi bani decât ar fi putut

cheltui într-o viaţă, cumpărase o casă pe malul oceanului şi avea de gând să plece şi nu, nu să uite ceva, ci să trăiască de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, indiferent la toate rahaturile în care fusese implicat atâţia ani de zile. Voia pur şi simplu să trăiască şi să iubească şi să fie liniştit, să se poată trezi dimineaţa fără să se întrebe ce ticăloşii avea să aibă de făcut şi-n acea zi şi poate, doar poate, să fie fericit. Sătul de lumea în care se învârtise, dezamăgit dinainte de orice succes pe care l-ar fi putut construi fără mare greutate, aranjase pe tăcute ca romanul pe care îl scrisese să apară la o editură mică şi între timp îşi plătise traducerea şi publicarea în Franţa. Nici el nu ştia de ce, nu ştia nimic mai mizerabil decât literatura şi totuşi continua, totuşi încerca să facă ceva într-un domeniu în care până şi frumosul mirosea a căcat şi ideile înalte erau mai murdare decât oriunde. Dar se gândea să-şi facă o ocupaţie, poate să continue, să-şi vândă cartea pentru un scenariu de film, dacă nu reuşea să o vândă, să plătească un scenarist şi să facă lobby pentru un film pe baza cărţii, lucruri amestecate, gânduri, proiecte care să-l ţină în funcţiune în timp ce se decupla de la orice şi îşi petrecea restul vieţii privind oceanul de la geamul enorm al casei pe care o cumpărase şi iubind. Iubind ca un nebun, îndrăgostindu-se zilnic, trăind aşa cum întotdeauna îşi imaginase că trebuiau să trăiască oamenii, înecat într-un ocean de iubire.

Cel mai important lucru din viaţa lui din acea ultimă zi pe care o petrecea în mijlocul evenimentelor din jurul oamenilor importanţi era răspunsul la e-mailul pe care i-l trimisese lui Ştefan. În fond, îl interesa prea puţin spre deloc ce avea să se întâmple cu un puternic sau altul, nu dădea doi bani pe binele şi libertatea nimănui, de politică i se rupea ca întotdeauna, bani avea, el aştepta răspunsul la un e-mail care-i putea schimba

viaţa în bine, care-l putea face să uite de tot şi să se scufunde într-un ocean de fericire, într-un neant fără ieşire, probabil acelaşi cu cel de la intrarea în orice Paradis. Ce rost aveau alte lucruri, se întreba, ce sens aveau toate, dacă el nu era iubit, dacă din tot amestecul de timp şi uitare numit viaţă nu se alegea cu nimic în afară de speranţă şi suferinţă, singurele stări pe care le cunoscuse în ultima vreme? Ce rost avea totul, dacă omul pentru care luptase ani de zile pe tăcute îl refuza, dacă pur şi simplu nu apărea la ora stabilită şi îl lăsa singur în aeroport, singur în drum spre o viaţă care dintr-odată nu mai însemna nimic, nu mai avea niciun sens, niciun scop, nicio valoare? Putea el să treacă şi peste asta dacă, evident, trebuia să plece şi orice altă decizie părea pur şi simplu o tâmpenie? Nu ştia, dar întrebările pe care şi le punea îl îmbolnăveau pur şi simplu, îl făceau să nu mai lege lucrurile logic şi să se comporte ca un automat, nu foarte conştient de acţiunile lui sau de consecinţele lor.

Ca să nu mai vorbească despre propunerea lui Victor de a-l face şef de televiziune, propunere pe care avea să o refuze chiar în timpul întâlnirii care urma. Nu era de el, nu voia să se amestece, pur şi simplu îşi făcuse treburile şi nu avea nevoie de alţi bani şi de putere nici măcar nu îi păsa.

L-a întrerupt din reverie apelul de la Victor. Imediat după ce a închis, un mesaj a intrat pe telefon: *Hai pe bancă în curte, intri prin spate, vin imediat.* A oprit motorul, din instinct s-a aranjat în oglinda maşinii, a coborât şi a pornit agale pe acelaşi drum pe care Victor mersese mai devreme spre aceeaşi curte. Era oricum drumul obişnuit al oricărui apropiat de cercul puterii, nimeni nu voia să treacă printre ziariştii care întotdeauna stăteau la poartă şi în curtea din faţă a sediului şi în

curtea din spate nu avea voie nimeni cu excepția celor invitați. L-a salutat pe portar cu o ridicare alene din mână, a intrat pe aleea de pietriș și a privit ca de obicei spre poarta impozantă de la intrare: mai nimeni. O singură dubiță de transmisiuni, încă o mașină de la un post de știri, un reporter și o reporteriță așezați la soare pe o bancă, fumând plictisiți, parcă fără nicio ocupație. A continuat să fumeze liniștit, înțelegea ce se întâmpla, cel mai probabil presupunerea lui că Miron fusese debarcat era corectă, în aceeași clipă pe telefon a intrat încă un mesaj: *Hai în birou la Costin.*

S-a ridicat și a pornit aproape grăbit spre ușa din spate a vilei, a străbătut în goană holul de la demisol, scările și holul de la parter și a intrat fără să bată la ușă. În jurul unei măsuțe, la geam, Victor, Costin și șeful de la informații, cu care el nu vorbise niciodată până atunci. Toți liniștiți și zâmbitori, exact așa cum se așteptase.

— Robert, te cunoști cu domnul Theodor?

— Doar din auzite, a spus cu o voce timidă.

— Acum vă cunoașteți, a spus Costin. Uite ce trebuie, ca să n-o lungim, că nu e timp, a continuat, privindu-și ceasul ca și cum n-ar fi știut ce oră era. Fă matale o listă cu zece-cinșpe jurnaliști de încredere și cheamă-i în sala de protocol, ia de la mine din dulap câte ceva pentru fiecare, hai să zicem câte două mii de euro, să nu rămână vreunul nemulțumit, le spui să fie aci în juma' de oră și să aștepte la o cafea, la o băuturică, o să trec eu să vorbesc cu ei.

— E timpul să plec și eu, a spus Theodor, ridicându-se. Domnilor, a fost o plăcere să stăm de vorbă, domnule Robert, sper să ne întâlnim în Franța la un moment dat, a spus într-o doară, privindu-l fix pe cel căruia i se adresa.

Robert a înghețat o secundă, n-a știut cum să reacționeze, s-a adunat imediat și a răspuns zâmbind:

— Da, ne vedem la ambasadă, la o prezentare de carte, desigur.

Theodor s-a întors pe călcâie și a pornit spre ușă, a făcut câțiva pași, apoi s-a întors pe jumătate și a spus:

— Sper că știți că vă terminam pe toți dacă nu cădeam de acord.

S-a întors în direcția inițială de mers și a ieșit fără să aștepte vreun răspuns.

În cameră s-a așternut liniștea, cei trei bărbați s-au privit și Costin a fost primul care a izbucnit în râs, un râs nervos, de om care tocmai a scăpat dintr-o mare belea și poate să se apuce de băut, lucru pe care l-a și făcut, străbătând din doi pași distanța până la birou și turnându-și un pahar pe care l-a dat peste cap fără să respire.

— Vreți și voi un coniac?

— Nu, a răspuns Victor, probabil trebuie să conduc după-amiază, a spus arătând cu capul spre biroul lui Miron.

— Eu aș vrea, a spus Robert, mă simt cam obosit.

Perfect conștient că totul fusese temporizat la secundă și exact asta avea să urmeze, Costin a luat telecomanda și a pornit televizorul mascat într-un raft fals de bibliotecă. Așa cum stabiliseră cu Theodor, toate televiziunile de partid urmau să se comporte cât se poate de profesionist în acea zi și nimeni nu avea să amintească de revolta populară sau de alte scandaluri care fuseseră create în spațiul public în ultima săptămână. Oricum, toți directorii și toți prezentatorii de știri așteptau un semn de la ei și nu aveau să spună nimic esențial până când nu erau informați corect, dinspre sediul partidului. Robert a înțeles, probabil și el trebuia să-și potolească oamenii, oricum nu făceau nimic neplătiți, așa că el era OK,

putea să nu facă nimic şi lucrurile se liniştea de la sine. Pe burtiera canalului de televiziune al opoziţiei scria:

Doi ani şi şase luni cu executare.

S-a concentrat asupra paharului de coniac. Costin îşi aprinsese un trabuc nou şi privea televizorul fără niciun interes. Victor părea mai întunecat, dar oarecum împăcat cu ce se petrecea. Robert înţelegea foarte bine că totul se spusese înainte să ajungă el în acea cameră şi orice întrebare ar fi fost complet idioată, aşa că a hotărât să-şi facă treaba şi să obţină cât mai mult din situaţia dată. Încă de dimineaţă îi trecuse prin minte să extragă o sumă cât mai mare de la Victor sau de la Costin sau chiar de la Miron sau să ia de la fiecare, doar că se părea că Miron nu era în peisaj şi nici nu avea să mai fie o vreme. De pe coridor s-a auzit o uşă deschizându-se şi închizându-se la loc, o voce cunoscută a dat câteva instrucţiuni în biroul secretarului, apoi vocea s-a transformat în paşi care coborau scările şi într-o tăcere care un minut mai târziu s-a materializat în pornirea motorului unei maşini şi, foarte rapid, în estomparea acelui zgomot, în cufundarea lui în zgomotul de fond al oraşului. Între timp, lui Victor îi bâzâise telefonul, îl ridicase de pe măsuţa din faţa lui: *Vii să mă iei peste două ore să mergem. Trimite o maşină să stea în faţa casei până atunci.* S-a executat scurt, cuvintele lui sunând oarecum nefiresc în liniştea încăperii:

— Petrică, ia doi băieţi şi du-te la Miron în faţa casei, nu intră nimeni, nu se apropie nimeni de partea aia de trotuar.

A pus telefonul pe masă şi a sorbit o gură de cafea, deci el trebuia să-l ducă pe Miron, se aşteptase la asta încă de dimineaţă. Ce-l surprindea, oarecum, era că şeful

nu intrase peste ei, nu spusese nimic, alesese să plece în tăcere şi să trimită un mesaj simplu, practic renunţând la orice luptă. Victor încă mai credea că îl putea scoate din ţară, că putea aranja să dispară pentru o perioadă nedeterminată – doar atâţia oameni importanţi plecaseră liniştiţi chiar înainte să-şi execute pedeapsa şi trăiau fericiţi şi bine-mersi în paradisuri tropicale sau în capitalele europene, fără să-i deranjeze nimeni cu adevărat, de ce să fie tocmai Miron excepţia? –, dar, cum celălalt nu-i cerea nimic şi părea decis să se predea chiar în acea după-amiază, a ales să nu îl sune, să lase lucrurile să-şi urmeze cursul.

Robert s-a ridicat şi s-a apropiat de fereastră, aşteptase un cuvânt, ceva, o justificare oarecare pentru gestul celor doi, dar nimic. A privit curtea atât de îngrijită, dincolo de gard, un cuplu de liceeni se sărutau cu foc pe o bancă din scuar. În curte începeau să intre maşinile presei, vreo două parcaseră şi pe trotuar şi tehnicienii scoteau echipamentele de transmisie şi valizele cu microfoane, s-a întrebat cine avea să stea de vorbă cu ei, apoi s-a gândit că putea exista un singur răspuns, Victor refuzând întotdeauna să apară în public, apoi s-a răzgândit din nou, cine ştia, putea fi oricine din aparat şi era destul de conştient că nu erau singuri în clădire, chiar dacă nu părea să mişte nimic. S-a întors către Victor şi Costin, i-a privit întrebător, când a înţeles că nu voiau să spună nimic, a întrebat:

— Şi acum?

— Acum ce? i-a răspuns Costin ridicând din umeri.

— Eu, de exemplu.

— Tu. Ce e cu el, Victore? a întrebat bărbatul chel, cât se poate de mirat

Victor a sorbit o ultimă gură de cafea, s-a aşezat mai bine în scaun, a vorbit:

— Acum, tu te pregăteşti să le dai banu' ălora de la presă. Cum am stabilit, dacă cere vreunul mai mult, îi dai, nu comentezi. Îi faci să înţeleagă că spun ceea ce li se zice să spună sau... Apoi te duci frumuşel acasă şi te petreci sau faci ce vrei tu, ce dracu' să faci altceva?

— Atât?

— OK, hai să discutăm azi ce trebuia să discutăm mâine. Te fac director general peste trustul de presă şi îţi dau şi televiziunea. Faci ce-ţi spunem sau dispari.

Robert a tăcut, nu voia să răspundă, nu voia nici să-i spună că pleca în acea după-amiază şi nu plănuia să se întoarcă foarte curând. Ce voia însă era să dea un ultim tun şi să nu umble foarte repede la banii pe care îi avea în diverse conturi de economii şi în depozite. A schimbat tactica, a spus sec:

— Îmi dai două milioane avans azi, până plec.

Costin a ridicat privirea dinspre trabucul pe care îl studia ca pe singurul lucru demn de privit în lume, Victor a zâmbit subţire, s-a aplecat înspre măsuţa de cafea, a ridicat ceaşca în care nu mai era nimic, a privit dezamăgit în jur, ar mai fi luat o gură de cafea, probabil, şi a spus sec:

— Unu jumate acu' şi mai vorbim după.

Robert a tăcut, a încuviinţat din cap, Victor a luat telefonul de pe masă şi câteva secunde a apăsat foarte concentrat pe anumite comenzi, ecranul telefonului lui Robert s-a aprins câteva secunde – suficient cât să poată verifica –, apoi s-a stins la loc.

— Acu' du-te şi vorbeşte cu ăia, ce mai stai?

— Cine dă declaraţii, ce le spun?

— O să vină prim-ministrul să vorbească, a spus Costin calm. Îl sun eu acum, oricum cred că fierbe să vină.

Robert s-a îndreptat spre birou, a deschis uşa din dreapta-jos şi s-a apucat să numere bani şi să-i pună în plicuri. Două mii în fiecare plic, a pus cinci în două

dintre ele, avea de făcut vreo 20, să fie. Şi se gândea că restul îi lua el la plecare, să dea Domnul să rămână ceva, nu stricau. Costin s-a îndreptat în scaun, a scos telefonul din buzunarul de la piept al sacoului, a format un număr şi a aşteptat.

— Bună ziua, stimate domnule preşedinte, Costin la telefon. Da, e o tragedie ce s-a întâmplat.

A ascultat, vocea de la celălalt capăt era destul de precipitată şi l-a aşteptat să termine.

— Stimate domn, am o rugăminte la dumneavoastră. În 20 de minute sau aşa ceva cineva trebuie să vorbească puţin cu presa, v-aş ruga să veniţi dumneavoastră, nu am vrut să chemăm pe nimeni din teritoriu şi acum ocupaţi cea mai înaltă funcţie în partid, chiar dacă încă nu am formalizat lucrurile.

Da-ul rostit de vocea de la celălalt capăt s-a auzit atât de tare, de parcă bărbatul ar fi vorbit în aceeaşi cameră cu ei.

— Atunci, stimate domn, vă aşteptăm. Da, am chemat noi presa, suntem aici, nu, nu e nevoie să mai vină nimeni, să rămânem decenţi în momente grele pentru partid. Nu, nu cred că trebuie să-l condamnaţi pe Miron, nici să-l justificaţi, vorbiţi despre justiţie, dreptatea necesară, reforma partidului, chestiile obişnuite. Nu, nu vor pune întrebări incomode. Nu, nu aveţi de ce să vă temeţi, cinci minute de declaraţii şi plecăm toţi acasă pentru azi. Da, până ajungeţi vă trimit liniile generale ale declaraţiei pe telefon, nu e mare lucru. Da, mulţumesc mult, stimate domn, ne vedem aici, cu respect.

A închis. S-a ridicat. A inspirat adânc. A expirat. Încă o dată. Încă o dată. S-a aşezat. S-a ridicat. A ridicat telefonul. L-a aşezat la loc. Poate că nu. Şi-a netezit o cută imaginară pe sacou. A luat trabucul. Stins. L-a aprins. S-a aşezat. În cele din urmă a deschis agenda telefonului,

a tastat câteva litere, a setat aparatul pe speaker, s-a aplecat cu coatele pe genunchi, un privitor atent ar fi putut vedea că pe tâmpla stângă îi pulsa o venă.

— Bună ziua, domnule președinte, a spus. V-am sunat să discutăm puțin.

O voce caldă și prietenoasă i-a răspuns ca unui vechi prieten:

— Bună ziua, domnule Costin.

— Voiam să discutăm puțin, după cum știți...

— Știu tot, dragul meu, Theodor e chiar acum la mine în birou, mi-a povestit în detaliu discuția atât de plăcută pe care ați purtat-o.

Costin s-a îndreptat în scaun, zvâcnetul venei de pe tâmplă s-a oprit, a tras un fum din trabuc și a privit pe fereastră aproape zâmbind. Victor a zâmbit și el. Robert s-a prefăcut în continuare ocupat cu diverse la birou.

— Mă gândeam că am putea să ne întâlnim zilele viitoare.

— Sunt foarte mulțumit de înțelegerea noastră. Foarte. Planul vostru îmi sună minunat, da, să ne întâlnim să trasăm liniile mari de acțiune.

— Credeți că ar trebui să declanșăm o criză acum, să deplasăm atenția opiniei publice?

— Nu, dragul meu, asta îi spuneam și lui Theodor, cred că putem tăcea cu toții foarte elegant, putem să aruncăm în spațiul public alte teme, atâta timp cât un subiect nu e pe prima pagină, nu există și nu va exista.

— Perfect, a răspuns Costin. Atunci prim-ministrul rămâne în funcție?

— Bineînțeles, cred că mai întâi trebuie să scăpați voi de el fără tămbălău, apoi – cum s-a stabilit – vă prefaceți că pierdeți alegerile, îl debarcați, noi dăm prim-ministrul, coabităm o vreme cu prietenii noștri reformatori, apoi îi dăm la o parte etc.

— Minunat, aşa vom face.

De pe hol se auzeau zgomote, Costin l-a privit pe Victor, acesta i-a făcut un semn discret din cap lui Robert.

— Sunt nevoit să închid, stimate domn. Aştept întâlnirea noastră.

— Numai bine, dragă Costin, ne auzim zilele viitoare. Încă ceva, a spus vocea de la celălalt capăt după o scurtă pauză.

— Vă rog, a răspuns Costin, zâmbind.

— Evită pentru moment conferinţa de presă, lasă-l pe prim să vorbească, e mai sănătos pentru toată lumea.

— De acord.

Un sunet ascuţit şi telefonul de pe masă a revenit la ecranul principal.

Robert s-a ridicat, a pus plicurile cu bani într-un plic cu burduf şi s-a îndreptat către uşă. Nici măcar grăbit. Fără niciun sentiment, ca un robot. A străbătut coridorul, a aruncat privirea obişnuită portretelor cu marii conducători ai partidului, s-a întrebat pentru a mia oară de ce nu era acolo şi Ceauşescu, la urma urmelor. Măcar acolo să fi fost, dacă-n rest dispăruse. Gândul l-a părăsit cum venise.

A deschis încet uşa sălii de conferinţe, deocamdată nu sosiseră decât doi reporteri, s-a apropiat de fiecare, le-a întins câte un plic fără o vorbă, fără măcar să salute, apoi s-a întors la uşă. Aceeaşi lume, în esenţă lumea lui, oamenii din presă şi din cultură care se străduiau să supravieţuiască şi să se îmbogăţească de la o zi la alta. Povestea vieţii fiecăruia era povestea vieţii lui – unii reuşiseră, unii mai puţin, cert era că toţi semănau şi până la un eventual sfârşit al lumii nu avea să se schimbe nimic.

Pe măsură ce reporterii soseau, Robert le întindea plicul corespunzător, uneori fără măcar să salute din

cap, absent, cufundat în propriile gânduri. Era ultima dată când făcea asta. Ultima dată când îi întâlnea, când era printre ai lui, în inima unei obişnuinţe de care în acele clipe nu îşi dădea seama dacă avea să-i lipsească. În sală intrau bărbaţi şi femei relativ bine îmbrăcaţi, dotaţi cu cele mai bune telefoane de pe piaţă, cu ceasuri scumpe şi bijuterii pe măsură – oameni care purtau, ca şi el, uniforma succesului şi în acelaşi timp a clasei medii. Haine de firmă, pantofi la fel, ţinute aproape impecabile care spuneau ceva despre oamenii care le purtau: reuşiseră în viaţă. Într-o lume în care nimic nu fusese niciodată posibil, ei reuşiseră. În aşa măsură, încât, iată, erau plătiţi să participe la o conferinţă de presă, iar suma pe care o primeau era în general mai mare decât salariul lor lunar. Asta însemna reuşita în viaţă, îşi spunea Robert, să fii plătit ca să exişti, să fii plătit ca să te afli într-un anume loc la o anume oră şi să nu faci nimic pentru banii tăi. Nu o nouă nobilime, pentru că aşa ceva nu existase niciodată cu adevărat în România, ci o burghezie a parveniţilor care lui îi plăcea şi care – la urma urmelor – era imaginea lui în oglindă. Împărţea plicuri şi se gândea la viitorul lui şi la suma pe care o primise el însuşi cu câteva minute înainte – bani atât de liniştitori, atât de simpli, bani care aveau să-i asigure liniştea după care atâta vreme tânjise.

Când ultima reporteriţă şi-a ocupat locul în sală – erau omul şi scaunul, nici unul în plus, nici unul în minus, ca de obicei –, Robert a deschis uşa larg, şi-a dres vocea cât mai ceremonios cu putinţă şi a spus scurt:

— Vă rog să aşteptaţi, nu durează mult.

Îmbătată de iubire pentru toată lumea – iubea în acele clipe inclusiv bordurile, gurile de canal, separatorul dintre sensurile de mers, firele de electricitate şi cablu,

vilele în construcţie care răsăreau de peste tot, drumurile desfundate care se desfăceau din drumul principal, podul care traversa centura şi ducea spre micul ei Paradis, iubea totul şi trăia convinsă că totul îi întorcea iubirea –, Corina s-a întors acasă. Nu mai era aşa de mult până la ora stabilită, dar avea tot timpul să se pregătească. Să devină minunată, o divă, o zeiţă, cea mai frumoasă femeie de la petrecere. Scopul ei dintotdeauna, să fie cea mai frumoasă, să strălucească, să atragă privirile tuturor ca un magnet, să simtă cum toate o invidiau şi ar fi vrut măcar pentru o clipă să fie ea, regina neîncoronată a oricărui loc în care mergea.

A parcat neglijent, apoi a intrat direct în curte – era obiceiul ei, niciodată nu intra în casă pe uşa principală, intra prin curte şi apoi pe uşa de la terasă. Şi-a aruncat geanta pe canapeaua de trei persoane care umplea unul dintre pereţii micii construcţii, s-a aşezat picior peste picior în fotoliul rotativ din colţul opus canapelei, a privit plăntuţa pe care o răsădise cu o săptămână în urmă, se prinsese, era OK, şi-a pus telefonul pe masă, apoi s-a aplecat şi a luat de pe nivelul intermediar al mesei o cutiuţă de sidef şi un set de foiţe. Mereu îi era greu când pleca de acasă, cele câteva ore pe care le petrecea departe de terasa ei şi de iarba din cutiuţă o făceau să fie agitată, oarecum speriată, dar în acelaşi timp o transformau în femeia frivolă care atrăgea toate privirile oriunde. A scos o foiţă din pachet, cu o mişcare extrem de fină a luat o porţie de iarbă din cutie şi a presărat-o încet, savurând momentul. A pus apoi serios, voia să se facă bine, să-şi spargă capul, să plutească fericită în lumea ei perfectă. Când a considerat că nu mai mergea niciun firicel, a umezit cu limba marginea lipicioasă a foiţei – mişcare senzuală îndelung exersată, mişcare premergătoare a dorinţei, dar care în acel caz era mai

mult, era începutul plăcerii de neegalat a jointului – şi a rulat repede, cu degete de expertă. Cu o mână uşor tremurândă a aşezat ţigara între buze şi cu cealaltă – la fel, uşor tremurândă, ca-ntr-o stare de excitaţie greu de egalat – a aprins. A tras adânc în piept, a aşteptat, şi-a simţit pulsul oprindu-se şi odată cu asta mica insuficienţă respiratorie de la început, apoi a suflat îndelung, eliberând plămânii. A tras din nou din ţigară, şi mai mult de data asta, pulsul s-a oprit din nou şi pentru câteva clipe a avut senzaţia că se sufoca, inegalabila senzaţie a morţii. S-a liniştit dintr-odată, ochii i s-au umezit, muşchii spatelui şi ai picioarelor s-au relaxat, s-a lăsat pe spate în fotoliu şi a continuat să fumeze aproape lăcrimând de plăcere. Cu fiecare fum devenea alta, şi mai bună, şi mai frumoasă, şi mai perfectă, ea, Corina, centrul lumii. Nicio pulă, cât de tare, nu face cât o ţigare, şi-a spus, apoi a izbucnit în râs, un râs isteric, cu convulsii şi lacrimi în ochi. Era gluma ei cu Oana, o glumă veche cât lumea. Viaţa e poezia asta, i-a trecut prin minte.

O tresărire, un mic şoc în creier, pentru o clipă senzaţia de leşin care-i spunea că era destul, că era timpul să se oprească sau... Prea bună iarba. Prea tare, se pricepea Marcel, aici n-avea ce zice. Şi gazonul din curte, cum să nu se priceapă la iarbă, când ştia să facă asemenea minuni din nişte pământ pe care la început nu fusese nimic? S-a ridicat, odată cu ea a ridicat lumea întreagă, a ieşit pe terasa pavată, a străbătut cei doi metri şi jumătate de curte şi s-a lipit de un trandafir. A schiţat o mişcare de dans. A luat un boboc în căuşul palmelor, l-a mirosit, pe obraz i s-a rostogolit o lacrimă, era atât de frumos, lumea întreagă trebuia iubită şi mai ales acel boboc de trandafir roz care în câteva zile avea să devină o floare superbă şi frumos mirositoare. Trandafir roz ca lumea, ca viaţa ei. Totul era atât de frumos în acea după-amiază,

totul. Lovită brusc de încă o izbucnire de efuziune, s-a repezit la uşa de la terasă, s-a împleticit în casă (bona citea ceva, cel mic era cu totul pierdut în PlayStation, absorbit în jocul lui), s-a apropiat de copil şi l-a luat în braţe. L-a ridicat de pe perna unde stătea aşezat şi l-a pus pe genunchii ei, l-a privit în ochi, i-a aranjat o şuviţă imaginară şi l-a sărutat pe un obraz: pe el îl iubea cel mai mult. Era prinţul ei. Singurul scop al lumii, lumina ochilor ei. Pentru el. Pentru binele lui. Pentru viitorul lui. Pentru o viaţă fără griji şi fără întâmplări neplăcute. Pentru ca ea. Când avea să. Pentru ochii lui atât de adânci şi frumoşi, pentru obrajii trandafirii. Pentru el ar fi mutat lumea din loc, ar fi luat-o pe toată şi i-ar fi dat-o lui. Tot ce făcea nu era ca să facă vreun rău cuiva, nu-i păsa de nimeni, nici nu ştia de existenţa celorlalţi, ea voia binele lui şi restul erau detalii, restul era doar nepăsare. Fii nesimţită, Corina, nu-i lăsa să câştige, şi-a spus, strângându-l în braţe. Nimeni altcineva nu contează. Nimeni. La sfârşitul lumii, lui o să-i fie bine, altceva nu contează, nu da doi bani pe nimeni şi pe nimic. Lumea trebuie să fie a lui, nimic nu va fi vreodată destul, nimic. A zâmbit cu tandreţe, a privit-o pe bona scufundată în lectura ei, a cercetat camera atât de ordonată şi curată, ca un laborator în care prinţul ei nu putea fi atins de nimic.

— Mami, mă strângi prea tare şi vreau să mă joc, a spus cel mic, aproape sugrumat în braţele ei.

L-a privit drept în ochi, pentru o clipă l-a urât feroce, şi-a interzis să-l urască şi l-a aşezat pe perna de unde-l luase. A vrut să se răzbune pe bonă, dar nu i-a trecut prin minte nicio jignire.

A coborât la parter, a tras cu sete din ţigară, şi-a mângâiat piciorul fără nicio intenţie, a pus mâna pe telefon şi a apelat.

— Iubi, ce faci iubi? Uite, stau la o țigară pe terasă, aștept să treacă vremea, da, o să încep să mă pregătesc, să mă fac frumoasă. Da, iubi, știu că mi-ai luat o hăinuță frumoasă, poate că în aia o să mă îmbrac, da, știu și de cerceii și brățara cu diamante, sigur că le pun, credeam că vrei să le port când avem noi doi vreo ocazie specială, știi că te iubesc și pentru tine vreau să fiu frumoasă.

În costum, picior peste picior, Marcel asculta liniștit. Știa din inflexiunile vocii ei (cânta puțin finalul cuvintelor, ezita la începutul lor, era ceva visător în felul ei de a spune lucrurile) că era trasă și de data asta părea trasă chiar bine, poate pentru că își adusese bona, își băgase picioarele în tot în ziua aia și se distra și ea puțin. Corina era o femeie bună, de treabă, o mamă minunată pentru copilul lui, ce conta că din când în când se droga și se îmbăta și făcea un pic de circ, a doua zi întotdeauna nu-și amintea mare lucru, îi părea rău de chestii pe jumătate amintite, pe jumătate imaginare și o vreme se liniștea, se mulțumea cu jointuri mici care să o țină pe linia de plutire și cu un păhărel seara, nimic spectaculos, își vedea de ale ei și nu-l deranja cu nimic, deci nu era cazul să-i spună ceva sau să încerce vreun gest care să declanșeze un scandal monstru. Mai făcuse asta, odată îi spusese la telefon s-o lase mai ușor, că îi văd vecinii și-i explodase lumea-n cap, îl așteptase acasă cu capul spart și beată moartă și îi făcuse un circ monstru, el în loc să încerce să calmeze lucrurile se îmbătase și se certase cu ea o noapte întreagă, n-avea sens, oricum se împăcau, oricum copilul și binele lor erau chestii mai importante decât orice rahaturi își făceau unul altuia și totul era doar un joc de cuplu, certurile lor nu aveau urmări serioase, devenind cel mult motive de amuzament când își aminteau mai târziu.

El era bine, fusese la prânz cu o fată de la vânzări și simțise că se îndrăgostea, o înghesuise lângă un perete al parcării și ea-i răspunsese pozitiv, constructiv, putea spune, își dăduse întâlnire cu ea săptămâna viitoare și de abia aștepta să o încerce, nu arăta chiar rău, nici minunat, era ok-ish.

— Iubi, continua vocea cântată a Corinei în telefon, am un pont mișto de la Oana, ți-am trimis un link pe WhatsApp, intră acolo și bagă niște fise. Da, cică e tun, e beton, facem un ban din nu știu ce speculă a unuia cu care e ea combinată, nu, nu short, îi ținem acolo până când ne spune ea și îi triplăm.

L-a ascultat o clipă, a tras un fum și a privit visătoare pe fereastră.

— Da, iubi, doar am zis că mai cumpărăm un apartament, poate că ăsta e trenu' și nu ne atingem de nimic, luăm de la fraieri, e bine așa.

S-a oprit brusc din vorbit și l-a ascultat atentă.

— Nu, nici chiar așa, hai să punem câte o sută de mii, cred că ajung, dacă eu înțeleg care e fenta, un apartament mai lărguț în complexul ăla nou e puțin peste trei sute de mii, bani ușori, îl închiriem și aia e, îl lăsăm acolo. Da, se ocupă frate-meu de tot, noi nici nu știm că e acolo, da, e perfect.

Marcel deschisese interfața de cripto, până atunci nici nu auzise de moneda aia nouă, nu creștea, nu scădea, stătea pe tranzacții mici undeva pe la 0,05 USDT, adică nicăieri, volumul zilnic era destul de mic, nicăieri, 160.456,66 dolari, nimica toată, dar dacă ei doi puneau dintr-odată două sute de mii, exploda, poate că era o schemă, a ales totuși să importe un bot și să-l seteze pe marje mici de arbitraj pentru început, dacă începea să crească, lua banii din bot și îi punea în depozit și mergeau blană înainte ban pe ban, era un plan, a luat

o sută de mii dintr-o altă monedă mai stabilă şi i-a pus acolo, oricum nu putea pierde mare lucru, s-a oprit o secundă şi a spus sec în telefon:

— Iub, ţi-am trimis un bot jmecher, pune mai întâi în el, să vedem ce se întâmplă până una-alta, dacă merge, îi mutăm, urmărim şi scoatem la 3x fără multe vorbe, după aia uităm. Da, iub, e mai sigur aşa, hai să vedem câteva zile ce se întâmplă şi facem operaţiunile imediat ce începe să crească, oricum banii rămân investiţi în monedă, e OK.

Corina era mereu uimită de ceea ce ea numea geniul financiar al lui Marcel. O combinaţie de lăcomie, calicie şi calcul şi enormă prudenţă, care făceau din el un investitor foarte priceput. Te puteai baza pe el, era clar că înţelegea foarte bine pieţele, doar făcuse cu mânuţele lui listări pe bursă, a copiat bot-ul în program, a luat bani din moneda pe care i-o indicase el pe WhatsApp şi i-a pus acolo, setările erau deja făcute, nimeni nu ştia să facă boţi ca Marcel al ei, nimeni pe lumea asta. Dacă-l trăgea şi pe ăla de diseară în combinaţie, poate mai punea ceva, vedea ea ce şi cum, era un plan, măcar să-l facă să investească pentru a creşte volumul de tranzacţii, poate era suficient pentru o lovitură, poate că nu, avea să vadă.

— Iub, îmi sună telefonul celălalt în draci. Da, fă-te frumoasă, să-mi trimiţi poze cu tine. Da, să pui şi pe Insta, bineînţeles că tu eşti cea mai frumoasă. Iub, trebuie să închid, te iubesc, pa.

Corina a rămas din nou singură. A făcut repede operaţiunile indicate de Marcel, s-a simţit satisfăcută, importantă, două mii de etaje peste pulime şi prostime. A deschis Insta şi a scrolat o vreme neatentă, a împărţit câteva inimioare la întâmplare, a citit câteva comentarii la nişte postări mai vechi de-ale ei, a zâmbit încântată.

Era timpul. Mai avea maximum două ore la dispoziţie să se facă frumoasă, să strălucească, să devină ea însăşi, cea mai frumoasă femeie de la petrecere. Nu concepea să fie altfel, nu îşi putea imagina o lume în care ea nu avea să fie cea mai frumoasă, cea mai elegantă, cea mai fiţoasă pe o rază de minimum cinci kilometri.

Întinsă în patul larg, printre cearşafurile mototolite, de un negru strălucitor, cu ochii în palma stângă pentru a se feri de lumină. Pe jumătate adormită, dar nu chiar. Conştientă de sunetul tastaturii, de zgomotele străzii, de ora înaintată, de prezenţa lui în cameră. Liniştitoare, în felul ei. Scufundată cu totul într-un gând care nu o lăsa să doarmă ca lumea de multe zile, speriată de el, înspăimântată de-a dreptul de ce s-ar fi putut întâmpla dacă. Dar nu, n-avea să se întâmple nimic, avea ea o bănuială. Niciodată nu se întâmpla nimic, asta era marea problemă, uriaşa problemă a vieţii ei: monotonia, neantul de zi cu zi, viaţa închisă într-o casă frumoasă, dar atât, într-o lume bună, dar puţin cam prea bună, într-un univers perfect pe care îl resimţea ca pe o apăsare.

Întinsă în patul larg, printre cearşafurile mototolite. Gândurile ei nu erau însă acolo. Gândurile ei visau un vis frumos al amintirii. Barba lui pe gâtul ei, răsuflarea îmbibată în alcool pe limba ei, corpul lui lângă al ei. Cu trei săptămâni în urmă, parcă de-o viaţă, la colocviul ăla unde ăsta chiar nu putuse să meargă cu ea şi nici nu apăruse ca de obicei, seara, nu reuşise să-i facă obişnuita surpriză prin care o controla şi pe la zece hotărâse că nu avea cum să mai vină, dă-l dracu', nu se putea teleporta 400 de kilometri, şi dintr-odată ideea prietenelor ei de a merge la cheful organizat în cinstea lor a strălucit roz printre luminile oraşului, s-a ridicat ca o diademă deasupra haloului de lumină al străzii pe care

o privea prin fereastra largă a hotelului și a atras-o către ea ca un magnet. Nici nu se mai schimbase, nu se mai obosise să facă nimic, dăduse paharul peste cap și pornise împreună cu fetele spre sediul muzeului. Râseseră pe străzi, cântaseră, două dintre ele erau foarte bete, celelalte așa și-așa, ea era singura cât de cât trează din grup și regreta enorm că nu se apucase de băut serios mai devreme, altfel ar fi stat lucrurile, dar poate că timpul nu era pierdut. Iar în secunda în care intrase în muzeu, chiar în secunda aia, nici mai devreme, nici mai târziu, într-o străfulgerare a clipei despre care știa câte ceva și care se mai întâmplase – știa prea bine, acea clipă din copilărie nu o părăsise cu adevărat niciodată, clipa îndrăgostirii –, l-a văzut. Nu neapărat înalt, nici măcar frumos, dar interesant și cu o privire care sfârteca totul în jur, o privire de oțel care a răpus-o pe loc. I-a zâmbit. El i-a zâmbit înapoi și a fost suficient pentru un început nu promițător, ci deja minunat. Era El, el cu majusculă, marele, influentul ziarist de la revista cea mai cunoscută, bărbatul cel mai vânat din lumea lor, cel mai râvnit, pașaportul oricui către celebritate. Era el și îi zâmbise ei și ea, cel puțin așa credea, se îndrăgostise pe loc.

S-a purtat toată seara ca o gâscă fraieră. I-a aruncat ocheade, mai avea puțin și-i trimitea bilețele de amor, a făcut tot ce i-a stat în putință să stea lângă el la masă la cheful care a urmat, i-a dat toate semnele de disponibilitate de care se simțea în stare chiar în timp ce-și petrecea seara și cu Ștefan pe WhatsApp, a fost a lui fără să fie a lui și măcar pentru câteva ore și-a imaginat o viață altfel, independentă, ruptă de relația aia care o sufoca și-n care simțea că își irosea cei mai frumoși ani. El a înțeles semnele, a intrat în joc și în cele din urmă și-au petrecut câteva ore din acea dimineață împreună. Roxana nu-și amintea foarte bine acea parte, dar știa că existase.

Începuseră apoi mustrările de conştiinţă. Îl sunase pe Ştefan din proprie iniţiativă şi se purtase extraordinar cu el, chiar plecase mai devreme din oraşul de provincie şi se întorsese lângă el. Dar răul era făcut, celălalt începuse să-i scrie, chiar să o sune în momente când ea îi spusese foarte clar să nu sune, părea cât se poate de hotărât să fie împreună cu ea şi într-un scurt moment de respiro chiar se văzuseră, dar nu se mai întâmplase nimic între ei, fusese o întâlnire aproape protocolară, destul de rece, oricum, în care nu găsise să-i spună nimic, chiar dacă el nu tăcea şi nu dădea vreun semn că ar fi înţeles starea ei.

Întinsă în patul larg, trează de-a binelea, deşi nu dădea niciun semn că s-ar fi trezit, îşi interzicea orice mişcare şi îşi controla până şi respiraţia, juca în minte un joc extrem de periculos, ale cărui urmări nici măcar nu şi le putea imagina. Ştefan îi oferise totul, era al ei, omul pe care se putea baza în orice situaţie şi care niciodată nu o lăsase la greu. Aveau o viaţă împreună, în mare se înţelegeau, era imposibil să se certe cu el, pentru că el pur şi simplu nu se certa cu ea, o cocoloşea, ceda la insistenţele ei legate de lucruri mici, se comporta dintotdeauna ca un îndrăgostit şi nu erau semne că avea să se schimbe vreodată. La urma urmelor, Ştefan era siguranţa ei şi la asta se adăuga şi imensul lui talent de a o face să se simtă vinovată pentru orice tentativă de ceartă, pentru orice fisură în relaţia lor. Nici nu-şi dădea seama, deşi de multe ori se întreba zâmbind în sinea ei şi gândindu-se la cuvântul psihanaliză, dacă atitudinea lui venea din cine ştie ce relaţie eşuată cu părinţii sau pur şi simplu aşa era el, un om în esenţă bun şi neconflictual.

Pe de altă parte, celălalt reprezenta un viitor misterios, celălalt o excita chiar şi-n absenţă – mai ales în absenţă, pentru că odată întoarsă în oraş orice întâlnire cu el

era un lucru aproape imposibil –, celălalt era misterul și cel mai probabil asta o atrăgea la el, necunoscutul, cealaltă față a puterii, poate chiar posibilitatea ca între ei să nu se poată înfiripa niciun fel de relație și ea însăși să rămână pe drumuri. Perspectivă care nu era deloc încântătoare, pentru că ea nu avea job și nici nu întrevedea perspectiva vreunui job, ultima încercare a lui Ștefan de a o angaja la o instituție pe post de referent sfârșind cât se poate de prost, în timp ce ideea de a munci în privat părea proastă dinainte. Depindea cu totul de el și de mica ei bursă de doctorand, atât de mică, încât nici nu putea fi luată în considerare dacă se punea problema să se întrețină singură. Și-a imaginat pentru câteva clipe viața într-un cămin studențesc insalubru, mai multe fete în cameră, aproape fără bani și lipsită de sprijinul lui în carieră. Îngrozitor!

Și totuși, ar fi vrut să încerce, ar fi vrut ca măcar pentru o vreme să fie liberă și să vadă cum era viața fără el, tânără, fără apăsarea unei relații stabile, independentă, dacă ăsta era cuvântul corect. Independentă în ce sens? Sărăcia nu înseamnă independență, și-a spus, cine știe cât de greu e în realitate, am și uitat cum e, parcă mă văd vânzând covrigi sau împărțind pliante prin vreun pasaj de metrou ca să supraviețuiesc, și-a spus cu un fior. Nu, în fond, dependența de el nu era atât de rea și poate că avea să găsească o soluție să fie liberă și-n același timp să-l păstreze, să-l forțeze să o ajute în timp ce nu mai era neapărat doar a lui, putea încerca, de ce nu. Sigur că exista și o variantă de compromis, prin care să-l părăsească și în același timp să-l păstreze: șantajul. Știa destule despre el cât să nu plece cu mâna goală din relația lor, să ia cu ea cardul care-i făcea viața atât de ușoară și să-l oblige să o sprijine în continuare în carieră, pentru ca ea să nu povestească ce știa despre

el. Toate aranjamentele lui, toţi banii misterioşi care-i intrau în conturi, toate înţelegerile pe care le făcea cu zâmbetul pe buze, toţi oamenii cu cariere distruse doar pentru ca lui şi găştii lui şi mai ales ei să-i fie bine, în fond, mizeria lui sufletească, mizeria din sufletul unui om care în acelaşi timp reuşea să se comporte ca un înger şi să-i ofere o viaţă de vis. Dar poate că nu era mizerie, i-a trecut prin minte, poate că aşa era viaţa şi supravieţuia cel mai puternic, cel care pur şi simplu reuşea să atragă cele mai multe resurse şi să meargă înainte. Doar că ea, la rândul ei, putea juca acelaşi joc şi îl putea transforma chiar pe el în victimă, îl putea şantaja, îl putea obliga să o întreţină în continuare, în timp ce ea îşi trăia viaţa şi nu mai era legată de o relaţie care o apăsa. Cum ar fi fost să-l facă să plece şi ea să păstreze minunata casă din centru, să-l dea afară şi să rămână stăpână peste cardul şi viaţa lui, să păstreze totul, cu excepţia bărbatului care de la o vreme o plictisea groaznic şi de care nu se temea absolut deloc? Să rămână prieteni, să continue să iasă uneori împreună în lume, dar adevărul să fie aşa cum şi-l dorea ea? Merita încercat.

S-a mişcat suficient cât să-l facă să fie atent la ea, s-a întors pe partea cealaltă, simulând trezirea, a luat telefonul de pe noptieră şi a dat să scrie ceva, apoi s-a ridicat dintr-odată şi s-a dus la baie. Ştefan a ascultat sunetele familiare ale trezirii ei, nimic mai liniştitor pe lume decât femeia ta urinând în baie dimineaţa, şi-a spus, toată mizeria asta a traiului împreună are un sens, şi-a aprins o ţigară şi s-a cufundat iar în gândurile lui, dacă nu negre, în orice caz neliniştitoare. Chiar trebuia să plece pentru o vreme? Pentru câtă vreme? Cum avea să-i spună asta Roxanei? Avea să-nţeleagă? Urma să o lasă singură, normal că avea să-i asigure totul în continuare, evident, şi-a spus, că ea avea să-şi trăiască viaţa ca

şi cum el n-ar fi existat, orice posibilitate de a o controla dispărea în momentul în care punea piciorul în avion, adio, din secunda aia nu mai era a lui, ştia foarte bine că era tânără şi el nu era visul vieţii ei, dar întotdeauna i se păruse că un vis mai mititel, dar împlinit, era mai valabil decât visele mari şi imposibile. Îşi privea e-mailul cu încordare, cu strângerea de inimă a celui care nu voia să fie iubit pentru că la rândul lui iubea pe altcineva şi nimic din poveste nu părea să aibă sens, dar oferta de a face o carieră în străinătate i se părea mai bună decât orice altceva, decât viaţa lui de vis împreună cu Roxana, decât imaginea îndoielnică pe care reuşise să şi-o creeze în ţară, decât banii care-i asigurau liniştea şi confortul, decât manevrele pe care trebuia să le facă din când în când pentru a rămâne în vârful piramidei. Nici măcar nu făcea rău nimănui, tot ce făcea era să-şi asigure propriul bine şi faptul că unii oameni din jurul lui trebuiau să sufere pentru asta îl lăsa complet rece sau îi rămânea complet necunoscut. Aproape niciodată nu făcuse rău intenţionat, nu ăsta era scopul lui, nici pe departe, doar că uneori binele funcţiona în moduri ciudate şi era pur şi simplu imposibil să împace şi capra, şi varza, asta era tot.

A aşteptat-o pe marginea patului, bineînţeles că stătea mult în baie, bineînţeles că teoria lui conform căreia Roxana ar fi locuit foarte fericită într-o baie cu pat şi toate cele necesare era cât se poate de corectă, fata asta oricum îşi petrecea jumătate din viaţă în oglindă, avea oglinzi peste tot în jurul ei şi montase una şi pe peretele din dreptul patului, narcisismul ei era fără margini şi în timp el învăţase să profite de el. Orice semn de admiraţie era recompensat, orice cădere-n limbă după frumuseţea ei se transforma pe loc în loz câştigător, asta era tot, nimic mai simplu decât simplitatea, la urma urmelor.

A văzut-o ieşind din baie. Vaporoasă în cămaşa de noapte semitransparentă, cu mişcări, dacă nu studiate, atunci în mod instinctiv epatante, mişcările unei fete care merge prin lume cu o oglindă pe lângă ea. Lucruri ştiute, obişnuinţa. Plictiseala indeterminării speciilor.

— Hai să îţi spun ceva, vino încoace.

Ea s-a apropiat tăcută, s-a aşezat lângă el, a dat să ia telefonul de pe noptieră, a renunţat, l-a privit liniştită ca o cadră.

— Trebuie să plec o vreme.

Nu i-a răspuns imediat, şi-a aşezat o şuviţă, posibilitatea unei călătorii i-a schimbat dintr-odată toate ideile despre lume şi a anulat pe loc toate planurile curajoase pe care şi le făcuse cu câteva minute înainte.

— Nu pot să te iau cu mine, i-a spus el, privind-o în ochi. Plec în Franţa şi tu va trebui să rămâi aici o vreme, singură.

Ea s-a albit ca varul. Reîndrăgostirea de el care se petrecuse cu câteva clipe înainte s-a evaporat, a inspirat adânc, l-a privit în ochi, urându-l din toată inima şi mimând suferinţa.

— Pleci cu alta, aşa e? i-a spus pe o voce distrusă.

— Plec cu mă-ta, a ricanat el dintr-odată. Mi s-a oferit o ocazie să construiesc o carieră afară şi nu prea am de ales. Vii şi mă vizitezi când vrei, i-a spus, încercând să îndulcească pastila.

— Vii tu şi mă vizitezi când vrei, a răspuns ea, luându-l în braţe. Du-te! a completat.

— O să mă duc, a răspuns el cât se poate de calm.

Întotdeauna o exasperaseră timiditatea lui, crisparea, faptul că-n pat nu putea fi decât o fată mare de la ţară ne-ncepută-n noaptea nunţii, un pizdă-plânge, un speriat, un efeminat. Suflet de labagiu, îşi spunea când, în vreo

seară, după ce strălucise-n oraş, după ce fusese sufletul petrecerii, după ce păruse cel mai inteligent om pe o rază de cinci mii de kilometri, cum era de obicei, ajungeau acasă şi el, ca intelectualu' pulii, îşi punea un pahar de tărie şi se aşeza la masa lui de lucru, căcatul ăla de birou pe care-l ura cu flăcări, şi o lăsa să-l aştepte în pat, nu, nici măcar n-o lăsa să aştepte, pur şi simplu boului nu-i trecea prin cap că era şi ea om şi ar fi vrut altceva decât discursurile lui strălucitoare şi manierele lui impecabile, decât glumele lui atât de bine ţintite şi felul lui de-a dreptul ucigător de a fi un monden desăvârşit şi când mânca un sandvici. Ştefan asta era, un intelectual cât se poate de monden, un efeb. Poate că-n sufletul lui era o femeie şi nu ştia s-o spună, dar în orice caz era fix opusul celui cu care ea-şi începuse viaţa de femeie – un muncitor rocker, mereu beat, violent, nepăsător, un adevărat bărbat – şi pe care nu-l uitase niciodată. Ce să faci cu Ştefănel, îşi spunea în gând, pentru că pe el îl enerva groaznic diminutivarea numelui, când Ştefi (dacă ar fi îndrăznit să-i spună aşa, era sigură că i-ar fi dat cu ceva în cap) se uita la ea ca la un tablou renascentist şi, în loc de pizdă, vedea tâmpenii intelectuale, în loc s-o rupă, îi scria poezii, n-aveai cu cine, era un caz pierdut. Dar anunţul lui o luase pe nepregătite, iată că tot planul ei de a-l părăsi era fără sens, o părăsea el pe ea în cel mai avantajos mod cu putinţă şi avea să găsească mii de feluri în care să-l păstreze şi să-şi trăiască viaţa, era perfect. A simţit că se îndrăgostea de el, a simţit că în felul acela putea fi a lui pentru toată viaţa, dacă pleca era perfect, puteau avea relaţia perfectă, se puteau iubi, îşi puteau scrie minunate scrisori de dragoste, puteau vorbi la telefon sau pe video cu orele fără penibilul etern al întâlnirii fizice dintre ei doi, atât de opuşi, atât de nepotriviţi, la urma urmelor.

Era atât de diafan, atât de fin, încât o scârbea. O înfuria. O făcea să vrea să-şi ia câmpii în fiecare zi doar ca să nu mai trăiască frustrarea unei relaţii care nu era decât în mod foarte vag relaţia între două corpuri, între doi oameni vii, ci mai degrabă era legătura atât de insistent cultivată de el între două minţi şi două caractere care tocmai prin asta rămâneau cu totul străine. Erau multe lucruri nespuse în relaţia lor, orice îşi spuneau nu avea nicio importanţă, în fond, ei erau două tăceri care trăiau împreună şi îşi spuneau atât de multe cuvinte, încât sfârşeau nespunându-şi nimic.

Şi acum el pleca. Nu-i spusese pentru cât timp, alesese să rămână vag în exprimare, alesese să fie foarte pragmatic şi, ca de obicei, cât se poate de intelectual. I-a luat mâna aproape cu forţa şi i-a aşezat-o între picioarele ei. Îl dorea, nu ştia nici ea de ce, în mod sigur îl ura în acea clipă, dar poate tocmai de aia îl dorea. I-a mişcat ea degetele, l-a obligat să o mângâie, mâna lui rămânea flască, fără nicio iniţiativă. S-a ridicat şi l-a dezbrăcat, l-a încălecat, l-a sărutat, şi-a pus-o în ea aşa, pe jumătate sculată, în toată pasivitatea lui era ceva extrem de excitant, nu ştia să-şi explice de ce îi plăcea, de ce ar fi vrut să prelungească acea clipă.

— Să nu mă părăseşti, Ştefan, i-a spus în şoaptă la ureche.

Îl mintea instinctiv, îi spunea ceea ce ştia că voia să audă, aşa fusese întotdeauna, aşa avea să fie.

— Nu, nu te părăsesc, n-am să te părăsesc niciodată, a răspuns el în timp ce-şi dădea drumul.

S-a ridicat de pe el dezamăgită, un munte de furie ascuns după un zâmbet suav şi aparent satisfăcut, i-ar fi scos ochii, l-ar fi omorât acolo, l-ar fi aruncat pe geam tăiat în bucăţi, iar o lăsase cu ochii-n soare, a câta oară,

a mia oară, a milioana oară, dar oricum pleca și se descurca ea.

— Mă ajuți să-mi fac bagajele, da? a întrebat el ca din altă lume, complet rupt de realitatea ei.

În mintea lui Robert stăruia un singur lucru. Avionul. Își planificase foarte bine totul, bagajul îl aștepta în mașină, nu lăsa în urmă nimic de regretat. Dar în ritmul în care se desfășurau lucrurile risca să întârzie și era destul de sigur că la un moment dat avea să fie nevoit să dispară, să plece fără să mai salute și gata. Undeva într-un colț al minții lui stăruia gândul că poate ar fi trebuit să discute cu Victor despre plecarea lui, poate ar fi trebuit să-i vândă o poveste cu o perioadă de deconectare, câteva săptămâni, câteva luni, ceva care să-i dea timp să construiască ceva dincolo și apoi să dispară pur și simplu din peisaj. Îi trecuseră prin minte filme cu spioni care-și schimbau identitatea, schimbări de sex, culoare a pielii și fața, tot felul de chestiuni despre care nu era atât de sigur și pe care era convins că avea să le abandoneze. Pur și simplu pleca și nimeni nu îl putea aduce înapoi, asta era tot. Indiferent de consecințe. Chiar dacă aveau să trimită oameni după el, chiar dacă aveau să-l hăituiască, să-l amenințe, să-i facă rău, el nu se mai întorcea.

Credea că înțelesese perfect ce se întâmplase în acea zi. Credea, oricum niciodată nu putea fi sigur de acțiunile sau intențiile puternicilor cu care lucra. Asta era cea mai clară trăsătură a lor, niciodată nu-și dezvăluiau intențiile în totalitate, nici cu subalternii, nici între ei. O lege nescrisă a tăcerii îi făcea să lucreze întotdeauna singuri, cooperând cu ceilalți doar la nevoie și cu scopuri precise. Era o abordare economică a lucrurilor care îl

scotea din minţi, pentru că – fie şi într-o presă plătită să spună ce trebuia să spună, cum era cea controlată de el – ar fi vrut totuşi să ştie despre ce vorbea şi care erau intenţiile celor care îl puneau să vorbească. Se simţea întotdeauna manipulat, la fel de dezinformat ca publicul căruia îi vorbea, de multe ori un idiot util în slujba unor scopuri despre care nu ştia nimic. Ani de zile strecurase în presă şopârle despre apropierea de Rusia şi îndepărtarea de Occident, plătise oameni să-i ţină isonul, făcuse pe dracu-n patru ca să ajungă la acel subiect pentru că asta i se ceruse şi pentru asta era plătit ca să ajungă în ziua asta în care peste câteva minute toţi cei din jur – prin vocea unei persoane care nici nu exista cu doi ani în urmă – aveau să se dezică de tot ce susţinuseră în public şi să-şi schimbe orientarea ideologică în câteva clipe. Sigur, era politică, ştia asta încă de când intrase în joc, dar nu-i convenea să cadă de prost şi să trebuiască să adune el oalele sparte, pe când tot ce crezuse adevărat despre relaţiile dintre oamenii de la vârful partidului se dusese dracului în două ore. În Costin ştiuse dintotdeauna că nu putea avea încredere, omul minţea cum respira şi nu-i păsa de nimic, dar Victor? Să nu se ducă el până în birou la Miron, să nu schimbe o vorbă, să stea cu ăia în birou şi să-l privească prăbuşindu-se, ba chiar să facă planuri – fără măcar o perioadă de ezitare, de gândire? Poate că totul fusese plănuit dinainte, poate că amicul lui din Ministerul de Externe ştia cel mai bine despre ce era vorba când îi spusese într-o zi: Bă, numai pulimea votează partide, noi ştim mai bine cum stă treaba, noi toţi suntem partidele alea. Nu, era clar, trebuia să plece şi să nu se mai întoarcă niciodată, pur şi simplu nu înţelegea jocul, chiar dacă pe oameni îi mai înţelegea din când în când.

Intrase în biroul ăla și acolo era Theodor, spaima tuturor, Securitatea, Serviciile, răul în persoană și oamenii lui Miron stăteau de vorbă cu el și plănuiau lucruri împreună în timp ce șeful lor nu era nicăieri, poate că nici nu era în sediu, nu se știa nimic despre el și nici el nu spunea nimic.

În hol au intrat doi oameni de la securitatea demnitarilor (oameni obișnuiți, nu neapărat înalți, nu neapărat cu aspect de bodyguarzi, în costume albastru-închis perfect obișnuite), unul dintre ei a deschis ușa sălii de conferințe, a privit atent înăuntru, zăbovind câteva fracțiuni de secundă asupra fiecărei fețe, s-a întors către celălalt și a încuviințat imperceptibil din cap. Impasibil, colegul lui a rostit un singur cuvânt în microfonul pe care-l purta la vedere.

Robert a răsuflat ușurat, deci se termina totul repede, nu trebuia să plece înainte să, a intrat în sală și s-a așezat pe un scaun din spatele încăperii. Din obișnuință sau poate ca să-și facă o ocupație, a trecut încă o dată în revistă, cu privirea, fauna din sală. Clasa medie, reprezentare de gen aproximativ egală, absolut toți cu telefoane ultimul model și cu diverse tablete și gadgeturi care de care mai avansate, majoritatea cu ceasuri digitale; un popor electronic pornit să cucerească lumea. Toale procopsite, la cei mai noi din branșă cu etichete oarecum la vedere, ale unor firme ușor de identificat pe orice culoar de mall, la cei vechi deja o spoială de avere, haine relativ simple, fără etichete, dar croite impecabil și unele făcute chiar pe comandă. Domnii în pantofi și sacouri casual, de zi, doamnele în fuste sobre sau pantaloni, toți cu cămăși albe, absolut toți încercând să arate impecabil. În cazul celor mai răsăriți, pe masă, alături de ultimul model de mac, tronau nicidecum subtile cheile mașinilor scumpe în care își petreceau cea mai

mare parte a zilei, stând în traficul infernal şi rugându-se să moară subit, în cazul începătorilor, mai izbitori păreau ochelarii – din motive pe care nu le înţelegea foarte bine, toţi cei tineri purtau ochelari –, de firmă, cu forme care de care mai interesante şi în culori fistichii. O lume a etichetelor şi siglelor şi hainelor şi maşinilor, o lume în care trebuia neapărat să arăţi că ai ca să primeşti mai mult, minunata lume a celor care încă mai lucrau pentru bani relativ puţini. Ce însemnau cele câteva mii de euro pe care le câştigau ei pe lună, îşi spunea Robert, ce puteau însemna? Nimic, şi-a răspuns singur. Căcat. La orice verificare cât de simplă, niciunul dintre ei nu şi-ar fi putut explica nivelul de trai incredibil şi asta era minunat, asta îi făcea vulnerabili şi foarte maleabili, instrumente ale celor care le ofereau plicuri la conferinţe de presă şi vacanţe de lux şi diverse alte beneficii în schimbul obedienţei. Scriau ce li se spunea să scrie, spuneau ce li se zicea să spună pe bani, fără nicio etică jurnalistică. Scopul lor, ca al oricărui om care înţelegea lumea, erau banii. Casele. Maşinile. Viitorul copiilor. În timp, Robert ajunsese să poată spune cu o exactitate matematică dacă un om din lumea lui avea sau nu copii. Cei fără nu erau atât de lacomi, erau mai puţin răi şi negocierile cu ei puteau deveni interesante; părinţii prinţilor acestei lumi renunţaseră de mult la orice scrupule şi nu se dădeau înapoi de la nimic, trăind convinşi că scopul lor (acela de a-şi îmbogăţi copiii) scuza orice mijloace. Lucru extraordinar din punctul lui de vedere, pentru că oamenii care puteau fi cumpăraţi (şi în timp descoperise că oricine avea un preţ) erau foarte utili.

Secretarul a intrat în sală, a pus o hârtie pe pupitrul de la care urma să se facă declaraţia şi a ieşit la fel de tăcut cum intrase. Obişnuit să-şi facă treaba şi atât, în timp ajunsese să nu mai salute pe nimeni şi să se mişte

prin sediu de parcă ar fi fost singur, ca un fel de spirit al clădirii, ca o piesă de mobilier tăcută, venerabilă, patinată. Unul dintre SPP-işti a împins uşa şi pe ea a intrat chiar el, domnul. Fără să vrea, Robert a zâmbit. O apariţie, dacă nu stranie, măcar foarte interesantă, de colecţie: un nene adus de capii partidului dintr-o filială de provincie, un bărbat trecut de 50 de ani, fără însuşiri, cu un zâmbet larg şi cu ochi luminoşi în spatele unor ochelari cu rame colorate, care îl făceau să pară şi mai caraghios decât era în realitate, îmbrăcat foarte scump, cu un mers uşor crăcănat, cu un cur enorm şi ţâţe şi parcă adus de spate, dar străduindu-se să-şi corecteze postura şi obţinând un soi de alură înţepată mai greu de imitat, cu nişte lăboaie de picioare încălţate în pantofi mărimea 46 şi cu mâini roşii, cu degete butucănoase, mâini complet nepotrivite cu funcţia şi prestanţa aferentă. Un ţăran. Un ţăran din inima ţării pus în funcţie de alţi ţărani din inima ţării care ajunseseră să conducă o lume. Devenit celebru în presă pentru gafele lui şi pentru greşelile de vorbire, o caricatură de om politic, reuşea să fie şi mai haios când secretarul de la partid sau altcineva de pe la guvern îi punea în discursuri cuvinte formate din mai mult de trei silabe, pe care – oricât se străduia să le înveţe dinainte – nu le putea pronunţa corect. Oamenii ăştia erau pur şi simplu sadici, şi-a spus Robert, sadici de primă mână, ar fi fost atât de uşor să-i scrie discursurile în cuvinte simple, să nu îl pună în situaţia de a se bâlbâi în faţa presei şi să nu îl facă să roşească în felul ăla straniu, atât de evident, de fiecare dată când nu ştia să pronunţe un cuvânt faţa lui devenind stacojie, un fel de cur de maimuţă în faţa unui microfon.

Cât timp nenea, cum îl numea el în gând (sau Tataie, cum îl porecliseră între ei mai-marii partidului), buchisea pe şoptite ideile pe care secretarul i le trecuse cu liniuţă

pe coala din faţa lui – idei pe care Costin îl rugase din suflet să le scrie cât mai simplu, Bă, ne mai lipseşte să se încurce ăsta când citeşte şi le-am făcut pe toate –, Robert s-a aşezat mai comod în scaun, ca la teatru. Reporterii s-au prefăcut cu toţii atenţi, şi-au pornit aparatele şi s-au şuşuit unul pe altul pentru a salva aparenţele. Domnul a respirat adânc, a apucat pupitrul cu ambele mâini cu degete albe de încordare, pe frunte i-a apărut o broboană de transpiraţie care i s-a scurs peste sprânceana stângă şi a rămas acolo, agăţată deasupra ochiului, apoi a rostit cât mai răspicat, ca un copil de clasa a doua pus să citească lecţia în faţa clasei: Doamnelor, domnişoarelor, domnilor. În sală s-a lăsat liniştea, pe feţele tuturor se citea o încordare despre care Robert ştia că nu era, nu putea fi atenţie, ci efortul de a nu izbucni în râs. Trăim o zi tristă pentru partid, o zi pe care nu o vom putea uita. Preşedintele nostru ne părăseşte, acum o jumătate de oră şi-a prezentat demisia şi se va pune la dispoziţia justi-ţţiei. Vom veghea în continuare asupra bunului mers al ţării, rămânem o echipă unită în jurul aceloraşi iddealuri şi aceloraşi principii euroatlanti-dde (în sală s-a auzit un scurt hohot de râs, repede înăbuşit de şuşuielile celor din jur). Justi-ţţie, egalitate în drepturi, aliniere la principiile internaţionale. Discursul a continuat punctat de diverse bâlbe şi greşeli, Robert privea ca la teatru, atent să nu-i scape nimic, deşi ştia prea bine că în nici jumătate de oră avea să fie în drum spre aeroport şi toate acele lucruri nu aveau să mai însemne nimic.

În timp devenise sceptic. Un sceptic incurabil, un cinic de mare clasă, un nesimţit inimitabil. Dar Robert nu era scepticul obişnuit, neîncrezător într-un anumit set de idei pentru că ar fi crezut cu tărie în setul de idei opus, nu era scepticul de faţadă, vreun agitator pornit pe rele care să facă din scepticism o unealtă de propagandă

menită să-l ridice în ochii publicului şi să-l propulseze pe scene din ce în ce mai mari şi în cercuri din ce în ce mai selecte, intelectualul obişnuit de Dâmboviţa, nici scepticul dezamăgit de sistem, luptător pentru cauze pierdute, vreun Don Quijote patibular, ramolit şi senil încă din tinereţe, nici scepticul prefăcut care de fapt folosea negaţia pentru a-şi transmite cât mai în profunzime convingerile de idiot util. Era un sceptic de dicţionar, care de mult nu mai credea în nimic şi care ajunsese la inegalabila performanţă de a nu mai crede nici în oamenii cei mai apropiaţi lui, verificându-se uneori şi pe el însuşi. Era obsedat de verificări ca un ofiţer de informaţii bătrân, îşi petrecea uneori zile întregi căutând adevărul din spatele faptelor nu pentru că ar fi crezut în vreun fel de bine sau ar fi fost dispus să facă binele în mod dezinteresat, era cu totul străin de asemenea gânduri, ci tocmai pentru a-şi alimenta neîncrederea în oameni. Trăind atâţia ani în inima răului, devenise rău. Dar nicidecum un om rău care le făcea rău celor din jur, ci un dezinteresat, un străin, un om cu totul insensibil la suferinţele şi problemele celorlalţi. Urmărind îndeaproape tot ce se întâmplase în ultimii ani pe scena politică şi în lumea marilor afaceri, având acces la informaţii pentru care oricine altcineva probabil că ar fi ucis cu zâmbetul pe buze, treptat înţelesese despre ce era vorba în sistem şi mai ales înţelesese – mai întâi vag, apoi din ce în ce mai limpede, în străfulgerări de idei luminoase şi clare ca lumina zilei – că sistemul nu era ceva de genul unei opoziţii la starea de fapt, nu era nici o suprastructură care controla structuri mai mici şi impunea anumite idei în momentele oportune, nu era nici vreo grupare politică organizată în jurul unui serviciu de informaţii, în fond, totul era cât se poate de simplu, sistemul însemna totalitatea oamenilor care deţineau putere şi funcţii într-un

anumit moment și care se acuzau reciproc de apartenență la un sistem ocult care putea reprezenta opoziția, dar care în realitate era format tot din ei. Sistemul era, mai simplu spus, o înțelegere. Un pact general între cei puternici. Un cod format din reguli și cuvinte care nu însemnau nimic sau puteau însemna totul, dar care de fapt se puteau traduce printr-un singur cuvânt: putere. Sistemul era puterea. Puterea oamenilor de a-și dori să le fie mai bine.

Chiar în fața lui, trei scaune mai încolo, o tânără ziaristă a izbucnit într-un hohot de râs colosal, s-a apucat cu mâinile de cap și a ieșit valvârtej din sală. Din fericire pentru toată lumea, nimeni altcineva nu i-a urmat exemplul. Domnul de la pupitru s-a uitat lung câteva clipe, s-a concentrat din nou pe coala pe care o ținea în față și a continuat să vorbească. Nu era chiar o conferință de presă, dar asta se știuse dinainte. Era doar un fel de a scălda lucrurile și el știa că dintr-odată devenise cel mai puternic om din partid, președinte interimar. Ce nu știa, nu avea cum să știe, era ce urma. Își recita discursul cum se pricepea mai bine și tot ce își dorea era să iasă din acea sală și să meargă la o toaletă, totul se petrecuse prea repede și nu avusese timp să. Cum suferea de sindrom de colon iritabil și alte boli conexe, era tot timpul balonat. Se obișnuise cu situația, dar se temea cumplit de momentele când era în public și putea oricând să-i scape, refuzând efectiv să se gândească la situația în care ar fi tras vreo bășină prelungă și răsunătoare în mijlocul oamenilor. Avantajul chestiunii cu pricina era că întotdeauna părea foarte concentrat, foarte atent la tot ce spunea, la fiecare cuvânt, la fiecare inflexiune a vocii, deși motivul era cu totul altul. Cât despre greșelile de dicție, le știa. Nu reușise niciodată să scape de emoția de a vorbi în public și mintea lui – în general

relativ ordonată – se bloca din când în când sau o lua razna şi îl făcea să vorbească gura fără el, rezultatul fiind, invariabil, câte o ieşire intempestivă ca a fetei invitate la conferinţă. Nu era vina lui şi învăţase în timp că aceste greşeli îl făceau celebru, de neuitat, aşa că nu se mai temea de ele. Problemele lui rămâneau în continuare balonarea şi posibilitatea iminentă de a se scăpa când era printre oameni, posibilitate care cu siguranţă l-ar fi făcut să moară de ruşine. A sărit câteva idei, a mai asezonat discursul cu câteva expresii din limba de lemn pe care le învăţase pe de rost, a avut grijă ca foarte aproape de final să pună ataşamentul faţă de valorile Uniunii Europene, justiţie şi alte rahaturi, le-a mulţumit frumos tuturor celor prezenţi în sală, i-a făcut un mic semn din cap lui Robert – pe care îl cunoştea – şi a ieşit cu ultima fărâmă de demnitate rămasă, măsurându-şi paşii, numărându-i în gând, privind disperat uşa toaletei din celălalt colţ al holului, care i se părea enorm, de netraversat, o lume întreagă în care încă o mai putea comite şi care se întindea în faţa lui ca un purgatoriu. A intrat în baie, a privit în jurul lui ca beat după semnul de pe toaleta bărbaţilor, a bâjbâit disperat după clanţă, s-a desfăcut la şliţ din mers, şi-a dat chiloţii jos şi s-a aşezat în faţa toaletei ca-n sânul mântuirii, eliberând în aerul rece şi îmbibat de cloramină al micii încăperi un sunet prelung, rotitor, de vulcan care se pregăteşte să erupă şi face măruntaiele pământului să vibreze, de motor de camion ambalat la maximum, de animal hăituit care-şi arată colţii. Sunetul mântuirii, trompetele heruvimilor, cântecul îngerilor. În acele 23 de secunde şi-a revăzut viaţa, marile realizări, cumplitele eşecuri. Totul într-o epifanie ordonată şi cât se poate de sonoră. Mântuire apoi reală, golul din vintre, eliberarea urinei, posibilitatea de a merge din nou în poziţie bipedă fără dureri şi senzaţia că avea să

se întâmple dintr-o clipă în alta. Raiul nu putea arăta altfel: lumea postbășină, ăsta era raiul.

S-a ridicat de pe toaletă roșu la față, a tras apa, a trecut în camera vecină, s-a limpezit pe mâini și a ieșit în holul vilei: solemn, princiar, șef de partid, șef al executivului, minunat. Se simțea minunat, frumos, tânăr, vioi. Preț de o clipă a vrut să intre în biroul lui Costin și să îl salute, știa că era acolo, întotdeauna era acolo, chiar și când nu era. A ales în schimb să urce scara curbată care ducea la etaj și să intre în biroul lui Miron, rece, ordonat, aproape gol. Sunând a gol, a părăsit. S-a așezat pe scaunul rotativ pe care șeful lui dintotdeauna își petrecea timpul în mod obișnuit și a privit atent bonsaiul lăsat pe masă. Probabil ultimul lucru pe care îl făcuse șeful în biroul lui fusese să-și îngrijească micul copac: un măslin mic, de 15 centimetri înălțime, plin de crengi, cu o ramură scoasă artistic din coroană și curbată în jos, cu rădăcinile scoase la vedere, nobori. Pe biroul impecabil, câteva crenguțe tăiate și câteva frunze smulse cu penseta lăsată lângă ghiveci. Atâta liniște. A mai scăpat una acolo, da, era nevoie, nu terminase. A ascultat încântat sunetul care se lovea de pereții încăperii și se întorcea la el ca o mângâiere. S-a ridicat. A ieșit încet, a închis ușa cu grijă, nu avea să fie biroul lui, niciodată nu avea să lucreze de acolo. Când a ajuns la baza scărilor, i-a făcut un semn discret SPP-istului de serviciu și a ieșit tăcut, privind înainte, evitând orice contact vizual. A privit mâna uriașă a bărbatului care îi deschisese ușa mașinii, s-a așezat confortabil pe locul din dreapta-spate al limuzinei și i-a făcut un semn să închidă ușa.

Robert socializa vioi. Avea toate glumele cu el, era nevoie.

În sufletul Corinei trăia o femeie foarte bolnavă. Întotdeauna suferindă de ceva, mereu cu o durere pe buze, invariabil amărâtă la gândul unei iminente morți în chinuri. Anii de fumat, băut și tras nu o afectaseră atât de mult, dar în mintea ei se formase treptat o înclinație spre boală cu care nu lupta și căreia nu i se opunea sub nicio formă. Locuia într-o farmacie, mașina ei era o farmacie pe roți, biroul ei – atâta vreme cât mersese la birou – fusese una dintre cele mai luxoase farmacii din oraș. Acasă nu avea sertar cu medicamente, eternul sertar ce poate fi găsit în casa fiecărui om și care în fond e cel mai important loc din casă, ea avea un dulap plin de cutii cu pastile, capsule și unguente și poțiuni și alte leacuri care de care mai miraculoase, pe care le luase în atâtea combinații, încât nu mai aveau niciun efect. Își trăia deci ipohondria la maximum, imposibilitatea de a-și calma durerile reale sau închipuite ducând-o la concluzii din ce în ce mai sadice și mai mortuare. Viața ei se desfășura între medici și lumea obișnuită, între toate clinicile de lux la care își făcuse abonamente năucitor de scumpe și teroarea continuă a timpului în care nu era niciun doctor în preajma ei. Speriată de orice, făcea dintr-o zgârietură semnul clar al unei viitoare cangrene și din obișnuitele ei dureri de cap simptome ale unor boli mortale care într-un viitor foarte apropiat aveau să o smulgă de lângă cei dragi. Nu era chiar departe de a-și comanda un sicriu pe care să-l țină în pod pentru orice eventualitate, dar mersese până la a-și face un testament și a se asigura că nimeni din familia ei primară nu avea să primească niciun sfanț după ce... Nici nu putea gândi cuvântul, gândul propriei morți o paraliza, o lăsa fără nicio resursă de gândire și atunci se năpustea din nou asupra cutiuței cu iarbă și trăgea cu nesaț din joint, măcar să moară cât de cât fericită.

Duminicile se ducea la liturghie. Fumată bine de dimineaţă, senină, cu un zâmbet visător şi misterios pe buze, cu ochii gălbui ascunşi după ochelari de soare şi atentă să-şi pună batic pe cap ca să arate ca Jackie şi pentru că aşa se făcea, îşi ocupa locul în biserică şi se ruga smerită pentru copilul ei şi pentru soţul ei şi pentru toate lucrurile care o făceau fericită şi care în fond erau viaţa ei. Dă, Doamne, să am bani şi să trăiesc bine şi să mă mai îmbogăţesc, îi spunea lui Dumnezeu cât se poate de sinceră. Cu El putea vorbi deschis, fără ocolişuri: Dă, Doamne, să fiu sănătoasă şi să mă fut până la 90 de ani. Şi Dumnezeu, prezent şi cât se poate de îndatoritor, părea să o asculte. Chiar dacă o mai durea câte ceva, supravieţuia cu brio. Chiar dacă din când în când se mai amăra şi plângea şi mult se întrista, cum citise în Biblie, în general viaţa era bună şi doar lui Dumnezeu trebuia să-i fie recunoscătoare pentru asta. În sufletul ei era o habotnică, deşi nimeni n-ar fi bănuit. Crescută în clasa de jos, ţinea la tradiţii şi la obiceiuri ca la ochii din cap şi nimic n-ar fi putut-o convinge să nu ţină sărbătorile, iar ideea de a nu face pomeni după morţi o oripila. Şi-acum la fel, aşezată confortabil în fotoliul ei pe terasă, îşi amintise dintr-odată că săptămâna viitoare trebuia să facă pomană după taică-său şi începuse să-şi noteze pe o filă nouă din carneţelul verde aflat întotdeauna la îndemână cele necesare pentru marea ceremonie pe care urma să o orchestreze. Urma să facă din pomana de şapte ani a tatălui ei un mare eveniment monden, la care să-şi invite toţi prietenii. O adevărată petrecere ţinută la restaurant, cu doi-trei popi şi dichis. Ştia bine că toate acele semne ale credinţei erau foarte apreciate în lumea corporatistă şi că, în fond, colegii şi prietenii ei erau cei mai conservatori dintre oameni, aşa că întotdeauna proceda în

consecință și nu le înșela așteptările. Buna înțelegere dintre oameni vine, și-a spus zâmbind, din a nu le înșela niciodată așteptările. Simplu ca vaca.

A privit liniștită jointul stins în scrumieră, l-a ridicat, l-a aprins și a mai tras un fum. A ridicat brusc telefonul, a apăsat o comandă rapidă și apoi l-a pus pe speaker:

— Iubi, ai rezervat restaurantul pentru pomana de joi, da?

— Stai, mă, că am puțină treabă, te pun pe hold, un minut.

Așa făcea întotdeauna ăsta, îl suna cu o treabă foarte importantă și el era o-cu-pat, o punea pe hold, da' de unde, cine știe pe unde umbla, cu cine și o ardea cu ea în salvarea aparențelor unei căsnicii fericite. Poftim.

— Așa, hai că sun eu după. Am găsit un restaurant și mai bun.

Fața Corinei s-a luminat într-un zâmbet.

— Chiar aici, în zona de birouri, fiță, patru stele pe orice site, fructe de mare, wagyu, au specialistul lor în prăjituri.

— Păi, mă iubi, nu e scump?

— Am aranjat cu ei să bage și masa noastră într-o chermeză pe care o dau la firmă, îi dăm șefului de restaurant un sfert din cât ar costa, e băiat de treabă, îmi place mult de el, am stat la un suc zilele trecute, dar am uitat să-ți spun.

— Ai uitat, a spus Corina fără nicio intonație, în același timp bucuroasă și dornică să-i spargă capul și să-l calce în picioare.

— Am uitat, știi că am o perioadă mai grea, trebuie să lansăm produsele și mai uit, iartă-mă, o să mă revanșez, o să fie o pomană minunată.

— Dacă tu zici, i-a răspuns, brusc copleșită de gândul că pierdea controlul și nu se putea ocupa ea ca totul

să iasă perfect. Auzi, trimite-mi şi mie numărul ăluia să mă duc să vorbesc cu el.

— Imediat, i-a răspuns Marcel, dezarmând-o complet, în fond, uşurat să scape de o corvoadă în plus. Hai, te pup dulce, trebuie să mă întorc la muncă.

— Şi eu te pup, te iubesc.

A ascultat cele trei sunete de încheiere a apelului. Cu o mişcare lentă, aproape inconştientă, a stins ţigara şi s-a adunat, era timpul. Momentul decisiv, momentul adevărului. Ca-n orice război, trebuia să se îmbrace şi să se pregătească pentru glorie. Nimic întâmplător, niciun milimetru din imaginea ei nu putea fi lăsat la întâmplare, nu-şi permitea un asemenea lux, trecute erau acele vremi.

A intrat în casă, şi-a privit plină de dragoste copilul scufundat în jocul lui nesfârşit, s-a apropiat, l-a mângâiat pe cap, i-a dat la o parte o şuviţă rebelă şi l-a sărutat pe frunte.

— Mami se duce să se pregătească.

Copilul nu şi-a dezlipit ochii de ecran, n-a spus nimic, Corina nici nu exista în lumea jocurilor lui, nimeni nu exista. A privit în jurul ei: parchetul din lemn de tec scump cât o garsonieră dintr-un cartier mărginaş, bucătăria ei de un alb imaculat făcută pe comandă şi plină de aparate nemţeşti de ultimă generaţie, canapeaua uriaşă din centrul camerei, boxele audiofile, frigiderul de vinuri, comoda din lemn de santal comandată din Indochina, covorul adus din Afghanistan, corpurile de iluminat dotate cu router care permiteau două milioane de intensităţi şi culori, televizorul de zece mii de euro montat în perete, totul, sute de detalii ale unei averi iniţial invizibile, dar care se vedea în detalii. A privit totul cu mulţumirea celei care ştia şi a urcat la etaj, simţea că nu avea atât de mult timp, că trebuia să facă totul chiar începând de

atunci. Acele pregătiri pentru diverse evenimente erau centrul vieții ei, adevăratul centru al unui narcisism care trecuse de mult dincolo de patologic și friza nebunia. Corina se simțea frumoasă, cu adevărat frumoasă, cea mai frumoasă femeie din lume. Avea o întreagă bibliotecă plină cu cărți care-i spuneau că era cea mai deșteaptă, cea mai frumoasă, cea mai realizată, că era suficient să-și dorească lucrurile pentru ca ele să se întâmple, că energia ei încărca pozitiv lucrurile din jur și le îmbrăca într-o strălucire anume, o aură care friza frumosul absolut. Nimic nu conta mai mult decât frumusețea și sănătatea și copilul ei, absolut nimic. Tot restul lumii era făcut din oameni care trebuiau să o aduleze necondiționat și din proștii care munceau pe bani puțini pentru ca ea și Marcel să câștige mult.

A intrat în baie, s-a dezbrăcat cu gesturi studiate chiar și singură între pereții placați cu oglinzi, s-a admirat îndelung din toate unghiurile posibile, și-a trimis un pupic din vârful buzelor. A pornit apa la cadă și a intrat și zece minute mai târziu, când pielea i se înmuiase suficient cât să nu i se întâmple vreo tragedie, și-a ras părul de pe picioare și din toate locurile unde ar mai fi putut crește, chiar dacă fusese la epilare definitivă. Trebuia să fie netedă ca o oglindă, și-a spus privindu-se, nu trebuia să se vadă niciun fir de păr, nicio denivelare a pielii, absolut nimic nu trebuia să iasă din tiparul de perfecțiune la care muncise atâta vreme.

O jumătate de oră și 15 creme mai târziu a ieșit din baie aproape mulțumită de sine, aproape împăcată cu gândul că mai mult nu putea face. A deschis ușa dulapului de trei metri lungime și doi metri cincizeci înălțime și a rămas gânditoare în fața spectacolului întotdeauna ireal din fața ochilor. Desăvârșire. Perfecțiune. Rânduri întregi de haine așezate pe culori, pe nuanțe, pe stiluri

vestimentare. Într-o noapte de beție de la începutul acelui an scosese împreună cu Marcel fiecare obiect din dulap, umpluseră camera și le luaseră la rând beți morți și drogați. Socotiseră tot: haine în valoare de trei sute șase mii și ceva de euro, bijuterii cam tot pe atât. Fuseseră fericiți în acea noapte, făcuseră dragoste în mijlocul averii lor, pe haine și diamante. Nimeni nu putea fi mai fericit de atât, și-a spus Corina, scoțând din dulap patru rochii de fițe și privindu-le gânditoare. Imposibil să ia o decizie. S-a învârtit în jurul patului pe care așezase hainele, s-a apucat cu mâinile de cap, s-a dus până în baie și s-a întors într-un halat alb care-i înfășura tot trupul, după zece minute era tot pe marginea patului, cu o lacrimă în colțul unui ochi, în pragul unui atac de nervi. A deschis WhatsAppul și a sunat-o pe Oana pe video. Avea nevoie de ajutor.

— Fată, ajută-mă, nu reușesc să mă hotărăsc care, a spus, îndreptând camera aparatului spre cele patru rochii întinse pe pat.

Oana și-a luat cel mai serios aer din lume și a cerut o clipă de gândire.

— Auzi, da' tu vrei ceva serios cu ăsta, îl ții sau e doar pentru seara asta?

— Nu știu.

— Să nu faci vreo prostie, nu e cazul.

— Stai, fată, liniștită, știi că sunt mai deșteaptă de-atât.

— Am zis să-ți zic, a completat Oana plină de solicitudine. Ia-o pe aia verde, pui la ea o geantă galbenă și bijuterii verde cu alb și ai lovit-o,-ți spune fata.

Corina a întors aparatul și l-a setat pe camera din față.

— Ești sigură că bijuterii verde cu alb? Am și ceva galben cu verde, s-ar completa frumos.

— Nu fată, alb, diamant, puritate, c-ej, proastă? Tre' să transmiți mesajul potrivit.

I-a zâmbit scurt, i-a făcut cu ochiul, Corina şi-a desfăcut halatul, a îndreptat camera spre locul dintre picioarele ei şi a făcut un screenshot pe care i l-a sharuit.

— Cadou de la fată că eşti o dulce.

— Săr' mâna, te pup.

A închis telefonul, planul era făcut, s-a lăsat pe vine în faţa seifului, a pus degetul pe senzorul de amprentă şi a aşteptat ca aparatul să o recunoască. Din vraful de cutii şi cutiuţe a ales una verde cu o siglă aurie, a scos colierul, brăţara şi cerceii şi i-a aşezat peste rochie. Impecabil, cum ştia fata asta să combine lucrurile, artă! Problema era că din momentul în care se îmbrăca (şi trebuia să se îmbrace, rochia se trăgea peste cap şi nu avea cum să se machieze înainte), nu mai putea face absolut nimic, trebuia să încerce să nu se atingă de lucruri şi să nu se şifoneze. Oricum, mult timp nu mai avea, dacă socotea 35-40 de minute pentru machiaj, zece minute de faţâială prin oglindă, o convorbire cu Marcel (poza cadou era deja făcută, avea să i-o trimită şi lui imediat, înainte de convorbire), trebuia să se apuce de treabă. Frumuseţea era o muncă, stia asta foarte bine şi întotdeauna încerca să lucreze ireproşabil. O vreme, după ce începuse să le meargă mai bine, se dusese la diverse specialiste în machiaj şi pierduse o grămadă de vreme pe drum cu rezultate îndoielnice. În timp le furase meseria şi ştia toate trucurile posibile şi imposibile, averea investită în creme, poţiuni, picături, truse de machiaj, rimeluri şi alte arme desăvârşindu-i arta.

Aşezată pe scăunelul din baie, în faţa oglinzii, Corina se simţea cu adevărat artistă. Începând de la linia claviculelor, nimic nu scăpa artei ei. Cu o dexteritate de invidiat, când se aşeza la măsuţa de machiaj mâinile ei deveneau mâinile unui Picasso înviat din morţi, care crea pe pânză cea mai frumoasă femeie din lume. Ştia

să-și modifice dimensiunile și forma oricărui element de pe față, învățase în timp să creeze umbre și să ridice sau să coboare pometii prin mici variații de culoare, să combine nuanțele de pudră pentru a da feței un aspect natural și mai ales să combine în așa fel totul, încât orice mișcare ar fi făcut n-ar fi schimbat nimic din modelul creat și tencuiala pe care și-o aplica pe piele rezista până dimineața chiar și dacă transpira sau își punea o găleată de apă în cap sau, la vreo petrecere, sărea în piscină. Erau secrete pe care nu le-ar fi dezvăluit nimănui, arta frumuseții fiind pentru ea sacră, un soi de preștiință instinctivă din care de fiecare dată renăștea mai proaspătă și mai tânără. După o jumătate de oră s-a privit admirativ în oglindă, a mai adăugat câteva retușuri cu o perie mare de pudră, s-a ridicat în picioare și s-a privit în oglindă. Încântată, și-a trimis singură o bezea.

Era momentul adevărului. Singurului adevăr disponibil într-o lume sălbatică și rea. Momentul când, așezată într-o poziție studiată de sute și mii de ori, controlându-și până și privirea și poziția firelor de păr din cap, înconjurată de frumusețea și bogăția propriei vieți, care erau frumusețea și bogăția ei, prăbușită într-un sine care cuprindea lumea ca pe un fir de nisip și ar fi putut-o zdrobi cu un zâmbet și în același timp pe culmile fericirii, urma să urce pe Instagram una dintre acele fotografii care o transformaseră în diva care era și care deveniseră istorice, în cercul ei de cunoscuți și nu numai fiind un etalon al perfecțiunii. A setat aparatul pe portret cu filtrul pe care i-l cumpărase Marcel, blurând tot ce era în jurul ei și păstrându-se doar pe ea, a ridicat un picior pe scăunelul de machiaj, astfel încât să se vadă portjartierul verde pe care și-l pusese și brățara de platină și diamante de la gleznă (focalizată și ea cu un truc cumpărat de pe net), și-a pus o mână în șold, și-a împins pieptul înainte

și și-a lăsat capul ușor pe spate în același timp aplecându-l vag spre stânga, a selectat o a doua focalizare pe linia ochilor și a apăsat lung butonul de pe ecran, obținând o rafală de fotografii din care una avea să fie cea aleasă. Cu un alt program dedicat, a selectat patru fotografii care i se păreau pur și simplu minunate și a lăsat programul să le suprapună și să creeze din ele imaginea perfectă, cu fundalul perfect blurat, cu fiecare detaliu scos în evidență exact cum trebuia și cu o față perfectă, angelică. A privit fotografia aproape admirativ, de fiecare dată se îndrăgostea de sine și nu-și mai revenea până când nu se vedea din nou în treningul jerpelit de casă, pregătind ceva de mâncare în bucătărie, deși urmele propriei perfecțiuni o însoțeau întotdeauna și nu, sub nicio formă n-ar fi fost capabilă să nu se iubească. A deschis aplicația, a selectat repede un filtru glam și a postat fotografia cu commentul #viațaeminunată. A așteptat câteva zeci de secunde și inimioarele au început să curgă, însoțite de comentarii, redistribuiri și hashtaguri. În două minute a strâns patru sute de reacții și numărul creștea de la o secundă la alta, până la urmă fotografia a ajuns și la Marcel și a văzut o inimă cu numele lui în dreptul ei. Asta urmărise. Să-l facă fericit și-n același timp gelos cu imaginea ei perfectă, să-i arate ce avea acasă, să-l țină aproape cu frumusețea ei inegalabilă.

A văzut numele lui pe ecran, a răspuns pe speaker, să nu-și atingă machiajul:

— Iub, ce frumoasă ești azi. Unde vă duceți?

— Nu știu, fetele vor să-mi facă o surpriză, îți arăt poze de acolo.

— Te iubesc, distrează-te frumos, ți-am trimis o surpriză pe Revolut.

A văzut suma intrată în cont, a zâmbit, i-a trimis fotografia pe care mai devreme i-o trimisese Oanei, a scos

cutiuţa magică de sub măsuţa de pe terasă şi s-a apucat liniştită să-şi mai ruleze una în timp ce se scotocea în portmoneu după fix 90 de lei, suma pe care o negociaseră din greu cu bona care trăsese de o sută întreagă până când, exasperată de pretenţiile lor de sărăcie, renunţase.

Din maşină, cu cotul scos afară prin geamul deschis şi cu ochii în navigaţia care niciodată nu-l asculta când încerca să pună o destinaţie pe care oricum o avea deja salvată, Vicky ţipa la nevastă-sa, care ieşise afară pe fereastra de la etajul trei şi nu reuşea să-l audă foarte bine din cauza traficului.

— Pune, mă, şi nişte carne din aia la garniţă, că uitai să iau, urla.

— Ce zici? îi răspundea nevastă-sa, lăsându-se în jos pe geam, mai să cadă, exasperată de faptul că nu voia să urce să vorbească şi ei ca oamenii şi iar făcea circ din faţa blocului.

— Bă, urla el printre dinţii lipiţi cu Corega, nişte carne din aia la garniţă, că n-o fi foc.

— Ce cratiţă, mă nebunule? îi răspundea ea.

— Fa, eşti proastă la capu' ăla? Car-ne-la-gar-ni-ţă.

— Prost eşti tu cu mă-ta de nebun ce eşti care urli de ne ştie tot cartieru', îi răspundea ea, în sfârşit înţelegând ce voia şi dând buzna spre lada frigorifică să ia o găletuşă de plastic albă, etichetată corespunzător la Crăciun.

— Auzi, bă, continua Vicky să urle de sub copac, prin geamul maşinii. Şi coboară dracu' odată, că n-avem toată ziua, ce tot faci acolo?

Nu i-a mai răspuns. Se grăbea el, sigur că se grăbea, întotdeauna se grăbea ca fata mare la măritat şi întotdeauna uitau lucruri şi după aceea tot cu ea se certa, că de, cu cine altcineva? A pus şi câteva borcane de zacuscă, nişte murături, ouă avea Vicky în maşină, îl

pusese pe ăla să le ia din cuibare pe ăle mai proaspete, cu găinaţul ud pe ele, dar ştia că uita ceva şi s-a aşezat pe marginea banchetei de la colţarul din bucătărie, frângându-şi mâinile. I-a sunat telefonul.

— N-auzi, bă mami, să cobori? Hai, lasă-le dracu', că nu le ducem toată casa azi.

— Mai lasă-mă, mă, cu astea, un copil ai şi de nimic nu eşti în stare, tu nu vezi că eşti prost?

La auzul cuvântului prost, Vicky a simţit scandalul în formare şi a hotărât să aştepte, înţelepciunea câinelui care a mai luat bătaie era întotdeauna cea mai bună alegere şi era sigur că, dacă mai insista, ea n-avea să tacă 200 de kilometri şi avea să-i facă capul calendar încă vreo câteva zile după. S-a concentrat deci pe prostia aia de navigaţie, mormăind în barbă ceva despre o lume în care ei când erau tineri mergeau cu harta de hârtie şi nu mai mureau, ba chiar ajungeau mai bine decât cu săraciile de aparate care niciodată nu se hotărau pe unde să meargă, nişte porcării. Din scara blocului a apărut nevastă-sa, încărcată de parcă pleca în vacanţă, cu troller de haine şi două plase de rafie pline cu borcane, pungi, caserole şi găletuşe. Vicky a sărit de la volan cu sprinteneala obişnuită, i-a luat bagajele din mână şi le-a aşezat cu grijă în portbagaj, mutând panerul cu ouă la distanţă şi punând oricum trollerul între el şi celelalte două plase.

De ani de zile Victor îi rugase să nu-i mai aducă mâncare când veneau la el, de ani de zile continuau să mute jumătate din casă de fiecare dată când se duceau în capitală şi i-ar fi dus tot frigiderul dacă ar fi putut, indiferent de prostiile pe care le vorbea el. În mintea lui Vicky şi a neveste-sii, Victor era un prost. Nevasta lui, duşmanul lor de-o viaţă, şi mai şi. Erau doi proşti care aruncau cu banii pe tâmpenii şi mâncau numai porcării şi umblau îmbrăcaţi ca la circ şi, pe scurt, nu

aveau nimic în cap. Nimic, nişte boi frumos îmbrăcaţi, cum îi sublinia Vicky omului său de încredere de fiecare dată când se îmbăta – adică aproape zilnic – şi inevitabil subiectul lui de discuţie era propriul copil.

Doar că în ziua aceea, boi, neboi, în sufletul lui Vicky se perindau tot felul de presimţiri sumbre cărora nici cu ţuică nu le putea face faţă, parcă i se pusese un nod în gât şi nu scăpa de el şi până la urmă hotărâse că singura soluţie era să plece la Bucureşti să stea de vorbă cu fiu-său şi să fie lângă el dacă Doamne fereşte era nevoie de ceva.

— Auzi, bă, îi spunea neveste-sii, demarând în trombă, lucru care nu-i stătea în obicei, da' pân' la urmă hai, Miron ca Miron, să zicem că şi-a făcut-o cu mâna lui, înţeleeegi, mie de Victor al nostru mi-e, ca să spun drept, să nu fie amestecat în vreo tâmpenie, că ştii cum e el amestecat în toate, şi să dea de dracu'. Înţeleeegi?

Vorbea mai mult singur şi din cauza îngrijorării felul lui specific de a pronunţa cuvântul *înţelegi* devenea şi mai ciudat, al doilea *e* părând să înghită tot restul cuvântului şi odată cu el dantura falsă a bătrânului. O întrebare aspirată care ameninţa să cuprindă întreaga lume.

— Hai, mă Vicky, c-am fi ştiut, doar nu o fi aşa de tâmpit să nu ne mai spună nici măcar lucrurile serioase.

— Io ştiu, mai bine-l sunăm pe Miron înainte sau şi mai bine plecam de ieri, să apuc să vorbesc cu el, îl întrebam şi de ăştia de-şi caută servicii, o coteam eu să-l trag de limbă.

— Acuma e târziu, ce să mai afli.

Femeia era şi mai îngrijorată ca el, ea chiar stătuse cu televizorul pornit toată ziua şi zecile de teorii care se vehiculaseră pe ecran o băgaseră în boală, dar experienţa de 40 de ani o învăţase să nu-i mai comunice bărbatului

nicio îngrijorare serioasă, acesta luând orice firicel de frică și transformându-l în teroare.

— Ia vezi, că e poliție mai încolo-șa, nu mai călca așa pe ea, că acu' te oprește vreunul, ce-ai, vrei să-ntârziem?

— Păi, unde să-ntârziem, i-a răspuns el pe un ton glumeț, că nu ne-a chemat nimeni.

— E, chemați, nechemați, se cheamă că oricum ne ducem, nici noi nu știm de ce.

Temerile ei s-au adeverit, imediat după giratoriul care făcea joncțiunea cu noua centură a orașului, un polițist tânăr și nespus de gras le-a ieșit în față și cu gesturi energice le-a făcut semn să tragă pe dreapta.

— Na, că făcuși pe dracu' ghem, mai ești și băut.

— Dă-l, mă, dracu', vorbesc io cu el, îi știu pe toți.

— Bună ziua, agent principal Teodoroiu, permisul, asigurarea și talonul dumneavoastră, vă rog. Aaa, să trăiți domnu' Victor, a spus dintr-odată, recunoscându-l pe bătrânul care-i zâmbea liniștit de la volan și schimbând brusc tonul.

— Bună ziua, mă Toni, a făcut Vicky sastisit.

— Domnu' Vicky, ați depășit viteza, trebuie să vă dau amendă.

— Dacă trebuie, dă-mi.

— Și am filtru special, trebuie să vă pun și fiola.

— Hai, bă, dă-o dracu', ce-ai?

— Vorbesc serios, mă dă ăștia afară.

— Auzi bă, ia zi-mi, cât aveam?

— Șaișiunu, la limită.

Vicky a băgat mâna în buzunarul sacoului, a scos la întâmplare câteva bancnote, le-a împăturit cu un gest expert și le-a introdus subtil în mâna ofițerului, care special stătea sprijinită de portiera mașinii, a zâmbit cât se poate de drăguț și i-a spus sec:

— Dă-mi amendă pentru viteză şi lasă-mă să plec, uite, fă o poză după acte şi vii tu şi-mi aduci amenda zilele următoare, a spus, având grijă să pună o promisiune în glas.

Poliţistul s-a uitat în jur, a băgat cu un gest expert banii în buzunarul din care scotea telefonul, a fotografiat permisul pe care-l avea în mână şi a dus mâna la chipiu cât se poate de respectuos:

— Drum bun, domnu' Vicky, vorbesc eu cu băieţii de la Talpa, mergeţi fără grijă, doar acolo mai e radar, să nu acceleraţi în localitate.

— Bine, bă băiete, mulţumesc, mă grăbesc, înţeleeegi? i-a răspuns Vicky pe acelaşi ton îngrijorat cu care vorbea şi cu nevastă-sa, convins – şi pe bună dreptate – că tânărul poliţist ştia ce se întâmpla şi prefera mai degrabă să ia ceva de la el decât să-şi facă treaba într-o zi atât de importantă.

În biroul în continuare la fel de liniştit, cum fusese aproape toată ziua, Victor îl privea pe Costin pe jumătate mirat, pe jumătate zâmbind. Ca-ntotdeauna, cu o mirare zâmbitoare care nu transmitea nimic clar şi putea însemna absolut orice. Văzuse apelurile repetate ale lui taică-său, dar nu-i răspunsese. Aşa făcea ăl bătrân, îl apuca strechea şi suna toată ziua din sfert în sfert de oră, convins că numai el putea rezolva problemele şi toţi ceilalţi erau nişte incapabili. Doar că şi Victor învăţase în timp să-l ignore şi jocul lor continua la nesfârşit în aceleaşi condiţii, fără vreo perspectivă de schimbare. Ştia că se putea baza pe maică-sa, îl potolea ea de fiecare dată, nu era problemă. Mai important i se părea acum să aranjeze nişte lucruri la închisoare şi pentru asta trebuia să facă o vizită în vecini care nu-i plăcea deloc. Încercase să-l convingă pe Costin să se ducă el, să-i explice proprietarului

palatului din vecini ce şi cum şi să rezolve scurt, lucru relativ simplu. Doar că mai bătrânul lui coleg nici nu voise să audă, nu se ducea el la nebunul din vecini, mai ştii cum nimerea la vreun chef şi stătea pe acolo nu se ştie cât, îi spusese liniştit.

Căzuse deci pe el. Dar mai era o soluţie:

— Auzi, dar nu mai bine îl chemăm noi aici zece minute şi-i explicăm povestea? Poate nu stă mult şi nici nu există vreun risc să stau ore întregi la el, imediat trebuie să mă duc la Miron, să-l conduc.

A rostit cuvântul „conduc" atât de firesc, încât până şi el a rămas surprins. Costin a ridicat o sprânceană şi a vrut să sublinieze acelaşi cuvânt, dar s-a abţinut.

— Sună-l, poate merge aşa.

— Sună-l tu, că n-ai afaceri cu el, nu te poate şantaja foarte tare.

Ca-n toate situaţiile de o oarecare importanţă, Costin şi-a compus o mină serioasă, şi-a lipit pe faţă un zâmbet îngheţat şi permanent, a ridicat telefonul de pe masă şi a apelat un contact din agendă. Cum era de aşteptat, lui i s-a răspuns imediat. Zâmbind, a pus aparatul pe speaker.

— Stimate domn, bună ziua.

— Să trăiţi, domnu' Costin, ia uite ce surpriză, a răspuns candidă vocea de la celălalt capăt.

În intonaţia lui se ghiceau: un zâmbet, mulţumirea de a vorbi cu vecinul politician, nicio urmă de viclenie, deşi ar fi fost de aşteptat.

— Domnu' Costi, sunt aici cu amicul Victor şi am avea să vă rugăm ceva şi pentru asta vă invităm la o cafea.

— Păi, uite, sunt cu nişte oameni aicea, da-i las şi vin cinci minute. S-a întâmplat ceva? a întrebat cât se poate de nevinovat bărbatul.

— Ştiţi bine ce s-a întâmplat, i-a tăiat-o Costin scurt. Vă aşteptăm, a continuat cât se poate de afabil.

S-a auzit un foşnet, cel mai probabil bărbatul uitase să mai închidă şi pusese telefonul în buzunar. Au auzit:

— Mă duc până în vecini să schimb o vorbă cu nişte prieteni, să vă ia băieţii ceva de mâncare, le spuneţi ce vreţi, vin şi vă ajut, da, facem, cum să nu facem noi ce trebuie ca să fie bine?

Victor a zâmbit, de la o vreme bătrânul lui partener în unele afaceri cu terenuri căzuse în patima operelor de caritate şi nu părea să-şi mai revină, îl văzuse şi pe la televizor făcând circ cu extremiştii de dreapta şi bălăcărindu-i în fel şi chip pe cei de stânga – nu era vreun geniu, nu părea să înţeleagă deloc că dreapta şi stânga erau acelaşi lucru şi chiar dacă i-ar fi spus cineva n-ar fi crezut –, în felul lui era haios şi era om de încredere când i se spunea să fie aşa, în plus, întotdeauna fusese prieten cu Miron şi bănuia că se puteau baza pe ajutorul lui. În situaţii ca aceea pe care voiau să o rezolve, bodyguarzii şi relaţiile vecinului erau de neînlocuit, plus că implicarea lui ar fi însemnat că el şi Costin nu se amestecau deloc în discuţie, scăpând de eventuale bârfe şi discuţii nedorite legate de presupuse legături cu lumea interlopă.

Uşa s-a deschis fără să se audă vreo bătaie în ea, în cameră au intrat mai întâi ceasul de o sută de mii de euro, inelul cu diamant de la mâna dreaptă, costumul făcut pe comandă la croitorul Casei Regale, uniforma de bază a magnatului român. A intrat apoi o voce tunătoare, care i-a salutat cât se poate de veselă, împreună cu ea umbra bărbatului uriaş care îşi însoţise şeful şi se aşezase pe un scaun chiar lângă uşă.

— Domnuuu' Costi, luaţi loc, a spus Costin, ridicându-se şi strângându-i energic mâna.

— Iau, iau, că stau în picioare de azi-dimineaţă, îmi mai lipseşte o sapă şi mi-am găsit meserie. Coane Victore, salutare, ce faci?

— Uite p-aci, a răspuns Victor fără nicio intonație, ba chiar ușor trist.

— Hai, bă, nu fi așa de supărat, trece. Am văzut la teve, ghinion, Theodor ăla, așa e?

Ceilalți doi bărbați au tăcut, niciunul nu se așteptase ca oaspetele lor să intre direct în subiect.

— Hai, bă, că trece, ce, pușcăria nu e și ea tot pentru oameni?

Au zâmbit la unison, era de așteptat, ăsta era omul. O hahaleră îmbogățită, între el și orice finețe socială nu exista nicio legătură.

N-au apucat să vorbească însă. Numitul Costi i-a scăpat de chinul introducerii și de orice eventuale negocieri.

— Bănuiesc că vreți ca Miron să trăiască în liniște și pace timpul ăsta scurt pe care îl are de stat, cât face el, un an, un an jumate?

— Pe-acolo, a răspuns Costin, ridicând din umeri.

— Mihai! a strigat bărbatul. Mihai, ia vino, mă, încoa.

Ușa s-a deschis imediat, tânărul de doi metri înălțime și 150 de kilograme din care 100 numai mușchi a intrat de-a curmezișul în cameră, parcă nu încăpea drept, și s-a oprit încurcat la doi metri de șeful lui, neștiind ce să facă cu mâinile.

— Auzi, bă, știi că Miron se duce azi la bulău, ia să dai un telefon la niște băieți de-ai tăi să nu fie probleme p-acolo, știi?

Cel apelat pe numele Mihai a tăcut liniștit, a încuviințat din cap, a ridicat spre șeful lui o scurtă privire întrebătoare.

— Aaaa, nu, plătesc io, îți dau io de la mine pentru fratele Miron, c-ești, prost, cum să le cer bani oamenilor ăstora, nu se face, i-a răspuns șeful lui.

S-a întors spre cei doi bărbați de la masă:

— Cu asta, domnii mei, cred că problema e rezolvată, doar știați că vă puteți baza pe Costi, nu se pune problema.

Vă aştept la o masă zilele astea, nu, nu trebuie să mă sunaţi, pentru voi, uşa mea e deschisă oricând. Acuma o să plec, am nişte oameni în vizită şi trebuie ajutaţi, că sunt suflete curate, mai vorbim noi.

S-a ridicat, a salutat la fel de volubil ca la venire, omul lui i-a ţinut uşa deschisă şi a ieşit valvârtej să rezolve probleme care, probabil, erau mult mai importante decât cea pentru care fusese chemat de Victor şi Costin.

În mod straniu, Roxana nu se simţea fericită. Nu cu totul fericită, în orice caz, nu exuberantă, nu cuprinsă de acea stare de euforie pe care cu siguranţă o resimt oamenii care sunt în sfârşit liberi după ani de zile în care s-au simţit prizonieri în propriile vieţi. Îşi imaginase de multe ori cum ar fi fost ca Ştefan să plece pentru o perioadă lungă, să nu se mai simtă a lui, un fel de proprietate, închisă într-o relaţie care era în acelaşi timp garanţia siguranţei vieţii de zi cu zi şi elementul care o priva de orice posibilitate a fericirii. Doar că nu despre asta era vorba în viaţă, îşi spunea de fiecare dată când în urma vreunei discuţii mai aprinse simţea impulsul să-şi ia lucrurile şi să se ducă unde vedea cu ochii, toate filmele cu îndrăgostiţi erau nişte minciuni şi viaţa nu putea fi aşa, în orice caz, nu viaţa ei, nu combinaţia de bunăstare şi captivitate în care intrase cu ochii închişi şi din care, iată, nu putea şi nici nu-şi dorea să iasă, orice stare străină de cele pe care le resimţea în mod obişnuit părându-i-se periculoasă, dacă nu chiar mortală.

Se temea de ridicol. De orice situaţie în care ar fi fost indicat să roşească şi din care singurele ieşiri posibile erau fie nesimţirea, fie prăbuşirea într-o ruşine fără margini, care o putea bântui luni de zile. Şi nimic nu i se părea mai ridicol decât posibilitatea ca într-o zi să iasă în lume şi să trebuiască să povestească într-un fel sau

altul cum se despărţise de iubitul ei şi cum se ajunsese acolo. La fel de ridicolă ar fi fost orice ieşire în public. Dacă acum putea merge oriunde şi se putea baza pe ajutorul lui, lucru care însemna că nimeni nu o ataca şi absolut nimeni nu vorbea despre statutul ei de stea în devenire, o eventuală despărţire ar fi dezlănţuit asupra ei toţi demonii care sălăşluiesc în lume sub numele de bârfe şi ar fi omorât-o cu zile. Mai rău, ar fi fost nevoită să se scufunde şi mai rău în ridicol prin două efecte ale despărţirii: în primul rând, nimeni nu ar mai fi invitat-o nicăieri şi ar fi trebuit fie să se propună singură, ca să mai facă un ban, fie să accepte uitarea celorlalţi şi să se complacă într-un rol de scriitoare şi jurnalistă minoră, pe care nu era sigură că voia să şi-l asume; în al doilea rând, lupta ei publică pentru noile valori ale umanităţii ar fi căzut dintr-odată într-un con de umbră şi cel mai probabil toţi cei pe care îi lovise în timp s-ar fi răzbunat cumplit.

Fără să înţeleagă prea bine ce făcea, dar lăsându-se purtată de val, devenise un călău. Mimând perfect bunele intenţii, era unul dintre acei torţionari care în noua mondenitate a internetului urmăreau oameni şi îi linşau fie pentru delicte de opinie reale sau imaginare, fie pentru că – cel mai adesea – le stăteau în cale şi trebuiau eliminaţi. Ea – împreună cu o întreagă hoardă de extremişti – înţelesese foarte bine că violenţa simbolică şi uneori chiar reală putea aduce cu sine bani, funcţii şi avantaje, dar şi vizibilitate, cheia oricărei deveniri. Înţelegea perfect mecanismele internetului şi le folosea zilnic în speranţa – deocamdată nematerializată – că într-o zi cei care coordonau toate acele acţiuni de linşaj aveau să o cheme şi să-i ofere o funcţie şi un statut mult superior celui pe care îl avea în prezent. Înţelegea asta şi bănuia destul de corect că unul dintre cei care luau deciziile

era – pe un nivel oarecum inferior – chiar Ștefan, doar că lui nu ar fi putut să-i ceară în mod direct să o ajute și mai mult decât o ajutase, cel mai probabil nu ar fi făcut-o. Nu știa de ce, dar bănuia că totul era legat de gelozia lui bolnăvicioasă și de teama că, odată instalată în vreo sinecură sau în vreo funcție de decizie, avea să-l părăsească, bănuială nu tocmai incorectă. În orice caz, până când apartenența ei la gruparea extremistă avea să o facă om, era nevoită să stea liniștită în colivia ei de aur și să pretindă că nu înțelegea mecanismele puterii, deși le intuia perfect și ar fi băgat mâna în foc că Ștefan era printre cei care plăteau pentru scandalurile, linșajele și cancelările de pe Facebook și de pe alte rețele și ar fi putut să-l întrebe, dar la ce bun? Dacă el nu spunea de unul singur, sigur că nu i-ar fi spus nimic nici întrebat. Bănuia că totul avea legătură cu amicul lui Robert și cu șefii acestuia, că, în fond, el, ea și alte câteva zeci de intelectuali cât de cât influenți erau uneltele partidului, dar asta era. Împreună cu toți tinerii, privise mesmerizată cum bătrânii din cultură se vânduseră oamenilor și partidelor pentru cariere, se îmbogățiseră și prosperau în ciuda scandalurilor în care fuseseră târâți și în ciuda situațiilor ridicole în care intraseră fără nicio rușine și din care ieșiseră întăriți, ca din orice război. Știa aceste lucruri ca toată lumea și încerca să le copieze cât de cât fidel, chiar dacă cu semn schimbat, în timp convingându-se că lupta politică era singurul mod de a-și promova opera și orice alt procedeu era dinainte sortit eșecului. Doar că deocamdată era prea mică, prea insignifiantă, singurul moment în care îi ceruse lui Ștefan să intervină pentru ea și să-i asigure un job călduț într-o instituție a statului sfârșind într-un război teribil între el și directorul acelei instituții – director care făcea parte din celălalt partid –, război pe care Ștefan îl pierduse cu brio

și care dusese la linșarea respectivului funcționar și la anularea oricărei realizări pe care o avusese în viața asta, dar fără ca ea să obțină jobul visat. Nenorocitul ăla rezistase tuturor atacurilor, ba chiar le răspunsese și la un moment dat începuse să posteze în social media aranjamente pe care le credeau numai de ei știute, forțându-i să încerce să negocieze – fără niciun rezultat – și într-un final să se retragă din război. Știa asta și printre altele își spunea că respectivul nu o uitase și o eventuală fisură în relația ei cu Ștefan ar fi dus la anularea ei definitivă în spațiul public, la încetarea oricărei colaborări în presă și – într-un final – la marginalizarea ei de către aliații de acum, orice vulnerabilitate fiind eliminată din corpusul politic ca o boală mortală. Nu-și permitea deci să plece, nu-și permitea nici măcar să viseze la asta, cel mai probabil nu Ștefan i-ar fi făcut rău, el era destul de prost cât să poată fi îmbrobodit, ci aliații ei și cei câțiva dușmani pe care și-i făcuse în timp și care abia așteptau să spele pe jos cu ea și cu reputația ei.

În altă ordine de idei, a-l părăsi pe Ștefan pentru celălalt era un lucru, dacă nu riscant, măcar dubios. Celălalt, cel pe care îl visa și cu care în mod sigur avea să se mai culce măcar pentru a-și demonstra sieși că putea – dar asta nu era important, nu, nu conta deloc –, făcea parte din gruparea de propagandă opusă. Era afiliat elitei conservatoare, și el era plătit, dar de ceilalți. A se cupla cu el ar fi însemnat să părăsească tabăra în care se afla și să treacă la adversari, lucru destul de greu de făcut și care o putea transforma instantaneu într-o paria. Știa din experiență că nu era bine să trădezi grupul din care făceai parte, răzbunările erau crunte și linșajele se țineau lanț, de cele mai multe ori cariera vinovatului sau vinovatei luând sfârșit odată cu dezertarea. Nu avea atâta curaj, oricum, deși ar fi fost amuzant să încerce.

Știa toate aceste lucruri. Așa cum știa, de exemplu, că în acea zi primise o sumă considerabilă în cont ca să scrie în social media o postare dubioasă – pe jumătate dictată, pe jumătate inventată – despre forțe oculte ale statului care manevrau câmpul politic și care băgau oameni nevinovați la închisoare. Ea, împreună cu mulți alții, intrase în acel joc și pur și simplu nu-și putea imagina o ieșire onorabilă. Ei, scriitorii, își aveau propriul cerc în infern. Cercurile erau populate pe rând de politicieni, presă și apoi de ei, cei numiți influenceri, cei care puteau disemina idei și o puteau face sub masca celor mai bune intenții, deși se cunoșteau între ei și totul era o farsă stupidă, știa asta, înțelegea, iar dacă ar fi știut că personajul obscur care o plătea era tocmai Ștefan al ei, ar fi înnebunit. Încercase de nenumărate ori să afle de la el de unde veneau banii, cine plătea, cui îi datorau bunăstarea, doar că el întotdeauna tăcuse cât se poate de misterios și inteligent și într-un final schimbase vorba fără să-i spună și ei ce știa. Poate că era un fel al lui de a o controla, poate că era un mod simplu de a nu o expune, de a nu o lăsa să afle lucruri a căror cunoaștere îi putea face foarte mult rău, cert e că niciodată, în atâția ani de zile, nu scosese adevărul de la el.

— Ștefan, ce tip de bagaj ai? De mână sau de cală? l-a întrebat candidă, în timp ce-n mintea ei gândurile negre continuau să se rostogolească.

— Nu știu, nu contează, oricum nu plătesc eu.

— Dar cine plătește?

— Cred că revista, nu-mi dau seama exact. Sau poate trustul. Oricum, nu eu, ce, m-am tâmpit să-mi plătesc singur avionul?

A luat deci un vraf de tricouri din dulap și le-a pus într-o geantă mare, a pus alături câteva perechi de blugi și peste ele obișnuitele lui hanorace, apoi, deasupra

tuturor, a împăturit un sacou – ca să fie, deși era destul de sigură că nu avea să-l poarte, nu obișnuia. I-a pus și vreo 20 de perechi de chiloți și un număr egal de perechi de ciorapi în buzunarele de plasă din partea superioară a genții, a netezit totul, s-a asigurat că nu uitase nimic și a închis trollerul fără să tragă fermoarul. În mintea ei, teama de ridicol era dublată întotdeauna de un conformism îngrozitor, de o dorință de a fi ca toată lumea – în rândul lumii, cum învățase de mică –, ale cărei consecințe nu puteau fi nici măcar întrevăzute, cu atât mai puțin presupuse. Făcea totul cum trebuia. Dincolo de social media și scenă și presă, unde își asumase rolul de călău angelic, în speranța că asta avea să-i aducă o viață mai bună, Roxana era de un conservatorism rigid, în viața ei de zi cu zi fiind incapabilă să schimbe ceva sau să accepte noul dintr-odată, refuzând orice neprevăzut și calculându-și resursele astfel încât întotdeauna să fie pregătită pentru orice. Dincolo de aspectele ei mai puțin plăcute, plecarea lui Ștefan trebuia deci să rămână în parametrii obișnuiți și ea trebuia să își joace rolul până la capăt, îngrijindu-se de el ca de un copil mic și bătându-l la cap cu toate nimicurile de zi cu zi, ca și cum în ele stătea esențialul vieții, nu neapărat în gândurile care o întunecau și pentru care l-ar fi bătut, deși nu merita efortul. Ei doi erau particule legate, pereche, comportamentul lor ar fi fost același și dacă i-ar fi despărțit mii de kilometri, asta nu-i putea scoate nimeni din cap și orice altă presupunere era pur și simplu o jignire. L-a smuls din dreptul bibliotecii, unde căuta ceva fără să găsească, l-a așezat pe marginea patului și s-a așezat pe genunchii lui.

— Ai să-mi aduci lucruri frumoase.

L-a sărutat pe vârful nasului.

— Sigur, îmi spui ce vrei.

— Ai să mă suni în fiecare zi sau te sparg, a continuat pe un ton glumeț.

— Ai să-mi răspunzi când te sun sau te sparg, a răspuns el pe același ton.

— N-ai să umbli cu franțuzoaice perverse. Să știi că și ele o sug la fel, nu e nimic diferit, i-a spus pe un ton didactic.

— La fel pentru golanii români, să știi că și ei, a răspuns el, continuând jocul.

Roxana a tăcut, l-a strâns în brațe, și-a așezat bărbia pe umărul lui.

— Ai în sertar bani și cardul de nevoi obișnuite, dacă ai nevoie de ceva, îmi zici, i-a spus el cât se poate de liniștit.

— Bine, bine, lasă că mă descurc eu, nu am 5 ani.

— O, ba ai, a subliniat el.

Nimic despre ieșiri în public, evenimente, contracte noi. Știa că nu trebuia să-l întrebe, îl cunoștea prea bine ca să pună asemenea întrebări și în același timp era destul de sigură că făcea intenționat ca să o închidă în casă și să nu-i ofere el însuși posibilitatea de a se cupla cu vreunul. Îl știa gelos, culmea era că și ea era la fel de geloasă și, chiar dacă avea să-l înșele cu celălalt, cu visul ei cam neclar și extrem de riscant, ea tot avea să rămână geloasă pe el – pentru că așa se făcea și așa era normal și ar fi fost cu totul și cu totul de neînchipuit să nu fie geloasă pe el și să nu-i arate asta. Era jocul lor, nimeni nu schimba regulile în timpul jocului.

Înțelegea că tot ce mai avea de făcut era să dizolve totul în banalitate, să lase lucrurile să-și urmeze cursul. La fel de bine înțelegea că simplul fapt că Ștefan nu amintise de Miron după ce ei toți scriseseră acele postări de social media trebuia să însemne că undeva deasupra lui și deasupra șefului lui se luaseră anumite decizii care

modificau discursul oficial al partidului și în consecință anulau poziția lor de până atunci, îndemnând la moderație și chiar la o schimbare a poziției către admiterea vinovăției celui condamnat, dar cel mai probabil fără a da vina și pe partid. O complicație întreagă, dar, la urma urmelor, totul se putea rezolva prin tăcere câteva zile, apoi prin whataboutisme care mai de care mai elaborate, apoi prin modificări subtile ale discursului până la noi ordine pe unitate, cum se glumea în privat. Probabil banii aveau să continue să vină, propaganda trebuia să trăiască în continuare și ei erau esențiali în ecuație.

— Ștefan!

— Da, a răspuns el ca dintr-un vis, cu un pahar mare de coniac în mână.

Își turnase de băut și privea melancolic pe geam, Roxana ar fi dat orice să știe ce era în mintea lui, doar că el ridicase între ei un zid de tăcere care nu putea fi străpuns cu nimic și trebuia să aștepte.

— Vrei să te conduc la aeroport?

— Nu, iau autobuzul, stai liniștită, vorbim la telefon.

— Bine, i-a răspuns îmbufnată, gata de scandal și totuși abținându-se.

L-a lăsat în boii lui și a deschis Facebook, n-avea cu cine, nici măcar nu merita să se certe cu el. Scandalul era-n floare, ca de obicei. Cu o săptămână înainte demaraseră o acțiune de linșaj la adresa unei reviste unde doi intelectuali publicaseră o conversație în care – în mod evident, fără nicio posibilitate de negare din partea lor, deci cât se poate de vinovat – discutau despre persoanele premiate la o gală în termeni lipsiți de respect față de Legile Diversității. Practic, erau niște patibulari din sistem, universitari amândoi, care credeau că își puteau permite să calce în picioare Poruncile grupării lor de propagandă. De câteva zile îi făceau albie de porci,

le dezgropaseră tot trecutul, aflaseră şi ce mâncau acasă şi cu cine se şi cu cine nu se, scoseseră la iveală tot trecutul lor mizerabil şi foloseau orice armă pentru a-i anula în spaţiul public şi a le distorsiona imaginea, transformându-i în adevăraţi infractori şi intimidând pe oricine ar fi încercat să argumenteze raţional cu privire la cele spuse de ei. Roxana şi ai ei nu aveau îndoieli, aveau doar certitudini. De nezdruncinat. Iar când cineva le atingea în vreun fel principiile şi ideile fixe, erau în stare de crimă, nimic nu-i mai putea opri, deveneau obsedaţi de dreptatea lor şi întotdeauna circul se încheia cu învingerea totală a adversarului. A mai scris o postare în care înfiera societatea învechită şi nesimţită, dinozaurii conservatori, teroriştii patriarhatului, a folosit în cinci rânduri toate poncifele Nouvorbirii nonorwelliene şi, răcorită, a dat peste postarea unui intelectual căldicel care îşi permitea să scrie: *Împăratul e gol!*, implicând prin exclamaţia lui că toţi cei care relativizaseră mai devreme pedeapsa şi vinovăţia personajului cu pricina erau slugile împăratului. A văzut roşu în faţa ochilor, într-o clipă l-a uitat pe Ştefan şi nu ar fi putut spune cu siguranţă nici cum o chema pe ea, a deschis fereastra de comentarii şi a tastat: *Pentru un conservator şi un susţinător făţiş al discriminării, domnule profesor, păreţi cât se poate de sigur de ce spuneţi. Aş sugera să vă reconsideraţi poziţia în spiritul egalităţii şi libertăţii de exprimare.* A apăsat butonul, a postat, îl pusese la punct, acum toţi cei din gruparea ei ştiau că omul trebuia anulat şi aveau să procedeze în consecinţă. S-a gândit o clipă să-i raporteze postarea şi să scrie pe grupul privat să fie raportat de toată lumea, apoi s-a răzgândit, dându-şi seama că un scandal enorm avea să mai atenueze povestea din politică şi poate că vreo câteva zile tocmai asta trebuia făcut, trebuiau atacaţi cât mai mulţi oameni

importanți pentru a distrage atenția tuturor și a deplasa interesul către altceva.

Cu coada ochiului l-a văzut pe Ștefan dând paharul peste cap și umplându-l la loc. Nu stătea pe telefon, își închisese laptopul, nu avea nicio carte în față, stătea singur și tăcut la birou și ar fi dat orice să știe, să înțeleagă ce se întâmpla în mintea lui, de obicei era destul de vesel, jovial, mereu cu o glumiță pe buze și cu vreo afirmație de un cinism îngrozitor care să-i zdruncine din temelii lumea de convingeri nestrămutate. S-a apropiat de el, l-a luat în brațe și și-a așezat capul pe umărul lui. Dacă nu voia să vorbească, aveau să tacă împreună. A văzut ecranul telefonului aprinzându-se, avea multe notificări probabil, dar a ales să ignore totul. Și-a turnat un pahar din sticla așezată pe birou în fața lui și a rămas alături de el.

Era fiartă. Totul păruse să se liniștească, viața mergea înainte, n-o interesau pe ea poveștile lui Victor și afacerile lui și ce mai învârtea, dar, când îi sunase telefonul și soacră-sa îi spusese pe tonul cel mai mieros din lume că veneau pe la ei, înnebunise. În general, expresia „veneau pe la ei" însemna că veneau în capitală și cel mai probabil cu Victor abia dacă reușeau să se vadă câteva ore, corvoada de a-i găzdui căzând pe umerii ei. Pe mintea ei. Pe nervii ei dinainte întinși, mai ales pentru că nu-și permitea să explodeze și-și petrecea zile întregi mocnind, fumegând încet, dorindu-și să moară subit sau să se deschidă pământul și să o înghită. Ea, împreună cu Vicky și nevasta lui, dețineau pe hârtie o parte enormă a averii lui Victor. Prevăzător ca orice om de afaceri român, acesta își ținea proprietățile și banii în mai multe locuri și rudele lui se transformaseră în timp în adevărați magnați cu conturi în Elveția și firme în paradisuri fiscale și proprietăți prin toată Europa. Prin diverse inginerii

financiare, reuşea în fiecare an să scoată profiturile din zecile de firme pe care le deţinea în mod direct sau prin interpuşi fără să plătească impozite sau să plimbe banii dintr-o firmă în alta sau să-i investească în bunuri imobile, una dintre căile cele mai sigure către îmbogăţire şi conservarea averii fiind să ia banii de la stat prin diverse mijloace. Elena era deci prinsă într-o încrengătură de interese şi obligaţii pe care le ura, nu avea ce face, trebuia din când în când să-i suporte pe cei doi şi chiar să încerce să-i distreze, deşi de cele mai multe ori încercările ei se loveau de încăpăţânarea lor ca de un zid. Mai bine zis, de calicia încăpăţânată a bătrânului, pentru că soacra ei avea totuşi o minte mai deschisă şi ar fi preferat să-şi trăiască viaţa, doar că era aproape imposibil să treacă peste reflexele de avar ale soţului ei. Şi totul ar fi fost cât de cât suportabil, asta era, aveau apucăturile lor, dar ceea ce pe Elena o scotea din minţi cu adevărat era cearta continuă dintre cei doi bătrâni. Aceştia pur şi simplu nu erau în stare să schimbe trei replici consecutive fără să se ocărască şi fără să-şi reproşeze ceva, dialogul lor semănând cu un scandal infinit la care trebuia neapărat să participe oricine se întâmpla să fie de faţă. Exasperată de băutura lui şi de pasiunea de a repeta vreo glumă la infinit, bătrâna îl boscorodea din orice şi ţipa la el dinainte să deschidă gura, transformând viaţa celor din jur într-o succesiune de stări de penibil şi în dorinţa irepresibilă de a fugi cât mai departe de aşa-zisul dialog dintre ei. Pe de altă parte, în atâţia ani Elena înţelesese că, dincolo de aparenţa conflictuală, cei doi se înţelegeau relativ bine şi în momentele esenţiale păreau să acţioneze ca un singur om, asta în timp ce continuau să-şi arunce jigniri. Urmau deci pentru ea zile grele, cu atât mai grele cu cât ştia dinainte că Vicky iar avea nişte planuri numai ale lui şi nu avea să tacă până

nu obţinea ce-şi dorea, asta era imposibil. Dacă nu mai reuşea să ajungă la Miron, lucru limpede de pe acum, avea să facă presiuni să ajungă la Costin şi aveau să se apuce de băut amândoi şi avea să fie scandal, ca de fiecare dată când venea pe acolo şi se lăsa cu vreo beţie de trei zile. Se gândea să fugă. Să-şi ia câmpii, să plece la vreuna dintre casele de la munte şi să aştepte liniştită acolo până când trecea furtuna, doar că pentru asta trebuia mai întâi să se sfătuiască cu Victor şi era aproape sigură că nu avea să-l vadă în acea zi, ceva îi spunea că avea foarte multe aşa-zise treburi şi nu ştia foarte clar când avea să-şi facă apariţia acasă.

Elena ştia. De atâta vreme ştia că din când în când Victor o înşela cu câte o femeie, încât se obişnuise cu ideea şi chiar ţinea la ea, escapadele soţului garantându-i liniştea în casă. Elaborase în timp adevărate strategii ale circului domestic, strângea informaţii din diverse surse şi de fiecare dată când Victor părea pornit pe ceartă i le servea cu cel mai candid aer din lume, pe o voce mieroasă şi în acelaşi timp împăcată cu o soartă nefericită, nu pozând în victimă, ci devenind una cu rolul ei de femeie care trăia singură de dimineaţa până seara şi când îl lovea pe vinovatul din faţa ei nu avea nicio milă. Victor se replia imediat, îi oferea cadouri care de care mai deosebite şi mai scumpe, şi mai inutile, îi ţinea adevărate discursuri motivaţionale în care îi promitea că nu avea să se mai întâmple şi, începând cu acea zi, cu acea oră, cu acea secundă, el avea să fie un soţ exemplar, pâinea lui Dumnezeu, ba chiar şi cuţitul. Nu-l credea. Nici el nu o credea că-l crede. Dar era circul lor domestic şi amândoi trebuiau să continue să alerge pe rotiţa de hamster care era căsnicia lor, posibilitatea ca fiul lor să rămână fără vreunul dintre părinţi fiind dinainte exclusă şi de neimaginat.

Era adevărat, cu câţiva ani în urmă, căsnicia lor fusese la un pas să se încheie şi nu din vina ei, ci tot din a lui Victor, care se îndrăgostise de o pitipoancă mai tânără decât ea cu vreo 15 ani şi practic se mutase într-un apartament pe care i-l cumpărase ordinarei în Cartierul Francez. Elena suferise cât suferise, apoi, într-o zi, se dusese peste el la firmă şi îi făcuse un scandal monstru de faţă cu tot boardul de directori. Victor rămăsese neînduplecat. Fără opţiuni şi refuzând categoric ideea de a rămâne singură şi bogată şi în acelaşi timp a-i distruge copilului iluzia unei familii, îşi călcase pe suflet şi îl sunase pe Miron. Ca prin farmec, bătrânul îşi făcuse apariţia la uşa ei în jumătate de oră şi vorbise cu ea serios, ca între adulţi, lucru care nu se mai întâmplase până atunci. Îi ceruse liniştit să-i spună numele femeii cu care locuia Victor, scosese telefonul şi-l sunase pe Costin. La fel ca şeful lui, acesta îşi făcuse apariţia la ea în casă, fusese prima şi ultima dată când o vizitase, dar scurt şi la obiect, venit să rezolve problema. Cu două căni aburinde de ceai în faţă şi cu ţigara de foi a lui Costin fumegând între ei, cei doi încercaseră să o liniştească şi îşi împărţiseră rolurile: Miron avea să discute cu Victor, Costin avea să se ocupe de restul problemei, cum foarte fin se exprimase. Elena nu aflase detaliile continuării poveştii. Imediat ce plecase de la ea, Miron îi spusese şoferului să-l ducă la firmă la Victor. Intrase peste el în birou fără nicio ceremonie, se aşezase pe scaunul din faţa lui şi îl luase la înjurături în mod direct, spumegând, ameninţându-l cu toate relele din lume şi în pauze explicându-i limpede că divorţul de Elena nu era o opţiune şi, pe scurt, la cea mai mică mişcare în direcţia respectivă, îl mânca de viu şi îl lăsa muritor de foame. Victor nu îl văzuse niciodată atât de pornit, la un moment dat crezuse că avea să-l pocnească şi chiar

se temuse ca bătrânul lui prieten să nu facă vreun atac de cord sau vreun accident vascular. Privindu-l cu venele umflate pe tâmple şi cu ochii ieşiţi din orbite, pornit ca niciodată, muşcând din ţigară şi dând cu pumnul în birou ca un apucat, Victor chiar începuse să se teamă. Şi pe bună dreptate. Pe de altă parte, Costin, mai puţin înclinat spre scene dramatice şi mult mai pragmatic, dăduse câteva telefoane, îi făcuse fetei dosarul în mai puţin de un sfert de oră şi se înfiinţase la ea la uşă. Se purtase cu ea deosebit de ceremonios, acceptase o cafea, vorbise despre vremea de afară (o zi superbă de vară, cu nori foarte frumos conturaţi pe cer, ca într-o pictură de Rafael), apoi îi spusese cât se poate de blând să-şi facă bagajele pentru că la aeroport o aştepta un avion şi avea treabă. Fata încercase să se opună, el îi enumerase liniştit toate lucrurile pe care le ştia despre ea şi îi promisese solemn că, în cazul în care nu era înţeleaptă, fratele ei şi toată gaşca lui aveau să fie ridicaţi chiar în acea zi prin bunăvoinţa unor oameni de bine care întâmplător erau procurori şi aveau să rămână în arest până când ea devenea mai înţelegătoare. Pusă în faţa faptului împlinit şi ştiindu-l pe om de la televizor şi din presă, fata acceptase milioanele pe care acesta i le oferea cu nonşalanţă, renta lunară, apartamentul din Ibiza şi alte avantaje cât se poate de practice şi dispăruse. Costin rămăsese singur în apartamentul ei cu vedere la lac, îşi sunase şeful şi îi raportase succesul operaţiunii, apoi plecase pe jos spre sediu. Totuşi, pe drum îl sunase pe Victor. Îi explicase în mod cât se poate de deschis şi cult ce se întâmplase cu nici o oră în urmă, îi spusese limpede că fata era deja în avion şi nu avea sens să încerce să o recupereze, apoi încheiase cât se poate de brusc:

— Domnul meu, fata asta sare pe primul pulărău tânăr care-i iese în cale în secunda în care aterizează,

fiţi rezonabil, e lumea plină de oportunităţi, de ce să ne împiedicăm de detalii neplăcute?

Victor lăsase telefonul din mână şi îl privise pe Miron, încă în biroul lui.

— Bine, mă, îi spusese, facem cum vreţi voi. Hai să bem ceva.

Elena nu aflase toate detaliile poveştii, nici nu ţinuse neapărat, cert e că în aceeaşi seară Victor se întorsese acasă mort de beat şi ei doi nu mai discutaseră niciodată subiectul, fiecare dintre ei alegând să-şi consume energia în alt fel şi în timp uitând povestea sau prefăcându-se că o uitaseră.

Nu ştia exact de ce îşi amintea mereu aceeaşi scenă penibilă, fuseseră şi altele, dincolo de avere şi faimă, viaţa ei cu Victor nu fusese niciodată una minunată şi erau sute de scene pe care şi le-ar fi putut aminti, dar de fiecare dată când devenea victima părinţilor lui îşi amintea aceleaşi detalii şi îşi spunea că măcar de dragul unei replici de-a lui Miron şi tot trebuia să-i rabde. În ziua aceea de pomină, bătrânul îi spusese o vorbă pe care nu o uitase. Liniştit ca întotdeauna, bându-şi ceaiul şi fumând ţigară de la ţigară, cum făcea de obicei, o privise lung când îi spusese că voia să-l sune pe Vicky şi să-l cheme să vorbească el cu Victor. În puţine cuvinte, inexpresiv, dar perfect asumat, Miron îi spusese că asta l-ar fi omorât pe amărât şi că exact din acea cauză era el acolo, ca să nu-şi vadă prietenul mort de inimă rea. Familia lor şi mai ales nepotul erau tot ce avea pe lume, îi spusese Miron. Nu se făcea. Iar acum îl aştepta pe acelaşi bătrân, aştepta glumele lui proaste, aştepta momentul când avea să se apuce de băut şi nevastă-sa avea să înceapă să urle la el şi să-l facă albie de porci, aştepta replicile lui repetitive şi eternul discurs despre banii care nu trebuie aruncaţi pe geam, ci trebuie întotdeauna

păstraţi sau investiţi în lucruri care la rândul lor aduceau bani, aştepta şi se gândea relativ liniştită că asta era viaţa şi ar fi fost puţin mai fericită dacă bătrânul măcar ar fi renunţat la ţigările lui ieftine şi nu i-ar fi împuţit casa la fiecare vizită sau ar fi înţeles să bea băuturi mai scumpe, duhoarea care venea constant dinspre el scoţând-o din toate răbdările. Şi tusea, tusea lui şi mersul clătinat până afară, unde scuipa din toţi bojocii o flegmă maronie care nu anunţa nimic bun. Şi felul în care mânca cu degetele, felul în care înmuia pâinea în sosuri, toate micile apucături pe care nu le suporta, dar care veneau la pachet cu siguranţa căsniciei ei. Ce altceva îşi mai putea dori, în afară de o relativă siguranţă?

De cealaltă parte a baricadei, la câteva epoci şi câteva milioane de kilometri distanţă, bătrânii o iubeau şi o urau în acelaşi timp. O iubeau pentru că era mama nepotului lor, pentru că în preajma lor Victor îşi juca perfect rolul de soţ, pentru că întotdeauna îşi aducea aminte de zilele lor de naştere, îi ducea pe la doctori, le ţinea companie când copilul lor era prea ocupat ca să stea cu ei, le cumpăra cadouri, făcea totul pentru a păstra aparenţele şi nici măcar o dată nu-i repezise, lucru care nu putea fi spus despre turbatul celălalt, care imediat îşi pierdea răbdarea şi făcea circ cu ei. O iubeau pentru că aşa trebuia, pentru că lucrurile trebuiau făcute întotdeauna într-un anume fel şi a-şi iubi nora era pentru ei o obligaţie dictată de bunul-simţ, de a fi în rândul lumii, chiar de învăţăturile creştine pe care ţineau neapărat să pară că le urmau. În mintea lor, conformismul era temelia lumii, nu se făcea să-i vorbească lumea sau să le fie ruşine de ceva şi pentru asta se purtau întotdeauna bine cu toţi.

Dar dacă bătrânul Vicky o iubea aproape sincer, el crezând în alegerile lui fiu-său ca în sfintele moaşte şi

refuzând să înţeleagă orice adevăr care i s-ar fi pus în faţa ochilor şi i-ar fi negat vreo convingere, nevastă-sa o ura uneori până la lacrimi, până la disperare. Din punctul ei de vedere – singurul care conta în lumea asta –, Elena îi furase copilul. Prinţul ei pe cal alb, copilul deştept şi bogat care conducea limuzine şi avea mii de angajaţi şi milioane. Comoara ochilor ei, singurul motiv pentru a trăi. Ei bine, boccia asta fardată şi – era sigură, băga mâna-n foc – operată şi-n cur îi luase copilul şi numai din cauza ei el nu îi vizita aproape niciodată şi, mai grav, nu le dădea niciodată nepotul în grijă. Auzi, ea-şi angajase bonă, chemase în casă o străină care să aibă grijă de copil, că ei, bătrânii, erau ciumaţi şi proşti şi n-ar fi fost capabili să vadă de un ţânc şi pentru asta Magda ar fi văzut-o moartă în faţa ochilor, nepotul ei fiind echivalentul copilului ei, unul şi acelaşi lucru, lumina ochilor ei, sensul vieţii. Poate că era femeie de treabă, îşi spunea uneori, poate că nu avea nicio vină pentru toate relele pe care i le făcea ei, că Vicky oricum era prost şi nu înţelegea niciodată nimic, dar nimic nu o putea scuza şi bătrâna n-o putea suferi, imediat ce intra la ei în casă, se întuneca, se încrunta, se aşeza în colţul ei şi vorbea numai întrebată sau când era neapărat nevoie să-l ocărască pe beţivul de bărbatu-său, care niciodată nu avusese nimic în cap şi de la care la 70 de ani oricum nu mai avea aşteptări. În plus, păcat capital, de neiertat din punctul de vedere al ambilor bătrâni, Elena nu suferea să meargă la ei la ţară şi nu dădea doi bani pe averea lor de acolo, lucru care în mintea lor o transformase pentru totdeauna într-o încrezută şi într-o proastă care nu ţinea la avere şi care avea să le ruineze copilul.

Doar că în acea zi Elena nu avea chef să stea cu ei în casă, nu se simţea în stare să le facă faţă, ar fi vrut să

plece undeva departe şi să se întoarcă după plecarea lor. Toată povestea aia cu maşina care o urmărise îi lăsase un gust amar, se mai destinsese la terasa din parc şi acum îi aştepta pe cei doi să o termine cu tăcerile sau, dimpotrivă, cu discuţiile lor întotdeauna la fel. Curajoasă peste fire, pentru că era destul de conştientă că Victor nu avea să apară acasă prea curând şi oricum nu-i putea imputa că nu-şi mâncase zilele cu ei, a luat decizia să-i ducă la mall la cinci minute după ce intrau în casă, apoi să-i târască la un restaurant şi într-un final să-i obosească atât de tare, încât să nici nu le simtă prezenţa în casă.

În biroul lui Costin era în continuare linişte. Victor stătea picior peste picior şi privea pe aceeaşi fereastră pe care privise toată ziua, neştiind exact ce să facă şi nici ce să spună. Lucrurile păreau destul de limpezi, dar o întrebare nu-i dădea pace şi, privindu-l atent pe Costin, cu o intensitate aparte pe care toată ziua încercase să o evite, a spus:

— O singură chestie: tu ai fost?

Privirea sa urmărea fiecare mişcare de pe faţa netedă a celui din faţa lui, îl scana. Voia să ştie şi nu era foarte convins că avea să audă adevărul, aşa că încerca să-l compună din mimică, din mişcările involuntare ale celui cu care vorbea, dintr-o eventuală intonaţie disonantă, din orice i-ar fi putut transmite ceva.

Costin l-a privit lung, pe faţa lui s-a zugrăvit un sentiment care putea fi suferinţă, dar în acelaşi timp era şi neîncredere şi ofensă în faţa unei întrebări care era o afirmaţie, nu se înşela în privinţa asta.

— Nu, a venit răspunsul sec.

— Atunci cine?

Costin a ridicat mâna grăsuţă în care ţinea nelipsitul trabuc, a desenat un semicerc prin aer, a ţinut-o câteva

secunde nemişcată în dreptul umărului, a aşezat-o pe genunchi, l-a privit drept în ochi.

— Nu ştiu şi tu nu ai să mă crezi.

— Cum dracu' să te cred?

— Uite aşa, Victor, să mă crezi. Mă cunosc cu omul ăla de o viaţă, am construit imperii împreună, aproape 30 de ani am ştiut totul unul despre altul şi tu vii acum şi spui prostia asta.

— Nu pot să cred altceva, i-a retezat Victor replica.

— E problema ta. Strict a ta, nici măcar nu pot să mă supăr pe tine pentru asta. Aş putea să te întreb la fel: tu ai fost?

Victor a izbucnit într-un hohot de râs nebun, s-a ridicat, a făcut doi paşi spre fereastră şi s-a oprit brusc.

— Hai că o dăm în diverse. De unde mama dracu' să am eu relaţii să pun la cale aşa ceva?

— Victoraş, tu cu cine îţi închipui că stai de vorbă aici? l-a întrebat celălalt pe un ton calin, de parcă i-ar fi vorbit unui copil. Se poate să nu ştiu chiar totul despre tine, deşi mă îndoiesc, dar ştiu că nu eşti tocmai un neica nimeni şi ai avea toate motivele să scapi de tinichele.

— Hai, domne, să lăsăm prostiile astea, i-a spus Victor sec. Tu şi ăla din servicii. Şi cine ştie ce căcat cu ochi din teritoriu care voia să scape de dracu' ştie ce dosar şi l-a vândut. Şi tu ai stat şi te-ai uitat sau chiar ai participat ca să nu te ia şi pe tine.

Costin l-a privit lung.

— Şi când ai fi putut să faci şi să dregi, că sigur ai fi putut, te-ai dat rănit şi uite cum se duce Miron la puşcărie ca să scăpaţi voi toţi.

— Serios? l-a întrebat celălalt pe un ton ironic.

— Serios. Oi fi eu mai de la ţară, mai din afara politicii, da' ştiu că toţi aveţi belele şi cam asta ar fi explicaţia.

— Pe bune?

Victor începea să fiarbă, se sufoca, încerca din răsputeri să se controleze şi să nu-i spargă faţa adversarului său. S-a aşezat la loc pe scaun, şi-a aprins o ţigară, şi-a pus mâinile pe genunchi şi a privit în pământ cu obidă. Nu era nimic de făcut, nu mai era nimic de făcut, asta ştia clar, dar măcar dacă i-ar fi spus adevărul, să ştie şi el, să nu moară prost. Atât. Un minut de adevăr, două vorbe şi era dispus să o ia de la capăt ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, oricum faptul era consumat şi nu se putea face nimic, nu atunci, nu în ziua aia, dar adevărul i-ar fi dat încredere în omul din faţa lui şi l-ar fi motivat să rămână în joc. A ridicat privirea din podea fără să spună nimic, şi-a pus un picior peste celălalt şi l-a fixat cu privirea pe bărbatul din faţa lui.

— Victor.

I-a rostit doar numele, simplu, aproape părinteşte.

— Uite cum stă treaba, hai să-ţi zic ce înţeleg eu din poveste, dacă înţeleg bine. Şi pentru prima dată în atâţia ani nu sunt sigur că înţeleg bine. Dosarele astea ale lui Miron au fost de la început o chestie obişnuită, toţi oamenii din politică le au, toţi ne vânăm unii pe alţii şi încercăm să ne dăm la o parte, nimic nou. Până la începutul anului am trăit convins că aveam totul sub control, că era un căcat la tavă, n-aveau să-l bage în puşcărie pentru o chestie pe care o face toată lumea, pe bune, e plină ţara de combinaţii şi şpârle, asta e.

— Mă rog, a punctat Victor. Să zicem.

— Ce să zicem? Am şi aci în clădire vreo patru-cinci care construiesc palate, în fine, nu contează.

L-a privit în ochi, a continuat.

— Pe la începutul anului, aşa, am început să am semnale. Îi sunam pe ăştia din justiţie, îi invitam la mese, la vânătoare, aveau treabă toţi. Mă întâlneam cu băieţii şi fetele din servicii, prieteni buni de altfel, evitau orice

propunere, nu voiau nimic de la mine, de la noi. M-am prins imediat. M-am pomenit pe la nişte mese cu ăia din opoziţie, invitat de ei, am băut împreună, mare prietenie, mă, da' mare, i-am povestit şi lui Miron, a ridicat din umeri, a zis du-te, ce ai de pierdut, poate mai aflăm câte ceva de la ei.

— Adică ştia?

— Ştia, ce aveam de ascuns, nişte băute, mai un restaurant pe-aci, prin zonă, mai vreun club, nimicuri.

— Aşa.

— Şi-ntr-o seară vine Theodor ăsta la mine, eram la Clubul Diplomatic, şi-mi ţine o întreagă teorie despre Rusia, alinierea la valorile europene, bălării, vorbea cu mine de parcă aveam doi ani şi nu prea ştiam unde bătea, i-am tăiat-o scurt, l-am întrebat. Mi-a răspuns scurt, l-ai văzut cum vorbeşte, zici că-n pizda răspizdii mă-sii e oracolu' din Delfi, zice panarama: Trăim convinşi că vreţi să apropiaţi ţara de Rusia, stimate domn. M-am uitat la el, m-am uitat la mine, i-am dat-o scurt: Băi domne, e propagandă, ce căcat, zicem şi noi opusul lucrurilor pe care le zic ăilalţi, ce-ţi veni? Ăsta că nu, că ştiu ei, că s-au informat. Băi, dacă-ţi spun că eşti prost informat, ce sunt poveştile astea? S-a uitat la mine aşa, lung, îşi închipuia că mă intimidează, că am ceva de pierdut – ai zice că sunt mai bine informaţi ăştia –, a zis: Aveţi grijă să nu intraţi şi dumneavoastră în vizor, domnul meu. M-am agăţat de cuvântul *şi*, am priceput unde bătea, i-am mai explicat o dată cum vedeam eu treaba, nimic, catâr, bou. A ţinut-o p-a lui ca înecatu'.

— Păi, şi Miron?

— Stai să vezi drăcie. Am plecat de acolo, discuţia nu durase decât câteva minute, l-am sunat pe ăsta. Termină, mă, mi-a zis, ce dracu', doar suntem înţeleşi cu oamenii ăştia, n-o să facă vreo nefăcută. Băi, zic,

încep să am îndoieli. E, pe dracu'! Lasă-l, mă, vorbesc eu cu el zilele astea, ne cunoaştem de-atâta vreme.

— Aşa, a făcut Victor.

— Şi au vorbit. S-au înţeles buştean. Ăia au ţinut-o langa cu dosaru', ăstălalt a luat-o pe pustii cu ale lui, croit să-i facă muci, să le arate el cine e mai tare. Restul, ştii.

— Ştiu. Şi n-ai mai încercat să vorbeşti cu el?

— Pereţi. Vorbeam pe aici cu pereţii, presa o ţinea langa, ăia mici o ţineau cu manifestaţiile, el se făcea şi mai al dracu' şi nu-nţelegea deloc că se duce de-a dura. Ai văzut şi tu circul, ne-a băgat pe toţi în rahat până la gât şi nu asculta de nimeni şi eu, Victore, de la un punct încolo n-am mai ştiut ce să fac. Încercam să-mi văd de ale mele, să fac afaceri, să mă ţin de planuri, să nu ne certăm cu ăştia din teritoriu, eu pe-o parte, ei pe alta, n-aveam cu cine, la un moment dat m-am dat bătut şi i-am lăsat pe toţi în boii lor. Ce să le zic? Bă, aţi înnebunit, ne bagă ăştia pe toţi în puşcărie? N-auzeau, nu vedeau, hipnotizaţi. Mi-am luat colacul de salvare în braţe şi am tăcut şi am dansat cum cântau ei, dar ştiam.

— Ciudată treabă, l-a întrerupt Victor, am trăit mereu convins că eşti în spatele poveştii.

— Nici gând. Încercam să-mpac şi capra, şi varza în speranţa că o scoatem cumva la capăt. Apoi au început ştirile cu copiii tuturor celor de la vârf, şi de aici, şi din teritoriu, dintr-odată au dat toţi înapoi ca potârnichile, orice numai să-şi scape odraslele, totul pân-aici. Miron a rămas singur cu visul lui de a-i învinge, s-a ales prafu'.

— Şi-acum?

— Şi-acum ce?

— Şi-acum ce faci?

— Nu fac.

— Cum adică nu faci?

— Nu mai fac nimic. Îl las pe ăsta să conducă pe cine vrea, că, în fond, nu mă interesează cine e preşedintele partidului cum nu mă interesează foarte tare cum e vremea în Patagonia, îmi iau catrafusele şi mă retrag elegant.

Victor n-a zis nimic, l-a privit întrebător, neîncrezător, pe buze i s-a iţit un vag zâmbet.

— Trebuie să ştii să pierzi în lumea asta. Nu te mai uita aşa, vorbesc cât se poate de serios. Mai am de trăit câţiva ani, pot sta liniştit undeva la munte, a spus zâmbind, îmi scriu memoriile, admir peisajul.

— Şi-atunci de ce făceai planuri cu mine şi cu Theodor pe aici?

— Ei, i-am spus ce voia să audă. E surpriza mea pentru el, să se înţeleagă cu cine-o vrea, cu mă-sa, cu mine nu. Eu la povestea aia nu pun botul, nu mă amestec în alianţe din astea, nu, mulţumesc, am de admirat nişte brazi. Şi, indiferent cât se crede de stăpân pe situaţie, am să i-o coc. La foc mic, îl aştept.

Privirea îi îngheţase, a fixat un punct de pe perete şi a tăcut.

Victor a tăcut şi el, nu voia să intre în acel război, vânase prea mulţi cai pe pereţi pentru o singură zi şi ideea de a se lupta cu Theodor şi oamenii lui nu îl amuza deloc, doar că pe Costin îl credea în stare de aşa ceva şi se aştepta la orice. Nu avea să se implice.

Prin uşă s-a iţit capul lui Robert. Costin tocmai se pregătea să mai spună ceva, şi-a privit trabucul stins şi l-a aprins la loc. Robert a intrat, şi-a reluat locul la măsuţa din dreptul ferestrei, le-a povestit râzând conferinţa de presă, au râs şi ei, era de râs. Chiar dacă era de plâns. Apoi a spus:

— Victor, eu plec câteva săptămâni în Franţa. Am telefonul cu mine dacă e nevoie de ceva.

— Combinații, mă nebunule? l-a întrebat cu un rânjet pe buze.

— De capă și spadă, a răspuns Robert misterios.

— Tăvăleli primejdioase? l-a întrebat Costin, zâmbind.

— Mai mult tăvăleli decât primejdioase, da' orișicât.

— Tânăr băietu'?

— Așa și-așa.

Au tăcut cu toții, Victor ar fi vrut să-l mai întrebe niște lucruri pe Costin, dar înțelegea perfect că discuția lor nu putea continua de față cu Robert. Mai era timp și altă dată, nu intrau zilele în sac.

— Domnilor, eu mă duc să asigur escorta, ne vedem.

— Aud că e o chermeză la tovarășii tăi în cartier diseară, i-a spus Costin pe neașteptate.

— Este.

— Să-i zici ăluia să treacă pe la mine până nu plec de aici, mâine.

— Bine, i-a răspuns Victor sec.

Robert l-a privit ieșind din birou. Lat în umeri, cu pas vioi ca întotdeauna. Aproape mai lat decât ușa. L-a privit și pe Costin, grăsun, scund, plin de el, cu mâinile încrucișate pe burtă, privind în gol, undeva departe, spre lucruri numai de el știute. S-a ridicat, și-a turnat un pahar, l-a dat peste cap și apoi și-a mai turnat unul și s-a așezat pe scaunul lui din dreptul măsuței, savurându-și băutura.

— Cât o să execute? a întrebat.

— Un an, maxim un an jumate, i-a răspuns Costin.

Inspirație adâncă. Expirație. Respirație. A apucat volanul. Ceață. Frică. Frică. Din nou frică. A apăsat frâna și a pornit motorul, a privit în jurul lui ca un înviat din morți, în oglinda retrovizoare gardul din cărămidă falsă al vilei, deasupra lui clădirea elegantă de secol XIX, acoperișul roșu, stucaturile, ferestrele largi, eleganța unei lumi

apuse. El îndepărtându-se, ieşind brusc pe bulevardul cu trei benzi şi blocând traficul, traversând benzile dintr-odată fără semnalizare, încercând să-şi dea seama încotro se îndrepta. De ore întregi aştepta acel e-mail de la Ştefan şi nimic, dintre sutele de mesaje primite, nimic de la el, o tăcere de rău augur pe care nu voia să şi-o explice, pe care nu voia să o înţeleagă. Speranţa că totuşi. Undeva, dincolo de parcul uriaş, de poduri, de drumul naţional întotdeauna extrem de aglomerat, o specie de mântuire: poate că totuşi avea să fie la aeroport, poate că în cele 15 minute în care urma să parcurgă drumul avea să-l sune sau să-i scrie, poate că nu totul era pierdut, deşi în sinea lui înţelegea că totul începea să devină o uriaşă tâmpenie şi mai ales încerca să nu mai spere nimic, să lase lucrurile să se desfăşoare de la sine, oricum nu mai era nimic de făcut şi, dacă nu apărea, nu se schimba nimic esenţial, el trebuia să plece, să ia o pauză, poate să dispară de tot undeva unde nu putea fi găsit de nimeni, poate să-şi schimbe numele şi înfăţişarea şi nici atunci nu era sigur că n-ar fi putut fi găsit, că lucrurile pe care le ştia şi pe care atât de uşor ar fi putut să nu le afle ar fi putut vreodată să-i mai ofere vreo siguranţă.

Încerca să recapituleze ce se întâmplase, exact ce se întâmplase, şi nu reuşea. Mai ales că nu înţelegea prea bine nici rolul lui Costin şi nici pe al lui Victor, de fiecare dată când el intrase în birou tăcuseră insistent, conversaţiile dintre ei se opriseră brusc, trecuseră la banalităţi şi uneori chiar la vremea de afară şi el era destul de sigur că nu despre asta vorbiseră atâta timp, că ştiau şi poate chiar făcuseră ceva, poate chiar ei puseseră totul la cale şi tot ce văzuse el la sediu fusese o piesă de teatru foarte atent regizată, în care în afară de cei trei bărbaţi pe care îi întâlnise toţi ceilalţi erau actori care

nu-şi cunoşteau rolurile, care urmau indicaţii pe care nu le înţelegeau în totalitate şi cărora nu li se puteau opune cu nimic. Ce-ar fi fost, de exemplu, dacă atunci când fusese trimis să împartă plicurile ar fi spus Nu, eu am un avion de prins şi nu am timp? Probabil l-ar fi trimis pe secretar, nicio treabă. Ce-ar fi fost dacă înainte ca prim-ministrul să intre în sala de conferinţe l-ar fi luat deoparte un minut şi i-ar fi spus – nici el nu ştia exact cu ce cuvinte – să continue linia de comunicare a partidului şi să stârnească un scandal enorm, cu consecinţe incalculabile acum? Să-i fi spus că Victor şi Costin erau de vină pentru tot şi trebuiau executaţi public şi el să fi făcut asta, să fi vorbit în direct la televiziune despre trădarea din interiorul celor mai înalte structuri ale partidului şi să fi amintit, să fi subliniat că exact în acele clipe serviciile erau în clădire şi participau cât se poate de activ la răsturnarea guvernului, la ceea ce fără îndoială se voia a fi o lovitură de stat pusă la cale pentru a distruge ordinea şi viitorul ţării, în fond, orice prostie de genul ăsta? Ce-ar fi fost, punând problema altfel, ca el însuşi să le fi transmis alte ordine celor care primeau plicurile, să fi dejucat toate planurile din biroul numărul doi şi să fi umplut presa şi social media cu o teorie atât de îngrozitoare, dar nu cu totul incredibilă, conform căreia tot ce se spusese înainte de la tribuna partidului fusese cât se poate de adevărat şi, iată, efectele se vedeau chiar atunci, după atâţia ani în care nimeni nu fusese pedepsit pentru nimic, lovitura fusese executată chiar la vârf, planul conspiraţioniştilor fiind acela de a acapara ei înşişi puterea şi de a da ţara exact pe mâinile celor de care pretindeau că o salvau? Să fi făcut asta, să fi aruncat în aer toată construcţia lui Costin (da, era convins că el fusese, nimeni altcineva, doar Costin putea fi atât de diabolic încât să facă aşa ceva). Să-l fi pus în faţa faptului

împlinit în câteva minute doar de dragul artei, el neavând nimic de câştigat sau de pierdut, pentru că oricum avea biletele de avion cumpărate şi nu-l mai interesa.

Sau altfel: ce-ar fi fost dacă, în timp ce Victor şi Costin îşi vedeau de ale lor în birou, el s-ar fi dus peste Miron (în eventualitatea, desigur, că Miron nu ar fi părăsit deja sediul) şi i-ar fi povestit ce văzuse într-o îngrozitoare a clipei străfulgerare, da, exact cu expresia asta, iar bătrânul s-ar fi ridicat încruntat de la birou, l-ar fi bătut pe umăr cu o privire plină de încredere, ar fi străbătut cu paşi măsuraţi holul şi nu, nu ar fi intrat în biroul numărul doi, s-ar fi dus direct în sala de conferinţe şi de acolo, convins că toţi ceilalţi îl urmăreau, că o ţară întreagă era cu ochii pe el, ar fi ţinut un discurs magistral, ar fi creat în câteva minute una dintre acele capodopere ale elocvenţei care traversează secolele şi intră în manualele de retorică? Dacă ar fi spus adevărul, tot adevărul pe care îl ştia el despre toată lumea, tot ce aflase în atâţia ani de politică, tot ce i se spusese şi tot ce făcuse el însuşi împreună cu cercul lui de intimi, dacă ar fi demolat punct cu punct orice teorie care-l învinovăţea şi acolo, în liniştea de mormânt proaspăt deschis a sălii, ar fi enumerat cu precizia unui ceasornic toate relele de care se făceau vinovaţi ceilalţi, toate afacerile dubioase de la vârf, tot ce i-ar fi putut băga în închisoare şi pe ei, pe vechiul principiu Mor cu ei de gât? Dacă ar fi vorbit inclusiv despre preşedinte şi despre noua lui armată de susţinători, despre noul partid creat din nimic, dar nu chiar? Despre armatele de culturnici plătiţi să facă propagandă sau uneori nici măcar plătiţi, motivaţi în moduri cât se poate de subtile şi transformaţi fără voia sau ştiinţa lor în idioţi utili? Să fi vorbit despre nicicând rostita înţelegere de la vârf, despre alianţa neştiută dintre toate partidele în scopul spolierii tuturor, despre zecile şi sutele

de mii de rude și cunoștințe angajate în sistemul de stat doar pentru că se putea, despre toate eșecurile programate ale unei democrații despre care ei (el și ei) știau tot, pe care în timp o demontaseră bucată cu bucată și o transformaseră într-o mașinărie aparent frumoasă, dar care nu avea cum să funcționeze? Ce ar fi fost dacă? A făcut mașina să țâșnească pe lângă coloana formată la Arcul de Triumf, l-a privit zâmbind pe un polițist care și-a pus mâinile-n cap într-un gest de un tragicomic infinit, a străbătut cei 30 de metri liberi din Averescu și s-a proptit din nou în coloană. Nicio speranță să avanseze rapid totuși.

Dacă, în continuare, ar fi dat de înțeles că uriașa manifestație de susținere programată pentru acea zi avea să se desfășoare conform programului stabilit, dacă sutele și miile de autocare și trenuri ar fi pornit spre capitală, umplând până la refuz străzile și bulevardele, blocând totul, înecând lumea într-o interminabilă scandare a libertății și adevărului, așa cum le susținea el, în fond, forme ale libertății și adevărului la fel de valabile ca oricare altele, doar că ușor diferite de alte variante? Dacă și-ar fi sunat și el procurorii și prietenii din servicii și din alte structuri și ar fi făcut astfel încât Victor și Costin să fie ridicați de la sediu chiar în acea zi, târâți la audieri prin mijlocul mulțimii gata să-i sfâșie, aruncați în vârtejul justiției, umiliți, subit aneantizați, reduși la calitatea atât de dragă presei și gurii lumii de inculpat, dacă în același timp procurorii ar fi descins și la sediile altor partide, în redacții, în sediile televiziunilor, ridicând aproape la întâmplare câțiva oameni și transformându-i și pe aceștia în conspiraționiști în uralele dezlănțuite ale gloatei, în clătinările din cap aprobatoare ale celor care ar fi privit totul la televizor și în sfârșit și-ar fi închipuit că înțelegeau ceva, că în sfârșit știau adevărul, puteau pune degetul pe

elemente care dezlegau toate misterele şi în sfârşit erau informaţi? Dacă el însuşi, de la conferinţa de presă, ar fi chemat forţele de ordine să-l ridice de la sediu, obligându-i prin aceasta să-l transforme într-un martir, într-o victimă nevinovată, purtată cu cătuşe la mâini prin mijlocul mulţimii, urcată apoi în dubă şi dusă spre închisoare prin mijlocul propriilor susţinători dinainte sfătuiţi să nu intervină, să nu mişte un deget, să nu-l elibereze din mâinile îngrozitoarei camarile care voia să-i ia puterea?

Sau, altfel, dacă ar fi ieşit în Piaţa Victoriei şi ar fi ţinut un discurs în care ar fi spus adevărul, adevărul lui, refuzând să se predea autorităţilor şi – printr-o repetiţie pe care pentru moment nimeni nu ar fi sesizat-o – cerând să fie judecat de un tribunal al poporului care îl alesese, prin voturile căruia câştigase tot ce avea?

Dar nu, şi-a spus Robert, era prea mult, în esenţă, povestea ar fi putut continua altfel, nu aşa, chestia cu discursul în Piaţa Victoriei era un pic cam mult, nu, altfel. Astfel: Dacă, însoţit până la poarta închisorii de mulţimi, parcă purtat pe braţe de poporul lui supus şi loial, într-o procesiune funerară de proporţii apocaliptice, s-ar fi oprit o clipă în spaţiul dintre dubă şi poartă, i-ar fi privit tăcut, îndurerat, ca o adevărată victimă a sistemului împotriva căruia întotdeauna luptase, doar i-ar fi privit în linişte, adunând în privirea lui suferinţa imemorială a tuturor victimelor politicii, în acele câteva clipe transformându-se în simbolul absolut al libertăţii, în omul providenţial pentru care merita ca masele să lupte şi la nevoie să moară, în expresia absolută a martirului? Dacă, în urma acelei clipe, modificând orice istorie până atunci sigură, repunând în discuţie categoria postadevărului şi printr-o aruncare de zaruri perfect măsluită anulând orice fugară certitudine de până atunci, mulţimile ar fi explodat, ar fi luptat cu forţele de ordine şi cu susţinătorii

celorlalţi, ar fi transformat ţara în câmpul de bătălie al unui război civil, ar fi răsturnat orice democraţie şi într-un final apoteotic, după săptămâni de moarte şi oroare, l-ar fi scos din închisoare şi l-ar fi purtat în triumf până la Palatul Prezidenţial, încredinţându-i puterea şi prin asta destinul lor?

Dacă, în vârtejul acestor evenimente, Robert ar fi devenit mâna lui dreaptă – în fond, nu ar fi fost nici primul şi nici ultimul jurnalist care-şi arăta adevărata faţă şi intra în mod deschis în politică –, ar fi devenit numărul doi în ţară, stăpânul absolut al tuturor sistemelor de comunicare, şef al unei inevitabile viitoare cenzuri, un om împlinit, mare, puternic, bogat peste orice măsură, în sfârşit realizat, aşa cum oricine şi-ar fi dorit să fie? Dacă, în urma unor alegeri anticipate şi dinainte câştigate, Robert ar fi devenit prim-ministru, ocupând în sfârşit în lume locul pe care-l merita? Dacă, dar numai dacă, şi-a spus cu tristeţe, toţi cei care niciodată nu i se supuseseră ar fi venit la el în genunchi, implorând iertare, măcar o privire îngăduitoare din partea omului puternic care ar fi devenit, oferindu-i totul atunci când nu mai avea nevoie de nimic, plângând şi smulgându-şi părul din cap în amintirea nenumăratelor momente când ar fi putut să-şi dea seama cine era el cu adevărat, dar n-o făcuseră? Dacă, reluând un gând părăsit mai înainte şi nici măcar schiţat în improbabila înlănţuire de evenimente care i se derulau prin minte, el ar fi devenit un bărbat demn de iubire? Demn să existe şi altfel decât în anonimatul liniei a treia sau chiar a patra a unui partid, şi altfel decât ca slugă a celor puternici, şi altfel decât umil executant al ordinelor unor oameni ale căror adevărate motive nu le cunoştea şi care niciodată nu aveau să-i spună adevărul lor, pentru că pur şi simplu era prea mic, prea nesemnificativ, prea uşor de înlocuit?

L-a smuls din reverie un e-mail afişat pe ecranul maşinii:

Dragă Robert,

Ne vedem la aeroport la ora stabilită.

Cu drag,
Ştefan

Toate gândurile i s-au şters din minte. Apocalipsa s-a stins ca un băţ de chibrit uitat într-o scrumieră, politica s-a evaporat ca un fum, adevărul s-a dus dracului, acum exista un singur adevăr, dragostea lui, scopul vieţii şi chiar al morţii, singurul lucru care conta cu adevărat. *Dragă, cu drag,* deci accepta propunerea lui, avea să-l însoţească, avea să fie al lui. Cuprins de duioşie, sugrumat de sentimente, nu mai ştia ce să facă cu mâinile. Simţea nevoia să coboare din maşină şi să urle, să sară în sus, să-şi cânte fericirea pe străzi, să spună întregii lumi cât de bine se simţea şi cât de mulţumit era de viaţa lui. În acele clipe îl iubea pe Ştefan atât de mult, încât nimic, absolut nimic altceva nu mai conta. I-ar fi dat totul, i-ar fi oferit lumea, el era singurul viitor imaginabil, tot ce îşi dorea pe lume. El era Universul.

A condus exuberant pe ultimii câţiva kilometri care-l despărţeau de terminal, era atât de fericit, încât saluta avioanele care decolau şi aterizau şi fredona un cântecel din copilărie care spunea ceva de genul: Avion, cu motor, ia-mă şi pe mine-n zbor, a parcat în zona dedicată presei, şi-a luat geanta din portbagaj, a intrat în aeroport, şi-a cumpărat o cafea cu whisky şi a ieşit pe terasa de afară să fumeze. Fericit, plin de speranţă, optimist, aşa cum întotdeauna îşi dorise să fie.

Când a rămas singur, când peste întreaga clădire s-a lăsat din nou liniştea, când a simţit în nări mirosul

albăstrui al sfârşitului şi a văzut firele de praf încetinindu-şi mişcările în dâra de lumină care străbătea camera dinspre fereastră către un punct din faţa bibliotecilor, când şi-a auzit din nou gândurile mai tare, mai clar, reuşind să se adune, şi-a aprins trabucul la loc, a tras un fum în piept şi l-a suflat perpendicular pe conul luminos. A privit volutele, mişcarea fără sens a formelor albăstrui, felul în care dispăreau şi erau pe loc înlocuite de altele în curbe şi ovale de o stranie frumuseţe. Asta-şi dorise încă de dimineaţă, să rămână singur cu sine măcar câteva minute, să-şi pună gândurile în ordine. Să poată gândi fără ceilalţi, ca întotdeauna. Ca şi cum nimeni altcineva n-ar fi existat, ca şi cum toţi oamenii din jurul lui n-ar fi fost altceva decât obişnuitele obiecte lipsite de raţiune, manevrabile. Obiecte stranii, specii lipsite de inteligenţă, dar dotate cu voinţa instinctivă de a fi puternice. De a-i domina pe ceilalţi doar de dragul puterii, fără alt scop anume.

S-a ridicat greoi, obosit, depăşit de propriul corp şi de suferinţele lui. S-a gândit o clipă la pumnul de pastile luate zilnic şi la inutilitatea supravieţuirii în acele condiţii, la urâţenia sfârşitului mereu amânat, la ceea ce un prieten numise fenomenologia subitului. Da, de la un punct încolo viaţa se desfăşura sub semnul subitului, a unei banale întâmplări care putea declanşa un şir de evenimente care la rândul lor puteau aduce cu ele moartea. Lucru valabil pentru toţi oamenii, ca şi voinţa de putere. Aici era dezechilibrul care întotdeauna scăpa discuţiei, toţi puternicii mureau. Era, în fond, singurul lucru sigur în ecuaţia puterii. A scos o carte din bibliotecă şi a deschis-o la întâmplare, s-a sprijinit de corpul masiv din lemn şi a citit o pagină. Întotdeauna fix o pagină dintr-o carte luată la întâmplare, începută din mijlocul frazei şi încheiată în mijlocul unei fraze din capătul de jos, un joc

care-l amuza şi care în timp se dovedise foarte eficient în momente de derută, nu putea explica prin ce miracol.

A scos telefonul din buzunarul de la piept, l-a deblocat şi a apelat numărul lui Miron. A ascultăt sunetele aparatului, într-un sfârşit a auzit trei bipuri scurte şi aparatul a tăcut. Nici cu el nu voia să vorbească, îl evitase aproape toată ziua, era alegerea lui, avea să i-o respecte. Pentru moment. A aşezat telefonul la locul lui în buzunar şi a ieşit pe coridor, a privit rotonda cu scările în mijloc ca pe un loc nou, ca pe un deşert apărut acolo peste noapte, ca pe o lume dintr-odată nepopulată, din care toţi oamenii dispăruseră într-o clipă şi în care nu mai aveau să se întoarcă niciodată. Portretele figurilor ilustre ale partidului, mocheta persană care înconjura holul, parchetul impecabil, vopseaua gălbuie de pe ziduri, luminatorul uriaş din tavan, candelabrul fixat în textura de metal. O lume impecabilă, curată, ordonată, aşa cum trebuia să fie. Mai încolo, două uşi mai la dreapta, ştia că nu putea lipsi secretarul, el era întotdeauna acolo şi nu ar fi plecat nicăieri pentru nimic în lume, chiar dacă nu vorbea aproape niciodată şi trăia singur în biroul lui, printre acte şi monitoare. Un ciudat. La poartă sigur mai era cineva, vreunul dintre paznici aşteptând ora la care avea să iasă din tură. Nimic altceva, oamenii ăştia aveau jobul perfect, stăteau pe un scaun şi apoi plecau, nu li se cerea nimic şi erau plătiţi să facă asta.

A parcurs cei şapte-opt metri până la uşa biroului numărul unu şi a împins-o aproape cu sfială, cu un gest pe care nu şi-l putea controla, gestul celui care nu vrea să deranjeze, dar trebuie să facă asta. Chiar în faţa lui, o pată pe parchet. Ani de zile insistase să fie reparată, fusese întotdeauna refuzat, pata rămăsese acolo şi îl obseda, îşi amintea de ea şi în somn, refuza să conceapă o lume cu parchetul nereparat. Pe peretele cu uşa era

o bibliotecă la fel de mare ca aceea din biroul lui, la fel de plină de cărți, doar că aici nimeni nu deschidea vreodată vreun volum. Aici în general era liniște, prea liniște, aici de multe ori se vorbea în șoaptă și nimeni nu avea voie să facă gesturi bruște sau zgomot. În dreptul ferestrei era o măsuță înconjurată de fotolii la fel ca la el în birou, covorul era la fel, biroul era puțin mai mic și pe el nu era nimic, cu excepția măslinului perfect îngrijit care trona asupra întregii încăperi. Cu rădăcinile parțial la vedere, cu tulpina curbată într-un S perfect și cu ramurile echilibrate încărcate de frunze mici, în vârful cărora luceau bobițe de rouă, micul copac reușea să creeze o perspectivă minunată asupra grădinii, printr-o iluzie optică bine echilibrată, părând – dacă-l priveai din punctul corect, adică așezat cu fața înspre grădină, la nivelul lui – un copac secular plantat la o oarecare distanță în fața unei păduri, un copac singuratic care trona asupra peisajului și-i conferea o aură de noblețe.

Pe pereți, așezate la distanțe nu tocmai egale dictate și de dispunerea corpurilor de mobilier, dar și de ferestre și de biblioteca masivă, 14 portrete ale unui fotograf contemporan care la rândul lor aveau o poveste: fuseseră făcute în timpul unei burse la un azil de nebuni și erau imagini reale ale nebuniei și sărăciei și decăderii umane, imagini nestilizate, dar perfect surprinse ale umanului. Femei și bărbați în alb și negru, fără măcar o tentă de sepia, fețe schimonosite sau, dimpotrivă, zâmbitoare, fețe deformate de râs sau de începutul unui hohot de plâns, o uriașă metaforă a ceea ce ar fi putut fi lumea dacă ar fi fost populată de nebuni și săraci, de violatori și de ucigași, de scursurile societății. Setul de fotografii era un cadou primit de la Robert, care și el le primise cadou și nu avusese unde să le pună; șeful se îndrăgostise de ele din prima clipă și pusese să fie montate chiar în

biroul lui, unde şi rămăseseră. Un set diferit (manechine dezbrăcate sau îmbrăcate, trupuri din plastic contorsionate sau mutilate, resturi ale umanului) decora biroul de acasă al lui Costin, conferindu-i o noblețe aparte.

S-a aşezat la birou, a luat de pe o măsuță ascunsă lângă corpul masiv de mobilier o greblă miniaturală şi a nivelat pământul de altfel perfect nivelat de la baza măslinului. A încercat să tragă de o rădăcină şi să o mute măcar un milimetru din locul ei, nu a reuşit, s-a speriat dintr-odată de gestul lui şi a pus mica unealtă exact în locul de unde o luase, regretându-şi gestul ca pe un sacrilegiu. Aşa ceva chiar nu se făcea.

Costin se născuse într-o familie de nomenclaturişti. Barancea. Copilăria şi-o petrecuse în Primăverii, cartierul select al partidului comunist, într-o casă cu zece camere şi o curte enormă amenajată de o renumită arhitectă. Când un popor întreg murea de foame, părinții lui huzureau. Avuseseră orice şi-ar fi dorit pe lume, inclusiv, lucru care avea să se vadă foarte clar în personalitatea lui Costin Barancea de mai târziu, posibilitatea de-a dreptul nobiliară de a trăi fără a avea nevoie de bani. În lumea lor, totul era dinainte plătit, nimic nu costa, trăiau şi se comportau exact ca aristocrații europeni – deținând lucruri ale căror prețuri nu le ştiau şi stăpânind averi incomensurabile a căror valoare nu-i interesa. Costin studiase la cele mai bune şcoli, avusese dintotdeauna prieteni din pătura sus-pusă a societății, studenția şi-o petrecuse în Elveția şi la un moment dat – aproape firesc – făcuse parte din cercul de intimi ai lui Nicu Ceauşescu, fiul dictatorului de atunci. Nu ştiuse niciodată ce însemnau nevoile, greutățile, lipsurile, deşi nu putea spune că nu înțelesese în ce condiții trăia restul populației şi cât de grea fusese viața în România înainte de 1989 şi chiar după. Doar că – printr-un reflex al speciei sale,

cea a nobililor din orice epocă şi orice parte a lumii – alesese aproape inconştient să nu vadă şi să nu-i pese de ceilalţi. Totul îi fusese dintotdeauna oferit din abundenţă şi totul i se cuvenea, aproape că nu-şi putea imagina vieţile celorlalţi şi pur şi simplu alegea întotdeauna să închidă ochii şi să meargă mai departe fără să-i pese. El şi ai lui – un cerc relativ restrâns, câteva mii de oameni – stăpâniseră dintotdeauna ţara şi o considerau a lor în mult mai mare măsură decât orice patriot. Monarhi peste o ţară de slugi, după '89 fuseseră pentru multă vreme singurii bogaţi ai României. Milionari în dolari, proprietari peste casele în care înainte de revoluţie locuiseră gratis, în câţiva ani acaparaseră capitalul din simplul motiv că ei aveau cu ce şi ceilalţi nu. Averile lor sporiseră spectaculos nu pentru că s-ar fi priceput la afaceri, ci pur şi simplu pentru că doar ei puteau face afaceri. Ei cu serviciile, adică ce rămăsese din aparatul de securitate al statului comunist, ei cu oamenii politici, majoritatea aleşi tot din rândurile lor, pentru că altcineva nu candidase, ei cu relaţiile în străinătate şi cu puterea, pentru că avuseseră norocul să se afle la locul potrivit în momentul potrivit şi nimic nu le putuse sta în cale.

Iar Costin dintotdeauna se învârtise în acele cercuri, nu ştia să trăiască altfel, nici nu era interesat. Dacă în tinereţe fusese deputat pentru un mandat, nefăcând nimic vreo patru ani de zile şi regretând amarnic orele pe care totuşi era obligat să le petreacă în fiecare zi în Casa Poporului, mai apoi hotărâse că nu avea sens să aibă el însuşi putere, că nu i se potrivea, că statutul lui înalt putea fi menţinut şi fără a face parte din rândurile celor care vânau funcţii. Alesese în schimb să devină sfătuitor de taină al puternicilor fiecărei zile, să-şi petreacă viaţa între mondenităţi şi culisele puterii şi să-şi conserve şi chiar să-şi sporească averea fără a se expune eternelor

linşaje şi acuzaţii de la un partid la altul. Aparent era un soi de om fără însuşiri, foarte educat, stilat, afabil şi respectuos până la manierism, poliglot, autor de cărţi de politologie foarte prizate în mediile educate şi în acelaşi timp un om retras, taciturn de cele mai multe ori, în orice caz, nu vreun expansiv şi în realitate rece ca gheaţa în relaţiile cu ceilalţi. Chiar dacă ştia tot, de cele mai multe ori tăcea. Expert în arta manipulării politice, mai diabolic decât un Medici şi mai suav la nevoie decât vreun rege luminat, era cunoscut în cercurile puterii şi aproape un anonim în viaţa de zi cu zi, ducându-şi zilele izolat în enormul lui palat din Primăverii şi în sediul partidului pe care din întâmplare îl susţinea într-un moment sau altul. Nu credea în vreo orientare politică, el credea în manifestarea puterii şi în conservarea ei şi de fiecare dată îşi făcea treaba cât mai conştiincios, indiferent de tabăra în care se întâmpla să lupte. Sceptic de la natură, nihilist ca orice rafinat, ironic prin virtutea unui defect dobândit, nu se temea de nimic şi ajunsese deja la vârsta la care nu mai avea ce pierde. Căsătorit şi fericit până la 50 şi ceva de ani, deşi fără copii, după decesul soţiei se însingurase şi mai mult şi alesese să lucreze alături de Miron din simplul motiv că nu-l stresa nimeni şi putea face orice voia, nimeni nu-l obliga să facă nimic. Îşi îngrijea colecţiile de artă, îşi vedea de minunatele excursii în străinătate, în timp bifând toate muzeele importante ale lumii, când i se cerea sfatul, răspundea şi cam atât. Înţelegea lupta pentru putere a celorlalţi, dar nu şi-o însuşea. Din punctul lui de vedere, binele şi răul erau acelaşi lucru sau mai degrabă nu contau, erau doar paşi către un scop pe care îl considera legitim şi nu punea preţ pe asemenea detalii. Costin nu credea în bine şi în rău, de fapt. El credea în ceea ce trebuia să facă şi niciodată nu ar fi admis sau chiar înţeles

că uneori le făcea rău celorlalţi, nu avea asemenea sentimente, orice urmă de vinovăţie îi era străină. Trăia şi făcea. Nu mai iubea nimic, cu excepţia amintirii aproape sacralizate a soţiei lui. Nu-şi mai dorea nimic. În acea zi, singur în biroul lui Miron, nu era capabil nici măcar de o introspecţie de moment, nici măcar nu încerca să-şi dea seama ce simţea în legătură cu lucrurile care tocmai se întâmplaseră. Dincolo de bine şi de rău, privea admirativ micul copac şi se pregătea de plecare.

E drept, cu şase luni în urmă încercase să poarte o discuţie cu şeful lui. În timp mai purtase asemenea discuţii şi cu alţi şefi şi de fiecare dată îi convinsese să facă pasul înapoi care li se cerea şi prin asta îi scăpase de probleme. Doar atât le cerea sistemul acestor oameni: să facă un pas înapoi la momentul potrivit, să se retragă din funcţia pe care o ocupau şi să tacă o vreme şi, ca prin miracol, problemele lor dispăreau, dosarele se amânau la infinit, până când dispăreau şi ele şi îşi puteau trăi vieţile liniştiţi până la adânci bătrâneţi fără ca cineva să se atingă de un fir de păr din capul lor. Îi povestise lui Miron cum procedase cu ceilalţi, îi expusese pe larg, cu răbdarea obişnuită, avertismentele nu foarte voalate pe care le primise şi siguranţa din vocile celor care discutaseră cu el. Vorbise cu pereţii. Bărbatul din faţa lui nu vrusese să audă de renunţare, de retragere momentană din politică, de cedarea puterii, de nimic. Pentru câteva clipe, lui Costin îi trecuse prin minte că poate totuşi el însuşi nu ştia ceva, poate ce se spunea era adevărat şi în atâţia ani de zile el, atotputernicul, atoateştiutorul nu aflase despre vreo înţelegere de la vârful partidului şi juca un joc ale cărui reguli nu le ştia în întregime. Îi trecuse prin minte că poate, doar poate, cei care-i vorbiseră despre o posibilă aliniere a ţării la est nu jucau la cacealma, ştiau foarte bine despre ce vorbeau şi nu

făceau decât să-i transmită că acel lucru nu avea să se întâmple – indiferent de consecinţe. Îl privise pe Miron atent, cu ochii mijiţi, încercând să pătrundă dincolo de hotărârea din vorbele lui şi dincolo de motivele stupide pe care i le tot înşiruia ca unui copil. Îşi luase apoi inima în dinţi şi îi spusese curat: Dacă nu te retragi, ăştia o să te bage în puşcărie. Bătrânul îl privise senin, cu ochi goi, de fapt, nu-l privise pe el, privise prin el şi nu îi mai răspunsese nimic, trecuse la alte lucruri, din punctul lui de vedere mai serioase, şi discuţia nu fusese reluată niciodată, din acea zi cuvintele care se spuseseră sau nu se spuseseră stând între ei ca un văl prin care nu mai puteau comunica.

Îşi continuaseră totuşi colaborarea, deşi Costin se oferise să plece şi să-i lase locul lui unuia mai tânăr. Îşi continuaseră partidele săptămânale de şah şi discuţiile despre orice altceva decât subiectele pe care el le abordase în acea zi. Costin înţelesese că asta era alegerea lui şi îl lăsase să şi-o asume, era oricum conştient că nu putea face nimic şi chiar o dezvăluire publică a lucrurilor sau o lovitură de palat în interiorul partidului nu ar fi dus la rezultate extraordinare, doar ar fi zdruncinat şi mai mult poziţia partidului în sondaje şi n-ar fi folosit la nimic. Îşi pregătise deci propria debarcare cu migală, treptat se retrăsese din consiliile de administraţie controlate de partid, din funcţiile onorifice pentru care era plătit regeşte, renunţase la toate avantajele şi îşi luase propria decizie, în fond, cât se poate de potrivită cu situaţia: avea să se retragă pentru o vreme în casa de la munte sau chiar avea să plece în străinătate, alegând să nu participe la continuarea poveştii – oricare ar fi fost ea.

A învârtit bonsaiul pe toate părţile, l-a studiat, a scos telefonul din buzunar, l-a pus la loc şi a ieşit pe coridor.

A intrat în secretariat şi a cerut o cutie de hârtie de imprimantă, s-a întors, a ridicat copacul aproape cu veneraţie, l-a aşezat în cutie cu grijă, să nu lovească nici măcar o frunză. A aşezat atent ustensilele miniaturale de grădinărit în cutia lor lucioasă cu capac de sticlă, adusă special din Japonia, a închis-o, a aşezat-o pe birou şi deasupra ei a pus cutia cu planta. Avea să i-o ducă lui Miron la închisoare la prima vizită, probabil peste câteva zile sau săptămâni. Până atunci i se părea mai potrivit să ia totul acasă şi să se îngrijească el însuşi de minimele condiţii de supravieţuire necesare copacului, nu putea avea încredere în nimeni, nici nu era cazul, şi-a spus. A ridicat cutiile, le-a sprijinit cu grijă în mâna stângă îndoită, a ieşit pe coridor, s-a oprit de parcă uitase ceva, a strigat la secretar să-i cheme şoferul şi a pornit spre ieşire murmurând un Exit Ghost pe care nu-l zicea pentru prima dată, era felul lui de a-şi spune că se încheia o etapă din viaţă şi mergea mai departe. A ieşit şi s-a aşezat pe locul din dreapta-spate al limuzinei cu bagajul în braţe, refuzând net oferta şoferului de a-l ajuta.

— Ai, bă Victore, şi-o să stea mult?

— Zic ăştia că nu, de unde să ştiu eu?

— Da' cum, mă, de tocmai lui i s-a întâmplat aşa ceva, că nu înţeleeeg?

— Ete, s-mai întâmplă, ce să faci? Lasă, că n-a murit nimeni.

— Ştiu, mă, ştiu, da' aşa o ruşine...

— Haide, mă tată, că om vedea. Hai că mă duc la el.

— Ce să faci tu la el? a sărit maică-sa ca arsă de pe locul din dreapta al maşinii, aproape ţipând.

— Păi, să-l duc cu băieţii până acolo, ce să fac?

— Da' nu era mai bine, mă mamă, să nu te vadă lumea tocmai azi cu el?

— Era, da' n-am ce face.

Bătrânii au tăcut. Mai ales maică-sii i-ar fi plăcut să-i poată spune ce să facă, să-l oprească, să-l facă să nu se expună într-o asemenea situaţie.

— Auzi, bă Victore, a schimbat Vicky vorba, ţi-a adus mă-ta nişte ouă, nişte zacuscă.

— Hai, bă tată, despre asta era vorba, i-a răspuns, abţinându-se cu greu să-i închidă telefonul în nas. Pe bune acu', ţara arde...

— Păi, şi ce, acu' nu mai mănânci? i-a răspuns bătrânul pe un ton glumeţ, mulţumit totuşi că nu îi închisese telefonul în nas.

Înţelegea foarte bine situaţia, dar el făcea întotdeauna ce trebuia să facă şi trebuia să-şi joace rolul de clovn la perfecţie, chiar dacă ştia că ceilalţi se enervau şi într-un final îl dădeau dracului cu poveştile lui.

— Bine, mă, hai că închid, vorbim când ajung acasă, pa-pa.

Nu a mai aşteptat un răspuns, a apăsat scurt butonul de pe volan şi a eliberat frâna. Nu ştia care era programul, dar în mod sigur trebuia să ajungă şi taică-său şi maică-sa îi mai lipseau, în rest le avea pe toate. A privit cu coada ochiului parcela îngrădită din curtea sediului, printr-o combinaţie pe care el nu o ştia foarte bine – probabil o datorie la vreun rechin imobiliar, vreun favor, ceva –, o bucată de 20 pe 20 de metri trecuse din proprietatea statului în proprietatea unui privat cam obscur (cu siguranţă în acte nu era proprietarul real) şi exact acolo, în buricul târgului, urma să se construiască un bloc cu trei etaje, un boutique extrem de scump, care avea să-l îmbogăţească pe proprietar încă din faza de proiect. I-ar fi plăcut, de dragul artei măcar, să aibă şi el nişte firimituri de-acolo. Nu-l chemase nimeni la combinaţie şi chiar nu era momentul. A privit harta de pe ecranul

mașinii, totul era roșu, stradă cu stradă; a tras de volan, urmând indicațiile, și s-a oprit după nici 30 de metri într-o coadă de mașini ai căror șoferi probabil încercau să facă același lucru ca și el, să străbată centrul.

De o parte și de alta a străzii, blocuri elegante, vitrate, cu apartamente uriașe care aparțineau păturii de sus: politicieni, oameni de afaceri, amante, rude, același lucru, o lume relativ mică și prosperă. Locuiau temporar – aproape nimeni nu avea o singură casă, pe cea de acolo – în centrul orașului, în apartamente de câteva sute de metri pătrați al căror preț crescuse în timp până la peste zece mii de euro pe metrul pătrat, apartamente construite aproape întotdeauna pe aceeași schemă: rechinii cumpărau de la foștii proprietari din interbelic dreptul de proprietate, angajau avocați și fie obțineau despăgubiri uriașe de la stat, despăgubiri care nu de puține ori însemnau zeci de milioane de euro, fie primeau în proprietate respectivele terenuri și construiau blocuri de lux din care câștigau aceleași zeci de milioane de euro. Schema era veche și mereu aceeași, așa se construise fața nouă a orașului și așa avea să fie întotdeauna, Victor însuși deținând drepturile pentru două terenuri aflate pe o stradă paralelă celei pe care se blocase, drepturi pe care le cumpărase pe o nimica toată, un milion și jumătate de euro, și din care aștepta să facă – după calculele lui – vreo 20 de milioane. Totul ca sport, asta era una dintre ocupațiile lui și ajunsese în punctul în care banii ca atare nu mai contau, erau simple cifre pe care le învârtea în minte aproape automat. Între el și orice alt angajat al lui care locuia într-un apartament cu două camere de la periferie exista o singură diferență, banii. În rest gândeau exact la fel. Nici el nu mai știa de ce făcea toate acele lucruri, ar fi fost atât de simplu să se retragă și să-și șteargă toate urmele din afaceri, să vândă

absolut tot şi să trăiască o viaţă de nabab oriunde în lume, fără să mai mişte un deget toată viaţa, şi totuşi continua, alerga de dimineaţa până seara, plătea mii de oameni şi conducea în mod deschis sau din umbră zeci de firme, investea, câştiga, pierdea într-un vârtej necontrolat care era viaţa lui şi din care nu mai putea ieşi.

Pe ecranul maşinii a apărut un e-mail, era înregistrarea pe care i-o ceruse de dimineaţă băiatului de la bar. Bun băiat, avea să-l facă şef. A apăsat zâmbind pe iconiţa cu ataşamentul, a privit câteva secunde scena de sex din vestiarul de la piscină, bună treabă, şi-a spus. A căutat un număr de telefon în agendă, a apăsat pe iconiţa cu pricina şi a aşteptat să i se răspundă.

— Domnul Ionescu, bună ziua.

— Bună ziua, spuneţi.

— Sunt Victor.

La capătul celălalt al convorbirii, tăcere. Victor nu avea nevoie de nume de familie.

— Ne-am văzut săptămâna trecută.

Celălalt tăcea şi îl asculta.

— Aţi fost destul de reticent cu privire la propunerea noastră de afaceri, vă trimit chiar acum un e-mail cu precizări şi voiam să vă spun că ne menţinem oferta, deşi în perspectiva crizei care se apropie, ştiţi.

— Nu ştiu, domnul meu, a răsunat în habitaclu vocea celuilalt.

Uscată, seacă, aşteptându-se dinainte la ce era mai rău. Victor l-a aşteptat să-şi deschidă e-mailul, i s-a părut că a auzit o înjurătură imediat reprimată, apoi:

— Bă căcatule, a spus vocea, te bag în puşcărie pentru şantaj cu tot neamu' tău, auzi?

— Stimate domn, i-a răspuns liniştit, nu cred că e cazul să ne jignim, n-ar avea sens să ajungem la discuţii nedorite pentru toată lumea, a completat Victor pe o

voce la fel de uscată ca a celuilalt, dorindu-şi să-l aibă în faţă şi să-i spargă faţa de un birou.

— Aveţi dreptate, dragă domnule, dar eu tot mă duc cu înregistrarea unde trebuie.

— Până când vă duceţi unde aveţi treabă, drăgălaşul videoclip va fi urcat pe toate reţelele şi va fi promovat elegant pentru a arăta moravurile decadente ale acestei ţări, i-a spus Victor, zâmbind el însuşi la propria glumă.

— Să mori tu că ai avea tupeu să faci aşa ceva.

— Nu ştiu de când ne vorbim la-pertu, stimate domn. Bă! a urlat schimbând brusc tonul. Tu chiar îţi închipui că îmi pierd vremea cu tine şi dau doi bani pe fie-ta aia şi pe ce căcat vrei tu să spui? Vii mâine-dimineaţă la prima oră şi semnezi, te aştept la opt fix, dacă n-ai apărut, filmuleţu' e online. Ne-am înţeles?

— Tu să nu mă ameninţi pe mine, mă Victore, a spus celălalt calm, între timp adunându-se. Să nu mă ameninţi, auzi? Ne vedem mâine la opt.

A ascultat satisfăcut cele trei sunete care-i semnalau sfârşitul convorbirii, era o plăcere să facă afaceri cu oameni pe care-i avea la mână cu ceva, totul mergea şnur. A prins un coridor liber în trafic şi a străbătut în câteva zeci de secunde aproape două străduţe, apăsând la maximum pedala de acceleraţie şi făcând lumea să urle în jurul lui. Maşina era, ca multe alte lucruri, chestiune de statut. Iar în România maşinile de lux se vindeau ca pâinea caldă, ajungându-se la momente când pentru modelele de top se făceau liste de aşteptare la reprezentanţe şi să dădeau şpăgi. Victor întotdeauna conducea ultimul model al uneia dintre cele mai luxoase mărci de maşini, neacceptând nimic sub cinci sute de cai putere. Iar asta însemna că din când în când se putea amuza depăşind pe toată lumea şi făcând străzile să urle şi să vibreze.

Când a ajuns în dreptul străzii pe care locuia Miron, a încetinit, a tras pe dreapta şi a aşteptat să-l ajungă din urmă masiva maşină de intervenţie care pornise odată cu el de la sediu. Un Hummer uriaş cu motor de cinci litri supraalimentat, în care erau patru dintre cei mai buni băieţi ai lui, sportivi profesionişti care făcuseră o carieră în domeniul pazei şi protecţiei şi care oricând puteau egala în pricepere trupele speciale obişnuite ale statului. Ca şi-n alte state din est, cei puternici aveau la dispoziţie mici armate private de bodyguarzi care-i însoţeau peste tot şi care le asigurau protecţia zi şi noapte, fie pentru că era nevoie, fie, din nou, pentru a etala un anume statut. Victor, bineînţeles, era unul dintre cei mai bine păziţi oameni din România. Merita asta. Şi asta. Merita orice. A văzut maşina uriaşă în oglinda retrovizoare, a scris un mesaj pe telefon şi în acelaşi timp a scos maşina din locul de parcare în care o introdusese şi a intrat pe străduţa privată fără să apese acceleraţia, cât mai lent cu putinţă, chiar atingând puţin frâna. Străduţa era un soi de cartier al celor mai puternici şi bine plasaţi, fiind de fapt drumul de acces către una dintre vilele prezidenţiale de pe lacul din nordul capitalei. Cu excepţia preşedintelui, nimeni nu mai locuia în vreo vilă, toţi ceilalţi aveau apartamente pe câte un etaj al celor câteva vile uriaşe, nu mai mult de zece, rămase în proprietatea protocolului de stat şi închiriate pe nimic doar demnitarilor. Eternul circ al vilelor, şi-a spus zâmbind în gând. Faci ce faci şi trebuie să cumperi casa în care stai, că n-o să plăteşti chirie la infinit.

A oprit pe un loc de parcare al unei vile din vecini, a scris un mesaj pe telefon, pentru o clipă i-a trecut prin minte să urce. S-a abţinut. De mulţi ani de zile, Miron locuia cu diversele lui amante într-un apartament de la etajul 1 al vilei cu numărul 6, în realitate, o adevărată casă

pe un singur nivel de trei sute de metri pătrați, mobilată cu un gust impecabil, cu parchet din lemn masiv, mobile vechi și prețioase, covoare de Buhara și oglinzi venețiene, cu servicii de masă din argint, pahare de cristal și servitori, o casă care i s-ar fi potrivit foarte bine și unui nobil, dar care era întreținută din banii statului și așa avea să fie pentru totdeauna. Era unul dintre puținele locuri din capitală la care rechinii și samsarii imobiliari nu se puteau gândi, apropierea de vila prezidențială de protocol transformând strada în obiectiv de maximă securitate și în consecință făcând imposibilă orice afacere veroasă cu respectivele proprietăți. Dacă vreunul dintre bogații și puternicii zilei ar fi reușit să cumpere măcar apartamentul în care locuia ar fi fost ceva. Dar era imposibil, orice încercare se lovise în timp de zidul de netrecut al obiectivului de nivel zero, cum erau numite.

Nu știa la ce să se aștepte. Pentru orice eventualitate, le-a scris băieților din mașina de intervenție care-l însoțea și unul dintre ei a coborât în fața vilei. S-a rezemat de gard și și-a aprins o țigară. Reporterii din jurul lui – prin mijloace numai de ei știute, câțiva reușiseră să treacă de bariera de la intrare și pichetau strada – așteptau același lucru ca și el, ieșirea lui Miron. Probabil se așteptau la o declarație explozivă, la dezvăluiri din cercurile puterii, lucruri care ar fi făcut un rating uriaș și le-ar fi ridicat cota. Oamenii-loterie, așa li se spunea. Oamenii ce puneau întrebări și uneori primeau răspunsuri care le propulsau cariera pe înălțimi nebănuite fără să facă nimic special pentru asta.

Victor aștepta fumând, cu o mână scoasă neglijent pe geamul mașinii, scuturând scrumul direct pe caldarâm. Îi trecuse prin minte să-și mute scrumiera la îndemână, dar nici de asta nu avusese chef. Se simțea destul de încurcat în situația dată, se aștepta ca bătrânul să-i facă

morală, să-i reproşeze trădarea, să urle la el, să-i facă scandal. Avea tot dreptul. Din punctul lui de vedere îl trădaseră toţi, asta se întâmplase, nu era nimic de obiectat. Şi Victor nu-şi putea scoate din minte lipsa lui de reacţie, plecarea lui tăcută din sediu, lipsa oricărei acţiuni în cele aproape două ore care trecuseră. Părea, cu un cuvânt atât de ciudat în ceea ce-l privea, resemnat. Îşi accepta soarta, asta voia să transmită. Jucase şi pierduse? Nimeni din lumea lor nu îşi accepta vreodată înfrângerea, nu aşa funcţionau lucrurile, nu exista aşa ceva. Victor văzuse multe în ultimii ani, mai fuseseră închişi şi alţii, dar niciodată nu fusese atât de linişte, nimeni, niciodată, nu se resemnase şi nu-şi acceptase înfrângerea. Chiar şi din închisoare cei condamnaţi continuaseră să dea declaraţii în presă, să lanseze teorii ale conspiraţiei, să lupte pentru modificarea legilor justiţiei, astfel încât un mic paragraf nebăgat în seamă de nimeni să-i scape de pedepse şi să-i scoată basma curată, de fapt, de ani de zile cel mai important subiect pe agenda publică era tocmai acesta, modificarea legilor justiţiei în beneficiul infractorilor. Iar Miron sprijinise întotdeauna toate demersurile lor, transformase partidul într-un bastion al corupţiei şi într-o tribună a luptei împotriva justiţiei doar ca să-i scape pe ei. Şi iată că acum, când era vorba de el însuşi, tăcea mormânt.

Fără Costin, fără armata de avocaţi străini şi români plătiţi regeşte, fără presă, fără baronii locali atât de loiali lui şi luptei pentru schimbarea legilor justiţiei şi spălarea păcatelor tuturor, fără niciun prieten lângă el, Miron îşi aşteptase condamnarea în linişte, într-o linişte suspectă. Poate că ştiuse? Poate că ştiuse totul dinainte? s-a întrebat Victor. Poate că în realitate avea să se răzbune, poate că îşi construia intenţionat o imagine de martir – nu era primul, nu avea să fie nici ultimul martir din politică – şi în timp avea să-i zdrobească pe toţi, răzbunându-se aşa

cum făcuse întotdeauna, crunt, fără niciun fel de sentimente? Nu înțelegea nimic din tot ce se întâmpla, privea poarta păzită din capătul străzii și își spunea că nu era nimic de înțeles, pentru moment, lucrurile trebuiau luate ca atare și poate, doar poate, bătrânul avea să-i spună unele lucruri cât timp aveau să fie amândoi în mașină, singuri, departe de orice, închiși după geamurile blindate și vorbind ca între prieteni, cum făcuseră întotdeauna.

Cu coada ochiului a văzut ușa de la intrarea vilei deschizându-se încet, dintr-odată reporterii de teren s-au activat și s-au adunat ca un roi de muște în jurul intrării, omul lui a deschis poarta, l-a văzut pe Miron spunându-i câteva cuvinte și – cu o privire spre el și o ridicătură din umeri care nu reușea să-i transmită nimic – bărbatul masiv din brigada de intervenție a luat mica geantă de voiaj din mâna lui Miron și s-a îndreptat împreună cu acesta spre mașina de intervenție. Reporterii i-au urmărit, strada a răsunat de întrebări, în privirile lor se citeau uimirea, dezamăgirea, disperarea celor care așteptaseră degeaba o declarație și nu aveau să o obțină, bodyguardul a deschis ușa din dreapta-spate a mașinii și Miron a urcat tăcut, fără nicio expresie pe față, rece ca un mormânt, fără să arunce măcar o privire spre mașina lui, mașină pe care totuși era imposibil să nu o fi zărit măcar cu coada ochiului. Victor a văzut mașina începând să facă manevra de întoarcere, bodyguardul tânăr s-a apropiat de mașina lui și a urcat pe locul din față. L-a privit fără nicio emoție, în fond, nu era treaba lui.

— Nu i-ai zis, mă, că-l aștept în mașină?

— I-am zis.

— Și?

— Și a zis că el merge cu aia mare, să vin eu cu asta.

— Atât?

— Atât.

Victor n-a mai zis nimic, a întors mașina și a pornit după mașina uriașă în care pe locul din dreapta-spate era chiar Miron. A oprit scurt, i-a făcut un semn bărbatului de lângă el să treacă pe locul din dreapta-spate al mașinii lui, poate era mai bine ca toată lumea să creadă că Miron era acolo, nu în cealaltă mașină. De parcă ar mai fi contat, și-a spus. În orice caz, nici cu el nu voia să vorbească. Probabil că își făcuse dinainte planul de a merge cu mașina de intervenție, nu era nimic întâmplător și Victor s-a întrebat ce mai căuta el acolo, de ce-și pierdea ziua conducând prin aglomerație o mașină cu totul inutilă, de ce nu-l lăsa să plece cu băieții până la poarta închisorii și el să-și vadă de ale lui. Îi era foarte clar că Miron nu voia să-i spună nimic, din punctul lui de vedere, nu era nimic de spus, totul trebuia să se desfășoare așa cum se desfășura și orice discuție devenise inutilă.

De cealaltă parte a centrului, de cealaltă parte a biroului, Roxana stătea goală în cadrul ferestrei. Corpul ei era frumos, echilibrat. Fără să vrea neapărat, când a ridicat ochii din pământ, Ștefan a privit lumea printre picioarele ei și și-a spus că așa trebuia să fie, lumea întotdeauna trebuia privită din unghiul format de două picioare, vezi Olympia, originea lumii, în fond, la început a fost pizda, nimic altceva. Foarte clar, și-a spus, exact că-n povestea cu oul și găina, la începutul umanității a fost. Nu vreun cuvânt, poate un urlet fără sens. O maimuță care a născut un prim om și a urlat. A zâmbit și și-a continuat gândul întrerupt cu câteva clipe înainte: La originile fiecărei case frumoase stă o groapă infectă plină cu noroi, stau pereți murdari pe care se pișă muncitori beți, în podele sunt căcați uscați ai celor care luni de zile n-au avut o toaletă în jegul construcției. A privit-o pe Roxana, știa ce făcea, voia să-i arate ce pierdea, doar

că nu știa nimic, absolut nimic. Și nu avea să afle. Ar fi putut să deschidă laptopul și să-i scrie un e-mail pe care să-l programeze să fie trimis mai târziu, când el avea să fie deja în aeroport făcând ce? Prostituându-se pentru artă. Ce istorie, bă! și-a spus râzând în gând. Istoria e istoria istoriei, hai să ne jucăm de-a cuvintele, ce altceva mi-a mai rămas? Plec la aeroport beat, trebuie să mă îmbăt, exclus să mă duc treaz, m-aș întoarce în secunda doi și mi-aș băga picioarele în oferta boului ăluia și aș muri de foame și părăsit de asta, dar niciodată nu aș putea, nu treaz, oricum, neapărat beat, de acum înainte numai beat până la noi ordine, asta e noua mea meserie, beau.

Împingându-și puțin mijlocul înapoi, cabrându-se, oferindu-se privirii după ce el o refuzase net când i se aruncase în brațe – rupându-i inima, smulgându-i-o din piept și aruncând-o departe, în zona numită frică –, Roxana privea pe geam fără să vadă nimic. Nimic în afară de o imensă vinovăție, de sentimentul greșelii de neiertat, de conștiința faptului că – și dacă nu avea să se întâmple nimic – ea-și făcuse deja planuri și îl trădase pe Ștefan, că totuși în camera de hotel din provincie se petrecuseră niște lucruri nu tocmai nevinovate, că acum, când el pleca atât de misterios, ar fi trebuit poate să-i spună, să-și ceară iertare. Dacă știa? Dacă pleca pentru că aflase și nu voia să o confrunte și era felul lui de a-i spune cuvinte pe care altfel nu i le-ar fi spus niciodată, era felul lui de a o pedepsi? Dacă totuși plecarea lui nu era atât de intempestivă și nevinovată cum părea la prima vedere, ci un plan foarte bine pus la punct, un pas dintr-o înlănțuire de evenimente ce aveau să culmineze cu un telefon al lui din Nisa sau din altă parte, telefon sau chiar e-mail prin care îi spunea să-și ia catrafusele și să se care unde vedea cu ochii? Era cât se poate de posibil, totul era posibil și nimic nu i se părea mai nesigur

decât singurătatea în care urma să o azvârle plecarea lui, decât starea incertă în care avea să rămână, decât întrebările care aveau să o bântuie și aveau să-i distrugă viața. Își cunoștea foarte bine nesiguranța, își știa reflexele de apărare, tendința de a se agăța de orice element de siguranță, de a căuta întotdeauna să fie în rândul lumii. Chiar dacă mai avusese aventuri, fuseseră doar aventuri și niciodată nu le luase în serios. Ea știa că singură în necunoscut n-ar fi putut trăi la fel de bine ca într-un mediu sigur, asta era cât se poate de limpede. Și acum? Încă vreo câteva minute de exhibiționism fără rost și dobitocul ăsta avea să-și ia geanta și să se care din casa lor, din viața lor, din locul ei sigur, ce tâmpenie!

După iureșul din social media din acea dimineață, așteptase alte instrucțiuni. Sigur că se zâmbise, se făcuseră multe glume, totul se transformase într-o nebuloasă mai neclară decât orice, dar Ștefan știa bine că Robert și oamenii de deasupra lui nu lăsau niciodată nimic la voia întâmplării, erau foarte bine organizați și știau să se folosească de uneltele de comunicare într-un mod impecabil, el însuși învățase totul de la ei și acum se simțea oarecum dezorientat, nu primea niciun e-mail, niciun semn, toată agitația de dimineață se stinsese ca prin farmec și nu știa ce să facă, ce urma. Poate că sponsorii lui și ai întregii grupări pe care o coordona chiar în acea clipă organizau o uriașă lovitură de imagine, poate că avea să primească un e-mail cu instrucțiuni detaliate cu privire la ce avea de făcut, poate că trebuia la rândul lui să trimită e-mailul mai departe, cu obișnuitele promisiuni de remunerație, dar așa, să nu se întâmple nimic, asta era inacceptabil, era o nebunie, dintr-odată se simțea inutil, o rotiță în plus în angrenaj, nesigur. Avea și el teoriile lui, știa și el (sau își închipuia că știa) anumite lucruri, oamenii vorbeau, frânturile de informații circulau

și un ochi atent ar fi trebuit să știe să descifreze sensul ascuns în fragmente, ar fi trebuit să știe să pună cap la cap frânturile de informații și să obțină o formă cât de cât coerentă a adevărului. Doar că de data asta nu. Nimic nu se lega. În orice lume normală, condamnarea lui Miron ar fi trebuit să fie urmată de un adevărat val de propagandă, de o luptă crâncenă, de un adevărat măcel în social media și în presă. Toată lumea ar fi trebuit să fie peste măsură de ocupată, nervii ar fi trebuit să urce la cote paroxistice, într-un fel, era sfârșitul lumii și cu toții puteau profita de pe urma lui. Nimic mai profitabil ca apocalipsa, se știa. Și totuși, nimic. Mailul ăla siropos de la Robert, fără nicio legătură cu ce se întâmpla, fără niciun sens în tabloul general al lucrurilor. De parcă lumea se oprise în loc și nimic n-o mai putea clinti, nici banii, nici puterea, nici voința dementă a celor care niciodată, absolut niciodată nu depuneau armele. Pe bune, îi susținuseră ani de zile, îi făcuseră oameni și acum, când loialitatea lor aproape necondiționată ar fi putut însemna ceva, nu cereau nimic înapoi. Bine, Robert îi cerea să devină iubitul lui, dar asta n-avea nicio legătură și-n timp ce-și turna încă un pahar de coniac a privit-o pe Roxana și a simțit o lacrimă formându-i-se în colțul ochiului, dar s-a adunat imediat, a băut și a continuat să privească în gol prin acel unghi de care nu voia să se despartă cu niciun chip. Ar fi vrut să-i spună că pleca pentru binele lor, ar fi vrut să-i spună adevărul și să-l lase să plutească între ei, să-i spună exact ce făcea pentru relația, pentru viitorul lor, să o facă să se simtă cât mai vinovată și cât mai datoare și cât mai dispusă să-l aștepte, pentru că avea să se întoarcă. Sigur avea să se întoarcă, mult mai devreme decât își închipuia ea.

Simțea nevoia să spună, să-i spună adevărul. Numai lui. Să stea în fața lui goală, frumoasă, sinceră și să-i spună

tot. Seara de la hotel, tulburea rătăcire a simțurilor, de-nțeles, planurile ei de a-l înșela și în cele din urmă de a-l părăsi, totul, fiecare gând al ei, fiecare gest prin care îl trădase, să-i arate telefonul cu mesajele schimbate cu celălalt, să-l pună în situația de a alege să rămână cu ea, de a nu o lăsa singură, să-i spună că a o lăsa singură însemna a o arunca în brațele celuilalt, nu, nimic altceva, însemna a o lăsa pradă deciziilor dinainte luate și a i le confirma pentru că, de fapt, el o părăsea pe ea, el era de vină, ea nu ar fi. Dacă. Simțea nevoia să-i spună adevărul nu pentru că asta ar fi schimbat ceva între ei, era destul de sigură că bărbatul taciturn din fața ei își gândise foarte bine acțiunile și chiar dacă în relația cu ea era un fătălău – în general era un om foarte dur și decis, duritatea lui provenind din frustrare și din nevoia de a-i domina pe ceilalți, care caracterizează orice om slab, dar nu era momentul pentru psihanaliză –, un pizdă-plânge în primul rând incapabil să fută ca lumea, lucru îngrozitor, ceva punea el la cale și faptul în sine de a-i spune adevărul ar fi scăpat-o de neplăcerea de a-l auzi spus de el. Cu fiecare minut care trecea, era din ce în ce mai sigură că el știa, că pleca nu pentru a-și continua cariera, nu pentru a-și căuta eternul agent pe care nu-l găsea, nu pentru a publica cine știe ce în Franța, ci pentru a fi destul de departe de ea cât să-i spună drept tot ce știa și să o lase pe drumuri, aproape muritoare de foame într-o lume dușmănoasă și rea care abia aștepta să o calce în picioare. Nici nu voia să-și imagineze cum ar fi fost viața ei publică fără el, refuza acest gând, în câteva secunde ar fi devenit un nimeni și asta nu putea accepta cu niciun chip, mai ales că nu putea fi sigură că celălalt era serios, că-și dorea o relație cu ea, că se putea baza pe el.

Poate că totuși putea face ceva. Să deschidă Facebook și să scrie. Să spună tot ce știa, adevărul lui, anii în care

fusese plătit să mintă și să manipuleze opinia publică, să creeze diverse nuclee de influență și să plătească oameni care să răspândească versiunea lui de adevăr, versiunea lor de adevăr, să joace așa cum i se cânta pentru bani și putere. Atunci, în acea zi în care toată lumea – deși pe tăcute – era cu ochii pe el, pe ei, să intre online și să mărturisească, să spună date, nume, sume, să-și sprijine mărturisirea publică pe datele concrete ale situației, să spună până și din ce conturi fusese plătit, să-i enumere cu nume și prenume pe toți cei care fuseseră alături de el și la rândul lor fuseseră plătiți, să vorbească despre manipularea culturii înspre scopurile ascunse ale partidului, despre pretinsa aliniere la valorile europene și globaliste doar pentru bani și vizibilitate, despre tot și toate dintr-odată, în câteva pagini care imediat aveau să fie preluate de toată lumea și aveau să-l facă mai celebru decât fusese vreodată. Să-i arate și Roxanei ce făcuse, să pună acolo și numele ei cu fiecare lucru pe care îl făcuse pentru ea, cu fiecare om pe care îl convinsese să o sprijine și să o plătească, totul în detaliu, ca într-un delir foarte bine structurat. Să facă asta și apoi, omițând cu intenție câteva nume esențiale din poveste, să ceară pentru el suficient cât să nu mai aibă nicio grijă. Să ceară să i se plătească nu scrisul, nu vorbirea, ci tăcerea – mult mai scumpă decât celelalte două. Să le scrie celor interesați și să le spună că se săturase de ei, apoi să-și ia iubirea și să dispară pentru totdeauna undeva unde nimeni nu știa de ei, într-un loc frumos și ferit de toate rahaturile în care trăiseră scufundați atâția ani, un Paradis numai pentru ei doi.

Și-ar fi dorit puțină afecțiune. Ceva care să-i liniștească îndoielile, un gest care să însemne ceva, puțină apropiere. Vedea între ei doi o lume, bărbatul de lângă ea era deja plecat, deja o părăsise și lumea ei se sfărâma. Să lupți

ani de zile pentru un strop de siguranţă – chiar dacă aşa ceva nu există – şi să o vezi dispărând într-o dimineaţă, ca toamna. L-a privit de aproape, nu era nimic de spus, nimic de făcut, poate nimic de sperat.

Cu mintea din ce în ce mai înceţoşată de alcool, din ce în ce mai detaşată, mai liberă, Ştefan şi-ar fi dorit să scrie. Să lase tot pentru moment şi să deschidă un fişier şi să noteze în el tot ce se întâmpla, detaliile, mişcările, amănuntele care sprijină orice text, nu, nu ideile, fărâmele infinitezimale de gesturi şi începuturile de privire şi ce rămâne după atingere, totul într-un început care să nu ducă nicăieri, într-un etern început pe care apoi să-l perpetueze la infinit şi să-l transforme în altceva, mereu în altceva, fără sfârşit. Ce să-i mai fi spus Roxanei? Poate că avea să-l aştepte, poate că nu. Sau poate că el însuşi avea să fie capabil de o decizie – mai devreme sau mai târziu – şi avea să-i spună sau nu avea să-i spună nimic, avea să se comporte ca atare, să-şi joace cărţile şi să-şi trăiască viaţa în continuare. Nu ştia. Şi, mai presus de orice, nu voia să o mintă. Şi-a privit ceasul, a luat de sub birou geanta, a pus în ea laptopul, tableta, încărcătoarele, s-a ridicat, s-a clătinat puţin, a închis geanta de voiaj, a privit-o cu toată blândeţea din lume – mică, neajutorată, poate chiar sinceră –, a respirat adânc, s-a întors la birou şi a băut şi restul de coniac din pahar, a spus:

— Mă duci până la staţia de autobuz?

— Ştii că nu-mi plac despărţirile.

— Ştiu.

— Vorbim la telefon, mă suni de la aeroport.

— Te sun.

A sărutat-o pe obraz – atingere străină din care lipsea orice intimitate, sărutul celui deja plecat –, şi-a aruncat geanta de laptop pe umăr, a apucat hotărât de geanta de voiaj şi a ieşit.

Ceață în privire, un ușor tremur al mâinilor și picioarelor, obișnuita nesiguranță dată de alcool, a intrat în buticul de lângă scara blocului și a cumpărat o sticlă de două sute de mililitri pentru drum. Cu un gest mai mult decât melodramatic, a ridicat privirea spre ferestrele invizibile ale mansardei și s-a simțit cuprins de duioșie, de iubire chiar, a vrut să se întoarcă, să cadă la picioarele ei, să rămână cu ea pentru totdeauna, orice s-ar fi întâmplat. Copilării, și-a spus, și-a continuat drumul spre stația de autobuz cu mersul decis al oricărui om beat care nu vrea să lase să se vadă asta. A așteptat, a scos sticluța din buzunarul gecii de fâș și a luat o gură, autobuzul a venit suspect de repede, parcă-l așteptase pe el, a urcat și s-a așezat pe scaunul din față. Orașul aglomerat, orașul ca întotdeauna, banal, cenușiu, murdar, nimeni niciodată nu avea să strângă toate gunoaiele de pe străzi, devenea o capitală cu adevărat europeană, și-a spus zâmbind. Își evita propriile gânduri, se temea de ele, nu voia să aibă de-a face cu propria minte în acele clipe. Sfâșiat între două decizii imposibile, prefera să privească pe fereastra autobuzului și să bea din când în când o gură de coniac. Nimic altceva de făcut.

Când autobuzul a ieșit din pasajul de la Băneasa, a privit în jurul lui și s-a simțit distrus, singur, sfărâmat de hotărârea pe care o luase. A privit mallul, podurile care se succedau, pădurea, orașul vecin, la ultima stație înainte de aeroport a coborât și a intrat într-o benzinărie. A cumpărat altă sticlă, s-a așezat la o masă și și-a ridicat privirea spre un avion care tocmai ateriza încet, neverosimil de încet, planând peste șoseaua și câmpul din fața lui.

O singură dată mai fusese aproape. În studenție, după o beție la restaurantul din fața universității cu niște golani pe care-i cunoștea dinainte și cu care se mai întâlnise și alte dăți. Băuseră mult, unul dintre bărbații cu care era

îl privise insistent toată seara, îi făcuse cinste, el nu văzuse nimic din tot jocul, pe la zece seara îl invitase doar pe el să continue cheful în apartamentul lui din Berceni, acceptase fără să se gândească, voia să bea, să se îmbete crunt, să uite ceva, ca de obicei, luaseră un taxi şi când ajunseseră acasă la bărbatul înalt şi nu neapărat urât în sufragerie mai erau doi bărbaţi, primise o bere, îi privise pe toţi fără să înţeleagă ce se întâmpla, la un moment dat, bărbatul îl chemase în dormitorul din apartamentul confort doi şi cu o privire languroasă îi spusese: Ăsta e patul, Ştefan. Îl privise, într-o fracţiune de secundă înţelesese tot, izbucnise într-un râs dement, îi trecuse prin minte să-i spargă sticla de bere în cap şi să fugă, răspunsese la fel de stupid, cu un râs dement: Şi dacă ăsta e patul, ce? Bărbatul se încruntase, îl privise fioros, o cicatrice de pe frunte i se înroşise ca la comandă, îl apucase de braţ şi îi spusese: Ăsta e patul în care mi-o sugi, Ştefan. Se smulsese din strânsoare, pornise pe coridor, bărbatul urlase: Ţineţi-l, bă, că fuge, până să se dezmeticească ceilalţi doi, ieşise şi coborâse scările în goană, niciodată nu ştiuse dacă îl urmăriseră sau nu, oricum totul era în ceaţă, n-ar fi putut spune unde era apartamentul cu pricina, pe ce stradă, luase un taxi şi băuse până dimineaţa în gară, înconjurat de oameni, temându-se să nu-l caute, să nu-l găsească. Nu se întâmplase nimic, se mai întâlniseră de atunci, se salutaseră chiar, episodul parcă nu ar fi existat niciodată.

A privit cerul fără avioane, s-a gândit la teama lui de zbor şi la toate beţiile pe care le trăsese în aeroporturi şi la toate pastilele pe care le luase, i-au trecut prin minte cele câteva zboruri pe care le făcuse în somn, drogat şi beat, altfel nu s-ar fi putut, a luat telefonul de pe masa din faţa lui şi a navigat încet printre apeluri, răsfoindu-şi memoria. O clipă nu şi-a putut aminti cum îl chema,

apoi numele i s-a desenat limpede în fața ochilor, a apăsat pe el și nici n-a apucat să audă sunetul apelului.

— Ștefan, te aștept, s-a întâmplat ceva?

A pornit înregistrarea, avea în telefon un program care exact asta făcea, înregistra convorbirile.

— Nnu, nu s-a întâmplat nimic.

— Sper că mai vii, a spus vocea de la celălalt capăt al convorbirii.

În ea se puteau ghici teama și un început de furie.

— Da. Dar tot nu mi-ai spus de ce vin.

L-a ascultat pe celălalt enumerându-i frumusețile unei vieți în doi pe malul Mediteranei, șoptindu-i dragostea lui, intrând în detalii, dezlănțuindu-se la telefon. I-a răspuns monosilabic la întrebări, mai mult mormăind. Când a crezut că avea suficient, l-a întrerupt:

— Robert, nu vin nicăieri. Am să-ți trimit un mesaj imediat ce încheiem convorbirea.

— Dar, Ștefan, a spus plină de dramatism vocea bărbatului.

— Niciun Ștefan, pa-pa, i-a spus.

A închis telefonul, a salvat cu grijă în cloud încă o copie a convorbirii, a apăsat butonul share și i-a scris celuilalt un e-mail în care îi expunea problema din punctul lui de vedere. Șantaj ordinar. Perfect, și-a spus zâmbind satisfăcut, așa se face.

A comandat un taxi din aplicația mobilă și a ieșit în fața benzinăriei să aștepte.

Dar de ce inutilă? De ce orice discuție era inutilă, de vreme ce totuși îl chemase acolo, îl conducea – chiar dacă din altă mașină –, era cu el chiar și atunci, în ultima zi? Nu înțelegea exact ce era în mintea lui Miron, în fond, poate că nici nu trebuia să înțeleagă, poate că nu asta era cheia. Poate că până și chestia cu urcarea lui

în cealaltă maşină nu era decât o diversiune pentru ca în cazul în care erau urmăriţi de paparazzi să nu poată fi fotografiat, să nu existe nicio imagine cu el în presa de scandal. De parcă avea ceva de ascuns, de parcă nu ştia o lume întreagă unde se ducea şi de ce, măcar versiunea oficială. În fond, ce mai era de ascuns? Câteva secunde între maşină şi poarta închisorii? Pentru atâta lucru toată tevatura? Putea foarte bine să ia un taxi, tot aia era. Victor a privit maşina uriaşă pornind încet, l-a privit pe băiatul de la intervenţie pierdut în telefonul lui, practic străin de tot ce se întâmpla, poate nepăsător la toate problemele oamenilor pentru care lucra şi pe care era plătit să-i păzească, nu să-i înţeleagă, a eliberat frâna şi a pornit. În orice clipă se aştepta ca Miron să-l sune din cealaltă maşină, să-l înjure, să-l învinovăţească tocmai pe el pentru ce i se întâmpla, să dea apoi vina pe întregul Univers, să facă circ. Să-i promită că avea să se răzbune. Lucrurile obişnuite pe care le fac oamenii care se cred victime. A ieşit în bulevard, a apăsat comanda follow în bordul maşinii şi a încercat să nu se mai gândească la toate acele lucruri, în fond, oricum nu mai putea schimba nimic, nu mai era nimic de făcut, peste o jumătate de oră viaţa avea să se întoarcă la normal şi el avea nişte lucruri de făcut şi asta era.

A privit în jurul lui, a căutat încă o dată un contact în telefon şi a apelat:

— Săru' mâna, doamna Jeni. O rugăminte la dumneavoastră. Pentru mâine contractul cu platforma aia despre care discutam. Da, cu data de mâine. Da, plata pe loc. Pachet majoritar. Da, am discutat eu.

A ascultat atent, a continuat:

— Şi încă ceva. Măriţi suma cu un milion, da, nu mai contează acum. Da, domnul rămâne director general, pentru moment nu ne amestecăm, nu ar avea sens, e timp.

A ascultat cum femeia de la celălalt capăt al convorbirii îi enumera din nou condițiile contractului, a aprobat totul mulțumit, a închis. Doamna Jeni, mult mai în vârstă ca el, fusese prima contabilă pe care o avusese vreodată și rămăsese cu el întotdeauna. Acum ocupa postul de director general peste grupul lui de firme, era mâna lui dreaptă și uneori îi ținea loc și de stânga, știa tot și putea avea încredere în ea până la capătul Pământului și înapoi. Bogată peste orice măsură (el însuși avusese grijă ca în timp să o scalde în bani și diverse beneficii și să nu îi dea niciun motiv să se gândească să plece), corectă până la ultimul leu când era vorba de afacerile firmei, atentă la orice detaliu și mereu gata să caute și să găsească soluțiile corecte pentru spețe oricât de încurcate, doamna Jeni – cum o numea și când nu era de față, nici măcar trecându-i prin cap să i se adreseze la persoana a doua singular sau să vorbească despre ea altfel decât în termeni reverențioși –, la rândul ei, îi era fidelă în orice situație și ar fi făcut orice pentru ca firmele lui și diverse alte afaceri să nu alunece vreodată înspre ilegalități. Își permitea orice cu el, îi explica părintește orice scăpare și avea mână liberă să negocieze orice paragraf de contract și orice detaliu, astfel încât să nu se poată întâmpla nimic dubios, în timp Victor înțelegând că lucrul cel mai bun în afaceri era să rămâi corect, dincolo de eventuale câștiguri. Într-o lume în care toată lumea încerca din răsputeri să nu plătească impozite și să înșele pe toată lumea, el își câștiga banii relativ cinstit. Cel puțin din punct de vedere contabil. Și era bine așa, doamna Jeni era îngerul lui păzitor și lucrul acesta nu avea să se schimbe niciodată. Prelua acum acea platformă ca pe o investiție, îl interesa mai mult terenul și în special localizarea lui, nicidecum afacerile omului care se întâmpla să fie administratorul întregii povești.

— Vă mulţumesc mult, doamna Jeni, da, ne vedem dimineaţă, nu mai ajung azi, o seară plăcută.

A privit în jur: aglomeraţia, blocurile înalte care străjuiau bulevardul de ambele părţi – unele anvelopate, altele nu, de parcă un uriaş nebun le vopsise în joacă, mai sărind câte unul, folosind un verde-aprins sau un roz alături de griul tern general –, şirul interminabil de magazine şi restaurante de la parter, termopanele albe omniprezente, reclamele luminoase care rămâneau aprinse şi ziua, pentru că oamenii păreau să nu ştie să le stingă, furnicarul de oameni grăbiţi care încercau – şi reuşeau – să se strecoare unii pe lângă alţii fără să se atingă. Era o diferenţă, poate diferenţa majoră dintre cele două mari zone ale oraşului: zona de nord, aerisită, liniştită, plină de verdeaţă şi în realitate înconjurată cu totul de parcuri şi zone de agrement, cu vile impozante şi blocuri nu foarte înalte, construite cu gust şi unele dintre ele chiar estetice, zona bogaţilor, a afaceriştilor şi politicienilor şi a angajaţilor de top din multinaţionale, cu restaurante exorbitant de scumpe şi cu buticuri elegante în care preţurile nu contau şi oricum nimeni nu plătea pe loc, angajaţii cunoscându-şi clienţii şi trimiţând subtil facturile acasă, zona privilegiaţilor, în fond, spaţiul puterii. Zona noii nobilimi, adevărul fiind că ideea de clasă socială nu dispăruse niciodată şi nu avea să dispară până la sfârşitul lumii. Micul Paris, zona în care tablourile de pe pereţi şi statuile din case nu de puţine ori valorau mai mult decât casele în sine, şi ele exorbitant de scumpe, unde oamenii îşi schimbau limuzinele şi maşinile sport nu după preţ, ci după model şi preferinţe, unde a deţine un apartament în Monte Carlo şi case de vacanţă pe malul mării şi apartamente în staţiuni elveţiene de schi nu era nicio minune, unde viaţa era bună tot timpul şi nimic, absolut nimic nu se mai putea schimba niciodată,

cu excepţia câte unui moment ca acesta, când unul dintre locuitori se pregătea să dispară pentru o vreme. Dar şi să se întoarcă, indiferent ce s-ar fi putut crede.

Cu mulţi ani în urmă, într-unul dintre restaurantele rămase încă din secolul al XIX-lea – şi devenit un soi de club cu circuit închis, fără acces general –, unul dintre acele locuri care păstrau patina timpului şi a adevăratului lux, cu pereţii împodobiţi cu tablouri originale şi covoare de Buhara şi Samarkand, cu bufete vechi de sute de ani, pline cu argintărie care încă era curăţată şi la anumite ocazii chiar folosită, cu farfurii din porţelan gros şi greu, farfurii mai bătrâne decât oricare dintre oamenii care mâncau din ele, cu chelneri manieraţi, stilaţi, franţuziţi şi procopsiţi ca locul în care lucrau, cu bucătari şcoliţi la cele mai înalte şcoli gourmet şi cu cofetari care ar fi putut lucra cu brio în oricare dintre restaurantele de top ale Europei, într-unul dintre acele restaurante se petrecuse o scenă care lui Victor îi rămăsese în minte, scenă antologică, de un umor dement în felul ei, anume: împreună cu ei la masă era şi un foarte mare scriitor care întâmplător era protejatul lui Costin. Chelnerul de la masa lor, elegant, stilat, cu un veritabil accent franţuzesc, îl privise pe bărbatul îmbrăcat în tricou şi-ntr-o geacă regretabil de portocalie printre toţi clienţii care străluceau la patru ace, îşi subţiase puţin vocea şi îi spusese: Domnul meu, trebuie să aveţi încredere în mine, vă recomand eu ce să serviţi, am aici în sală doar intelectuali, adică vous savez politicieni, doctori, profesori, afacerişti, adevăraţi intelectuali, aţi nimerit în locul potrivit, vă ajut eu să vă descurcaţi. Scriitorul dăduse să riposteze, un Costin amuzat îi făcuse un semn cu piciorul pe sub masă şi tăcuse, după plecarea chelnerului, Costin şi scriitorul cu pricina izbucniseră într-un râs nebun, dement aproape, mirându-i pe toţi cei adunaţi în jurul

mesei, Costin se adunase şi le explicase şi celorlalţi începând cu un: Băi in-te-lec-tu-a-li-lor, vous savez, scriitorul râsese şi el, situaţia se detensionase, mai târziu în cursul aceleiaşi seri, acelaşi Costin afumat bine şi extrem de volubil îi spusese peste masă: Băi Victore, lasă-mă să-ţi explic, să nu mori, cum se zice, neintelectual. A fi bogat nu înseamnă să ai bani, ascultă aici la omul educat din faţa ta. Victor zâmbise, pusese paharul de vin deoparte şi îl ascultase cu atenţie. Bogat, dragul meu, eşti când nu ştii cât costă lucrurile, când nu mai ştii, nu mai ai nevoie să ştii cât costă mâncarea la restaurant, pâinea, orice altceva. Bagă la cap, in-te-lec-tu-al te fac, eu te educ, te fac om. Râseseră. Erau vremuri bune. Aşa avea să fie întotdeauna.

Cum întotdeauna, cu excepţia unui plan măreţ care ar fi presupus demolarea cu totul a unui oraş de milioane de locuitori, avea să fie aşa şi în zona pe care o traversa acum: gri, zona gri, tot restul Bucureştiului de un gri interminabil chiar şi-n zilele cele mai însorite, oraşul compus din cartiere-dormitor cu apartamente în care nu încăpea mobila, oraşul tern al comunismului care se încheiase fără să se încheie vreodată, care doar îşi schimbase faţa şi se numea, cu un cuvânt din ce în ce mai prost înţeles, democraţie. Democraţia săracilor, puterea lor de a alege care bogaţi să stăpânească peste ei sau măcar iluzia că făceau asta. Zona gri cu şaormerii la colţ de stradă, cu magazine de haine second-hand cu vad la şosea, cu pieţe agroalimentare în care până şi şobolanii mureau otrăviţi de resturile de legume şi cărnuri, cu magazine de haine chinezeşti în care încă te mai puteai îmbrăca din cap şi până în picioare cu câteva sute de lei, zona gri cu terenurile ei virane năpădite de bălării mai înalte decât un om în picioare, cu şcolile ale căror veceuri puteau de-ţi luau nasul, cu

blocurile înghesuite la nici zece metri unul de celălalt, mii, zeci de mii de blocuri populate până la refuz şi parcă decorate cu pubele de gunoi întotdeauna insuficiente, pline şi urât mirositoare. Zona gri cu puterea ei de a rezista şi a contribui la binele zonei de nord, cu capacitatea ei aproape infinită de a nu înţelege lumea. Lumea care nu înţelegea lumea, care nu se înţelegea pe sine, care era şi atât, fără alte observaţii inutile.

El, Victor, privea pe geamul maşinii şi înţelegea. Credea că înţelegea lumea şi credea că se înţelegea şi pe el însuşi. Asta era diferenţa: el era deştept, restul erau nişte boi. Fraieri. O fracţiune de secundă, pe ecranul maşinii s-a afişat un număr şi a crezut că în sfârşit îl suna. Că măcar în ultima clipă avea să-i spună ceva, orice. Era Costin.

— Victor, stau şi mă întreb dacă totuşi n-ar trebui să acţionăm altfel.

— Cum?

— Dacă tot n-am reuşit să-l scoatem din ţară, nu pentru că n-am fi putut, ci pentru că pur şi simplu n-a vrut, poate totuşi să facem un pic de circ?

— Ce să mai facem acum, Costin?...

— Zic, nu dau cu parul. Gândeşte-te la asta, dacă totuşi, mă suni.

— Te sun.

A apăsat butonul de pe volan, a întrerupt convorbirea, pe ecran a apărut numele lui taică-său şi l-a ignorat, iar avea cine ştie ce prostie să-i spună, chiar n-avea chef de el. Preţ de câteva clipe s-a gândit la întâlnirea pe care o avea şi la petrecerea la care urma să se ducă. De asta avea chef. Simţea nevoia să se relaxeze, să uite măcar câteva ore tot ce se întâmplase sau, dacă nu uita, măcar să se gândească la altceva. La orice. Să-şi smulgă mintea de acolo, să apuce să gândească de la distanţă, în

mijlocul mulţimii, aşa gândea el cel mai bine, izolându-se între oameni, între mulţi oameni.

A privit blocurile aliniate de-a lungul străzii, griul, griul care era garanţia tuturor lucrurilor bune care se puteau întâmpla. Atâta timp cât griul rămânea la locul lui, ei, el şi ai lui, zona de nord, nu erau în niciun pericol. Masa de manevră continua să existe, aveau cui da şi cui lua, era perfect. A sărit cu maşina peste liniile de tramvai, se termina şi cartierul de blocuri, începea adevăratul dezastru. Cartierul vechi, mahalaua cu maghernițele ei, cu casele colorate şi cu adevărat urâte, cu magazinele ei în garaje şi cu gropile din asfalt, cu drumurile neasfaltate care începeau direct din drumul naţional şi cu mizeria care niciodată nu avea să dispară, care avea să fie întreţinută la nesfârşit. Provocată. Încurajată. Lăudată, chiar.

În zare, nu tocmai departe, la câţiva kilometri, turnul de pază al închisorii. Îl ştia, trecuse pe acolo de sute de ori şi îşi vizitase mulţi cunoscuţi chiar în acea închisoare, se mai întâmpla. Nu lui. Turnul de pază care străjuia peste o curte enormă, de un kilometru lungime şi vreo cinci sute de metri lăţime. O curte cu blocuri care semănau cu blocurile gri, doar că n-aveau balcoane şi nici ferestre de dimensiuni diferite, blocuri care arătau exact ca blocurile de nefamilişti din ghetoul din spatele închisorii, la fel de gri, dar de astă dată cu gratii. Cu haine întinse la uscat în afară, pe suporţi de metal despre care bănuia că erau făcuţi chiar de administraţia închisorii. Un circ întreg, îşi amintea de fiecare dată câtă tevatură se făcuse pentru drepturile deţinuţilor şi cât tapaj făcuseră ei înşişi în presă pentru ca mai apoi să ajute cu toţii la construirea unei aripi de lux pentru demnitari şi oameni avuţi, aşa-zişii deţinuţi care nu prezentau pericol social şi care aveau condiţii mult mai bune decât restul. Un fel de garsoniere nu neapărat mici, pe care

de cele mai multe ori şi le mobilau şi utilau singuri, dând şpagă cui trebuia şi astfel asigurându-şi un trai bun în perioadele de detenţie. De fapt, ei vruseseră să meargă şi mai departe, să creeze un soi de închisoare privată exact pentru ei şi ai lor, o închisoare a zonei de nord din capitală şi a altor zone privilegiate. Aleseseră chiar şi un loc pe Valea Doftanei, nu departe, unde plănuiau să construiască un complex hotelier de lux pe care apoi să-l doneze statului şi să-l transforme în închisoare. Un mic paradis cu terenuri de golf, piscine, saune, cinematograf, un mic cazino, restaurant à la carte, cu bungalouri şi cu alei frumoase care să străbată pădurea pe care aveau să o conserve, cu tot confortul necesar pentru ca deţinuţii privilegiaţi să nu sufere în detenţie. Ar fi fost un compromis extraordinar, ar fi putut arăta Europei că făceau ceva şi în acelaşi timp şi-ar fi rezervat spaţiul acela doar pentru ei, în eventualitatea că li se întâmpla ceva şi pentru o vreme trebuiau să stea închişi. După ani de zile de tapaj şi o investiţie mascată care până la urmă chiar se transformase într-un complex de lux, proiectul căzuse la vot în timpul unei guvernări de tranziţie, asigurate de un partid mai mic căruia îi lăsaseră puterea timp de trei-patru luni, ca să nu pară că nu le dau nimic celorlalţi. Căzuse la vot pentru moment, pentru că era lucru sigur că la un moment dat aveau să-l treacă şi niciun demnitar sau bugetar cu rang înalt sau afacerist nu avea să mai calce între zidurile care acum se înălţau în faţa lui, ziduri de un verzui jegos, care nu anunţa nimic bun, ziduri lungi şi urâte, care nu le ofereau niciun fel de confort psihic celor din clasa conducătoare.

A zâmbit fin, şi-a notat în minte să reia proiectul şi să redeschidă discuţia despre el în presă, era un lucru care chiar trebuia făcut cât mai repede şi avea să se ocupe personal de asta. Între timp nu înţelegea de ce

totuşi Miron nu-i dădea niciun semn, i-a spus bărbatului din spate să le dea un telefon colegilor şi să întrebe dacă totul era bine, şi-a dat seama că era o tâmpenie, ar fi aflat în secunda doi, l-a lăsat totuşi să sune şi bineînţeles că totul era în regulă, ce se putea întâmpla, nimic. A frânat, a tras de volan şi a oprit în dreptul porţii de metal a închisorii. O tinichea verzuie şi cu adevărat înspăimântătoare, în acea zi străjuită de zeci de reporteri care aşteptau o declaraţie din partea celui care urma să se predea peste câteva minute. Feţe plictisite, fete şi băieţi trimişi acolo să încerce să obţină o declaraţie despre care nimeni nu discutase şi care cel mai probabil nu avea să existe, deşi nici chiar el nu avea de unde să ştie ce urma să facă Miron în ultimele minute de libertate. Miron. Care tăcea. Feţele plictisite ale pulimii. Toţi lucrau pentru el sau pentru altul ca el din alt partid, toţi erau oamenii lor şi majoritatea nici nu ştiau asta, toţi erau plătiţi relativ bine pentru ca într-un final să-şi investească banii în proiecte imobiliare deţinute tot de Victor sau de cei ca el şi să le dea banii înapoi. Costin, cu ani în urmă, profetic: Băi, şi dacă le-ai spune adevărul, nu te-ar crede. Râseseră toţi, avea felul lui de a spune lucrurile direct, când voia să le spună.

Maşina de intervenţie a intrat după el în parcare şi a oprit la vreo zece metri de poartă. Printre reporteri erau ceilalţi. Alţii care intrau la închisoare în aceeaşi zi, o lume care urma să fie înghiţită de poarta de metal din faţa ei. Femei în lacrimi, unele cu copiii după ele, feţe împietrite de durere, de neputinţă, de gândul la necunoscutul de dincolo de zidurile verzui, la o viaţă în care totul se schimba într-o clipă. Bărbaţi de toate felurile gata îmbrăcaţi în treninguri, luându-şi adio. Printre ei, într-un amestec uşor de citit, cei care se liberau în acea zi şi zâmbeau cu gura până la urechi şi-şi sărutau rudele care

veniseră să-i aştepte. Şi-n faţa puşcăriei era tot lumea, nimic altceva. Băiatul de pe locul din spate a coborât şi s-a postat lângă uşa lui. Victor a aşteptat să-i deschidă, şi-a luat telefonul din consola centrală şi a coborât. Masiv. La fel de masiv ca omul lui. A privit în jur liniştit, a înfruntat cele câteva priviri care s-au încrucişat cu a lui, s-a îndreptat spre maşina de intervenţie cu bodyguardul lângă el. Băieţii din maşina de intervenţie au coborât şi ei. Înalţi, laţi în umeri, cu feţe impasibile, conştienţi de prezenţa şefului şi de importanţa momentului. Unul dintre ei a deschis portbagajul şi a scos geanta lui Miron. S-a îndreptat către uşa din dreapta-spate, a privit în jur, ceilalţi (împreună cu Victor) au înconjurat locul. Zid. Impenetrabil. Bodyguardul a deschis uşa, Miron a coborât demn, înalt, la fel de înalt ca toţi ceilalţi din jurul lui. A privit în jur, a lăsat pentru o clipă privirea în pământ, apoi l-a privit pe Victor drept în ochi. Bărbaţii din jur s-au îndepărtat doi paşi, au rămas doar ei doi. Miron îl privea şi atât. Calm, cu o blândeţe înspăimântătoare. A scos telefonul din buzunarul de la piept şi a dat să-l închidă, Victor i-a întrerupt gestul şi i-a dus mâna cu telefon cu tot înapoi la buzunar. Cuvintele erau de prisos, a înţeles. Putea să-l păstreze. Reporterii din jur puneau întrebări stupide, vorbeau singuri, cei doi bărbaţi nici nu îi auzeau. Era clar că nimeni nu avea să le spună nimic, dar continuau să întrebe pentru a fi înregistraţi şi a dovedi că îşi făcuseră treaba. Miron a făcut un pas înainte, Victor s-a mutat în dreapta lui. Flancaţi de cei patru bărbaţi, au pornit spre uşă. Un copil s-a strecurat printre bodyguarzi şi a întins mâna: „Nenea, îmi dai şi mie ceva?". Miron l-a privit liniştit, a băgat mâna în buzunar, a scos tot ce avea şi i-a întins copilului teancul de bani. Cam puţini. L-a privit pe Victor fără niciun cuvânt. Pe loc, fără să se gândească la altceva, Victor a dus instinctiv mâna la

buzunarul de la piept şi a scos nişte bani, i i-a dat lui Miron şi aceştia au ajuns în mâna copilului. S-a auzit un: „Săru' mâna, nenea, să-ţi dea Dumnezeu sănătate". Miron s-a oprit în poartă, s-a întors ca şi cum ar fi vrut să le spună totuşi ceva reporterilor, a întins mâna după geanta pe care bodyguardul o ţinea chiar la nivelul ei, s-a întors şi a intrat pe uşa întredeschisă fără să o atingă.

Uşa s-a închis în urma lui cu un zgomot metalic. Victor a rămas câteva clipe cu privirea lipită de metalul verzui, s-a întors, le-a făcut un semn băieţilor să vină după el şi s-a îndreptat singur spre maşină. A urcat, a pornit radioul şi a pornit încet, aşteptând răbdător ca mulţimea de oameni să-i facă loc.

Gârbovit dintr-odată, îmbătrânit, Robert privea în ceaşca de cafea. Lângă ea aşezase cu grijă telefonul, cu atâta grijă-l aşezase, de parcă era făcut din cleştar şi spargerea lui sau cea mai mică zgârietură ar fi însemnat sfârşitul lumii. Privea în ceaşca de cafea în care se formase un cerc de spumă şi şi-ar fi dorit să se poată oglindi în ea, să se vadă pe sine înconjurat de lichidul cândva aburind, acum rece, imagine mişcătoare a morţii. Ar fi vrut să înţeleagă. De ce. De ce îi făcuse Ştefan asta, de ce-l lăsase să vină până la aeroport plin de speranţă, gata să o ia de la capăt, să lase totul în urmă în secunda în care avionul avea să înceapă să ruleze pe pistă şi mâinile lor s-ar fi îngemănat pentru desprindere, mâinile lor şi-ar fi încrucişat degetele încordate şi ar fi zburat împreună în albastrul cerului, ar fi devenit una, ei doi ar fi devenit unul în tăcere, fără să fie nevoie să-şi spună mare lucru, ca într-unul din acele poeme pe care el niciodată nu le scrisese, dar pe care putea să le. L-ar fi iubit, încă-l iubea, dar l-ar fi iubit cu adevărat, i-ar fi dedicat toată priceperea şi toate resursele lui, toate

relațiile pe care le construise în timp și care, puse la un loc, l-ar fi făcut cineva pe prostul ăla care îl refuzase pentru o toantă care de a doua zi nu avea să mai existe, nu avea să mai existe orice s-ar fi întâmplat, măcar cu asta-și era dator sieși, cu ștergerea ei de pe fața pământului, cu distrugerea a tot ce creaseră împreună, cu anularea a tot ce erau. In-di-fe-rent-de-con-se-cin-țe, își spunea Robert singur, indiferent de ce ar fi putut crede el că putea face sau chiar ar fi făcut, avea să-i dea bani, mulți bani chiar în acea zi, avea să-l lase să creadă că tocmai câștigase meciul, că îl învinsese, că îl pusese cu botul pe labe și acum îl putea șantaja, putea cere orice de la el și el avea să-i dea, indiferent de consecințe, doar că acest indiferent de consecințe avea două tăișuri și Ștefan avea să afle pe pielea lui că nimic nu era ceea ce părea și orice pas prin Paradis costă, e scump al dracului, nimeni nu făcea așa ceva cu el, nimeni, el încă mai putea să se răzbune și avea să o facă indiferent de. A privit încă o dată în ceașca de cafea, cercul de spumă se lipise de partea dinspre mâner și amenința să se dizolve cu totul și să lase locul negrului, a ridicat cu grijă telefonul de pe masă, a deschis interfața de plăți, a căutat numele lui Ștefan și i-a transferat o sumă mult mai mare decât îi ceruse, a tastat parola și a confirmat plata, a închis aplicația, a deschis Facebook și a răsfoit puțin fără scop, doar ca să privească ceva, altceva decât pata de spumă care dispărea și care părea să ia cu ea tot ce sperase, făcuse o fixație pe asta și nu voia să-și închipuie ce avea să se întâmple când pata chiar avea să se dizolve, a scris pe Facebook: *Mâine, dragii mei, căci azi sunt prea obosit, vă voi povesti câteva lucruri de o anume importanță. Mâine la ora 10.00.* A postat, a deschis programul ascuns de promovare și a distribuit postarea tuturor oamenilor pe care-i plătea să-i răspândească

postările, a închis toate programele şi a deschis e-mailul, şi-a salutat noii subalterni, a trimis, a închis toate aplicaţiile şi a aşezat telefonul pe masă.

Miron intrase la închisoare fără scandal, văzuse totul pe un ecran din peretele cafenelei chiar înainte ca scârba aia să-l sune şi să-i distrugă credinţa în omenire. Ce mai rămăsese din ea, dar oricum. Se întreba, ar fi vrut mult să ştie cum de nu ieşise scandal, în fond, el îşi făcuse cărţile astfel încât să fie departe când totul avea să o ia razna şi el însuşi ar fi putut fi vânat şi chiar executat public. Ştia prea bine din ce era făcută lumea comunicării ca să nu se teamă, participase la prea multe scandaluri, orchestrase el însuşi măriri şi decăderi de imperii, ani de zile se ocupase cu crearea şi distrugerea reputaţiilor şi a sta departe de ce avea să se întâmple i se păruse cea mai raţională alegere cu putinţă. Ştia dinainte că în teritoriu baronii erau gata să trimită oameni, că la posturile de televiziune şi în presă naraţiunile erau deja create şi nu trebuiau decât dezlănţuite în spaţiul public, că la rândul lor cei din opoziţie nu aveau să stea cu mâinile în sân şi aveau să scoată la bătaie tot ce aveau şi chiar un pic mai mult, până la urmă, nimeni nu-şi permitea să piardă puterea şi nici presa nu-şi permitea să piardă audienţa şi în consecinţă banii din reclame şi din sponsorizările partidelor. Participase personal la instalarea regimului de Breaking News care nu părea să se încheie niciodată şi ştia prea bine ce efect avea. Fanatizarea maselor, insistenţa pe cât mai multe tonuri de gri, relativizarea informaţiei, nesiguranţa, toate aceste procedee ale presei erau meseria lui. Şi căcatul ăsta cu ochi, nimicul ăsta cu buletin, jigodia asta îşi permitea să-l refuze pe el. Să-i strice planurile şi să-i rupă inima. Să-l lase cu ochii în soare în aeroport, să ia el decizii care i se păreau rezonabile, de parcă l-ar fi întrebat cineva ceva vreodată.

Auzi, şantaj. Lasă că-ţi dau eu numai şantaj, şi-a spus Robert, te pregătesc de-ţi merg fulgii, şapte şcoli în trei zile faci, nu-ţi mai revii, te refuză şi la reanimare. Condiţii nefavorabile vieţii, parcă aşa scria pe hârtiile alea.

Ani de zile îl ţinuse la sânul lui. Ani de zile îl plătise, îl învăţase lucruri, îi oferise chiar libertatea de a lua mici decizii şi de a crede că putea controla câte ceva. Îl împinsese în faţă, îi crease relaţii, îl introdusese în cele mai rafinate cercuri, îi deschisese uşi despre care nici măcar nu se ştia că existau, îi oferise toate instrumentele necesare pentru a deveni ceea ce era. Jucând perfect rolul altruistului, asumându-şi rolul de binefăcător şi protector al ârtei, ani de zile îi asigurase un salariu şi contracte de mecenat care să-l ajute să trăiască mai mult decât bine, chiar pe picior mare.

Îl învăţase. Cu răbdare, ghidându-i fiecare pas şi corectându-i fiecare greşeală, îl învăţase arta manipulării publicului şi îl introdusese în lumea propagandei, singura cale pe care putea deveni ceea ce devenise. De fiecare dată când simţise răzvrătindu-se în el filonul etic, îi explicase din nou şi din nou irelevanţa binelui şi a răului, scopul mai înalt care le depăşea şi le includea pe amândouă, arta, marea artă a manipulării şi a creşterii în spaţiul public. La fiecare scandal public pe care îl orchestrase, îl lăsase să vadă câte ceva din interior, să înţeleagă că nimic nu era ce părea şi nimic nu putea fi adevărat, adevărul fiind ceea ce voiau el şi alţii să fie, nu vreo fantasmă etică bună de adormit copiii. Îi arătase că şi ceilalţi procedau la fel, că nimeni nu credea în poveştile pe care le serveau în spaţiul public, că, în fond, duşmanii erau cu toţii prieteni şi prietenii nu erau chiar ceea ce păreau, fiecare înţelegând principiile şi urmându-le cu sfinţenie. Îl învăţase, iar acum asta i se părea un sacrilegiu, o trădare de nedescris a legilor

nescrise ale tăcerii, micile propoziţii ale binelui şi răului: Nu răul celorlalţi, propriul bine. Arta indiferenţei. Egoismul cel bun, singurul valabil, egoismul celui care întotdeauna câştiga. Chiar şi atunci când aparent pierdea. Îl lăsase să-şi creeze nuclee de influenţă, site-uri prin care să controleze amărâta aia de lume literară în care se voia Dumnezeu, mecanisme de promovare echivalente cu ale elitei şi care, corect sponsorizate şi promovate, funcţionau mai bine. Din nimeni îl făcuse cineva.

Iar când apăruse fata aia, drăguţă de altfel, fină, o piesă, înţelesese dinainte ce voia Ştefan şi nu se opusese nici creşterii ei, deşi instinctul îi spunea să fie reticent, să nu-l lase să o ia lângă el, să-i refuze resursele. Dar n-ar fi putut să nu fie altruist şi pasionat de artă şi frumos; Ştefan îi descrisese în termeni atât de înălţători marea artă a fetei, încât orice obiecţie de-a lui ar fi destrămat ceva din pânza de păianjen în care îl înfăşura de ani de zile şi l-ar fi forţat să-i spună măcar o parte din adevăr, din motivele pentru care-l ajuta. Considerase că nu era momentul. Urmărise atent totuşi. Azi un grupaj de texte pe un site sponsorizat pe banii trustului, mâine o nominalizare la un premiu, poimâine o invitaţie la vreun festival, răspoimâine introducerea ei în delegaţia ţării la un târg de carte internaţional, Ştefan o crease din nimic şi el privise atent, nu fără un sentiment de mândrie, discipolul lui devenea maestru. O învăţa pe ea tot ce învăţase de la el. O transformase într-un soi de lider de opinie al militantismului, îi arătase mecanismele manipulării, îi oferise mijloacele. Privită din afară, părea un înger. Poate chiar şi era. El însuşi, Robert, se afişase împreună cu ei doi în medii înalte, la recepţii, le obţinuse invitaţii la petreceri cu circuit închis, îi prezentase pe amândoi puternicilor zilei, îi lăsase să apară pe sticlă şi să-şi consolideze numele, el însuşi, îşi spunea acum

zâmbind sinistru, crease relația lor. Iar ei, mai degrabă el, pentru că cel mai probabil ea nu știa nimic din poveste, el deci alesese altceva. Nici măcar nu-i ceruse să plece pentru totdeauna, să o părăsească, să lase totul în urmă definitiv – deși planul acesta exista –, îi ceruse doar să-l însoțească o vreme și să-i țină companie într-o perioadă mai grea. O nimica toată, dacă n-ar fi vrut să-l atingă, nu l-ar fi atins, niciodată nu i-ar fi făcut rău, Robert ar fi fost în stare să-și poarte crucea de bărbat căruia i se refuza iubirea până la capătul lumii, la nevoie umilindu-se și făcându-se preș și continuând să spere. Știa: ar fi chemat-o și pe ea dacă asta i s-ar fi cerut, i-ar fi făcut oameni pe amândoi, ar fi umplut presa din țară cu marile lor realizări din străinătate și poate că într-un final i-ar fi pierdut pe amândoi, dar era un risc care merita asumat și el era pregătit.

Doar că toate planurile lui, tot binele pe care era pregătit să-l ofere se spulberaseră într-o convorbire cu care limbricul ăla își închipuia că îl putea șantaja. În mintea lui mică și plină de căcaturi își făcea filme cu un Robert care putea fi manipulat la infinit și chiar – a zâmbit amar – era șantajabil.

A ridicat telefonul, a căutat în agendă o literă care ținea loc de nume, a apăsat pe tasta de apel. I s-a răspuns imediat.

— Să trăiți.

— Robert, dragul meu, ce surpriză! Totul bine, ai ajuns la aeroport?

— Da, sigur.

— Ai să-mi spui ceva.

— Aș avea, dacă se poate.

— Spune.

În vocea bărbatului de la celălalt capăt al convorbirii era bunăvoință, Robert știa că se putea baza pe el.

— Dar mai întâi: sper că ai oprit presa, să nu ne pomenim cu vreo surpriză.

— Nu, staţi liniştit, nici măcar n-am început ceva, aşteptam să văd ce se întâmplă şi ce e de făcut.

— Întotdeauna extraordinar de inteligent. Te ascult.

— Ştefan, a spus, simţind că odată cu pronunţarea numelui în el se rupea ceva. Ştefan.

— Ce e cu ăla mic?

— Aş vrea să vă rog să-i retragem ambasadele, are nevoie de o pauză, poate o vreme nu i se va mai răspunde niciunei cereri.

Bărbatul de la celălalt capăt al convorbirii a tăcut.

— La fel şi prietena lui, Roxana.

Robert s-a simţit vinovat pentru o clipă, apoi a continuat.

— Şi ea are nevoie de o pauză.

— Îi spun secretarului să se ocupe, sigur, dacă tu vrei. În rest, te ocupi tu, da?

Faptul că bărbatul părea să ştie şi să înţeleagă tot îl deranja, întotdeauna îl deranjase, în prezenţa lui se simţea insignifiant, o piesă pe o mare tablă de şah pe care nu o vedea. Juca şi totuşi nu ştia cu cine şi ce juca, era complet stupid, întotdeauna. Dar îl sunase pentru că o singură vorbă de-a lui i-ar fi făcut praf nu pentru că ar fi cerut vreodată să li se facă rău, ci ar fi implicat în mod clar faptul că nu mai aveau susţinere.

— E bine că m-ai sunat, a continuat vocea. Îmi pare rău că s-a ajuns aici.

Robert nu era nebun, era convins că celălalt ştia despre ce era vorba şi undeva printre miile lui de dosare el şi Ştefan erau un caz în curs de prelucrare, încă un caz, poate o curiozitate, un cuplu de animale captive într-un acvariu care urmau să se devoreze, două paiaţe într-o piesă de teatru pentru copii.

— Pot să întreb ce ţi-au făcut?

Robert a tăcut, iată deci că nu știa chiar tot sau măcar pretindea că nu știa, îl respecta îndeajuns de mult cât să facă pe nevinovatul, să se prefacă interesat. Era un lucru bun, însemna că-l considera încă util.

— Mai bine nu, s-a redresat imediat celălalt. Rezolv, stai liniștit, drum bun.

Între ei doi s-a lăsat o scurtă perioadă de tăcere. Robert se simțea sfâșiat, știa că gestul lui nu era unul reversibil, că lucrurile odată pornite nu se mai opreau și nu ar fi putut să explice o eventuală răzgândire.

— Nu te-a vrut, așa-i, te-a refuzat.

Bărbatul nu îl întreba, îi spunea. Nu era nicio interogație în vocea lui și asta era înspăimântător, de-a dreptul înspăimântător. A ales să fie diplomat:

— Vă mulțumesc din suflet, domnule Costin, vorbim când mă întorc, de abia aștept să bem o cafea împreună.

— Drum bun.

Convorbirea s-a încheiat. Robert zâmbea amar, i-a făcut semn băiatului de la bar să-i mai aducă o cafea, a căutat un alt nume în telefon și a apelat.

— Salut. Totul bine?

— Boss. Salut, da, pe aci, prin fermă.

Era o glumă veche a IT-istului lui de bază, a șefului departamentului de comunicare, avea tot felul de glume cu zootehnie, cu creșterea porcilor, cu prășitul porumbului și un Gică de la Sculărie numai de el știut, probabil el însuși, oricum, glumele erau bune și mereu îi stârneau câte un zâmbet involuntar.

— Tony, te sună fratele tău cu o rugăminte, ai ceva timp?

— Dacă n-am, fac.

Nu, omul nu putea vorbi serios, era imposibil și-n același timp liniștitor, nu-i păsa de ce se întâmpla în lume, el își făcea treaba.

— Dragul tău coleg Ştefan. Îl ştii.

— Îl ştiu, îl mai aflu, a venit replica.

— Şi draga lui Roxana.

— Ohooo, păi, e şi draga mea, a noastră, noi toţi o îndrăgim mult pe îndrăgita.

— În fine, posibil. Ce vreau eu de la tine, dar stai să-ţi explic. Amândoi au nevoie de o mică pauză de net, au început să vorbească un pic prea mult şi mă gândeam că mă bazez pe tine să-i oprim o vreme.

— Îi şterge băiatul cu totul, a spus celălalt, probabil zâmbind. Ca şi cum n-ar fi existat. Când?

— Stai, mă, nu aşa. Suspendaţi, dar să vadă ce se întâmplă.

— Hopaaa, mişto, îi executăm elegant?

— Mai mult ca elegant. Să nu poată posta nimic. Urmărit tot ce e în jurul lor, să nu poată interveni. Ai un dosar în pregătire, ţi-l trimit eu mai pe seară, vreau să începi să-l publici din seara asta şi să o ţii din trei în trei ore.

— Pun fermele la lucru? Caii nărăvaşi?

Se referea atât la oameni, cât şi la boţii care puteau fi folosiţi. În timp, Robert îi învăţase jargonul.

— Caii ăia buni. Cât ne ia să-i facem zobescu?

— Cât zici tu, boss.

Folosea intenţionat vorbirea de stradă, deşi era un tip extrem de deştept şi şcolit. Iar felul în care lungea vocala *o* şi sâsâia *s*-ul final era magnetic.

— Orice între o zi şi săptămâni întregi de arătură, tu alegi.

— Bine, mersi, ştiam eu că mă pot baza pe tine. Ai o mărire de salariu de la băiatu' şi trebuie să te gândeşti serios dacă vrei să conduci tu revista aia şi site-urile.

A văzut cu ochii minţii zâmbetul celui cu care vorbea. Oferta era clară, tot ce avea de făcut era să spună da şi îl făcea om.

— Boss, da' te-a supărat rău, ce-a făcut?

— E, căcaturi, poveşti, nu e timp acum.

— Bine, boss, pornim utilajele, te bazezi pe băiatu'. Aoleo, să moară familia mea, tocană-i fac, to-că-ni-ţă îi face băiatu', s-a legat ei de bossu' lui, panaramele, hahalerele.

Gluma s-a întrerupt brusc:

— Vrea şi el un scaun ergonomic în biroul ăla de şef, bătrâneţile, bastonu', scaunu' cu rotile.

— Îţi iei ce vrei, i-a răspuns Robert sec. Boss, a continuat folosind intenţionat apelativul preferat al IT-istului, mersi.

— Se poate, mă Robert? Pentru tine? Orice.

A închis. A căutat în telefon o fotografie nu neapărat veche, a deschis-o în editor şi a cropuit-o astfel încât el să dispară din ea. În dreapta Ştefan, în stânga Roxana, între ei, cu mâinile aşezate protector pe umerii lor, Miron. Toţi zâmbitori, Ştefan mândru nevoie mare de prezenţa lui la o recepţie diplomatică, Roxana îmbujorată, probabil de la şampania pe care o bea, avea paharul în mână. A mărit fotografia şi a blurat orice element care putea trimite la un loc clar, a apăsat save, apoi lung pe imagine şi share to e-mail, a căutat adresa lui Tony şi a apăsat Send. Aşa începea totul, cu o fotografie, până spre seară avea să-i ceară directorului financiar nişte plăţi dubioase către cei doi şi avea să i le trimită IT-istului pentru noapte, când pe net umblau toţi ciudaţii şi oamenii lor pregăteau valul de ştiri de dimineaţă. Şi-a adus aminte de ceva, a apăsat din nou tasta de apelare:

— Bossu' meu, ce-ai uitat?

— Auzi, mă Tony, prostu' ăla are ceva în telefon şi nu-i face bine să aibă lucruri. Te ocupi tu de memoria aia şi de vreun cloud, dacă o avea? Şi de laptopul lui, a completat.

— A, boss, aşa mai vii de-acasă, scoate băiatu' treningu' ăl bun, o ţâr' de bătaie ştie, iese pe la plimbări. Altceva pentru sufletu' tău generos?

— Deocamdată nimic, eşti o bomboană de băiat.

— Şi mai mă fac.

— Băi, să nu-i strici telefonul, doar memoria să dispară.

— Hai, mă boss, mă crezi un neîndemânatic dintre aceia, face băiatu' fin ca la neurochirurgie, nu simte nimica.

A închis. S-a răzgândit, a sunat din nou.

— Bossulică, tot eu.

— Tot tu.

— Site-urile fetei ăleia, revistele cică, pe pauză. La odihnă.

— Frumoasa din pădurea adormită/ era grăbită/ la pişulică, a declamat celălalt pe un ton cât se poate de serios. S-a făcut.

De această dată a închis de tot. Îşi dorea să moară. Să se oprească totul acolo, atunci, într-o fracţiune de secundă. Să nu mai ştie nimic, să nu mai conteze nimic. A privit sala uriaşă a aeroportului, sutele de oameni care nu ştiau nimic despre el, despre dragostea lui neîmpărtăşită, despre dorinţa lui subită de a muri. Fiecare cu ale lui, cu grijile şi bucuriile lui, cu emoţiile lui. Nicio legătură între el şi acei oameni şi i-a trecut prin minte că aşa era viaţa, fără nicio legătură evidentă între oameni, s-a simţit filosof, a scos nişte bani din portmoneu şi a achitat nota, a lăsat biletul de avion pe masă cu o privire goală, şi-a luat trollerul şi a pornit spre uşile rotative ale clădirii. Afară şi-a aprins o ţigară, se simţea ca după un episod de moarte clinică, citise că după aceea totul se transforma într-o mare de alb şi era linişte, era bine, oriunde în afara lumii era bine, şi-a spus. Trăgea cu nesaţ din ţigară, privea autobuzele venind şi plecând goale spre terminalul de Sosiri, roţile uriaşe, fâsâitul pernelor de aer la pornire.

Acolo, atunci. Un pas. O nimică toată, în ordinea gândirii chiar avea să fie un accident, *Directorul unui post de ştiri mort în accident auto la aeroport* aveau să titreze toate posturile de ştiri şi toate ziarele şi toate site-urile la o oră după groaznicul, înfiorătorul, nemaivăzutul eveniment, *Breaking News: Cutăricâ li s-a alăturat îngerilor* etc. Şi-a aprins încă o ţigară, sinucigaşii sunt oameni foarte curajoşi, al dracu' de curajoşi, şi-a spus, dacă doare, dacă nu-mi iese şi ajung în vreun scaun cu rotile sau legumă, dar nu, imposibil, are minimum zece tone o drăcie din aia, n-am cum să scap, a tras un fum din ţigară, ultimul fum, toate poveştile cu condamnaţi la moarte în faţa eşafodului i-au trecut prin minte într-o singură fracţiune de secundă, a apucat mânerul trollerului, a privit cât se poate de atent în toate părţile şi a traversat spre parcare. Nu atunci, n-avea sens, o prostie chestia asta.

Ajuns la maşină, s-a gândit că totuşi anunţase că pleca o vreme şi a trecut în revistă toate locurile unde se putea duce în ţară, nimic convenabil, a oprit motorul, şi-a luat trollerul din portbagaj şi s-a întors în terminal.

Pe drum, cu excepţia scurtei convorbiri cu Robert care nu însemna absolut nimic în ordinea lucrurilor, un scurt interludiu chiar comic, o mică intrigă amoroasă a unui caraghios care nu era în stare să pună mâna pe ce voia, a dus mai departe un gând care începuse să ia formă în mintea lui cu câteva zile înainte, când se întâlnise ultima dată cu Theodor – poate întâmplător, poate nu, n-avea de unde să ştie adevărul şi nu conta aşa de mult – şi acesta îi spusese destul de senin că ar fi putut, cu oarecare efort şi cu o investiţie minimă, să se facă util în lume inventându-i lui Miron un nou partid care să-l aştepte la ieşirea din închisoare, care, îl asigura încă o dată şeful serviciilor, avea să se petreacă mult

mai curând decât s-ar fi aşteptat cineva. Costin ştia jocul: discreditare, dosar penal sau în cazurile foarte grave dosare penale, proces răsunător cu presă şi balamuc, mobilizarea societăţii civile, atragerea atenţiei asupra subiectului, pedeapsă simbolică, debarcarea ţintei din toate funcţiile posibile şi imposibile, liberare condiţionată foarte rapidă, pentru că scopul nu era să-l ţină în închisoare, ci să-l lase fără putere şi să o distribuie altuia. S-a întrebat încă o dată de ce nu-i luase el locul, doar oferta fusese destul de clară şi avea destulă susţinere în partid cât să devină el preşedinte, dar şi-a răspuns foarte rapid că nu era pentru el şi n-ar fi avut niciun sens.

Era bolnav. Nu neapărat suferind, medicamentele făceau minuni şi-şi trăia boala aproape fără să ştie de ea, ca pe o absenţă care nicicând nu lipsea din gândurile lui şi care-l îmbătrânea destul de vizibil, dar bolnav. Totul începuse cu un control de rutină, cum încep toate morţile, cu nişte analize care nu-i ieşiseră foarte bine şi care-l făcuseră pe medic să ceară aprofundarea lor. Rezultatele veniseră destul de greu, dar, când veniseră, îi transformaseră viaţa într-un drum sigur către ceva ce ştia dinainte că avea să se întâmple, către inevitabil. Dintre toate bolile din lumea asta, multe, nenumărate aproape, el se alesese cu o degenerare a pancreasului din cauza unei tumori. Întrebase dacă era operabilă, medicii – care între timp se înmulţiseră exponenţial – spuseseră că nu. Întrebase atunci ce era de făcut. Un medic prieten îi spusese simplu că nimic, era o chestiune de timp. Cât timp? întrebase. Bărbatul din faţa lui ridicase din umeri şi pronunţase plin de îndoială un pronostic: un an şi jumătate, poate doi. Costin primise lovitura fără să se clatine, calm, de parcă ar fi fost vorba despre altcineva. Luase reţeta de pe biroul din faţa lui şi întrebase dacă putea să bea şi să fumeze în continuare. Cu

un zâmbet în care nu-şi permisese să pună nicio emoţie, medicul îi răspunsese că putea face orice, tot aia era.

Îşi lua deci pumnul de medicamente în fiecare seară şi în fiecare dimineaţă. Nu vorbise cu nimeni despre asta, singurul care ştia era secretarul lui, iar aceluia îi spusese să nu scoată o vorbă. Hotărâse să lase lucrurile să meargă înainte fără să caute clinici sau tratamente în Occident, nu credea în minuni şi nu era genul care să stea prin spitale, deşi poate că în acest caz ar fi trebuit, îşi spusese la un moment dat. Dar nu: nu se dusese, continuase să ia tratamentul adjuvant şi să-şi vadă de ale lui, calmantele pe care le lua de două ori pe zi oferindu-i o stranie stare de linişte. Cel mai ciudat totuşi era că niciodată nu îl duruse nimic. Nu ştia nimic despre boala lui, era acolo, străină, cu adevărat străină de el şi de corpul lui, lucra în tăcere şi-l omora sigur fără să-l deranjeze cu nimic. Ştia că aveau să vină şi momente grele, se pregătise pentru ele şi chiar pentru un gest radical care să le pună capăt. Nu se temea de nimic. După moartea soţiei nu se mai temea de nimic, mintea lui intrase într-un tunel al însingurării şi liniştii din care nu îl mai putea scoate nimic, erau acolo el şi ea şi în afară ceilalţi, lumea cu diversele ei întâmplări, viaţa, moartea, chestiuni irelevante. Sigur că îşi continua cu pasiune uneltirile mondene şi îşi făcea treaba, dar făcea totul neimplicat, cu o seninătate care friza o uşoară formă de nebunie, ca şi cum nimic n-ar fi contat cu adevărat şi tot ce avea de făcut era să meargă înainte spre sfârşitul pe care-l ştia aproape şi spre scopuri care nu erau ale lui, ci ţineau de o meserie care niciodată nu fusese cu adevărat o meserie, pentru că nu fusese nevoit să muncească nici măcar o zi în viaţa lui. În aparenţă nu se schimbase deloc: era acelaşi bărbat puternic şi misterios de care toţi se temeau, aceeaşi prezenţă subtilă şi în acelaşi

timp ubicuă pe coridoarele puterii, același înger păzitor pentru cei pe care-i considera ai lui. Mai politician decât orice politician, dedicat cu totul cauzelor schimbătoare, cinic până la abrutizare, Costin trăia de fapt două vieți, una relativ publică, în care era omul numărul doi din cel mai mare partid, și una cu totul și cu totul domestică, în care era bătrânul singur și bolnav care-și aștepta liniștit sfârșitul.

Când mașina a intrat pe aleea din fața casei și a ocolit rondul de marmură din față, a luat de lângă el cutiile și a așteptat ca secretarul – în realitate un majordom de modă veche care se îngrijea de toate problemele lui personale – să-i deschidă portiera. I-a spus șoferului să nu îl mai aștepte în acea zi și i-a întins cutiile bărbatului care ținea ceremonios ușa mașinii. A rămas acolo, a privit limuzina plecând cu un bâzâit care întotdeauna îl amuza, felul de a funcționa al mașinilor hibride fiind pentru el o necunoscută, de fapt, a aruncat o privire lungă și oarecum tandră peisajului din fața casei, copacilor seculari în preajma cărora se născuse și sub care avea să moară, arbuștilor, gazonului perfect îngrijit care îmbrăca aleile parcului din față. A văzut poarta închizându-se și o fracțiune de secundă și l-a imaginat pe paznicul din gheretă rezolvând integrame și așteptând să treacă vremea, i-a spus majordomului să-i dea o primă fără niciun motiv, pentru că așa-i trecuse lui prin minte. Poate să-l trimită și într-o vacanță la munte cu familia. Bărbatul care stătea la un pas în spatele lui, în lateral-dreapta, a spus un Sigur, mă ocup chiar azi, apoi l-a însoțit pe trepte, apucându-l ușor de brațul drept pentru orice eventualitate, se mai clătinase și altă dată și îl privise cu reproș, ca și cum nu s-ar fi așteptat să nu fie lângă el când îl lăsa corpul. Iar în acea zi Costin se simțea deosebit de obosit, trudit, îmbătrânit, la toate

acestea adăugându-se o stare de lehamite colosală. Nu-i plăcea ce se întâmplase, nu-i plăcea nici ce făcuse el, adică aproape nimic. De unde şi faptul că îl sunase pe Victor – poate într-un ultim efort de a face ceva, de a nu lăsa lucrurile aşa cum erau, de a dovedi că încă mai putea acţiona. Dar iată că nu. Nu acum, cel puţin. Ideea unui nou partid cu Miron în frunte îi surâdea, deşi nu avea nicio încredere în planul de a smulge votanţi din partidul principal. De la o asemenea idee şi până la intrarea în parlament era cale lungă şi nu era foarte sigur că putea fi pusă în aplicare cu succes, se temea să nu fie un fiasco şi el însuşi se simţea obosit, prea obosit ca să construiască un partid de la zero.

Şi-a scos singur sacoul şi i l-a dat secretarului, a privit cu afecţiune scara curbată din marmură care urca din holul impecabil spre etaj. Acasă. Nu ştia loc mai plăcut decât acasă, nu reuşise niciodată să găsească unul. A traversat, a intrat în livingul spaţios, mobilat clasic, în care locul marmurei Acceglio de pe hol era luat de un parchet renaissance din tec de cea mai bună calitate, parchet care deja era acolo de 30 de ani şi care, spera, avea să-i supravieţuiască. Canapelele joase din piele de Córdoba erau străjuite de lămpi veneţiene cu picior, aşezate lângă măsuţe care de care mai vechi şi mai frumos decorate, pereţii erau acoperiţi cu tablouri de sus până jos şi o privire mai puţin exersată ar fi putut crede că încăperea fusese transformată într-o pinacotecă, doar că în realitate toată casa era plină de tablouri şi în această încăpere Costin le aşezase pe cele care-i plăceau cel mai mult dintr-o anume perioadă. Deasupra şemineului masiv din marmură Rosso Lepanto, care avea povestea ei, dar o poveste pe care nimeni nu voia să şi-o amintească, străjuiau câteva statuete şi – în mod straniu – o zaharniţă din aur masiv care şi-ar fi avut locul în altă parte, dar pe

care proprietarul alesese să o așeze la vedere din motive numai de el știute. În colțuri și pe unde rămăsese ceva spațiu vertical între tablouri, Costin așezase statui contemporane, creând un contrast plăcut, un fel de fuziune între clasic și modern care lui îi plăcea, deși în general era văzută ca un exces manierist. Trăia înconjurat de artă pentru că așa trăise întotdeauna și nu s-ar fi despărțit niciodată de neprețuitele lui colecții pentru un decor minimalist sau de alt fel. Înțelegea foarte bine că lumea mergea înainte și până și arta avea felul ei de a se metamorfoza, dar nu voia să schimbe nimic. S-a așezat pe o canapea din dreptul bovindoului cu vedere la lac (bovindou în dreptul căruia, cum priveai din centru către extremitatea dreaptă, pusese să fie adus un liquidambar care în timp crescuse și crea un foarte frumos efect de prelungire a curții), și-a tras mai aproape o scrumieră de argint cu picior și și-a aprins un trabuc. Mai mult curios de întâmplările zilei decât crezând că îl putea ajuta cu ceva (se putea să ceară un ceai, dar de cele mai multe ori nu cerea nimic și-și petrecea vreo jumătate de oră fumând tăcut și admirând peisajul sau studiind în detaliu vreun tablou de pe perete), secretarul s-a așezat pe colțul canapelei opuse celei pe care stătea Miron și l-a privit cu o oarecare intensitate, probabil așteptând revelații. A tăcut. Nu simțea nevoia să-i spună nimic și oricum imediat ce termina trabucul aveau să treacă în bibliotecă.

Lucru care s-a și întâmplat, fără ca cei doi bărbați să schimbe măcar o vorbă între timp. Când Costin tăcea, tăcea. În acea zi mai obosit decât de obicei, simțind că nu-și putea duce povara zilelor, făcuse totuși un efort considerabil și rămăsese la birou până la acea oră. Mai avea un singur lucru de făcut și-și putea încheia ziua, nu se simțea în stare de nimic. A trecut în bibliotecă, într-un final i-a adresat cuvântul secretarului, rugându-l

frumos să-i aducă un ceai negru cât mai tare. A privit în jurul lui cu aceeaşi satisfacţie cu care privise acea începere zeci de ani. Era perfectă. Pur şi simplu perfectă, nu şi-o putea imagina altfel şi niciodată nu ar fi schimbat nimic. Parchetul de pe jos, din mahon, cu complicaţii şi diverse modele făcute special pentru el, era pe alocuri acoperit cu covoare vişinii afgane de-o frumuseţe care-ţi tăia respiraţia. Pereţii, punctaţi ici-colo de vitralii lungi în aceeaşi dominantă vişinie, care urcau pe înălţimea ambelor etaje, erau acoperiţi până la tavanul înalt de şase metri cu cărţi. O bibliotecă uriaşă, strânsă în două vieţi care parţial se suprapuseseră, de tatăl lui şi de el, Biblioteca Barancea, un mit printre colecţionari şi cunoscători, o adevărată comoară pentru oricine ar fi vrut să studieze ştiinţe politice şi avea nevoie de rarităţi, de la teze de doctorat susţinute la orice universitate din Europa şi America şi până la facsimile ale unor documente din Biblioteca Vaticanului, obţinute cu mare străduinţă şi păstrate cu sfinţenie în şertare numai de el ştiute, uneori de-a dreptul ascunse în pereţi, după uşi care se deschideau odată cu cărţile de pe rafturi. Biroul, o piesă perfect conservată din secolul al XVI-lea, era la rândul lui o operă de artă. S-a aşezat pe scaunul tapisat cu catifea bordeaux, a aşteptat ca secretarul să-i aducă ceaiul cerut şi să se aşeze în faţa lui cu propria ceaşcă în faţă. Urma momentul cel mai plăcut al oricărei zilei, Ora Memoriei, cum o numea, perioada în care îi dicta bărbatului înalt şi foarte distins întâmplările zilei. Făcea asta de când intrase în politică şi o vreme îl păstrase pe secretarul tatălui său, iar când acesta murise, locul lui fusese ocupat în mod natural de fiul lui. Credincios stăpânului său până la veneraţie, bărbatul (pe numele lui Ion Zghibercea) era răspunzător de notarea şi arhivarea carierei politice a lui Costin.

Fără să întrebe nimic, a luat stiloul din suportul special din fildeș în care stătea și a scris pe o coală nouă cu antetul familiei data: 16 iunie 2016. Costin a început să vorbească rar, pe o voce obosită, amintind la început că trecuseră aproape zece ani de la moartea soției lui și orice om cu o urmă de bun-simț s-ar fi gândit până atunci să moară. A ținut neapărat să dicteze într-o paranteză o declarație de dragoste eternă pentru cea moartă cu care în continuare își ducea zilele, apoi (în sfârșit satisfăcând curiozitatea avidă a secretarului pe care îl fiersese mai bine de 40 de minute, și nu fără intenție, îl lăsa să aștepte când se întâmplau lucruri importante, făcând parte din jocul lor mental) și-a început relatarea evenimentelor care se petrecuseră în acea zi, care a cerut să fie subliniată ca memorabilă și să fie arhivată în mod special. Cu o sinceritate de care nu dădea dovadă în nicio altă ocazie, a dictat întâmplările în mod obiectiv, fără să schimbe nimic și fără să adauge nimic de la el. Era o regulă nescrisă a însemnărilor lui, ele reflectau doar realitatea, nimic altceva. Înțelesese în timp că singurul mod de funcționare al nesfârșitelor lui însemnări era principiul realității și nu se despărțea niciodată de el, știind că după moartea lui toate însemnările aveau să fie publicate într-o serie de opere a căror structură era dinainte stabilită, serie care în sfârșit avea să explice (măcar parțial și, din punctul lui de vedere, evident) ce se întâmplase la vârful politicii în 27 de ani de democrație. Acele opere erau visul lui, moștenirea lui, ceva de lăsat în urmă. Adevărul așa cum îl știa el, fără nicio modificare. Fiecare zi, fiecare întâmplare erau notate cu o minuțiozitate aproape maniacală, în timp creând o imagine aproape corectă a istoriei. Două pagini pe zi ori 365 de zile ori 26 de ani și 168 de zile, peste 19.000 de pagini de însemnări care erau opera lui, marea operă,

inegalabila lui contribuție la știința politicii. Ba mai mult, suferind, ca orice scriitor de jurnal, de megalomanie și de un egoism care nu-și dorea nici mai mult și nici mai puțin decât să schimbe istoria lumii, orice istorie, și să o facă să semene adevărului său, în timp Costin alesese să dea însemnărilor lui alura unui roman realist care prin dimensiuni, dacă nu și prin stil, l-ar fi făcut să turbeze de invidie pe un Balzac și să moară de supărare pe orice istoric cu patalama. Pusese acolo totul. În sfârșit o formă a totului așa cum îl înțelegea el, cu nume, date, fapte, cifre, tot ce trebuia să se știe despre o țară. Nu considera că mai era nevoie de altceva, așa că își numise însemnările *Opera Magna. O istorie adevărată a României.* Iar cuvântul adevăr nici nu era greșit în cazul lui, pentru că faptele din acele însemnări erau pur și simplu reale și el știa asta, în fond, de aceea alesese să le consemneze. Dincolo de bine și dincoace de rău stătea realitatea, iar el se considera maestrul ei absolut, singurul ei păstrător, unicul depozitar al adevărului.

A dictat lent, cu înfloriturі stilistice, cu reveniri și accente acolo unde era nevoie, punând în pagină prin mâna secretarului adevărul acelei zile care în curând avea să fie uitată, fiind înlocuită de altă zi importantă din viața oamenilor importanți. A ținut să consemneze și asta, anume că orice zi importantă piere sub povara viitorului și își pierde valoarea odată cu trecerea timpului. *Cine are să-și mai amintească*, a dictat, *că un om politic din Europa de Est, în cazul nostru, Miron, a fost condamnat cu executare în această zi? Că omul lui de încredere, în cazul nostru, eu, a ales să îl lase să plece în tăcere, considerând că interese mai înalte decât libertatea lui îl condamnaseră dinainte? Că mâna lui dreaptă în afaceri a acceptat oferta Serviciilor de a-și extinde anumite operațiuni la schimb cu tăcerea și lipsa oricărei*

acţiuni care să-i apere asociatul? Că toată lumea a ştiut adevărul, dar toată lumea a ales o înspăimântătoare tăcere şi iată-ne aici, în birou, consemnând ziua de 16 iunie ca pe una nu a tristeţii, ci a ficţiunii politice? Acesta era tonul pe care îşi scria memoriile, aşa voia să fie ţinut minte de posteritate, aşa avea să rămână, pentru că de multă vreme Ion Zghibercea avea la dispoziţie un fond special cu care să publice toate volumele memoriilor lui, două cărţi pentru fiecare an, şi să le traducă şi să le distribuie peste tot. Acesta era testamentul lui, averea reală urmând să-i rămână secretarului şi o parte din ea trebuind să fie donată pentru construirea unui spital ultramodern în centrul oraşului.

După aproximativ o oră de lucru s-a ridicat greoi de la birou, şi-a aşezat burta peste marginea pantalonilor, şi-a netezit o cută imaginară a cămăşii şi a trecut în hol. Secretarul l-a întrebat dacă voia să mănânce ceva, bucătarul cumpărase pentru ziua respectivă un peşte proaspăt şi îi oferea o garnitură specială. S-a oprit în faţa tabloului soţiei care trona pe casa scării, a privit cu luare aminte trăsăturile perfecte ale iubirii lui de-o viaţă, s-a întors către secretar şi a spus:

— Sună, te rog, la casa de la munte şi spune-le să pregătească totul pentru seara asta, o vreme ne mutăm acolo, ia-ţi tot ce îţi trebuie cu tine.

Fără niciun răspuns, bărbatul înalt i-a oferit braţul şi au urcat amândoi la etaj. Costin s-a întins să se odihnească puţin, secretarul a trecut în dressing să pregătească cele necesare unei şederi de mai lungă durată.

Social media. Fotografiile. Nici măcar trucate. Strălucirea de-o clipă. Iluzia unei realităţi. Nici măcar cu totul false. Validarea socială. Profesională. Familială. Sexuală. Totul într-un singur loc, în telefon, arma mortală a speciei

izolate care încă se numea om. Totul într-un singur loc, în miliarde de calcule și conexiuni pe minut, dorința de a ajunge la toți instantaneu, de a fi validată într-o clipă de întreaga planetă, de a căpăta valoare într-o lume care nu știa absolut nimic despre ea sau, dacă știa, din puzzle lipseau atâtea informații, încât Corina ar fi putut fi oricine, de la o doamnă de stat până la o măturătoare de stradă, de la un fotomodel până la o studentă săracă din lumea a treia. Misterul. Fermecătorul mister din spatele fotografiei care făcea rapid turul cunoscuților, apoi al cunoscuților cunoscuților, ajungând în cele din urmă la străini care-și puteau închipui orice. Imaginația. Nimic mai flatant decât imaginația bărbaților plini de bale, care priveau o femeie pregătită pentru o petrecere, o femeie strălucitoare, bogată, de succes, pentru totdeauna indisponibilă.

Așezată afară, pe terasă, cu țigara aprinsă într-o mână și cu telefonul în cealaltă, se pregătea mental pentru seara care urma și în același timp răspundea mesajelor și comentariilor care nu se mai opreau, care făceau din ea centrul universului, care cu fiecare secundă care trecea o transformau într-o vedetă și o făceau să fie ceea ce nu era, deși în sufletul ei chiar se simțea o divă neînțeleasă, închisă în casă, izolată de plăcerile lumii și privată de orice frumusețe. Se simțea prizonieră în propria viață și nici drogurile și băutura nu o mai ajutau, nici nenumăratele cadouri, nici investițiile care-i mergeau șnur, nici validarea pe care cu disperare o căuta pe rețelele sociale de fiecare dată când, atât de rar, ieșea din casă. Tot ce o ținea acolo era copilul. Prințul ei, lumina ochilor ei, speranța că într-o zi lui avea să-i fie bine și avea să devină un șmecher, un bazat, avea să se ridice deasupra celorlalți și să-i poată privi de sus, așa cum merita. Speranța că peste ani și ani avea să-i poată oferi lumea,

lumea întreagă. Copilul ei merita asta. Copilul ei era centrul universului şi trebuia să se ocupe de el, să-l înveţe să stea deasupra tuturor, să-l înveţe că nimeni nu avea voie să-l atingă sau să fie deasupra lui, să-l înveţe cel mai simplu lucru din lume, anume că totul i se cuvenea. Dacă ea fusese un copil sărac, dacă trebuise să facă atâtea lucruri neplăcute ca să se ajungă, dacă părinţii o mai bătuseră din când în când – provocându-i traume de care terapeuta ei spunea că nu se putea despărţi, că nu trebuia să se despartă, că făceau parte din ea şi trebuiau conştientizate permanent –, dacă nenorocitele alea de colege avuseseră mai mult şi o umiliseră chiar şi fără să vrea cu hainele şi banii şi binele lor, dacă la începuturi colegii de birou fuseseră deasupra ei şi îi mâncaseră tinereţile cu maşinile şi casele şi hainele şi vacanţele şi bijuteriile lor scumpe, dacă o lume întreagă complotase împotriva ei şi o făcuse să se simtă dispreţuită, înjosită, marginalizată, dacă ea trebuise să treacă prin toate lucrurile prin care trecuse, făcându-se preş în faţa altora pentru a parveni şi a deveni într-un sfârşit egala lor, dacă nu cumva mai bună decât ei, nu, cu siguranţă mai bună decât ei, dacă trecutul putea fi răzbunat şi viitorul putea fi manevrat, atunci copilul ei avea să-i fie răzbunarea. Într-o zi, când avea să se facă mare, avea să-i umilească şi să-i înjosească pe ceilalţi cu maşinile şi casele şi banii lui, el avea să fie deasupra lor încă de la început, avea să-i privească de sus ca pe nişte gunoaie ce erau şi avea să se poarte ca un căcat cu toată lumea, pentru că merita asta, pentru că lumea era a lui şi nimeni, niciodată, nu avea să-i spună lui ce să facă. Când el avea să-i umilească pe toţi ceilalţi cu binele şi bogăţia lui, ea avea să înceapă să se vindece.

Acolo, pe terasă, preocupată să-şi injecteze câteva ţigări din pachet cu ceva bun pentru seară, prinsă în

operațiunea chirurgicală oblșnuită dinainte de orice ieșire în oraș și având grijă să pună și două cuie mici în pachet, alături de țigări, trăia viitorul cu o intensitate care îl făcea să devină prezent. În mintea ei, acele lucruri deja se întâmplau, copilul era deja mare, frumos, om important, ea era mama lui, mândră de tot ce avea el. Tot acolo, pe terasă, notificările curgeau valuri pe ecranul telefonului, ținuta ei și probabil modelul cioarapilor lăsat să se vadă în fotografie atrăseseră câteva mii de aprecieri și se simțea, dacă nu încântată, măcar validată. Seara începea bine, era o divă, nu avea de ce să se plângă.

Corina îmbătrânea și în sufletul ei știa asta. Oricât ar fi pedalat pe bicicleta eliptică instalată în living, oricât ar fi tras de extensor și oricâte abdomene ar fi făcut, mușchii și pielea nu o mai ajutau și treptat, zi după zi, începeau să-i arate adevărata vârstă. Avea aproape 40 de ani și se gândea din ce în ce mai serios la o serie de operații estetice care să-i redea tinerețea corpului. Fața, la fel, oricâte seruri minune ar fi încercat și oricâte creme și-ar fi aplicat și-n culcare, și-n sculare, începea să facă riduri și, din acea primăvară, oroare, gușa ei nu mai era atât de flexibilă și avea tendința să rămână umflată când nu avea grijă să-și țină capul foarte drept sau când, dintr-un motiv sau altul, punea bărbia în piept. Își ura corpul. Și în același timp îl iubea. Îmbătrânirea i se părea de neacceptat, simțea moartea apropiindu-se cu fiecare rid și fiecare cută a pielii, operațiile pe care și le pregătea nu mai erau o posibilitate, ci o certitudine. Corina voia să fie nemuritoare, să rămână frumoasă până la 70 de ani, ca vedetele de la Hollywood, să întoarcă privirile pe stradă și la pensie, iar pentru asta era capabilă de orice. Corpul ei era extrem de important și niciun sacrificiu nu avea să fie prea mare pentru a-l menține tânăr.

Telefonul s-a aprins și a început să danseze ușor pe masa de sticlă maronie.

— Iubito, ți-am văzut fotografia, ți-am dat inimioară, ce nevastă frumoasă am.

— Ai văzut, cred că toate fufele alea s-au înnegrit de invidie, mi-am pus setul nou de bijuterii de la tine, ce frumos.

Marcel stătea cu un picior pe birou și își făcea numărul. Orice fotografie postată de Corina pe Instagram era un eveniment crucial în viața ei și el știa asta, îi înțelegea vanitățile și-n plus chiar credea că era o femeie frumoasă și o complimenta din toată inima, deși ea nu părea să-l creadă întotdeauna. Căsnicia lor se baza în mare parte pe acest joc al validării reciproce, el era înalt, frumos, tânăr, ea era o vampă atunci când se străduia cu adevărat, ei doi erau tineri și frumoși și nemuritori și nimic nu-i putea opri, nimic nu le putea schimba traiectoriile sociale strălucitoare din lumea corporațiilor.

— Abia aștept să pui o poză și din oraș, să nu uiți să ții aparatul ușor strâmb, cum te-am învățat, și să folosești un filtru de seară-interior.

— Da, iubitule, vrei să-ți trimit o poză cu chiloți mai târziu?

— Mai bine vii fără chiloți mai târziu, așa mi-a recomandat doctorul la ultimul consult, cică dac-o bag des rămân tânăr.

— Face fata.

Cu o mișcare pe care nici în ultima clipă n-a putut-o controla, încercând să strângă firele de iarbă căzute lângă șervețel și-n același timp să dea la o parte cu dosul palmei praful rămas în urma lor, Corina a agățat cu unghia sticla mesei. A simțit o durere care a străbătut-o până în tălpi, inițial a crezut că nu se întâmplase nimic, când a ridicat mâna în dreptul ochilor, a văzut un punct sângeriu în

vârful degetului inelar și o crăpătură în unghia până atunci perfectă. I-a stat inima, câteva secunde n-a putut respira, a căutat cu disperare o gură de aer, în ochi i s-au format lacrimi pe care a reușit să și le rețină, a expirat cu ură:

— Uite, mă iubitule, ce-ai făcut, mi-am rupt o unghie, e numai din cauza ta.

— Bine, te las, am treabă, uite că-mi sună telefonul, a spus un Marcel care nu voia să intre într-o discuție despre toate dățile când el însuși se făcuse vinovat de mici imperfecțiuni care, știa, ei îi distrugeau viața.

Corina știa că nu trebuia să plângă. Asta ar fi însemnat să-și refacă machiajul și nu avea timp și nici chef de asta. Și-a aprins jointul lăsat în scrumieră cu mâini tremurătoare, a privit în jurul ei cu ură, cu o ură în care era cuprins orice sfârșit al lumii, a mai tras vreo două fumuri, s-a liniștit oarecum, a pornit glonț până la etaj și acolo, cu mișcări reci, profesioniste, de neurochirurg, a curățat oja, a tăiat unghia, a pilit-o și a dat-o cu ojă în câteva minute, odată cu stratul de vopsea lucioasă colorată reconstruindu-și lumea distrusă.

A coborât, s-a așezat lângă copilul care butona absent controllerul consolei de jocuri, a aruncat o privire prin cameră, nu neapărat ca să se asigure că totul era în regulă, cât ca să-și stimuleze memoria și să-și dea seama dacă mai avea ceva de spus, i-a zis bonei că Marcel avea să se întoarcă acasă peste vreo două ore și a ieșit pe terasă. Și-a pus pantofii cu toc, a făcut câțiva pași spre colțul casei, unduindu-și trupul în soarele după-amiezii și admirându-și reflexia în ferestre, la colț s-a întors brusc, a deschis ușa casei și a strigat:

— Dă-mi și mie, te rog, cheia de la mașină, e pe frigiderul de vinuri din bucătărie.

— Imediat, doamnă, a venit răspunsul fetei care până atunci își văzuse liniștită de cartea pe care o citea.

Ajunsă în maşină, a apăsat pe butonul de pornire şi a pus cheia cu grijă în mica poşetă împodobită cu pietre semipreţioase. O mai uitase în suportul de pahare şi altădată, n-ar fi fost nimic nou să nu poată intra în maşină. A reglat aerul condiţionat la 22 de grade pe automat, s-a aplecat în dreapta şi a scos din torpedou husa de telefon cu încrustaţii de aur de 24 de karate şi cristale Swarowski pe care o folosea când ieşea în oraş. Mai scumpă decât telefonul în sine, husa era mândria ei. Dăduse pe ea peste două mii de euro şi ţinea neapărat ca toată lumea să ştie asta. Şi-a scos pantofii cu toc, a luat de sub scaunul din dreapta tenişii de condus şi şi i-a pus în picioare. A deblocat frâna de mână, a apăsat frâna de picior, a rotit volanul, a ieşit din locul de parcare şi a demarat în trombă, seara ei în oraş putea începe.

În biroul de la etajul doi, o încăpere care se întindea pe jumătate din faţada complet vitrată a noului sediu în care îşi mutase firma abia cu o jumătate de an în urmă, aşezat pe o canapea din piele poziţionată astfel încât să vadă parcarea din faţă, centura şi zgârie-norii de la intrarea în oraş, dar şi noua autostradă urbană care lui i se părea o adevărată minune şi din construcţia căreia câştigase şi el câte ceva, obosit parcă peste măsură, cu umerii căzuţi, cu ochii uşor tulburi după o zi cum nu mai trăise de mult, o zi complet cretină, cum îşi spusese în liftul care-l adusese în birou, incapabil să urce două câte două trepte până în birou, Victor privea tăcut în ceaşca de cafea aburindă şi foarte tare (New York, un sortiment nou de arabica pe care secretara îl descoperise din întâmplare şi care devenise cafeaua lui preferată) şi din când în când trăgea din ţigară şi-şi privea ceasul. Lângă el, aşezate cu grijă, erau cămaşa şi sacoul în care avea să se îmbrace peste nici un sfert de oră. Ceasul

nu-l dăduse jos, făcuse dup cu el, dar avusese grijă – dintr-un reflex pe care nu şi-l putea explica – să-şi scoată verigheta de pe degetul inelar. O aşezase în buzunarul cu fermoar al sacoului, urma să o pună la loc mai târziu. Privirea lui a coborât spre parcarea unde băieţii admirau cu toţii noua maşină pe care şeful de la flotă i-o comandase cu luni de zile în urmă şi pe care reuşise să o smulgă din reprezentanţă chiar în acea după-amiază: un Maybach S680 ediţie limitată, noua bijuterie a coroanei lui. Privea caroseria în două culori şi preţ de o clipă a simţit nevoia să coboare şi să o încerce, dar s-a abţinut. Trebuia să se poarte ca şi cum limuzina de şase sute de mii de euro nu conta, era o nimica toată, un moft, oamenii trebuiau să vadă că nu-i păsa şi să înţeleagă ceva din asta. Motivaţi de stilul lui flegmatic şi de lipsa de preocupare faţă de lucruri pe care ei n-aveau să şi le permită niciodată, erau şi mai motivaţi să-şi facă treaba bine şi să avanseze în carieră. Ştia toate astea. La început îşi calculase fiecare gest, în timp, nonşalanţa şi lipsa de preocupare pentru opulenţa pe care în realitate o căuta în toate începuseră să-i intre în reflex şi aveau să devină naturale, ca respiraţia. Puterea însemna relaxare, zâmbet perpetuu, lipsă de preocupare pentru lucrurile materiale, generozitate. Doar cei care ştiau asta supravieţuiau în vârf, ceilalţi erau sortiţi muncii. Puterea însemna să munceşti din ce în ce mai puţin şi averea abia aşa se măsura, în timp petrecut stând degeaba şi în tunuri care necesitau cât mai puţin efort. Victor înţelegea toate aceste lucruri şi totul era perfect.

Privea din când în când parcarea benzinăriei din vecinătate, acolo trebuia să vină ea. Probabil cu vreun SUV relativ nou, toţi ăştia din corporaţii aveau o chestie cu SUV-urile, li se părea lor că era o mare realizare să ai o maşină care părea de teren, deşi nu era. Întotdeauna

se plimba zâmbind printre jafurile alea de câteva zeci de mii de euro pentru care amărâţii plăteau rate enorme şi-şi distrugeau vieţile, îi înţelegea, voiau şi ei să pară cineva, să se afişeze cu o maşină scumpă, să se dea rotunzi în lumile lor mici şi aşa făceau şi angajaţii lui, era perfect, atâta vreme cât ideea de a cumpăra un SUV nou care la ieşirea pe poarta reprezentanţei devenea cu zece mii de euro mai ieftin îi încânta, totul era perfect, erau motivaţi să muncească şi să facă bani pentru el.

I-a sunat telefonul, iar era taică-său, l-a ignorat. A luat o gură de cafea şi s-a întors spre cealaltă parte a biroului, cea din care se vedea cartierul. Scopul lui în viaţă. Vedea din biroul lui toată eleganta curbă sudică, până la mallul din centru. Partea dinspre nord nu se vedea, era ecranată de blocurile noi care apăruseră în ultimul an. Într-o zi avea să fie al lui, micul lui oraş proprietate personală. A luat un şerveţel din cutia de pe măsuţa din faţa lui şi a şters ecranul telefonului, un Vertu de ultimă generaţie. L-a privit mulţumit, băiatul de la achiziţii avea grijă întotdeauna să-i cumpere ultimul model şi să i-l schimbe chiar în ziua în care se lansa pe piaţă. Conectat permanent la reţeaua GSM, era în fond legătura lui cu lumea, obiectul de care nu se despărţea niciodată. Aparatul a bâzâit scurt, pe ecran a apărut un mesaj: Am ajuns, te aştept. S-a ridicat, a străbătut cei 15 metri până la celălalt capăt al biroului şi a văzut în marginea benzinăriei maşina Corinei. Era timpul. Şi-a dat tricoul jos şi l-a aruncat pe canapea, şi-a pus cămaşa şi sacoul, nu, la petrecerea la care mergea nu era nevoie de cravată, s-a privit scurt în oglindă, a verificat dacă-şi mutase portmoneul în buzunarul sacoului, a ieşit valvârtej din birou. Când a ieşit din clădire, băieţii tocmai scoteau ultimele folii de pe bordul maşinii şi probabil se pregăteau

să facă setările bordului împreună cu el, dar i-a luat din scurt:

— Tudore!

— Da, şefu', a răspuns un gealat de doi metri, scoţând capul din maşină. Hai să setăm astea p-aici.

— Fii atent: n-am timp, tu şi Gică mergeţi după mine cu o maşină de intervenţie până colea în peco, luaţi maşina pe care vă zic eu să o luaţi şi o aduceţi acl, în spate.

— Păi, şi cu tine cine merge, şefu'? a întrebat dezamăgit tânărul, coborând din maşină fără nicio tragere de inimă.

Sperase ca el să fie şofer şi bodyguard în acea seară, se dădea şi el cu maşina nouă şi se punea bine cu stăpânirea.

— Nu merge nimeni, luaţi o maşină şi veniţi în colţul străzii omului, beţi şi voi o cafea, vă relaxaţi. Pe chilleală, ca băieţii. E un restaurant acolo, mâncaţi, vă petreceţi, fără scandal, că vă ia toţi dracii pă amândoi. Mă duceţi acasă când se termină, nu ştiu când.

Tânărul s-a mai liniştit, era OK, măcar îi lua cu el şi nu pleca de nebun, mai făcea din când în când din astea şi treaba lor era să fie cu el, nu să stea la firmă şi să nu poată interveni la nevoie. Credincios ca un câine, prefera să stea aproape şi să amuşine orice pericol care s-ar fi putut ivi. Fost sportiv de performanţă, luptător, Tudor intrase cu nişte ani în urmă într-o belea cu un scandal şi doi proşti băgaţi în scaune cu rotile şi-şi luase pedeapsă. După închisoare, Victor îl angajase la el, îl făcuse bodyguardul lui personal şi îl îmbogăţise în câţiva ani, având încredere în el până la capătul lumii şi înapoi. Tudor ar fi omorât pe oricine pentru şeful lui. Oricând. Fără nicio ezitare. Şi ştia bine ce se întâmplase de

dimineaţă în cartier şi prefera să fie aproape. Păţea Victor ceva, rămânea pe drumuri.

Victor a urcat în maşină, a privit admirativ noul design al bordului pe care până atunci îl văzuse doar în fotografii, şi-a aşezat scaunul, o clipă i-a trecut prin minte să conecteze telefonul la maşină, şi-a dat seama că oricum sistemul de infotainment avea conexiunea lui la internet, a scos bolidul cu grijă din locul de parcare, a aşteptat ca Tudor să iasă şi el cu maşina de intervenţie fără însemne şi a demarat în trombă, lăsându-se îmbătat de cei 600 de cai putere ai maşinii. A frânat brusc, s-a asigurat după toate regulile, a ieşit în centură dintr-un singur salt de la zero la optzeci de kilometri la oră, a frânat, maşina se comporta exemplar, a parcat paralel cu VW-ul Corinei. A coborât din maşină.

Înalt. Fără burtă la anii lui. Îngrijit. Ea: vaporoasă, îngrijită, cu mişcări studiate (când a coborât din maşină, şi-a dat capul pe spate, punându-şi în evidenţă părul şi bustul în lumina înserării), nu chiar înaltă, dar destul cât să atragă atenţia. Victor i-a făcut un semn lui Tudor, i-a spus Corinei:

— Dă-i, te rog, cheia şoferului, o să aibă el grijă de ea.

Cu un gest curtenitor, aplecându-se la înălţimea ei şi privind-o drept în ochi, i-a deschis uşa din dreapta a maşinii. Strălucire în ochii ei, ruşinată uluire-n faţa luxului desăvârşit, emoţie de studentă care pentru prima dată în viaţa ei are o întâlnire cu un băiat cu maşină. A urcat cu talent, fără să lase să i se vadă nimic, cu o mişcare inconştientă a mângâiat pielea scaunului. El a urcat nonşalant, a setat maşina pe confort şi a privit-o cu o atitudine care putea fi una de blândeţe, putea fi altceva. În lipsa oricărei replici valide, Corina a scos telefonul din poşetă şi l-a aşezat pe suprafaţa de încărcare

din partea din față a cotierei. Au pornit. Stranietatea primelor minute ale unei întâlniri între doi străini, nu aveau ce-și spune, el a găsit totuși un subiect în ce se mai construia în drum și cine și cum intrase în combinații.

La nici un kilometru de benzinăria din care porniseră începea orașul cu creșterea imobiliară cea mai rapidă din ultimii 30 de ani. Adevăratul simbol al noii clase de îmbogățiți din afaceri. Pe vremuri, o comună de lângă București, pe la începutul anilor '90, câțiva investitori cu bani îi văzuseră potențialul și începuseră să cumpere casele și grădinile de legume din zonă. Pe nimica toată, un dolar, doi metrul pătrat, pentru cei care vindeau, adevărate averi care le permiteau să se mute în oraș și să renunțe la viața de țărani. Începuseră să-și construiască ei înșiși palate pe strada principală, treptat și alții văzuseră avantajele zonei de lângă pădure și lacuri și începuseră să cumpere locuri de case de la ei sau de la alții. Comuna care la început fusese una săracă se transformase în zece ani într-un mic paradis de vile – la început în centru, apoi se extinsese. Proprietăți uriașe, mult mai generoase decât în oraș, cu mici parcuri și case pe măsura egoului proprietarilor, nimic sub o mie de metri pătrați utili. În 2008, când începuse criza, comuna nu mai semăna deloc cu locul de la începutul anilor '90. Strălucea. Valoarea terenului se multiplicase între timp de o mie de ori și încă mai creștea, cei care cumpărau acolo nefiind cu nimic atinși de criză, de fapt prosperând de pe urma ei, ca toți bogații. Acum, când mașina rula ireal de silențios pe strada principală și ca printr-o minune gurile de canal și restul gropilor nu se simțeau, fiind instantaneu amortizate, nimeni n-ar mai fi recunoscut locul din urmă cu 30 de ani. Pe dreapta se înșirau vile cochete ridicate în marginea pădurii, adevărate bijuterii, pe stânga erau aliniate complexuri de blocuri și vile.

O altă ţară, mai cochetă, deloc asemănătoare satelor şi comunelor obişnuite, cu casele lor dărăpănate şi cu drumurile lor desfundate. Victor şi Corina vorbeau despre case şi maşini şi în câteva minute deveniseră cei mai buni prieteni, subiectele erau pasionante pentru amândoi şi ştiau foarte multe lucruri despre ele. Cu diferenţele de rigoare, ei doi făceau parte din aceeaşi lume, din acea lume. La un moment dat, privindu-l atent, Corina i-a spus fără nicio legătură cu complexul de vile despre care el tocmai povestea:

— Pari obosit.

Era în vocea ei ceva din familiaritatea unui om care-l cunoştea bine, ceva ce semăna a vechi, a obişnuit.

El a privit în lungul şoselei şi i-a răspuns:

— Avem nişte probleme, probabil ai văzut la televizor.

Acel *avem* nu se referea la ei doi, firește, ci la grupul de interese din care făcea parte doar el. Femeia de pe scaunul din dreapta şi-a schimbat poziţia picioarelor, sperând ca el să arunce o privire fugară către ea şi să-i confirme anumite aşteptări, se voia dorită, ştia pentru ce era acolo, avea nevoie de o confirmare şi bărbatul de la volan nu părea să flirteze, să încerce să încingă atmosfera, era serios şi atent şi vorbea uneori ca la o şedinţă, în orice caz, nu zâmbea deloc şi nu făcea absolut nicio glumă, nici măcar amară. Corina nu ştia. Şi-a dat seama într-o fracţiune de secundă că nu ştia nici cine erau *ei*, nici ce probleme aveau. Pentru ea, politica nu exista, la televizor nu se uita decât la seriale şi din când în când la desene animate cu cel mic, trăia ruptă de lumea lui şi nici nu ţinea neapărat să ştie ceva despre acele lucruri. Făcea parte din clasa corporatiştilor, pe ei nu-i interesau politica şi temele mari ale lumii, importante erau alte lucruri, banii, maşinile, proprietăţile cât mai multe, copiii, mai ales copiii care urmau să le moştenească

lumea. Educați în spiritul lui *N-o să se schimbe niciodată nimic*, o expresie care exprima întotdeauna dezamăgirea celor mai în vârstă în fața lumii dominate în continuare de hoți și analfabeți care cumva reușeau întotdeauna să acapareze puterea și să stăpânească mica țară din estul Europei, se îndepărtaseră instinctiv de orice idee politică și aleseseră să profite de pe urma eternei degringolade din toate domeniile pentru a se îmbogăți și a duce o viață bună centrată nu în jurul televiziunii și talk-show-urilor, ci în siajul grătarului fumegând, al băuturii scumpe și drogurilor bune, al vacanțelor de lux pe care începuseră să și le permită cu din ce în ce mai mare larghețe și care le înfrumusețau viața. Ea și ai ei își doreau să trăiască bine, nu-și amărau viața cu povești care nu se schimbau niciodată și nici cu personaje politice toxice și care în realitate nu existau în lumea lor, erau undeva departe, erau specia celor foarte bogați pe care îi urau și îi invidiau și îi venerau în același timp, viețile lor fiind adevăratele modele pentru ei, dar fără luminile scenei și fără implicații politice. L-a privit candidă, a clipit de câteva ori foarte des, el nu a privit înspre ea și s-a simțit ușor dezamăgită, bărbatul a spus:

— Tocmai l-am dus la închisoare pe cel mai bun prieten al meu, niște căcaturi, l-au băgat ăștia la beci ca să-i ia locul.

Ea a tăcut.

— Pula mea, puteam să-l scap, a continuat el. Îl urcam într-un avion privat și îi pierdeau urma imediat, nici dracu' nu l-ar fi găsit ani de zile. N-a vrut.

Ea l-a simțit foarte supărat, încordat, și-a pus mâna pe piciorul lui.

— I-am spus de un milion de ori să facem ceva, să încercăm s-o dregem, el nu, că nu se poate, că se descurcă, vezi Doamne, că n-are cum să i se întâmple

tocmai lui. Na! Joac-o p-asta, Miroane, te 'săși la bulău cu jantilica-n brațe. Răcorică, treabă-lucru. Ei, iese repede, a spus el schimbând tonul. Căcaturile obișnuite, numai puternic să nu fii pe lumea asta.

Corina îl privea atentă, n-ar fi vrut ca el să întoarcă privirea înspre ea și să o vadă privind pe geamul mașinii sau făcând altceva, făcea un efort să pară atentă și chiar era, ce spunea el acolo era interesant și numele pe care-l amintise îi era vag cunoscut, da, auzise, știa cine era, era și asta ceva. A început să-i maseze ușor piciorul, gestul ei era unul liniștitor, nici măcar erotic, prietenesc în măsura în care doi oameni care au o aventură pot fi prieteni. S-a gândit să schimbe subiectul cât încă mai avea timp, a luat telefonul din bord și a deschis aplicația de cripto, a spus:

— Fii atent, am o combinație mișto primită azi, o monedă care crește frumos și în care am investit puțin, nu mare lucru.

— Ce monedă? a întrebat el pe o voce interesată, ca și cum cu câteva clipe înainte n-ar fi fost foarte supărat și chiar nervos.

— O noutate, mi-a zis o prietenă că o să crească. Se întâmplă să ai portofoliu?

— Nu eu, dar probabil am oameni care fac și asta.

— Nu le zici, te rog, să investească ceva și aici, să o crească puțin, să-i dea avânt?

— Cât?

— N-am idee.

Victor a tras puțin pe dreapta, a luat telefonul din mâna ei și a fotografiat ecranul, a trimis fotografia mai departe, a căutat un nume din agendă, vocea de la celălalt capăt al convorbirii i-a răspuns înainte ca aparatul să apuce să sune în mașină.

— Boss, ce faci boss?

— Nu mai pot de bine. Fii antenă: am aici o rugăminte de la o doamnă frumoasă, a spus zâmbindu-i Corinei, zice că ar ajuta-o mult să punem şi noi umărul la poza aia pe care ţi-am trimis-o.

— Stai să mă uit niţel. Dacă eu am două kile de cartofi, undeva în lumea asta cineva vrea să cumpere două kile de cartofi, totul e să ne întâlnim.

O pauză, Victor şi-a aşezat mâna peste mâna ei, care încă era pe piciorul lui şi-l masa. A tras-o subtil mai sus, nu destul de sus cât să, dar destul.

— Boss, nu creşte repede, dar o facem noi. Cât să pună băiatu'?

— Să fie bine, bagă o fisă de zece milioane şi mai vedem, a spus Victor, privind-o pe Corina.

I-a văzut reacţia de surprindere, a observat micul ei icnet de uimire, a înţeles pe unde era drumul cel bun şi a plusat:

— Bagă doişpe bulioane, că nu murim. În rest, toate bune?

— Parfum.

— Bine, ne auzim.

A închis telefonul.

În acele clipe, Corina îl iubea. Se îndrăgostise nebuneşte de el, de vocea lui de şef, de uşurinţa cu care manevra sume pe care ea nici nu îndrăznea să le viseze, pe care n-ar fi avut curajul să le rişte, care i-ar fi asigurat o viaţă liniştită pentru totdeauna. Îl iubea şi în acelaşi timp îl ura din tot sufletul pentru că el putea şi ea nu. Pentru că tocmai investise douăsprezece milioane fără să clipească şi conducea o maşină mai scumpă decât orice văzuse vreodată şi avea atât, în timp ce ea se chinuia să facă puţin. În inima ei, respectul pentru avere se amesteca cu dispreţul pentru bogat, dar în felul ei îl iubea. Victor a tras de volan şi a intrat pe o stradă

laterală mărginită de vile mari, impozante, cu garduri înalte şi agenţi de pază peste tot. Ea a scos o pudrieră din geantă, a desfăcut oglinda sub care se ascundea un mic compartiment ascuns şi a luat o pastilă albastră pe care a pus-o pe vârful limbii cu o mişcare bine studiată, dar pe care el nu a văzut-o. I-a întins cutiuţa, el a privit atent conţinutul şi a răspuns sec:

— Nu acum, găsim acolo, stai liniştită. Găsim de toate.

La capătul dinspre autostradă al drumului, pe dreapta, se ridica noua casă a viitorului lui asociat. Era o combinaţie. Omul pornise mai de jos şi începuse să strângă bani când preţul caselor sărise de limita de TVA şi toţi corporatiştii din cartier aleseseră să plătească în cont până la limită şi restul la pungă. Diferenţa de preţ nu era foarte mare, vreo douăzeci de mii de euro de casă, dar în timp sutele de case vândute şi parandărăturile cu constructorii îl îmbogăţiseră serios, stătea bine pe nişte milioane de euro (peste zece, din câte înţelegea Victor) şi creştea. Cumpărase terenul de la un tovarăş de-al lui pe bani puţini, ăla căzuse la necaz şi avea nevoie, negociase ca un tigru şi-l scosese sub juma' de preţ, trei hectare pe marginea lacului cu deschidere generoasă, vreo 80 de metri. Nu era deloc rău, şi-a spus Victor, care până atunci nu reuşise niciodată să ajungă acolo. Ridicase o casă cu adevărat spectaculoasă, un vis din beton, oţel şi sticlă cât vedeai cu ochii, arhitecţii şi constructorii italieni pe care-i aduseseră creaseră o structură aproape transparentă prin care încă de la intrare se vedeau mica pădure din spate şi lacul din fundal. Dichis, şi-a spus, fără nicio urmă de invidie, dar interesat să vadă interiorul.

În ceea ce-o privea, Corina nu înţelegea nimic din ce vedea sau îşi dorea să nu înţeleagă. Dacă n-ar fi fumat toată ziua şi n-ar fi luat pastiluţa, ar fi murit acolo

de invidie, ar fi făcut stop cardiac, casa aia nu exista, visa, nu, era imposibil să existe aşa ceva, case ca acelea nu existau decât în reviste şi în filme, n-avea cum. A coborât din maşină cu un uşor tremur în picioare, trăia un vis şi nu ştia exact cum să-l ia. Un valet s-a apropiat de Victor şi a făcut un uşor semn din cap înspre parcarea din pietriş improvizată în capătul drumului, în plin câmp. Acolo era lumea. O imagine esenţializată a lumii lor. Maşinile din acea parcare erau însemnele averii care trebuia etalată. Nu avea sens să ai bani, dacă nu arătai asta. Cele mai scumpe modele de maşini din lume stăteau aliniate cuminţi la marginea câmpului, o altă umanitate, cea a obiectelor. Iar proprietarii lor ştiau foarte bine ce făceau, le cumpărau pentru a-şi arăta puterea şi a aparţine spaţiului intermediar dintre puterea politică şi pulime, zonei banilor. Victor a întors privirea, în poartă se înfiinţase proprietarul (mic de statură, cu un zâmbet fericit pe buze, îmbrăcat la patru ace şi cât se poate de binevoitor), s-au salutat, Victor i-a prezentat-o pe Corina, el s-a prefăcut că n-o mai văzuse niciodată, deşi îşi amintea vag faţa ei şi cu un mic efort ar fi putut să spună de unde o cunoştea.

Au intrat în casă, Victor era un invitat important şi trebuia condus până în grădină, a fi din zonă însemna şi un soi de asumare a unui comportament aristocratic în care oamenii cu adevărat importanţi erau trataţi mai atent decât cei mai puţin importanţi, astfel desenându-se în textura reuniunilor un adevărat model al rangurilor aristocratice nenumite, dar existente. Casa era înaltă, cu tavane la cinci metri înălţime, cu spaţii vaste şi holuri care puteau foarte bine să devină camere de sine stătătoare, la vreo zece metri de intrare spaţiul deschizându-se într-un living care se ridica pe înălţimea a două nivele din cele trei, o încăpere uriaşă, de 20 de metri pe 10,

care printr-o minune a arhitecturii moderne se deschidea spre grădină şi lac printr-un perete complet vitrat, perete care cu ocazia petrecerii de inaugurare fusese tras în margini, făcând să dispară distincţia dintre interior şi exterior. Proprietarul a ţinut neapărat să-i arate lui Victor adevărata lui mândrie, un tablou de Ghenie care trona pe peretele opus grădinii şi care probabil costase cât o casă, chiar dacă nimeni nu înţelegea nimic din el. O hidoşenie, şi-a spus Victor, dar, dacă aşa îi plăcea omului, el nu se băga.

Afară, arhitecţii creaseră o altă minune. Terasa casei se întindea pe tot frontonul şi era construită din oţel şi sticlă. Podeaua din marmură neagră reflecta şi cea mai stinsă lumină. Din marginea terasei, unduind printre copaci şi în jurul piscinei de dimensiunile unui bazin olimpic (dar stilizat, cu forme şi curbe frumoase, cu podeţe şi mici deckuri cu şezlonguri care îmbiau la odihnă), se desprindeau alei din travertin iluminat care străbăteau toată lungimea de 300 de metri a curţii până la pontonul uriaş de la marginea lacului. Adevăraţi artişti ai amenajărilor exterioare, peisagiştii angajaţi pentru acea curte aduseseră tot felul de copaci exotici gata crescuţi, pietre rare pe care le aşezaseră printre ei, bolovani uriaşi din roci colorate care păreau să sprijine strălucirea lumii. Iar pontonul, iluminat în culori calde şi închis în partea dreaptă cu o casă pentru bărci, era o oază de linişte în mijlocul apei, locul spre care se îndreptau toate privirile şi pe care peisagiştii se pricepuseră să-l pună în valoare la modul absolut.

Corina privea şi aproape că nu-i venea să creadă unde ajunsese, făcea pe ascuns fotografii cu telefonul, ieşeau strâmbe, nu conta, ea voia să păstreze amintirea acelei seri. Când au ieşit pe terasă, proprietarul şi-a pus mâna pe braţul lui Victor şi a spus:

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, dacă e nevoie de ceva...

— Nu, stai liniştit, vorbim, i-a răspuns Victor cu o privire intensă.

Bărbatul mic de statură a înţeles, a făcut o plecăciune către Corina şi s-a alăturat unui grup de oaspeţi din apropiere.

Petrecerea era în toi. Victor îi cunoştea pe toţi cei de faţă sau aproape pe toţi, erau ai lui, prieteni, asociaţi, cunoscuţi, în orice caz, apropiaţi. Lumea lor nu era atât de mare încât să ai şansa. vreunei adevărate surprize, se ştiau între ei, se vizitau la ocazii şi frecventau aceleaşi petreceri, se cununau între ei şi-şi botezau copiii, o lume mică şi familiară, singura sigură, singura reală. Un chelner spilcuit s-a apropiat de ei cu o tavă cu pahare de şampanie, au luat fiecare câte un pahar şi au pornit pe o alee care ducea spre ponton. Victor i-a făcut semn unui alt chelner pe care-l cunoştea, a dus subtil un deget sub nas, bărbatul s-a făcut nevăzut. Şi-au continuat plimbarea spre lac, muzica ambientală se auzea în mod egal peste tot, vocile vesele şi clinchetele de pahare întregeau fundalul sonor.

— Ţi-e foame? a întrebat-o fără nicio intonaţie.

— Aş gusta ceva, a răspuns ea pe o voce care nu lăsa loc nici unui dubiu.

— Să stăm puţin aici, a spus el, luând un platou cu gustări de pe o măsuţă înaltă cu picior şi aşezându-se la o masă normală, ascunsă între doi copaci.

De pe o alee laterală, chelnerul s-a apropiat cu o tăviţă pe care fără niciun cuvânt a aşezat-o între ei. Corinei i-au strălucit ochii, a luat totuşi un mic sandvici şi s-a prefăcut interesată de mâncare, s-a întors către lacul din capătul curţii cu o privire visătoare, apoi s-a rotit pe scaun şi a admirat din nou casa cât un bloc cu

două etaje din celălalt capăt al curţii. Se aşteptase ca el să sară pe ea din prima secundă, în fond, ăsta era scopul serii, doar că nimic. Victor se purta cu ea ca un vechi prieten şi nimic din gesturile sau privirile lui nu trăda vreo urmă de dorinţă. Nu ştia ce să creadă, aşa că s-a apucat să facă un joint ca să mai treacă timpul şi măcar să se distreze. Plutea în efectul pastilei de ecstasy luate mai devreme, dar nu refuza încă ceva. Peste iarba atent aşezată în hârtie a presărat şi puţin praf alb, a aprins cuiul şi i l-a pasat bărbatului. El a luat ţigara, a tras cu sete câteva fumuri legate şi s-a lăsat pe spate în scaun. Poate aşa se relaxa, i-a trecut ei prin minte. Poate că era ceva ce ea nu ştia şi el avea nevoie să se relaxeze, să se deconecteze, poate era prea stresat şi se ştia foarte bine că stresul nu era foarte bun în situaţii ca asta. Iar ea ar fi vrut totuşi să-l încerce, i-a luat cuiul din mână, a tras şi ea câteva fumuri şi i-a pus mâna pe pantaloni. Bărbatul a privit-o altfel de data asta, parcă totuşi. Dar nu. I-a spus pe o voce egală să mai facă o ţigară, el a luat pe deget nişte praf alb şi l-a tras pe nas cu un gest de profesionist. Muzica s-a oprit, se auzeau voci difuze, câteva cupluri căutau locuri în care să se aşeze, dintr-odată din boxe a izbucnit un alt fel de muzică, la un volum mult mai mare. Începea petrecerea adevărată, ea totuşi s-a ridicat şi l-a sărutat, i s-a aşezat în poală, când a văzut că nu părea foarte interesat, dar nici cu totul inert, s-a ridicat şi l-a apucat de mână, trăgându-l spre partea luminată a curţii:

— Hai să dansăm.

Luminile albe şi galbene de la început erau acum colorate, dintre copaci străluceau stroboscoape şi alte jocuri de lumini, pereţii vitraţi ai casei erau iluminaţi de lasere colorate care pulsau în ritmul muzicii. Corina a început să danseze, privind totuşi cu atenţie lumea din

jur, unele fețe le știa de prin presă, majoritatea îi erau cu totul necunoscuți și niciodată nu și-ar fi imaginat că puteau fi atât de mulți, deși ar fi putut să-i treacă prin minte. Ei, amantele sau soțiile lor, toate mai bine îmbrăcate decât ea, toate cu bijuterii scumpe, toate – în ciuda urâțeniei, uneori – de o eleganță aproape fără cusur. Lumea la care visa. Și din care, își spunea resemnată – dansând, distrându-se, lăsându-și creierul și corpul să vibreze în ritmul muzicii, scufundându-se în beat și încercând să uite tot, ca altădată –, nu avea să facă parte niciodată. Măcar să se distreze o seară, nu conta, viața ei era perfectă așa cum era și poate că nu și-ar fi dorit să fie acolo. Aproape de Victor, fără să-l privească, destul de trasă cât să nu-i mai pese de aproape nimic, dansa și atât. Era o petrecere, trebuia să se distreze. A băut pahar după pahar de șampanie, gustul de struguri conservat în sticlele de Dom Perignon îi plăcea, simțea cum bulele care i se spărgeau în cerul gurii îi ajungeau direct în creier, ar fi vrut ca el să fie mai îndrăzneț, mai altfel, dar, la urma urmelor, nu conta, se putea și acasă, nu se termina lumea acolo.

La un moment dat, Victor s-a îndepărtat, a găsit un loc liniștit într-o cameră din dreapta livingului și a dat un telefon, a vorbit îndelung în timp ce din priviri o urmărea pe femeia pe care o invitase cu el și care părea să se distreze de minune. Nu era rea deloc, nici tânără, nici trecută, destul de trasă cât să fie capabilă de orice, doar că el le avea pe ale lui și nu-i ardea de distracție. Trebuia totuși să facă ceva, ce dracu', și-a spus. Măcar așa, de formă, parcă nu se făcea să aducă o femeie cu el și să stea ca momâia să se uite la ea.

Câte ore petrecuseră în camera din dreapta livingului, drogați, ea lăsându-se pradă plăcerii, el încercând cu

disperare să-şi dea drumul şi nereuşind şi drogându-se şi mai tare, bând pahar după pahar de şampanie, încercând orice şi mereu schimbând cu altceva nou, rugându-se să termine odată şi să scape de acolo şi poate să o ducă la maşină şi să rămână singur la birou cu gândurile lui, departe de lumea dezlănţuită a petrecerii şi de toate lucrurile alea care nu-l interesau absolut deloc? La un moment dat, ea plecase la toaletă şi când se întorsese îi întinsese palma mică în care ţinea o bucată de mătase albastră, a strâns pumnul mic şi i-a îndesat chiloţii în buzunarul de la sacou. Fusese singurul gest dintre ei doi. Erau, în acea cameră dintr-o casă străină, două specii apropiate care niciodată nu aveau să devină una şi nu făceau decât să caute o plăcere pe care o găseau doar parţial, în scurte izbucniri de culoare în spatele pleoapelor închise, în frumuseţea trupului pe care-l priveau, în perversiunea împinsă la limită care întotdeauna funcţiona ca motor al uitării, dar care imediat era înlocuită de gustul amar al zilei. Nu-şi mai dădea seama de când era acolo, se putea să fi trecut şi o jumătate de oră, puteau foarte bine să se fi scurs şi două sau trei ore, femeia cu care împărţea semiîntunericul nu se plictisea deloc şi Victor ar fi vrut să o lase acolo şi să plece, să lase totul în urmă şi să-şi ofere măcar o oră de linişte în singurătatea biroului de sticlă de la firmă. Întins pe canapea, privea luminile grădinii, reflexiile din lac, undeva în depărtare luminile blocurilor-turn de la intrarea în cartier. Imaginea îl urmărea peste tot, era dorinţa lui, singura rămasă, ultima posibilă.

Cu un efort de voinţă, uitând pentru o clipă totul, a reuşit să termine. A rămas întins pe canapea, Corina a adus un pachet de ţigări din poşetă, a aprins două, una i-a dat-o lui, s-a aşezat şi ea pe covor între canapea şi măsuţă şi au privit peisajul în tăcere, fumând. Nu ştia

dacă lui îi plăcuse, pentru ea nu fusese rău, mergea, nu aştepta minuni de la viaţă. Uşor mai binedispus decât când o smulsese din mijlocul petrecerii şi o adusese acolo, el i-a vorbit despre cartier şi despre investiţiile lui, şi-a descărcat sufletul, ea a fumat şi a ascultat absentă, nu prea ştia despre ce era vorba, nici nu ţinea neapărat să afle. Pentru ea, ziua oricum avea să se încheie cu profit, moneda în care investise probabil avea să crească în câteva zile suficient cât să-şi scoată banii, următoarea ieşire în oraş n-avea nicio idee când va fi şi la acest gând a întrebat privind în gol spre fereastră:

— Noi doi ne mai vedem şi altă dată?

— Sigur că da, i-a răspuns el maşinal, oricum n-ar fi spus altceva să-l pici cu ceară, reuşea să fie bine-crescut în aproape orice situaţie care implica doamne.

— Poate atunci o să fii mai binedispus, a spus ea, sprijinindu-şi capul de genunchiul lui.

Începea să se simtă obosită, ar fi vrut să fie acasă şi să doarmă, să-şi limpezească mintea.

— Cum procedăm cu maşina?

— Asta e simplu, îi sun pe băieţi, probabil deja au adus-o, cât e ceasul?

— Nu ştiu, vreo doişpe probabil, pe-acolo. Ar trebui să plec şi eu acasă, a spus vocea ei uşor răguşită, obosită, răsunând parcă prea tare în liniştea care dintr-odată se lăsase peste cameră şi peste lume.

— Cred că or să fie jocuri de artificii. La cum îl cunosc pe ăsta, n-a uitat nimic.

— Mi-ar plăcea să le văd, a spus ea maşinal. Dar poate le văd din maşină, în drum spre casă.

— Cum vrei tu, i-a răspuns el.

Ştia că era măritată, că ieşise cu el minţind că pleca în altă parte, că trebuia neapărat să păstreze aparenţele şi să nu dea de gândit. El se comporta altfel, erau ani de

zile de când nu mai răspundea, erau ani de zile de când femeia împreună cu care îşi creştea copilul nu îl mai întreba nimic, doar îl privea tristă, acceptându-şi soarta.

— Să mă suni când ai timp, găsim o soluţie să ieşim.

— Sigur, i-a răspuns ea.

A început să se îmbrace. Se simţea ameţită, scârbită, mahmură, se trezise brusc din beţie, ca de obicei. Nu regreta nimic. Niciodată nu regreta nimic, făcea totul cu bună ştiinţă. Acasă o aşteptau Marcel şi copilul, totul era bine, mai trăise o zi. A doua zi avea să se simtă bolnavă, avea să fumeze un cui pe terasă şi totul avea să treacă, nimic din toate astea nu conta.

El s-a îmbrăcat repede, cu mişcări precise, părea cu totul neatins de băutură sau altceva. Nu reuşea niciodată să se îmbete de-a binelea sau să-şi piardă minţile, rămânea întotdeauna lucid, fixat pe treburile lui care nu se terminau niciodată. Ca să mai salveze ceva din aparenţe, a strâns-o în braţe şi a sărutat-o. I-a spus în şoaptă că păstra el chiloţii din buzunar şi aveau să se mai vadă. Ea a gângurit ceva, încântată. I-a deschis uşa cât mai ceremonios, omul de lume îşi reintra în drepturi.

Din living l-a căutat cu privirea pe proprietarul casei şi i-a făcut un semn scurt, pleca. Bărbatul s-a apropiat de el, au schimbat amabilităţi, şi-a exprimat regretul că nu rămâneau să vadă focurile de artificii care tocmai începeau, înţelegea totuşi că se grăbeau, îi aştepta şi altădată, uşa casei lui le era deschisă oricând, prezenţa lor fusese o onoare pentru el şi familia lui, aprecia asta. Victor a spus şi el amabilităţile obişnuite, Corina s-a comportat exemplar, jucându-şi perfect rolul de parteneră de o seară. Toţi jucau acelaşi joc, era OK.

Au ieşit în curte, un scurt şuierat urmat de o bubuitură le-a însoţit paşii până la poartă, ea s-a întors şi a privit spectacolul prin spaţiul deschis dintre uşi şi grădină.

Nu se vedea chiar totul, dar era destul. Victor a scos telefonul din buzunar, a apelat un număr rapid, a rostit scurt:

— Eu ies. Mergeți după mine până la firmă și după aia mai vedem.

A închis fără să aștepte un răspuns, a împins cu o mână poarta pe jumătate închisă, au ieșit pe asfaltul din fața casei, și-a pus mâna în jurul mijlocului ei și au pornit spre mașină. Noaptea era luminată de sute de lumini, în zeci de culori. Artificiile i se păreau o glumă proastă, un fel de sărbătoare a eșecului. Când au intrat în parcare, i s-a părut că în afară de pașii lor pe pietriș se mai auzeau și ai lții, a privit în jur, nu a văzut nicio umbră, o clipă i-a trecut prin minte că ar fi trebuit să-i cheme pe băieți acolo. Se înșelase totuși.

De după o mașină de teren au ieșit Gelu și câțiva de-ai lui. Corina i-a văzut prima, s-a lipit de el. I-a văzut și el, și-a continuat liniștit drumul spre mașină. Știa bine că probabil îi putea bate pe toți la un loc, totul era s-o bage pe femeie în mașină și să nu pățească ea ceva.

Gelu s-a postat în fața lui, l-a întrebat scurt:

— Moșu, mai ești jupân?

— Sunt și mă mai fac, marș în pula mea d-aici, i-a răspuns sec.

Bărbatul din fața lui și ceilalți care erau cu el au scos armele, le-au îndreptat spre el și au început să tragă. În zgomotul infernal al jocurilor de artificii care se apropiau de final, împușcăturile nu făceau nicio notă discordantă.

Corina și-a privit rochia plină de sânge și a țipat:

— Cum mă duc eu acasă în halul ăsta?!

proză EGO

au apărut:

George Cornilă – *Rezervația*
Dan Perșa – *Călătorie în iad și în rai și-n oraș*
Lavinica Mitu – *Bărbatul fără cap. Dicționar pentru ora șase fix*
Paul Țanicui – *Căderea*
George C. Dumitru – *Fericire*
Anca Vieru – *Fără poză de profil*
Mihai Buzea – *Frunza*
Mihai Radu – *Repetiție pentru o lume mai bună*
Alexandru Vakulovski – *Letopizdeț. Cactuși albi pentru iubita mea*
Liviu Surugiu – *Sevraj*
Beatris Serediuc – *Donnatela*
Dan Coman – *Ce preferi?*
Cornel George Popa – *definitiv. o trilogie*
Cristian Fulaș – *Specii*

în pregătire:

Cosmin Perța – *Ca să nu se aleagă praful de toate*
Cristina Chira – *Cealaltă Cristina*

www.polirom.ro

Redactor: Adrian Botez
Coperta: Carmen Parii
Tehnoredactor: Luminița Păun

Bun de tipar: ianuarie 2023. Apărut: 2023
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. BOX 266
700505, Iași, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,
sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

IMPRIMERIILE DAVID

Iași, Șoseaua Ștefan cel Mare și Sfânt 67-69, 700498
Telefon: 0232 276221, Fax: 0232 232588
www.imprimeriiledavid.ro

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul
Uniunii Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA

Odată, beat, îi povestise cum el știa că face rău, cât de frică îi era de nu știu ce judecată divină, cât de amărât era uneori, când scria articole în care pur și simplu mințea cu neobrăzare sau acuza oameni care nu făcuseră nimic sau pur și simplu îi cereau să mobilizeze mișcarea de extremă dreaptă și stângă și să linșeze pe cineva în social media și el n-ar fi vrut, că Mă Victore, n-au făcut nimic, sunt curați ca lacrima, ce dracu'. Îl privise cu milă, îi aruncase un Dă-te, bă, dracu', e pe bani, lasă fandoselile și-l trimisese acasă să se culce, prea era prost. De atunci nu mai încercase să-i povestească problemele lui, măcar atât făcea și el, știa când să tacă. Aceleași lucruri, știa bine, i le spusese și el lui Miron cu mulți ani înainte. Bătrânul îl privise cu milă, tăcuse pentru moment, schimbase vorba, mai exact – cum făcea el întotdeauna când nu voia să se certe cu cineva și îi oferea un timp de reflecție. Doar că el insistase, câteva săptămâni mai târziu îi spusese din nou aceleași lucruri și atunci Miron îi răspunsese exact cu vorbele pe care el i le spusese lui Robert, ceva-n genul: Dă-te dracu', e pe bani, lasă fandoselile. Și mai adăugase ceva, câteva cuvinte care îi rămăseseră fixate în creier: Victoraș tată, binele și răul nu există. Depinde de unde privești, mânca-l-ar nenea. Tu să nu fii prost, că de proști e plină lumea. Fii deștept, fă ce-ți spun eu, bucură-te de viață, nu despre politică e vorba aci și nici despre oameni, e despre binele nostru. Atât: binele nostru.

Foto copertă: © Andrei Păcuraru

„Noul roman al lui Cristian Fulaş, *Specii*, nu seamănă cu niciuna dintre cărţile publicate anterior de acest autor versatil şi imprevizibil, care reconstituie minuţios – inclusiv la nivel de limbaj – lumea de azi, degradată, coruptă şi haotică. «Lăsaţi orice speranţă, voi, ce intraţi…» în universul ficţional populat de personaje precum Miron, politicianul ajuns din mare şef de partid un biet puşcăriaş părăsit de toţi, Victor, omul lui de încredere care visează să devină împărat într-o lume de slugi, Corina, această Madame Bovary contemporană care nu ştie cum să-şi umple timpul (al ei şi al copilului) fără ecrane şi internet, sau Gelu, cel care, deşi apare sporadic în paginile cărţii, sintetizează perfect tupeul neţărmurit al canaliei absolute. Prozator pursânge, Cristian Fulaş ne oferă o radiografie bine calibrată a deşertăciunii, într-o naraţiune care surprinde tensiunea destrămării realului în condiţiile absenţei totale a sensului.“

Carmen Muşat

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-9299-6

www.polirom.ro

Carte publicată şi în ediţie digitală

39,95